

JULIA QUINN

KAKTUSUN

Şahane Bir Kadının Gizli Günlüğü

9,90 TL

epsilon

2 MART 1810
Bugün âşık oldum...

Miranda Cheever, daha ufacık bir çocukken toplumun beklentilerini kabullenmeyi öğrenir. Ancak bu durum, bir öğleden sonra, yakışıklı ve gösterişli Vikont Turner, onun bir gün büyüyüp
kendini bulacağını ve akıllı olduğu gibi güzel de olacağını söylediği zaman değişir. İşte o zaman, henüz on yaşında olan Miranda, onu sonsuza dek seveceğini anlar.

Aradan yıllar geçer ve Miranda, vikontun tahmin ettiği kadar ilgi çekici biri haline gelir; oysa vikont, önemli bir kaybın altında ezilmiş, yalnız ve acı çeken bir adama dönüşür. Fakat Miranda yıllar önce günlüğünün ilk sayfasında yazdığı bir gerçeği asla unutmaz; kaderi olan bu aşkın, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektir…

"Harikûlade!"
NORA ROBERTS

"Günümüzün Jane Austen'i."
JILL BARNETT

KAKTUSUN

ISBN 978-9944-82-244-2

9 789944 822442

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak Görseli:
Elif Jülide Dereboy

SKB 0168447 WI

BELONGS TO
#KATIESPEAK

Şahane Bir Kadının Gizli Günlüğü

ŞAHANE BİR KADININ GİZLİ GÜNLÜĞÜ

Orijinal Adı: The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Ayhan Akbaş
Editör: Ayşe Tunca
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent

Cep boy 1. Baskı: Şubat 2010

ISBN: 978 9944 82-244-2

©2007 by Julie Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kelebek Matbaası
İstasyon Mah. Atatürk Sanayi Bölgesi
Mithat Martı Cad. No: 9 Hadımköy / İstanbul
Tel: (0212) 771 54 54

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5
Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 63 96 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Şahane Bir Kadının Gizli Günlüğü

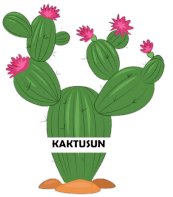

Julia Quinn

Çeviri
Ayhan Akbaş

epsilon®

BELONGS TO
#KATIESPEAK

Giriş

Bayan Miranda Cheever, on yaşındayken o *Muhteşem Güzellik*'ten tek bir iz bile taşımıyordu. Saçları kahverengiydi – üzücü bir şekilde – gözleri de öyle. Aşırı uzun bacakları, zarafetten çok uzaktı. Annesi hep, o uzun bacaklarıyla evin etrafını arşınlayıp durduğunu söylerdi.

Ne yazık ki, Miranda'nın doğduğu toplumda bayanların görünüşüne çok önem verilirdi. Daha on yaşında olduğu halde, mahalledeki diğer küçük kızların çoğuna kıyasla çirkin kabul edildiğini biliyordu. Çocuklar genellikle böyle şeyleri öteki çocuklardan bir şekilde öğrenirdi.

Bu konu hakkında, Rudland Kontu ve Kontesi'nin ikiz çocukları, Leydi Olivia ile Bay Winston Bevelstoke'un on birinci doğum gününde, hiç hoş olmayan bir olay yaşanmıştı. Mirandalar'ın evi, Rudlandlar'ın Cumberland Göller Bölgesi, Amblesi-de dolaylarındaki, atadan kalma evlerinin bulunduğu Haverbreaks'e çok yakındı. Olivia ile Winston malikanedeyken, Miranda hep onlarla birlikte ders çalışırdı. Birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmayan bir üçlü olmuşlardı. Aynı bölgede, birçoğu yaklaşık bir saatlik

mesafede oturan öteki çocuklarla oyun oynamaya pek zaman ayırmazlardı.

Civardaki soyluların tüm çocukları, yılda yaklaşık on iki kez kadar, özellikle de doğum günü kutlamalarında, bir araya gelirlerdi. Leydi Rudland, bir keresinde bir leydiye hiç yakışmayacak bir çığlık atmıştı; çünkü ikizlerin bahçedeki doğum günü kutlaması yağmur yüzünden yarıda kesilince, on sekiz afacan, çamurlu ayaklarıyla oturma odasına dalmışlardı.

"Yanağın çamur olmuş, Livvy," dedi Miranda, silmek için uzanırken.

Olivia derin bir iç çekerek, "En iyisi ben banyoya gideyim. Annem beni böyle görsün istemem. Çamurdan nefret eder, ben de onun çamurdan ne çok nefret ettiğini dinlemekten nefret ederim," dedi.

"Halının her tarafı çamura bulanmışken senin yüzündeki birazcık çamuru sorun edeceğini sanmıyorum," dedi Miranda ve bakışını, bir savaş narası ile kendini gülle gibi kanepenin üzerine fırlatan William Evans'a çevirdi. Dudaklarını bükmese, gülümsediği anlaşılacaktı. "Mobilyalar da öyle."

"Bence de, en iyisi gidip bu konuda bir şeyler yapayım." Miranda'yı kapı aralığında bırakarak odadan dışarı çıktı. Miranda gözlemci olarak, her zamanki bulunduğu noktada bulunmaktan hoşnut bir halde bir süre olanları izledi. Sonra göz ucuyla birinin yaklaştığını gördü.

"Doğum günü için Olivia'ya ne getirdin, Miranda?"

Miranda dönünce, önünde Fiona Bennet'in durduğunu gördü. Pembe kuşaklı beyaz bir elbise giymişti. "Bir kitap," diye yanıtladı Miranda. "Olivia okumayı sever. Sen ne getirdin?"

Fiona, cicili bicili boyanmış, gümüş şeritle bağlı bir kutuyu havaya kaldırdı. "Bir kurdele koleksiyonu. İpek, saten ve hatta kadife. Görmek ister misin?"

"Evet ama ambalajı bozmak istemem." Fiona omuzlarını silkti. "Tek yapacağın şeridi dikkatlice çıkarmak. Noel zamanı bunu hep yaparım." Şeridi kaydırarak çıkardı ve kapağı kaldırdı.

Miranda nefesini tuttu. Siyah kadife kaplı kutunun içinde en az iki düzine kurdele vardı, her biri yay biçiminde kusursuzca bağlanmıştı. "Çok güzeller Fiona. Bir tanesine bakabilir miyim?" Fiona gözlerini kıstı. "Ellerimde hiç çamur yok. Gördün mü?" Miranda ellerini göstermek için havaya kaldırdı.

"Tamam, peki."

Miranda uzandı ve menekşe renkli bir kurdele aldı. Saten, ellerinde baştan çıkarıcı bir yumuşaklık hissi bırakmıştı. Kurdeleyi işveyle saçlarına götürdü. "Nasıl oldu?"

Fiona gözlerini çevirdi. "Menekşe rengi sana yakışmadı, Miranda. Onun sarışınlar için olduğunu herkes bilir. Bu renk kahverenginin üzerinde neredeyse kayboluyor. Sen böyle renkleri kesinlikle kullanmamalısın."

Miranda kurdeleyi ona geri verdi. "Kahverengi saça hangi renk uyar? Yeşil mi? Annemin saçları kahverengi, ben onun yeşil kurdele taktığını görmüştüm."

"Sanırım yeşil kabul edilebilir ama o da sarı saçta daha iyi durur. Sarı saçta her şey daha iyi görünür."

Miranda, içinde bir öfke kıvılcımının yükselmekte olduğunu hissetti.

"Tamam ama Fiona, bu durumda sen ne yapacaksın bilmiyorum çünkü senin saçların da en az benimki kadar kahverengi."

Fiona öfkeyle geri çekildi. "Hayır, değil."

"Evet öyle!"

"Değil işte!"

Miranda öne doğru eğildi, gözlerini tehdit edercesine kısarak, "Eve gidince aynaya bir baksan iyi olur Fiona çünkü senin saçların sarı değil," dedi.

Fiona, menekşe renkli kurdeleyi kutuya geri koydu. Kutunun kapağını çat diye kapattı. "Ama bir zamanlar sarıydı, oysa seninki hiç olmadı. En azından, benim saçlarım açık kahverengi. Herkes açık kahverenginin seninki gibi koyu kahverengiden daha iyi olduğunu bilir."

"Koyu kahverengi saçın hiçbir kötü tarafı yok!" diyerek itiraz etti Miranda. Ancak, İngiltere'nin büyük bir kısmının onunla aynı fikirde olmadığını biliyordu.

"Bir de," diye ekledi Fiona, haince, "Senin dudakların çok büyük."

Miranda'nın eli uçarcasına dudaklarına gitti. Çok güzel olmadığını, şirin bile sayılmadığını biliyordu. Yine de daha önceden kimse dudaklarıyla ilgili bir şey söylememişti. Başını kaldırıp, yılışık yılışık sırıtan kıza bakarken, "Sen de çillisin işte!" diye patladı.

Fiona tokat yemiş gibi geri çekildi. "Çiller solar gider. Benimkiler de on sekizime girmeden kaybolacak. Annem her gece onlara limon suyu sürüyor." Küçümseyerek burnunu kıvırdı. "Ama senin ilacın yok, Miranda. Sen çirkinsin!"

"Hayır o çirkin değil!"

Her iki kız da sesin geldiği tarafa dönünce Olivia'yı gördüler, banyoda işini bitirip gelmişti.

"Ya Olivia," dedi Fiona. "Yakın oturup, birlikte ders çalıştığınız için Miranda ile iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum ama onun çok güzel olmadığını kabul etmelisin. Annem onun asla bir koca bulamayacağını söylüyor."

Olivia'nın mavi gözlerinde adeta tehlikeli bir şimşek çaktı. Rudland Kontu'nun tek kızı her zaman vefalı biri olmuştu ve Miranda onun en iyi dostuydu. "Miranda senden daha iyi bir koca bulacak, Fiona Bennet! Onun babası bir *baron*, seninki ise sadece bir *bay*."

"Güzelliği veya parası olmayan birinin, baron kızı olması fazla bir şey değiştirmez," dedi Fiona, evde birçok kez duyduğu anlaşılan sözleri tekrar edercesine. "Miranda'da ikisi de yok."

"Sussana sen, aptal bunak inek!" diye bağırdı Olivia, ayağını yere vurarak. "Bu benim doğum günü kutlamam ve eğer kibar olamıyorsan, bırakıp gidebilirsin."

Fiona yutkundu. Annesi ve babası bölgenin en yüksek mevkideki insanları olan Olivia'yı gücendirmemesi gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim, Olivia," diye mırıldandı.

"Benden özür dileme. Miranda'dan dile."

"Özür dilerim Miranda."

Olivia'nın tekmesini yiyene kadar sessiz kalan Miranda, "Özrünü kabul ettim," dedi kinle.

Fiona başını salladı ve koşup gitti.

"Ona aptal bunak inek dediğine inanamıyorum," dedi Miranda.

"Kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmelisin, Miranda."

"Sen gelmeden önce ayaklarımın üstünde bayağı iyi duruyordum, Livvy. Sadece senin kadar sesimi yükseltmiyordum."

Olivia derin bir iç çekti. "Annem, kendimi bir gram tutamadığımı ve hiç sağduyulu olmadığımı söyler durur."

"Öylesin," dedi Miranda.

"Miranda!"

"Doğru, öylesin ama yine de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Miranda. O aptal bunak Fiona'yı dert etme. Büyüyünce Winston'la evlenebilirsin. İşte o zaman gerçek kardeş oluruz."

Miranda'nın gözleri odayı dolaştı ve kuşkuyla küçük bir kızın saçını çekmekte olan Winston'a takıldı.

"Bilmiyorum," dedi bir ikilem içinde. "Winston'la evlenmeyi istediğime emin değilim."

"Saçmalama. Mükemmel olurdu. Ayrıca, bak, az önce Fiona'nın elbisesine içeceğini döktü."

Miranda gülümsedi.

"Benimle gel," dedi Olivia, onun elini tutarak. "Hediyelerimi açmak istiyorum. Seninkini görünce en büyük çığlığı atacağıma söz veriyorum."

İki kız odaya geri döndüler, Olivia ile Winston hediyelerini açtılar. Leydi Rudland, *Şükürler olsun, saat dört olmadan bu tantana da bitti,* diye geçirdi aklından. Bir tek çocuğu bile almak için uşakları gelmedi; Haverbreaks'e davet edilmek büyük bir onur kabul edildiğinden, çocuklardan hiçbirinin anne ve babası, kont ve kontes ile karşılaşma fırsatını kaçırmak istemezdi. Miranda'nınkiler de öyleydi aslında ama saat beş olduğu halde o hâlâ oturma odasında Olivia ile birlikte doğum günü ganimetini değerlendirmekle meşguldü.

"Annenle babana ne olduğunu kestiremiyorum, Miranda," dedi Leydi Rudland.

"Ben kestirebiliyorum," diye yanıtladı Miranda dikkatlice. "Annem, annesini ziyaret için İskoçya'ya gitmişti. Eminim babam da beni burada unuttu. El yazmaları üzerine çalıştığı zamanlarda bunu hep yapar. Yunanca'dan çeviriyor, biliyor musunuz?"

"Biliyorum," dedi Leydi Rudland gülümseyerek.

"*Eski Yunanca*,"

"Biliyorum," dedi Leydi Rudland, içini çekerken. "Pekalâ, senin bir şekilde eve gitmen gerekecek."

"Ben onunla giderim," dedi Olivia.

"Senle Winston'ın, oyuncaklarınızı kaldırmanız ve teşekkür notları yazmanız gerekiyor. Eğer o işi bu gece yapmazsanız kimin ne verdiğini unutursunuz."

"Ama Miranda'yı evine bir uşakla gönderemezsiniz. Yanında konuşabileceği birisi olmalı."

"Ben uşakla konuşabilirim," dedi Miranda.

"Evdekilerle hep konuşuyorum."

"Bizimkilerle olmaz," diye fısıldadı Olivia.

"Onlar kolalanmış gibi katı ve sessizdirler, bana hep onaylamadıkları bir şeymişim gibi bakarlar."

"Çoğu zaman öyle bakılmayı hak ediyorsun." diye ekledi Leydi Rudland kızının başını okşayarak.

"Sana bir sürprizim var, Miranda. Niçin Nigel'e seni eve götürmesini söylemiyoruz?"

"Nigel!"

Olivia bir çığlık attı. "Miranda, seni şanslı ördek."

Miranda kaşlarını kaldırdı. Olivia'nın ağabeyi ile hiç karşılaşmamıştı. "Peki," dedi yavaşça.

"Nihayet onunla tanışacağım. Ondan o kadar sık söz ediyorsun ki, Olivia"

Leydi Rudland, onu çağırması için bir hizmetçiye seslendi. "Onunla hiç karşılaşmadın mı, Miranda? Ne tuhaf. Tabii, o genellikle sadece Noel zamanı evde oluyor, sen de aynı tatilde hep İskoçya'ya gidiyorsun. Onu ikizlerin doğum gününde eve getirtebilmek için kesmekle tehdit etmem gerekti. Kız annelerinden birinin onu on yaşındaki kızıyla evlendirmeye kalkmasından korktuğu için bu kutlamalara pek katılmak istemez."

"Nigel on dokuz yaşında, çok düzgün bir çocuk," dedi Olivia. "O bir vikont* Bana çok benzer."

*Vikont: Kontun altında, baronun üstünde bir soyluluk unva-

"Olivia!" dedi Leydi Rudland karşı çıkarak.

"Ama öyle, anne. Ben erkek olsaydım çok yakışıklı olurdum."

"Sen bir kız olarak çok hoşsun, Livvy," dedi Miranda sadakatle ve gözü, biraz da kıskanarak, arkadaşının sarışın perçemlerine kaydı.

"Sen de öylesin. Al, Fiona ineğinin kurdelelerinden seç bir tane. Bunların hepsi bana çok gelir nasılsa."

Miranda, Olivia'ya gülümsedi. Olivia öylesine iyi bir dosttu ki. Miranda kurdelelere baktı ve inadına, menekşe renkli, saten olanı seçti. "Teşekkür ederim, Livvy. Bunu pazartesi derslerinde takacağım."

"Anne, beni sen mi çağırdın?"

Miranda kafasını derinden işitilen sesin geldiği tarafa, kapı aralığına doğru çevirdi ve nefesi kesilir gibi oldu. Hayatında gördüğü en olağanüstü varlık orada duruyordu.

Olivia, Nigel'in on dokuz yaşında olduğunu söylemişti ama Miranda onun artık olgun bir erkek olduğunu fark etti. Omuzları oldukça genişti, vücudu atletik ve sıkı görünüyordu. Olivia'nınkine göre daha koyu renkli olan saçlarında, güneşin altında geçirdiği zamanın izlerini taşıyan, altuni yollar oluşmuştu. Ancak, Miranda birden, onun en güzel yerinin gözleri olduğuna karar verdi; açık, uçuk maviydiler, aynı Olivia'nınkiler gibi. Haşarılıkla kırpışıp duruyorlardı.

Miranda gülümsedi. Annesi ona hep, kişinin ne olduğunun gözlerinden anlaşılabileceğini söylerdi; Olivia'nın erkek kardeşinin gözleri de çok güzeldi.

"Nigel, lütfen Miranda'ya evlerine kadar eşlik eder misin?" diye sordu Leydi Rudland.

"Sanırım babasının bir işi çıkmış."

Miranda, Nigel'in kendi adını duyunca niçin yüzünü buruşturduğunu merak etti.

"Tabii, anne. Olivia, kutlama iyi geçti mi?"

"Olağanüstüydü."

"Winston nerde?"

Olivia omuzlarını silkti. "Dışarılarda bir yerde, Bill Evans'ın ona verdiği palayla oynuyor."

"Gerçek bir pala değildir umarım."

"Eğer öyleyse Allah yardımcımız olsun," diyerek söze girdi Leydi Rudland. "Pekâlâ Miranda. Seni evine götürelim. Manton yan odada olacaktı." Kapı aralığından kayboldu, birkaç saniye sonra, elinde Miranda'nın dayanıklı, kahverengi mantosuyla birlikte göründü.

"Çıkalım mı, Miranda?" O tanrısal varlık elini Miranda'ya uzattı.

Miranda mantosunun omuzlarını yerleştirdikten sonra elini ona verdi. Tanrım!

"Pazartesi günü görüşürüz!" diye bağırdı Olivia. "Fiona'nın dediklerine aldırma. O sadece aptal bunak bir inek."

"Olivia!"

"Ama öyle, Anne. Onu bir daha burada görmek istemiyorum."

Olivia'nın erkek kardeşi, onu salondan çıkarırken Miranda gülümsüyordu, Olivia ile Leydi Rudland'ın sesleri gerilerde kalmıştı.

"Beni eve götürmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim, Nigel" dedi yumuşak bir sesle.

Nigel yine yüzünü buruşturdu.

"Ben, ben özür dilerim," dedi telaşla, "Size 'Lordum' demem gerekirdi, değil mi?"

Olivia ile Winston sizden sürekli ilk adınızla söz ettikleri için, ben – " Zavallı gözlerini yere doğru çevirdi. Onunla birlikteliğinin daha ikinci dakikasında gaf yapmıştı.

Nigel, Miranda'nın yüzünü görebilmek için çömeldi. " 'Lordum' konusunda üzülme, Miranda. Sana bir sır vereyim."

Miranda'nın gözleri büyüdü ve sanki nefes almayı unutmuş gibi onu dinlemeye başladı.

"Ben adımdan nefret ederim."

"Bu pek de sır değil. Nig – yani Lordum, yani her ne şekilde hitap etmemi isterseniz.

Anneniz adınızı her söylediğinde yüzünüz buruşuyor."

Bu söz üzerine Nigel ona bakıp gülümsedi. Bu küçük kızı, yüzünde aşırı ağırbaşlı bir ifadeyle boyun eğmez kız kardeşiyle oynarken gördüğünde, sanki kalbini bir şeyler çekiştirmişti. Komik görünümlü küçük bir yaratıktı ama duygulu kocaman gözlerinin çok sevecen bir yanı vardı.

"Size nasıl hitap edebilirim?" diye sordu Miranda.

Bu doğrudan tavır gülümsemesine neden oldu, "Turner."

Miranda bir an cevap vermemeyi düşündü. Gözle-

rini kırpmak dışında, bütünüyle kımıltısız duruyordu. Sonra sanki nihayet bir karara varmışçasına şöyle dedi, "Güzel bir isim – Biraz tuhaf ama ben hoşlandım."

"Nigel'dan çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Miranda başını salladı. "Bu ismi siz mi seçtiniz? Hep insanların adlarını kendilerinin seçmesi gerektiğini düşünürüm. Çoğu insan sahip olduğundan farklı bir şey seçerdi bence."

"Ya sen ne seçerdin?" .

"Emin değilim ama Miranda değil. Daha basit bir şey olurdu sanırım. İnsanlar bir Miranda'dan daha farklı şeyler bekliyorlar, beni görünce de, nerdeyse her zaman, hayal kırıklığına uğruyorlar."

"Saçma," dedi Turner kesin bir dille, "Sen mükemmel bir Miranda'sın."

Gözlerinin içi güldü. "Teşekkür ederim, Turner. Size böyle hitap edebilir miyim?"

"Elbette. Fakat onu da ben seçmedim. Bu bir nezaket unvanı. Vikont Turner. Eton'a gittiğimden beri Nigel yerine bunu kullanıyorum."

"Anladım. Bence size yakışıyor."

"Teşekkür ederim," dedi ciddi bir ses tonuyla, bu ağırbaşlı kız çocuğundan büyülenmiş gibiydi.

"Şimdi, elini tekrar bana ver de yola çıkalım," dedi ve sol elini uzattı. Miranda sağ elindeki kurdeleyi hızla sol eline aldı.

"O nedir?"

"Bu mu? Kurdele. Fiona Bennet, Olivia'ya bunlardan iki düzine verdi, Olivia da bir tanesinin bende kalabileceğini söyledi."

Olivia'nın, ayrılırken söylediği sözleri anımsayınca Turner'ın gözleri kısıldı.

"Fiona'nın sözlerine aldırma." Kurdeleyi Miranda'nın elinden kaptı. "Bence, kurdeleler saça takmak içindir."

"Ama elbiseme uymaz ki," dedi hafif bir itirazla. Turner bu arada kurdeleyi saçına bağlamıştı bile.

"Nasıl görünüyorum?" diye fısıldadı.

"Harikûlade."

"Gerçekten mi?" Gözleri şüpheyle açıldı.

"Gerçekten. Menekşe rengi kurdelelerin özellikle kahverengi saç üzerinde iyi görüneceğini düşünürüm."

Miranda ona oracıkta âşık olmuştu. Hatta duyguları birden öylesine yoğunlaştı ki, bu güzel iltifatı için ona teşekkür etmeyi bile unuttu.

"Çıkalım mı?" dedi.

Miranda, sesinin nasıl çıkacağından emin olamadığı için başını salladı.

Evden çıkıp ahıra doğru yöneldiler.

"Atla gidebiliriz diye düşünmüştüm," dedi Turner. "Arabaya binilmeyecek kadar güzel bir gün."

Miranda yine başını salladı. Hava mart ayı için alışılmadık ölçüde ılıktı.

"Olivia'nın midillisini alabilirsin. Eminim kızmayacaktır," dedi Turner.

"Livvy'nin midillisi yok ki," dedi Miranda, nihayet sesine kavuşarak. "Onun artık bir kısrağı var. Benim de bir tane var. Biliyorsun, biz artık çocuk değiliz."

Turner gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet, çocuk olmadığınızı görebiliyorum. Ne kadar aptalım. Düşünmeden konuştum."

Birkaç dakika içinde atları eyerlenmişti ve Cheever malikanesine doğru at sırtında on beş dakikalık bir yolculuğa koyuldular. Miranda bir süre sessiz kaldı; o kadar mutluydu ki, bu an sözlerle bozulamazdı.

"Kutlamada iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Turner nihayet.

"Evet, genelde güzel geçti diyebilirim."

"Genelde mi?"

Miranda'nın yüzünün ekşidiğini gördü. Belli ki o kadarını kastetmemişti. "Yani," dedi yavaşça ve sonra devam etti; "Kızlardan biri bana kaba sözler söyledi de."

"Yaa?" Aşırı sorgulayıcı olmaması gerektiğini biliyordu.

Haklı olduğu ortadaydı çünkü Miranda konuştuğunda, ağzından sözlerin kararlılıkla dökülmesi ve içtenlikle on bakması, Turner'a kız kardeşini anımsatıyordu. "Fiona Bennet," dedi oldukça mesafeli bir tavırla, "Olivia da ona aptal bunak inek dedi. Bu sözlere üzülmediğimi söylemeliyim."

Turner yüzündeki ciddi ifadeyi korudu. "Bu sözlere ben de üzülmedim, şayet Fiona sana kaba şeyler söylediyse."

"Güzel olmadığımı biliyorum," diye patladı Miranda. "Birinin bunu bana söylemesi açıkça bayağılık demek istemiyorum ama, son derece kaba bir davranış."

Turner küçük kızı nasıl teselli edeceğinden emin olamadan uzunca bir süre ona baktı.

Güzel olmadığı doğruydu ve ona güzel olduğunu söylemeyi denese zaten o da buna inanmazdı ama çirkin de değildi. Sadece...pek özenilmeden yaratılmıştı.

Neyse ki Miranda'nın son yaptığı yorum onu bir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Saçımın kahverengi olması yüzünden sanırım."

Turner kaşlarını kaldırdı.

"Hiç güzel görünmüyor," diye açıkladı Miranda. "Gözlerim de aynı renk. Dahası olmam gerekenden yarım kat daha zayıfım, suratım çok uzun ve de çok solgunum."

"Tamam, bunların hepsi doğru," dedi Turner.

Miranda yüzünü ona çevirdi, gözleri irileşmiş, suratı üzgündü.

"Saçının ve gözlerinin kahverengi olduğu apaçık ortada. Bunu tartışmanın bir anlamı yok." Başını yana eğdi ve genç kızı incelermiş gibi yaptı. "Oldukça zayıfsın ve suratın biraz uzun. Solgun olduğuna da şüphe yok."

Miranda'nın dudakları titreyince Turner onunla daha fazla dalga geçmemeye karar verdi. "Ama gerçek şu ki," dedi gülümseyerek, "Ben şahsen kahverengi saçlı ve gözlü kadınları tercih ederim."

"Dalga geçiyorsun!"

"Gerçekten ederim. Hep ederdim. Dahası, zayıf ve solgun olanlardan hoşlanırım."

Miranda şüpheyle ona baktı. "Ya uzun suratlılar?"

"Peki, bu konuda fazla düşünmediğimi itiraf etmeliyim ama uzun bir surat kesinlikle beni rahatsız etmez."

"Fiona Bennet dudaklarımın büyük olduğunu söyledi," dedi neredeyse meydan okurcasına.

Turner gülümsedi.

Miranda derin bir iç çekti. "Daha önceden dudaklarımın büyük olduğuna dikkat bile etmemiştim."

"O kadar büyük değiller ki."

Miranda ona temkinle baktı. "Bunları sadece beni rahatlatmak için söylüyorsunuz."

"Seni rahatlatmak istiyorum ama bunları söyleme nedenim o değildi. Bir daha Fiona Bennet, sana dudaklarının büyük olduğunu söylerse, ona yanıldığını söyle. Senin dudakların büyük değil, dolgun."

"Ne farkı var?" Miranda büyük bir ciddiyet ve sabırla onu inceliyordu.

Turner bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi, duraksadı. "Büyük dudaklar çekici değildir. Dolgun dudaklar öyledir."

"Ya." Sanki ikna olmuş gibiydi. "Fiona ince dudaklı."

"Dolgun dudaklar ince dudaklardan çok çok daha iyidir," dedi Turner üstüne basa basa. Bu komik küçük kızdan epey hoşlanmıştı ve onun daha iyi hissetmesini istiyordu.

"Neden?"

Turner, içinden Tanrı'nın adap ve erkan konusunda kendini bağışlamasını dileyerek yanıtladı, "Dolgun dudakları öpmek daha güzeldir."

"Yaa." Miranda kızardı ve sonra gülümsedi. "İyi o zaman."

Turner saçma bir memnuniyet duygusuna kapıldı. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Bayan Miranda Cheever?"

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Bence senin sadece büyüyüp kendini bulman gerek." Bunu dediği anda pişman oldu. Şüphesiz ne kastettiğini soracaktı ve onu nasıl yanıtlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak zamanından önce olgunlaşmış bu küçük çocuk, sadece başını bir yana eğdi ve onun söylediği bu laf üzerine düşünmeye başladı. "Umarım haklısınızdır," dedi sonunda. "Şu bacaklarıma baksanıza."

Turner, boğazından fışkıran bir kıkırdamayı temkinli bir öksürükle örtbas etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, çok uzunlar. Annem hep bacaklarımın *omuzlarımdan* başladıklarını söyler."

"Bana, belinin altından, tam da olması gereken yerden başlıyorlar gibi görünüyorlar."

Miranda kıkırdadı, "Mecazi anlamda söyledim."

Turner ona göz kırptı. On yaşındaki bir kıza göre gerçekten iyi bir kelime dağarcığı vardı.

"Demek istiyorum ki," diye sözüne devam etti. "Vücudumun geri kalan kısmıyla kıyaslanınca, bacaklarımın ölçüsü bütünüyle yanlış. Sanırım bu yüzden dans etmeyi bir türlü öğrenemiyorum. Sürekli Olivia'nın ayak parmaklarına basıyorum."

"*Olivia*'nın ayak parmakları mı?"

"Dans çalışmalarını onunla yapıyoruz," diye açıkladı Miranda canlılıkla. "Geri kalan kısmım bacaklarıma yetişirse, dans konusundaki beceriksizliğimin biteceğini düşünüyorum. Bu yüzden sanırım haklısınız. Büyüyüp kendimi bulmam lazım."

"Harika," dedi Turner, mutlulukla ve ona söylenebilecek en doğru şeyi söylemeyi başardığını fark ederek. "Sanırım geldik."

Miranda, yukarıya, evi olan gri taş binaya baktı. Bölgenin göllerine bağlanan derelerden birinin tam üzerine kurulmuştu ve ön kapıya ulaşmak için küçük, taştan yapılmış bir köprüden geçmek gerekiyordu. "Beni eve kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim, Turner. Söz veriyorum, size bir daha asla Nigel demeyeceğim."

"Peki, bana Nigel dersen Olivia'yı çimdikleyeceğine de söz veriyor musun?"

Miranda kendini tutamayıp kıkırdarken elleriyle ağzını kapattı ve evet anlamında başını salladı.

Turner atından indi ve sonra küçük kıza dönüp onun inmesine yardım etti. "Bence ne yapman gerekiyor biliyor musun Miranda?" dedi hiç beklenmeyen bir anda.

"Ne?"

"Bir günlük tutmalısın-"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Niye? Öyle bir şeyi kim okumak ister ki?"

"Hiç kimse akıllım. Kendin için tutacaksın. Belki

de, sen öldükten sonra bir gün torunların okurlar ve gençliğinde nasıl birisi olduğunu öğrenirler."

Miranda başını yana eğdi. "Ya torunlarım olmazsa?"

Turner ani bir hareketle onun saçlarını karıştırdı.

"Sen amma çok soru soruyorsun."

"Ama ya torunlarım olmazsa?"

Aman Tanrım, ne kadar da ısrarcıydı. "Belki ünlü olursun," diye içini çekti Turner. "Ve okulda çocuklar seninle ilgili araştırma yaparken hakkında bir şeyler bilmek isterler."

Miranda ona kuşkuyla baktı.

"Tamam, peki, niçin günlük tutman gerektiği konusundaki gerçek düşüncemi bilmek istiyor musun?"

Miranda başını salladı.

"Çünkü bir gün büyüyüp kendini bulacak ve zaten akıllı olduğun kadar da güzel olacaksın. İşte o zaman günlüğüne bakıp Fiona Bennet gibi küçük kızların ne kadar aptal olduğunu anlayabileceksin. Annenin, senin bacaklarının omuzlarından başladığını söylediğini hatırlayınca güleceksin. Belki de bugün yaptığımız bu hoş sohbeti hatırlayınca, küçük bir tebessümünü de bana ayıracaksın."

Miranda ona baktı, ve onun, babasının üzerine araştırmalar yaptığı Yunan tanrılardan birisi olduğunu düşündü.

"Ben ne düşünüyorum biliyor musun?" diye fısıldadı Miranda. "Bence senin gibi bir kardeşi olduğu için Olivia çok şanslı."

"Asıl senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Miranda'nın dudakları titriyordu. "Sizin için kocaman bir tebessüm ayıracağım, Turner," diye fısıldadı.

Turner eğildi, Londra' da ki en güzel bayanın elini öpermiş gibi, büyük bir nezaketle genç kızın elini öptü. "Biliyorum yaparsın." Gülümsedi ve sonra başını sallayarak atına bindi, Olivia'nın kısrağı onun peşinden gidecekti.

Miranda, o ufukta kaybolana dek ona baktı ve hatta ondan sonra da bakmaya devam etti.

★★★

O gece daha sonra, Miranda gezinirken babasının çalışma odasına girdi. Babası, masasına akan muma aldırmadan eğilmiş, yazdığı metin üzerinde çalışıyordu.

"Baba, mumlara dikkat etmen gerektiğini sana kaç kere söylemeliyim?" diyerek derin bir iç çekti ve mumu alıp uygun bir mumluğa koydu.

"Ne?"

"Ve sana birden fazla mum gerek. Burası okumak için çok karanlık."

"Öyle mi? Dikkat etmemiştim." Gözlerini kısarak Miranda'ya baktı ve, "Senin yatma vaktin geçmedi mi?" diye sordu.

"Dadım, bu gece yatağa yarım saat geç gidebileceğimi söyledi."

"Öyle mi? Peki o zaman." Sonra Miranda'nın varlığını unutarak tekrar elyazmasının üzerine eğildi.

"Baba?"

Babası derin bir iç çekti. "Ne var, Miranda?"

"Kullanmadığın bir defterin var mı? Hani şu, sen çeviri yaparken son kopyadan önceki kopyayı yazdıklarından?"

"Sanırım var." Masasının alt çekmecesini açtı ve bir defter aramaya başladı. "İşte burada, ama sen bununla ne yapacaksın? Bu kaliteli bir defter biliyorsun, öyle ucuz bir şey değil."

"Bir günlük tutacağım."

"Öyle mi? Peki, değecek bir çaba sanırım," dedi ve defteri ona uzattı.

Babasının övgüsü karşısında Miranda'nın gözlerinin içi parladı. "Teşekkür ederim. Bunu bitirip bir yenisine ihtiyaç duyunca sana söylerim."

"Tamam o zaman. İyi geceler, canım."

Miranda defteri sarmalayıp göğsüne yapıştırdı ve koşarak odasına çıktı. Bir hokka ile bir tüy çıkardı ve defterin ilk sayfasını açtı. Tarihi yazdı, sonra uzunca bir süre düşündü ve tek bir cümle yazdı. Zaten yazması gereken tek şey de buydu.

2 MART 1810

Bugün âşık oldum.

BELONGS TO
#KATIESPEAK

Birinci Bölüm

Onu seven herkesin Turner adıyla tanıdığı Nigel Bevelstoke, çok şey biliyordu.

Latince ve Grekçe okumayı, Fransızca ve İtalyanca konuşarak bir kadını nasıl ayartacağını biliyordu.

Hareketli bir atın sırtında giderken, hareketli bir hedefi vurmayı biliyordu. Onurunu beş paralık etmeden, alkol alırken nerde durması gerektiğini biliyordu.

Ustalarla yumruklaşabiliyor, eskrim yapabiliyordu ve hatta bunları yaparken de Shakspeare'den veya Donne'dan ezbere mısralar okuyabiliyordu.

Kısacası, bir beyefendinin bilmesi gereken her şeyi biliyordu ve her alanda her yönüyle kusursuzluğa erişmişti.

İnsanlar onu örnek alıyordu.

İnsanlar ona gıpta ediyordu.

Fakat hiçbir şey – şöhretli ve ayrıcalıklı yaşamının bir saniyesi bile – onu bu an için hazırlamamıştı. Onu dikkatle izleyen gözlerin üzerinde yarattığı ağırlığını, öne çıkıp eşinin mezarına bir öbek toprak attığı şu andaki kadar hissettiği olmamıştı.

Çok üzgünüm, diyordu herkes. *Çok üzgünüm – Çok üzgünüz.*

Turner ise, Tanrı'nın gazabına uğrayabileceğinden endişeleniyordu. Elinde değildi, çünkü düşünebildiği bir tek şey vardı –

Ben üzgün değilim.

Ah, Leticia. Ona şükran duymasını gerektiren o kadar çok şey vardı ki.

Acaba nereden başlamalıydı? Önce saygınlığını yitirmesi vardı elbet. Boynuzlandığından kaç kişinin haberi olduğunu ancak şeytan bilebilirdi.

Hem de defalarca.

Sonra saflığını yitirmesi vardı. Şimdi anımsamak zordu, ancak bir zamanlar, insanların iyi olduklarına inanırdı – onlara saygılı ve onurlu davranırsa, aynı şekilde karşılık vereceklerini sanırdı.

Daha sonra ruhunu kaybedişi vardı.

Çünkü geri çekilip, ellerini arkasında sıkıca birbirine kenetledikten sonra, Leticia'nın bedenini toprağa emanet edişi sırasında rahibi dinlerken kendisinin bunu arzulamış olduğu gerçeğinden kaçamıyordu. Ondan kurtulmak istemişti.

Onun yasını tutmayacaktı – *tutmadı.*

"Çok yazık," diye fısıldadı arkasından birisi –

Turner'ın çenesi seğirdi. Yazık falan değildi. Bu bir maskaralıktı. Şimdi bir yılını, ona karnında bir başka adamın çocuğuyla gelen kadın için karalar giyerek geçirecekti. Onu büyülemişti. Turner'ı ondan başka bir şey düşünemez hale getirene dek cilve yapmış, nazlanmıştı. Onu sevdiğini söylemiş; o bağlılığını itiraf edip ruhunu ortaya koyduğunda ise tatlı bir saflık ve keyifle gülümsemişti.

Düşlerinin kadını olmuştu.

Sonra da kâbusu.

O bebeği düşürmüştü, hani şu evlenmelerini gerektiren bebeği. Babası İtalyan bir konttu ya da en azından o, öyle olduğunu söylemişti. Evliydi ya da durumu uygun değildi veya her ikisi de. Turner onu bağışlamaya hazırdı, herkes hata yapardı. Nitekim kendisi de, düğün gecesinden önce onu baştan çıkarmaya çalışmamış mıydı?

Ama Leticia'nın istediği onun aşkı değildi. Kendisinden ne halt istediğini bilememişti – belki kuvvetti istediği, belki de bir başka erkeği daha büyüsü altına almanın baş döndürücü hazzı.

Turner, genç kadının ona yenik düştüğünü anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Belki de evlilik onun tek çaresiydi. Evleninceye kadar birlikte üç ay geçirmişlerdi. Leticia'nın daha fazla kaybedecek zamanı yoktu.

Ve şimdi işte buradaydı. Ya da orada. Turner, topraktaki cansız bir beden için hangi yer zarfının doğru olduğundan tam olarak emin olamıyordu.

Her neyse. Turner'ın tek üzüldüğü, onun sonsuza dek *kendi* toprağında kalıp, geçmiş Bevelstoke bireyleri arasında istirahat edecek olmasıydı. Mezar taşında Turner'ın adı yazacaktı ve yüz yıl sonra biri, granit üzerindeki oyma yazılara bakıp, hoş bir bayan olmalı ve genç yaşta gitmesi ne büyük bir trajedi, diye düşünecekti.

Turner rahibe baktı. Genç bir adamdı, bölgede ye-

niydi ve her yönüyle, hâlâ dünyayı daha iyi bir yer haline getirebileceğine inanıyor gibi görünüyordu.

"Küller küllere," dedi rahip ve gözlerini dul kalan adama çevirdi.

Ha evet, diye düşündü asabı bozularak, *burada ben konuşacaktım.*

"Toprak toprağa,"

Arkasında birisi, burnunu çekti.

Mavi gözleri, bütünüyle yersiz bir duygudaşlık ışıltısıyla parlayan rahip, konuşmasını sürdürdü –

"Kesin ve mutlak Kıyamet beklentisiyle – "

Yüce Tanrım.

" – sonsuz hayata."

Rahip Turner'a baktı ve ürktü. Turner, rahibin onun yüz ifadesinde tam olarak ne gördüğünü merak etti. İyi bir şey görmediği açıkça belliydi.

Koro halinde bir "âmin" sesi yükseldi ve tören sona erdi. Herkes önce rahibe, sonra Turner'a sonra tekrar rahibe baktı. Rahip onun elini sıkarken "Onu özleyenler olacak," dedi.

"Ben değil." Turner'ın ağzından kaçıverdi.

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Miranda az önce yazdığı sözlere baktı. O sırada, on üçüncü günlüğünün kırk ikinci sayfasındaydı ama ilk kez – dokuz yıl önceki o kader gününden sonra ilk kez – ne yazacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. O tekdüze geçen günlerinde bile (ki sıklıkla öyleydi) yazacak bir şeyler uydurmayı başarmıştı.

On dördüncü yaşının mayıs ayı –

Uyandım.
Giyindim.
Kahvaltı yaptım: Kızarmış ekmek, yumurta, pastırma.
Adı bilinmeyen bir bayanın yazdığı Kül ve Ateş*'i okudum.*
Kül ve Ateş*'i babamdan sakladım.*
Öğle yemeği yedim: tavuk, ekmek, peynir.
Fransızca fiil çekimlerini çalıştım.
Büyükanneme mektup yazdım.
Akşam yemeği yedim: biftek, çorba, puding.
Biraz daha Kül ve Ateş *okudum, yazarın kimliği hâlâ belli değil.*
Yoruldum.
Uyudum.
Rüyamda onu gördüm.

Bunlar, aynı yıl 12 Kasım'da yaptığı kayıtlarla karıştırılmamalıydı –

Uyandım.
Kahvaltı yaptım: yumurta, kızarmış ekmek, jambon
Eski Yunan tragedyası okuyarak müthiş bir şov yaptım.
Boşuna.
Zamanın çoğunu pencereden dışarı bakarak geçirdim.
Öğle yemeği yedim: balık, ekmek, bezelye.
Latince fiil çekimlerini çalıştım.
Büyükanneme mektup yazdım.

Akşam yemeği yedim: rosto, patates, puding.
Tragedyayı masaya getirdim (kitabı, olayı değil).
Babam fark etmedi.
Yattım.
Uyudum.
Rüyamda onu gördüm.

Oysa şimdi – şimdi, büyük ve çok önemli bir şey gerçekleştiği zaman (ki böyle bir şey hiç olmuyordu) söyleyecek bir tek sözü vardı –

Bunu söylediğine inanamıyorum.

"Peki, Miranda," diye kendi kendine mırıldandı, bir yandan da elinde tuttuğu tüyün ucundaki mürekkebin kurumasını seyrediyordu, "Bir günlük yazarı olarak üne kavuşamazsın."

"Ne dedin sen?"

Miranda günlüğünü çat diye kapattı. Olivia'nın odaya girdiğini fark etmemişti.

"Hiç," dedi telaşla.

Olivia yürüdü ve kendini halının öteki ucundaki yatağa attı. "Ne korkunç bir gün."

Miranda başını salladı ve arkadaşının yüzünü görebilmek için sandalyesini çevirdi.

"Cenazeye gelmene sevindim," dedi Olivia iç çekerek. "Gece burada kalacağın için de teşekkür ederim."

"Sözü mü olur," diyerek yanıtladı Miranda. Hiç sorun değildi, hele Olivia ona ihtiyacı olduğunu söyleyince.

"Ne yazıyorsun?"

Miranda günlüğüne baktı ve kapağını saklamak için elleriyle defterin bütününü kapattığını ancak o zaman fark etti. "Hiç," dedi.

Olivia tavana bakıyordu, ancak bu sözün üzerine birden başını Miranda'ya çevirdi.

"Bu doğru olamaz."

"Maalesef doğru."

"Niçin maalesef?"

Miranda gözlerini kırptı. Olivia en üstü kapalı cevaplanması gereken, en açık seçik soruları sorardı.

"Yani," dedi Miranda. Bu duraksaması zaman kazanmak için değildi, fakat gerçekten de ne diyeceğini bilmiyordu. Ellerini defterin üzerinden çekti. Sanki cevap sihirli bir biçimde defterin kabına kazınmış olarak karşısına çıkacakmış gibi günlüğüne baktı.

"Tüm varlığım bu. Ben neysem bu o."

Olivia kuşkulu görünüyordu. "O bir kitap."

"Bu benim hayatım."

"Hayatın mı?" diye sordu Olivia.

"Defterin benim hayatım *olduğunu* söylemiyorum," dedi Miranda ani bir sabırsızlıkla, "Sadece onu içeriyor. Her şeyiyle. *Her şeyi* yazdım. On yaşımdan beri."

"Her şeyi mi?"

Miranda, neler yediğini ve daha başka küçük şeyleri, görev duygusu içinde yazdığı sayısız günleri anımsadı. "Her şeyi."

"Ben asla bir günlük tutamazdım."

"Evet, yapamazdın."

Olivia başını elinin desteğiyle kaldırarak yan tarafına döndü. "Benimle aynı fikri paylaşman gerekmezdi."

Miranda sadece gülümsedi.

Olivia tekrar sırt üstü döndü. "Sanırım defterine dikkatimin zayıf olduğunu yazacaksın."

"Zaten yazdım."

Bir süre sessizlikten sonra. "Sahi mi?"

"Çabuk sıkıldığını dair bir şeyler yazmıştım."

"Evet," diye yanıtladı arkadaşı, neredeyse hiç düşünmeden. "O kadarı doğru."

Miranda tekrar yazı masasına baktı. Mum, kurutma kağıdının üstüne titrek ışık parçacıkları düşürüyordu. Birden üzerinde bir yorgunluk hissetti. Yorgun ama ne yazık ki uykulu değil.

Bezgin belki. Huzursuz.

Sıyrılıp yataktan çıkarken, "Bitkinim," dedi Olivia.

Dadısı geceliklerini yorganların üzerine koymuştu. Olivia giyinirken Miranda saygıyla başını çevirdi.

"Sence Turner burada ne kadar kalacak?" diye sordu Miranda dilini ısırmamaya çalışarak. Onun bir anlık görüntüsünü bile hâlâ ölesiye arzuluyor olmaktan nefret ediyordu ama bu yıllardır böyle sürüp gidiyordu. Hatta o evlenirken bile böyle olmuştu. Düğününde kilise sıralarında oturup onu seyretmişti. Yüreği adeta yanarak onun gelinine bakmasını seyretmişti.

Ne olursa olsun, onu yine de seviyordu. Hep sevecekti. Daha küçük bir kızken, özüne inanmasını sağlayan adam o olmuştu. Onun kendisine ne yaptığı –

kendisi için ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu ve belki de asla olmayacaktı. Ancak, Miranda'nın yüreği hâlâ onun için yanıyordu. Belki de hep yanacaktı.

Olivia yatağın içine girdi. "Uzun süre uyanık kalacak mısın?" diye sordu. Sesi uykuluydu.

"Çok değil," diyerek ona güvence verdi Miranda. Olivia, yakınında mum yanarken uyuyamazdı. Miranda bunu anlayamıyordu çünkü şöminedeki ateş onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Fakat önceden mum yanarken Olivia'nın yatağın içinde dönüp durduğuna tanık olmuştu, bu yüzden de zihninin hâlâ bir koşturmaca içinde olduğunu ve "çok değil"in biraz yalan olduğunu fark ettiğinde, öne eğildi ve üfleyerek mumu söndürdü.

"Başka bir yerde yazarım," dedi ve günlüğünü koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Teşekkürler" diye mırıldandı Olivia. Daha Miranda, üzerine bir sabahlık çekip koridora varmadan uykuya dalmıştı.

Miranda, serbest kalan elleriyle kuşağını bağlayabilmek için günlüğünü çenesi ile göğüs kemiği arasına sıkıştırdı. Geceyi geçirmek için Haverbreaks'e sık gelirdi ama yine de başka birisinin evinin koridorlarında, üzerinde gece kıyafeti dışında bir şey olmaksızın dolaşmak uygun değildi.

Gece karanlıktı, yolunu görebilmesi için sadece pencereden sızan ay ışığı vardı ama zaten Miranda, Olivia'nın odasından kütüphaneye kadar gözü kapalı gidebilirdi. Olivia her zaman ondan önce uyurdu

– bunun sebebinin zihninde çok sayıda düşüncenin dolaşıyor olması olduğunu söylerdi – bu yüzden de Miranda zihnindekileri kayıt etmek için günlüğünü sık sık başka bir odaya götürürdü. Aslında kendine ait başka bir yatak odası isteyebilirdi ama Olivia'nın annesi gereksiz savurganlığa karşıydı ve bir oda yeterliyken ikinci bir odayı ısıtmanın hiçbir mantıklı sebebi yoktu.

Miranda bunu çok da umursamıyordu. Aslında buraya geldiği için çok mutluydu. Bu günlerde kendi evi çok ama çok sakindi. Sevgili annesi bir yıl kadar önce, Miranda'yı babasıyla tek başına bırakıp göçüp gitmişti. Babası üzüntüden, kızını kendi başının çaresine bakmaya terk ederek kıymetli elyazmalarıyla birlikte bir odaya kapanmıştı. Miranda, sevgi ve dostluk için Bevelstokelar'a dönmüş, onlar da kollarını açıp onu kucaklamışlardı. Hatta Olivia, Leydi Cheever onuruna, üç hafta karalar giymişti.

"Eğer birinci göbek kuzenlerimden birisi ölseydi, aynı şeyi yapmaya zorlanacaktım," demişti Olivia cenazede. "Kuşkusuz, anneni kuzenlerimin hepsinden çok severdim."

"Olivia!" Miranda duygulanmış ve şaşırmıştı.

Olivia sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Kuzenlerimle tanıştın mı?"

Ve Miranda gülmüştü. Kendi annesinin cenazesinde, Miranda gülmüştü. Sonradan anladı ki, bu arkadaşının ona sunabileceği en değerli armağandı.

"Seni seviyorum Livvy," demişti.

Olivia elini tutmuştu. "Biliyorum," demişti yumuşak bir ses tonuyla. "Ben de seni." Sonra omuzlarını kaldırmış, normal duruşunu almıştı. "Sensiz ben adam olmazdım, bilirsin. Annem sık sık söyler, telafisi mümkün olmayan bir suç işlemedimse bunun tek sebebi sensin"

Belki bu yüzden, diye düşündü Miranda, Leydi Rudland Londra'da bir sezon ona göz kulak olmayı teklif etmişti. Davetiyeyi alınca babası rahat bir nefes almış ve hemen gerekli parayı yollamıştı. Sör Rupert Cheever çok varlıklı bir adam değildi ama biricik kızının bir sezon boyunca Londra'da kalmasının masrafını karşılayabilirdi. Ancak kızını oraya kendisinin götürmesi için gerekli olan bir şeyden yoksundu; sabır – ya da açıkçası, ilgi.

Sezona katılmaları bir yıl ertelendi. Miranda annesinin yasını tutarken gidemezdi. Leydi Rudland Olivia'nın da beklemesine karar verdi. On dokuzu kadar yirmisinin de bu iş için uygun olacağını duyurmuştu, bu doğruydu; hiç kimse, Olivia'nın çarpıtarak ifade ettiği yüklü çeyiziyle evlilik konusunda başarılı olacağından kesinlikle şüphe etmiyordu.

Ne var ki, Leticia'nın ölümü trajik olduğu kadar zamansızdı da; şimdi uyulması gereken başka bir yas dönemi daha başlamıştı. Yine de, Leticia kan bağı bulunan bir kız kardeş olmadığı için, Olivia'nın sadece altı hafta yas tutması yeterliydi.

Sezon için varışları sadece biraz gecikecekti. Bu kaçınılmazdı.

Miranda gizliden gizliye durumun böyle olmasına sevinmişti. Bir Londra balosu düşüncesi onu ürkütüyordu. Bunun asıl nedeni utangaç olması değildi, çünkü utangaç olduğunu düşünmüyordu. Sadece büyük kalabalıklardan hoşlanmıyor, alıcı gözlerle ona bakan onca insan düşüncesine katlanamıyordu.

Kaçınılmaz, diye düşündü merdivenlerden inerken. Gerçi, yanında Olivia olmaksızın, Ambleside'da çakılıp kalmak çok daha kötü olurdu.

Miranda, nereye gideceğine karar vermek için merdivenlerin sonunda duraksadı. Batı oturma odasındaki masa daha iyiydi ama kütüphane daha ılık olurdu, biraz serin bir geceydi. Öte yandan –

Hımm... o da neydi?

Eğilip koridora baktı. Lord Rudland'ın çalışma odasındaki şömine yakılmıştı. Miranda hâlâ birilerinin ayakta olabileceğini düşünememişti – Bevelstokelar her zaman erken yatardı.

Açık kapıya varıncaya kadar yolluk halı üzerinde usulca yürüdü.

"Aa!"

Turner babasının koltuğundan başını kaldırıp baktı. "Bayan Mirandaa," dedi adının son hecesini uzatıp, oldukça tembel bir şekilde oturmaya devam ederken. "Ne sürpriz."

Turner, babasının çalışma odasının kapısında duran Bayan Miranda Cheever'ı gördüğüne niçin şaşırmadığından emin *değildi.* Koridordaki ayak seslerini

duyduğunda, bu gelen kişinin o olması gerektiğini biliyordu. Doğru, ailesi ölüler gibi uyuma eğilimindeydi ve onlardan birinin ayakta ve atıştıracak veya okuyacak bir şeyler aramak için koridorlarda dolanıyor olması pek akıl alacak bir düşünce değildi.

Ancak, onu bu kişinin Miranda olduğunu düşünmesine yönelten, bunun da ötesinde bir şeydi. O bir izleyiciydi, o, hep orada, hep o baykuşumsu gözleriyle sahneyi gözetliyordu. Onu ilk ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu – belki de o delişmen kız daha yürütecinden kurtulmadan önceydi – o bir demirbaştı, gerçekten, her nasılsa hep *oradaydı,* hatta sadece ailenin bulunması gereken, böyle zamanlarda bile.

"Gideyim," dedi Miranda.

"Hayır, gitme," diye yanıtladı, çünkü...çünkü *neden?*

Çünkü hainlik yapıyormuş gibi hissetmişti?

Çünkü haddinden fazla içmişti?

Çünkü yalnız kalmak istemiyordu?

"Kal," dedi eliyle boşluğu işaret ederek. Elbette oralarda oturacak bir yer olmalıydı. "Bir içki iç."

Miranda'nın gözleri irileşti.

"Daha fazla büyüyeceklerini sanmazdım," diye mırıldandı Turner.

"İçemem," dedi Miranda.

"İçemez misin?"

"*İçmemeliyim*," diye düzeltti. Turner, onun kaşlarının birbirine yaklaştığını görür gibi oldu. Güzel, onu, tahrik etmişti. Hâlâ bir kadını, onun kadar eğitimsiz bile olsa, kışkırtabildiğini görmek iyi bir duyguydu.

"Madem buradasın," dedi omuz silkerek. "Bir brendi içebilirsin."

Miranda bir süre tek kelime etmeden durdu, Turner, onun beynindeki yınlamayı duyduğuna yemin edebilirdi. Nihayet, küçük defterini kapının yanındaki masaya koydu ve ilerledi. "Sadece bir tane," dedi.

Turner gülümsedi. "Limitini bildiğin için mi?"

Miranda'nın gözleri onunkilerle buluştu. "Hayır, limitimi *bilmediğim* için."

"Bu yaşta bu bilgelik," diye mırıldandı.

"On dokuzumdayım," dedi, ama küstahça değil, sadece bir gerçeği dile getirircesine.

Turner bir kaşını kaldırdı. "Söylediğim gibi..."

"Sen on dokuzundayken..."

Tuırner alaycı bir tavırla gülümsedi. Sonra cümleyi tamamlamadığını fark ederek, "Ben on dokuzumdayken," dedi ve neredeyse ağzına kadar doldurulmuş bir brendi kadehini uzatırken, "Bir aptaldım," diyerek cümlesini bitirdi. Kendi için doldurduğu bardağa baktı, Miranda'nınki ile aynı miktardı. Uzun, doyurucu bir yudumla hepsini içti.

Bardağı çarparak masanın üstüne koydu ve başını avuçlarının arasına alıp, dirseklerini yanlara vererek arkasına yaslandı. "Şunu da eklemeliyim, on dokuz yaşındaki her genç gibi."

Miranda'ya baktı. Genç kız henüz içkisine dokunmamış, hatta daha oturmamıştı bile. "Misafirim bütünüyle bunun dışında tutulabilir," diyerek gafını düzeltti.

Miranda, "Brendinin küçük kadehlerde servis yapıldığını düşünürdüm," dedi.

Sonra dikkatle geçip bir koltuğa oturdu. Bu sırada Turner onu izliyordu. Koltuk Turner'ın yanında değildi, ama yine de çok uzağında sayılmazdı. Miranda'nın gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Miranda, Turner'ın kendisine ne yapabileceğini düşünüyordu acaba, saldırmasını mı?

"Brendi," dedi, sanki birden fazla bir kalabalığa konuşurmuşçasına, "Elde en iyi ne varsa onunla servis edilir. Bu durumda – " Kadehini kaldırdı ve yüzeyinde dans eden ateşten gelen ışığı izledi. Cümlesini tamamlama zahmetine katlanmadı, bunu çok gerekli görmedi. Hem zaten kendisine başka bir içki daha doldurmakla meşguldü.

"Şerefe." İçkiyi fondip yaptı.

Miranda'ya baktı, orada oturup onu seyretmeye devam ediyordu. Turner, Miranda'nın yüzünden kendisini onaylayıp onaylamadığını anlayamıyordu. Yüz ifadesi hiç anlaşılabilecek gibi değildi ama yine de onun bir şeyler söylemesini arzu ediyordu. Herhangi bir şey olabilirdi, gerçekten, hatta kadehler üzerine çok daha saçma bir şey bile olabilirdi. Tek istediği, saatin hâlâ on bir buçuk olduğunu ve bu sefil güne – bitti – diyebilmesi için yarım saat daha beklemesi gerektiğini unutabilmekti.

"Pekalâ, söyle Bayan Miranda, sizce nasıl geçti?" dedi. Sıradan, bayağı bir şeyler söylemenin ötesinde sözler söylemesi için gözleriyle ona cesaret verdi.

Miranda'nın yüzüne şaşkınlık hakim olmuştu – bu, gece boyunca Miranda'nın açıkça belli ettiği ilk duyguydu.

"Cenazeyi mi kastediyorsunuz?"

"Gün içinde başka bir olay yaşanmadı, sanırım," dedi oldukça keyifli bir biçimde.

"Şey... İlginçti."

"Hadi ama Bayan Cheever, bundan daha iyisini yapabilirsiniz."

Miranda alt dudağını ısırdı. Leticia da böyle yapardı, diye düşündü Turner. Eskiden, masummuş gibi davrandığı zamanlarda... Fakat yüzüğü parmağına taktıktan sonra bu hareketi artık yapmaz olmuştu.

Bir içki daha doldurdu.

"Sizce de öyle değil miydi?"

"Hayır," dedi Turner sertçe. Yeryüzünde böyle bir geceye yetecek brendi kalmadığını düşündü.

Miranda uzandı ve bardağını aldı. Bir yudum içti. "Görkemli olduğunuzu düşündüm."

Kahretsin. Turner öksürdü, boğulacak gibi olmuştu. Sanki masum biriydi ve ilk defa brendi içiyordu. "Özür dilerim."

Miranda sakince gülümsedi. "Daha küçük yudumlar almak yardımcı olabilir."

Turner ona dik dik baktı.

"Birinin ölüler hakkında samimi konuşması ender görülen bir şeydir," dedi Miranda. "Şimdi sırası mı pek emin değilim ama yani, çok da harika bir insan değildi, değil mi?"

Son derece sakin ve masum görünüyordu ancak gözleri... onlar keskindi.

"Ama Bayan Cheever," diye mırıldandı Turner. "Sanırım biraz kinci bir damarın var."

Miranda omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı – küçük bir yudum, Turner dikkatle onu izliyordu. "Hiç öyle değil," dedi, Turner ona inanmadığından son derece emin olmasına karşın. "Ama iyi bir gözlemciyimdir."

Turner kıkırdadı. "Gerçekten öylesin."

Miranda gerildi. "Özür dilerim."

Turner onu kızdırmıştı. Bunu yapmaktan niçin bu kadar hoşlandığını o da bilmiyordu ama elinde değildi. Onu kıvrandırabileceğini görmek için öne doğru eğildi. "Gözlerim senin üstündeydi."

Miranda'nın benzi attı. Turner ateşin ışığında bile bunu görebiliyordu.

"Ne gördüğümü biliyor musun?" diye mırıldandı.

Miranda'nın dudakları aralandı ve başını salladı.

"Gözleriniz *benim* üzerimdeydi."

Ayağa fırladı, bu ani hareketi neredeyse koltuğunun arkaya düşmesine sebep olacaktı. "Gitmeliyim," dedi. "Bu yaptığımız hiç normal değil ve çok da geç oldu ve – "

"Aa, hadi ama Bayan Cheever," dedi Turner, ayağa kalkarak. "Sinirlenme. Senin gözün de herkesin üzerinde. Dikkat etmediğimi mi zannediyorsun?"

Uzandı ve genç kızın kolunu tuttu. Miranda donakaldı. Ama yüzünü ona çevirmedi.

Turner parmaklarını biraz daha sıktı. Sadece onun elinden kaçıp gitmesini engelleyecek kadar çünkü onun gitmesini istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Yirmi dakikası daha vardı ve Miranda'yı öfkelendirmek istiyordu, tıpkı kendi öfkesi gibi, tıpkı yıllardır öfkeli olduğu gibi.

"Söyle bana Bayan Cheever," diye fısıldadı, iki parmağını onun çenesinin altına değdirerek. "Daha önce seni hiç öpen oldu mu?"

İkinci Bölüm

Miranda'nın yıllardır bu anı düşlediğini söylemek abartı olmazdı. Düşlerinde o her zaman ne söyleyeceğini bilirdi ama gerçekte kendisini çok daha az ifade edebiliyordu ve onun yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Nefessiz kalmıştı – kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyorum, diye düşündü.

Komik, bunun hep bir metafor olduğunu düşünmüştü. *Nefessiz. Nefessiz.*

"Sanırım hayır," dedi Turner. Miranda zihninde birbirini kovalayan düşüncelerinin karmaşası içerisinde onu zorlukla işitebiliyordu. Koşup kaçmalıydı, fakat donakalmıştı, bunu yapmamalıydı ama yapmak istiyordu, en azından yapmak istediğini zannediyordu – on yaşından beri bunu istediğinden kesinlikle emindi. Aslında , istediğinin tam olarak ne olduğunu da bilmiyordu ve –

Turner'ın dudakları onunkilere değdi. "Harika," diye mırıldandı Turner. Genç kızın yanağı boyunca baştan çıkarıcı öpücükler kondurarak çene çizgisine kadar indi.

Cennet bu olmalıydı. Bu Miranda'nın daha önce hiç tatmadığı bir şeydi. İçinde bir kıpırdanma olmuş-

tu, tuhaf bir gerilme ve sonra yeniden salıverilme. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden Turner'ın yanakları elmacık kemikleri ve sonra dudakları boyunca kondurduğu öpücükleri kabullenerek orada öylece durdu.

"Ağzını aç," diye emretti Turner, Miranda itaat etti çünkü karşısındaki Turner'dı ve kendisi de bunu istiyordu. Zaten hep istememiş miydi?

Turner'ın dili derinlere indi ve onu kendine doğru çekti. Parmakları da, dudakları da daha fazlasını istiyordu. Birden Miranda bunun yanlış olduğunu fark etti, yıllardır düşlemiş olduğu an bu an değildi. Turner onu istemiyordu. Kendisini niçin öptüğünü bilmiyordu ama Turner'ın onu istemediğine ve kesinlikle onu sevmediğine emindi. Bu öpüşte hiçbir sevgi ve şefkat yoktu.

"Sen de beni öp, kahretsin," diye homurdandı Turner ve yeni bir hamleyle dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Bu şiddetti, bu sinirlendirici bir şeydi ve Miranda korkmaya başlamıştı.

"Hayır," demeye çalıştı ama sesi Turner'ın ağzının içinde kayboluyordu. Turner'ın eli nasıl olduysa aşağılara inmiş, en mahrem yerlerini mıncıklıyor ve iyice kendine doğru çekiyordu. Miranda bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordu; aynı anda hem istemek, hem de istememek, başını döndürürken bir yandan da korkutmak ve kendisinin de onu hem sevmesi, hem de nefret etmesi.

"Hayır" dedi tekrar, elleriyle bedenlerini birbirin-

den ayırıp avuç içleriyle Turner'ı göğsünden iterek. "Hayır!"

Turner, hiçbir tereddüt işareti göstermeden, aniden geri çekildi.

"Miranda Cheever," dedi Turner mırıltı halinde, "Kim bilebilirdi ki?"

Miranda ona bir tokat patlattı.

Turner'ın gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunu niçin yaptın?" diye sordu Miranda sorgulayıcı bir ses tonuyla. Bütün bedeni titremesine karşın sesi oldukça kararlı çıkıyordu.

"Seni öpmeyi mi?" dedi omuz silkerek. "Niçin yapmayacaktım?"

"Hayır," diyerek karşılık verdi Miranda. Kendi sesindeki acıdan kendisi de korktu ama onun bilmesini istiyordu. "Kolay yolu seçemezsiniz. O ayrıcalığı kaybettiniz."

Genç adam kıkırdadı, lanet olası Turner, ve dedi ki; "Bir dominatriks* olarak çok eğlencelisin."

"Kes şunu," diye bağırdı Miranda. Turner, onun anlamadığı şeyler söylemeyi sürdürüyordu ve bu yüzden de Miranda ondan nefret ediyordu. "Beni niçin öptün? Beni sevmiyorsun ki."

Tırnaklarını avuç içlerine geçirmişti. *Aptal, aptal kız.* Bunu niçin söyledi ki şimdi sanki?

Fakat Turner sadece gülümsedi. "Senin daha on dokuz yaşında olduğunu unutmuşum. İşte bu yüzden öpüşmek için aşkın gerekli olmadığını bilmiyorsun."

* Dominatriks: Asteriks'in iri yapılı sevgilisi.

"Benden hoşlandığını bile sanmıyorum."

"Saçma, tabii ki hoşlanıyorum," derken gözlerini kırptı, sanki onu ne kadar iyi tanıdığını hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Senden kesinlikle nefret etmiyorum."

"Ben Leticia değilim," dedi Miranda fısıltı şeklinde.

Turner, bir anda genç kızın kollarını kavradı ve acıtacak derecede sıktı. "Sakın bir daha onun adını ağzına alma. Duydun mu beni?"

Miranda şok içindeki gözlerinden öfke yayarak baktı. "Özür dilerim," dedi telaşla. "Lütfen bırak gideyim."

Fakat Turner onu bırakmadı. Sadece parmaklarını biraz gevşetti. Bakışları adeta Miranda'yı delip geçiyordu. Bir hayalete bakıyordu sanki. Leticia'nın hayaleti.

"Turner, lütfen," dedi Miranda fısıldayarak. "Canımı yakıyorsun."

Turner'ın ifadesinde bir şeyler berraklaştı ve geri adım attı. "Özür dilerim," dedi. Yan tarafa baktı. Pencereye? Saate? "Bağışla lütfen," dedi nezaketle. "Sana saldırdığım için, her şey için."

Miranda yutkundu. Gitmeliydi. Ona bir tokat daha patlatıp, çıkıp gitmeliydi ama perişan haldeydi. Yine de söylemeden edemedi, "Seni bu kadar mutsuz ettiği için çok üzgünüm."

Turner'ın gözleri onunkilere kaydı. "Dedikodular ders odalarına kadar yayılıyor değil mi?"

"Hayır!" dedi Miranda aceleyle. "Sadece... Bundan başka bir şey söyleyemem."

"Yaa?"

Miranda ne söylemesi gerektiğini düşünerek dudağını ısırdı. Ders odasında bir *dedikodu* duymuştu. Doğruydu ama dedikodu bir yana, kendisi de görmüştü. Turner düğünde öylesine âşık görünüyordu ki. Gözleri aşkla parlıyordu ve Leticia'ya baktığında, Miranda dünyanın adeta ikiye bölündüğünü görebiliyordu. Sanki kendi küçük dünyalarındaymış gibiydiler, sadece ikisi... Miranda sadece bir seyirciydi.

Turner'ı öteki görüşünde... her şey daha farklıydı.

Genç adam öfkeli bir ses tonuyla, "Miranda," dedi.

Miranda başını kaldırdı ve yumuşakça, "Evlenmeden önce seni tanıyan herkes, evlendikten sonra mutsuz olduğunu söyleyebilirdi."

"Nasıl yani?" derken Miranda'ya baktı, gözlerinde öyle ısrarcı bir ifade vardı ki Miranda'nın ona doğruyu söylemekten başka bir çaresi kalmamıştı.

"Eskiden gülerdin," dedi yumuşak bir sesle. "Eskiden gülerdin ve gözlerin parlardı."

"Ya şimdi?"

"Şimdi sadece soğuk ve donuksun."

Turner gözlerini kapadı ve bir an Miranda onun acı çektiğini düşündü. Sonra Turner delici bakışlarla ona baktı. Alaycı bir gülümsemeyle ağzının bir kenarı yukarı kalktı. "Öyleyim." Kollarını önünde kavuşturdu ve cesaretle kitaplığa yaslandı. "Lütfen, söyle bana Bayan Cheever, ne zamandan beri bu kadar zekisin?"

Miranda, boğazından yükselen şaşkınlığı yenmek istercesine yutkundu. Turner'ın şeytanları yine kazanmıştı. "Ben hep öyleydim," dedi Miranda. "Sen de, ben küçükken sürekli ne kadar zeki olduğumdan bahsederdin."

"Şu büyük kahverengi gözlerin," dedi Turner, acımasız bir şekilde kıkırdayarak. "Her yerde beni takip ediyordu. Benden hoşlandığını bilmediğimi mi zannediyorsun?"

Miranda'nın gözlerinde yaşlar birikti. Nasıl bunu söyleyecek kadar zalim olabilirdi? "Ben çocukken bana çok kibar davranırdın," dedi yumuşak bir sesle.

"Sanırım öyleydim ama o uzun zaman önceydi."

"Hiç kimse bunu benden daha iyi bilemez."

Turner hiçbir şey söylemedi, Miranda da hiçbir şey söylemedi. Sonra nihayet –

"*Git*."

Sesinde acı ve kalp kırıklığı vardı. Miranda gitti. O gece günlüğüne hiçbir şey yazmadı.

Ertesi sabah, Miranda uyandığında tek bir amacı vardı. Eve gitmek istiyordu. Kahvaltıyı kaçırması umurunda değildi. Şiddetli yağmurda zar zor yol alması gerekse de, havanın açıp açmaması da umurunda değildi. Onunla burada, aynı binada, aynı mülk içerisinde olmak istemiyordu.

Her şey çok hüzün vericiydi. O gitmişti. Onun tanıdığı Turner, onun taparcasına sevdiği Turner gitmişti. Aslında böyle olacağını önceden hissetmişti. İlk

olarak gözlerinde görmüştü. Sonra ağzı ve ağzının kenarlarında oluşan beyaz öfke çizgilerinde.

Bunu hissetmişti, fakat şimdiye kadar kendisinin bunu gerçekten bilip kabullenmesine izin vermemişti.

"Uyanıksın."

Olivia'ydı, yas tuttuğu için siyahlar giymesine rağmen çok çekici görünüyordu.

"Maalesef," dedi Miranda mırıltı halinde.

"Bu da ne demek?"

Miranda ağzını açtı, sonra Olivia'nın ona kulak vermeyeceğini hatırladı. O zaman enerji harcamaya ne gerek vardı ki?

"Pekâlâ, acele et," dedi Olivia. "Giyin, son detaylar için hizmetçimi çağıracağım. İş saça gelince elleri kesinlikle büyülü gibidir."

Miranda kendisinin kılını bile kıpırdatmadığını, Olivia'nın ne zaman fark edeceğini merak ediyordu.

"Kalk artık, Miranda."

Miranda neredeyse fırlayarak ayağa kalktı. "Aman Tanrım, Olivia. Kimse sana bir insanın kulağının içine bağırılmaması gerektiğini söylemedi mi?"

Olivia'nın kafası Miranda'nın burnunun ucundaydı. "Gerçeği söylemek gerekirse, bu sabah hiç de insan gibi görünmüyorsun."

Miranda döndü. "İnsan gibi hissetmiyorum."

"Kahvaltıdan sonra daha iyi hissedersin."

"Aç değilim."

"Ama kahvaltıyı kaçıramazsın."

Miranda dişlerini sıktı. Birinin öğleden önce bu kadar çok konuşması yasaklanmalıydı.

"*Miranda*."

Miranda başını yastıkla kapattı. "Adımı bir kez daha söylersen seni öldürmek zorunda kalacağım."

"Ama yapacak işlerimiz var."

Miranda sustu. Neden bahsediyordu bu Livvy? "İş mi?" diye sordu.

"Evet iş." Olivia yastığı çekip aldı ve yere fırlattı.

"Çok harika bir fikrim var. Rüyamda gördüm."

"Şaka yapıyorsun."

"Tamam pekâlâ, şaka yapıyorum ama bu sabah yatakta yatarken aklıma geldi," dedi Olivia gülümseyerek. Öyle sinsi bir gülümsemeydi ki gören dünyayı ele geçirmek için planlar yaptığını sanırdı.

"Tamam, peki, ne işiymiş bu?"

"Sen."

"Ben."

"Ve Winston."

Miranda bir süre konuşamadı. Sonra, "Delisin sen," dedi.

Olivia omuz silkti ve arkasına yaslandı. "Ya da çok akıllı. Düşünsene Miranda. Mükemmel bir şey bu."

Miranda, o anda herhangi bir erkekle ilgili herhangi bir şey düşünmeyi hayal bile edecek durumda değildi, hele de bu Bevelstoke soyadını taşıyan birisiyse.

"Onu iyi tanıyorsun ve aynı yaştasınız," dedi Olivia parmaklarıyla yaşlarını hesaplayarak.

Miranda başını salladı ve yatağın öteki tarafına kaçtı.

Fakat Olivia çevik bir hareketle hemen onun yanında bitti. "Senin bir sezona katılmaya ihtiyacın yok," diye sürdürdü sözlerini. "Bir çok yerde böyle söylemiştin. Tanımadığın insanlarla konuşmaktan nefret edersin."

Miranda gardıroba doğru yönelerek ondan kurtulmaya yeltendi.

"Sen zaten Winston'ı tanıdığın için – önceden de söylediğim gibi – yabancılarla konuşmana gerek kalmayacak ve dahası bu bizim kardeş olacağımız anlamına geliyor," dedi. Bunları söylerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Miranda sessizliğini sürdürdü ve giyinmek için gardıroptan bir kıyafet aldı. "Güzel olurdu, Olivia," dedi, başka ne söyleyebilirdi ki?

"Ayy, bunu kabul etmene çok sevindim!" diye haykırdı Olivia ve kollarıyla onu sardı. "Bu harika olacak. Harikûlade. Hatta harikûladenin de ötesinde. Mükemmel üstü."

Miranda öyle kalakalmış, nasıl olup da böyle bir düğümün içine girmeyi başardığını anlamaya çalışıyordu.

Olivia geri çekildi, hâlâ gözlerinin içi gülüyordu. "Winston, henüz ne kadar şanslı olduğunun farkında değil."

"Bunun amacı bir evlilik yapmak mı yoksa sadece kardeşini şaşırtmak mı?"

"Eh, her ikisi de tabii ki," dedi Olivia. Sarmaladığı Miranda'yı bıraktı ve kendini yakındaki bir koltuğa attı. "Fark eder mi ki?"

Miranda tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Olivia daha çabuk davrandı. "Tabii ki fark etmez," dedi. "Burada tek fark eden amacın benzerliği, Miranda. Aslında bu konuda daha önceden niçin ciddi bir biçimde düşünmediğine şaşırıyorum." Olivia'ya sırtı dönük oturan Miranda yüzünü buruşturdu. Elbette bu konuyu ciddi olarak düşünmemişti çünkü sürekli Turner'ı düşünmekle meşguldü.

"Ve dün Winston'ı sana bakarken gördüm."

"Odada sadece beş kişi vardı, Olivia. Bana bakmaması imkansızdı."

"Önemli olan nasıl baktığıydı," diye üsteledi Olivia. "Sanki seni önceden hiç görmemiş gibi."

Miranda elbiselerini giymeye başladı. "Yanıldığından eminim."

"Ben değilim. Hadi arkanı dön de düğmelerini bağlayayım. Ben bu gibi şeyler konusunda asla yanılmam."

Olivia düğmelerini bağlarken Miranda sabırla dikildi. Sonra aklına geldi –

"Ne zaman böyle bir konuda haklı olma fırsatı buldun ki? Taşrada gömülüp kaldık. Sanki sürekli, âşık olan insanlara tanık oluyormuşuz gibi."

"Elbette olduk. Billy Evans vardı ve..."

"Onlar evlenmek *zorunda* kaldı Olivia. Bunu biliyorsun." Olivia son düğmeyi bağladı, ellerini Miranda'nın omuzlarına götürdü ve yüz yüze gelinceye kadar onu döndürdü.

"Evet ama niçin evlenmek zorunda kaldılar? Çünkü âşıktılar."

"Senin o evliliği önceden tahmin ettiğini hatırlamıyorum."

"Saçmalama. Tabii ki tahmin ettim. Sen İskoçya'daydın. Sana mektupta yazamadım – böyle bir şeyi yazmak hoş kaçmazdı."

Miranda bunun niçin öyle olması gerektiğinden emin değildi – istenmeyen bir hamilelik istenmeyen bir hamilelikti. Bunu yazıya dökmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ancak ne olursa olsun Olivia haklıydı. Miranda her yıl altı haftalığına annesinin anne ve babasını ziyarete giderdi, Billy Evans da, onun yine İskoçya'ya gittiği bir sırada evlenmişti. Olivia onun itiraz edemeyeceği bir iddia ortaya atıyordu.

Miranda bıkkın bir sesle sordu, "Kahvaltıya gidelim mi?" Oraya gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Hem eğer yeryüzünde adalet diye bir şey varsa, Turner içkiden zonklayan başıyla yatağa çakılı kalır ve kahvaltıya gelemezdi.

"Maria saçını yapmadan olmaz," dedi Olivia. "Hiçbir şeyi şansa bırakmamalıyız. Artık senin işin güzel olmak. Ayy, bana öyle bakma. Sen sandığından çok daha hoşsun."

"Olivia."

"Hayır, hayır, yanlış bir kelime kullandım. Sen hoş değilsin. Ben hoşum. Hoş ve sıkıcı. Sende daha fazlası var."

"Uzun bir surat."

"Hayır öyle değil. En azından küçükken olduğun kadar değil." Olivia başını yana eğdi fakat hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey. Olivia.

Sonra Miranda kuşku içinde sordu "Ne oldu?"

"Sanırım sen büyüyüp kendini buldun."

Yıllar önce Turner da böyle söylemişti. *Bir gün büyüyüp kendini bulacaksın ve zaten akıllı olduğun kadar da güzel olacaksın.* Miranda bunu hatırladığı için kendinden nefret etti. Bunun kendisini ağlamaklı yapmasından daha da çok nefret etti.

Gözlerindeki duygusallığı gören Olivia'nın da gözleri buğulandı. "Ah Miranda," dedi ona sıkıca sarılarak. "Ben de seni seviyorum. Biz çok iyi birer kardeş olacağız. Bunun için sabırsızlanıyorum."

Miranda kahvaltı masasına vardığında (tam yarım saat sonra, saçını yaptırmak için hiçbir zaman bu kadar çok zaman ayırmamıştı ve bir daha da ayırmayacağına yemin etti) midesi zil çalıyordu.

"Herkese günaydın," dedi Olivia neşe içinde servis masasından bir tabak alırken. "Turner nerede?"

Miranda rahat bir nefes aldı.

Leydi Rudland, "Sanırım hâlâ yatakta. Zavallı. Bir şok yaşadı. Berbat bir haftaydı."

Kimse bir şey söylemedi. Zaten hiç biri Leticia'dan hoşlanmazdı.

Sessizliği Olivia bozdu. "Doğru" dedi. "Umarım açlıktan ölmez. Dün akşam da bizimle yemek yemedi."

"Olivia, karısı daha yeni öldü," dedi Winston. "Hem de trajik bir şekilde, boynu kırılarak. Lütfen ona biraz daha yumuşak davran."

"Onu sevdiğim için onun iyiliğini istiyorum," dedi Olivia, sadece ikiz kardeşine gösterdiği hırçınlıkla. "Adam yemek yemiyor."

Anneleri, "Odasına bir tepsi gönderdim," dedi, tartışmaya bir son vermek için. "Günaydın Miranda."

Miranda irkildi. Olivia ve Winston'ı izlemekle meşguldü. "Günaydın, Leydi Rudland," dedi çabucak. "Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir."

"Eh, olabildiğince," dedi kontes ve çayından bir yudum aldı. "Bunlar zor zamanlar. Ancak geceyi burada geçirdiğin için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Bu Olivia için büyük bir teselli oldu."

"Şüphesiz," diye mırıldandı Miranda. "Yardımcı olabildiğim için mutluyum." Olivia'nın yaptığı gibi o da kendisine servis masasından bir kahvaltı tabağı aldı. Masaya döndüğünde Olivia'nın ona Winston'ın hemen yanında bir yer ayırdığını gördü. Oturdu ve Bevelstokelar'a baktı. Hepsi ona gülümsüyorlardı; Lord ve Leydi Rudland oldukça sevecendi, Olivia'nın yüzünden kurnazlık okunuyordu ve Winston...

"Günaydın, Miranda," dedi sıcak bir sesle ve gözleri... Onlarda...

İlgi var mıydı?

Aman Tanrım, Olivia haklı olabilir miydi? Winston'ın bakışlarında *farklı* bir şeyler vardı.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi Miranda, bütünüyle kararsız bir şekilde. Winston gerçekte onun kardeşi gibiydi, değil miydi? Kendisi hakkında öyle düşünmesi mümkün olamazdı – elbette kendisinin de

onun hakkında. Ancak o düşünebiliyorsa kendisi de düşünebilir miydi? Ve –

"Bütün sabah Haverbreaks'de kalmak niyetinde misin?" diye sordu Winston. "Belki bir gezintiye çıkabiliriz, diye düşündüm. Kahvaltıdan sonra, ne dersin?"

Aman Tanrım. Olivia haklıydı.

Şaşkınlıktan Miranda'nın dudakları aralandı. "Ben, şey, daha karar vermedim."

Olivia masanın altından ona bir tekme attı.

"Ahh!"

"Boğazına uskumru mu kaçtı?" diye sordu Leydi Rudland.

Miranda başını salladı. "Özür dilerim," dedi boğazını temizleyerek. "Öhö, sadece bir kılçıktı sanırım."

"İşte bu yüzden kahvaltıda asla balık yemem," dedi Olivia.

"Ne dersin Miranda?" diye üsteledi Winston. Gülümsüyordu – bu gülüş, binlerce kızın kalbini kırabilirdi. Adeta çocuksu bir şaheserdi. "Gezintiye çıkalım mı?"

Miranda bacaklarını dikkatle Olivia'nınkinden uzaklaştırarak, "Korkarım yanıma uygun bir kıyafet almadım," dedi. Gerçek buydu ve bu çok kötüydü, çünkü tam da Turner'ı kafasından söküp atmaya yardımcı olabilecek tek şeyin Winston'la gezinti yapmak olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Benimkilerden birisini ödünç alabilirsin," dedi Olivia elindeki kızarmış ekmeğin üzerinden tatlı tatlı gülümseyerek. "Birazcık büyük gelir o kadar."

"Tamam, o halde," dedi Winston. "Acele etsek iyi olacak. Neredeyse bir asırdır konuşmak için böyle bir şansımız olmamıştı."

Miranda gülümsediğini fark etti. Winston geçinmesi kolay biriydi, şimdi bile onun bu isteğine karşı koyamamıştı. "Birkaç yıl oldu sanırım. Senin okuldan eve döndüğün zamanlarda ben hep bir şekilde İskoçya'da olmayı başarıyorum."

"Ama bugün başaramadın," dedi Winston mutlulukla. Çay bardağını eline aldı ve bardağın üzerinden ona gülümsedi. Miranda onun Turner'ın gençliğine ne kadar çok benzediğini görmekten adeta çarpılmıştı. Winston şimdi yirmi yaşındaydı, onun Turner'a âşık olduğu zamanki Turner'ın yaşından sadece bir yaş büyük. Kendi kendini düzeltti, ilk karşılaştıkları yaşında. Daha o zaman ona âşık olmamıştı. Sadece olduğunu sanmıştı. Şimdi bunu daha iyi anlıyordu.

11 NİSAN 1819

Bugün Winston'la harika bir at gezisi yaptım. Erkek kardeşine oldukça benziyor – tabii eğer erkek kardeşi de hâlâ onun kadar kibar, düşünceli ve espriliyse.

Turner iyi uyumamıştı fakat bu onu şaşırtmadı; iyi uyuyabildiği zamanlar artık sayılıydı. Aslında sabahları, hep öfkeli ve sinirli olurdu – genellikle de kendi kendine kızardı.

Şimdi ne düşünüyordu? Miranda Cheever'ı öp-

tüğünü mü. O kız aslında küçük kız kardeşi gibiydi. Sinirlenmişti, belki de biraz sarhoştu ama böylesine zayıf bir davranış için bunların hiçbiri mazeret olarak gösterilemezdi. Leticia onda bir çok şeyi öldürmüştü ama Tanrı biliyor ya, o hâlâ bir centilmendi. Ya değilse, geriye nesi kalmıştı?

Onu arzulamamıştı bile. Gerçek anlamda arzulamamıştı. Arzunun ne demek olduğunu bilirdi, o insanın içini burkan, elde etme ve sahiplenme duygusunun ne demek olduğunu bilirdi ve Miranda'ya karşı hissettiği bu değildi...

Ne olduğunu bilmiyordu ama bu olmadığından emindi.

Belki de bunun sebebi o iri kahverengi gözleriydi. Onlar her şeyi görüyordu. Onlar onun cesaretini kırmıştı. Her zaman kırmıştı. Çocukken bile, onun gizemli bir bilgeliği vardı. Babasının çalışma odasında, onun karşısında dururken şeffaflaştığını hissetmişti. O okul bahçesinden henüz çıkmış, delişmen bir kızdı ama yine de kendisinin içini görebiliyordu. Bu işgal edilmişlik Turner'ı çileden çıkarıyordu ve o an uygun olduğunu sandığı tek şeyi yapmıştı.

Başka hiçbir şey bu kadar uygunsuz olamazdı.

Şimdi özür dilemesi gerekecekti. Tanrım, düşüncesi bile katlanılacak gibi değildi. Bundan sonraki hayatı boyunca, öyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak ve görmezlikten gelmek çok daha kolay olacaktı. Dahası, kendi içinde centilmenlik kırıntılarının kalmış olduğunu ümit ediyordu.

İçindeki iyi ve masum olan bir çok şeyi Leticia öldürmüştü ama kuşkusuz bir şeyler kalmış olmalıydı. Bir centilmen ne zaman bir bayana yanlış yapsa özür dilemesi gerekirdi.

Turner aşağıya kahvaltıya ininceye kadar ailesi oradan ayrılmıştı, bu da Turner'ın işine geldi. Çabucak yedi, bir günahın cezasını çekmek istercesine, doldurduğu sade kahveyi, boğazını yakan sıcaklığına ve acılığına aldırmadan hızla yudumladı.

"Başka bir şey ister miydiniz?"

Turner başını kaldırdı ve yanında dolaşıp duran uşağa baktı "Hayır," dedi. "Şu anda değil."

Uşak geri çekildi fakat odadan çıkmadı. Turner Haverbreaks'den ayrılma zamanının geldiğini düşündü. Orada çok fazla insan vardı. Hay aksi, annesi, uşaklara onu yakından takip etmeleri konusunda direktifler vermiş olabilirdi.

Suratı hâlâ asıktı, sandalyesini geriye doğru iteledi, kalktı ve uzun adımlarla koridora çıktı. Oradan derhal ayrılmak için kendi hizmetçisine haber verecekti. Bir saat içinde çıkabilirlerdi. Geri dönüp kendi evine gömülmeden önce yapması gereken bir tek şey kalmıştı, Miranda'yı bulmak ve şu lanet olası onunla konuşma işini bitirip rahata kavuşmak –

Kahkahalar duydu.

Başını kaldırıp baktı. Winston ve Miranda içeri girmişlerdi, taze hava ve güneş ışığının etkisiyle yanakları al al görünüyordu.

Turner bir kaşını kaldırdı ve durdu, bakalım onun orda olduğunu ne zaman fark edeceklerdi.

"İşte o zaman," diyordu Miranda, belli ki bir hikâyenin sonuna geliyordu, "Olivia'ya çikolata konusunda güvenilmeyeceğini anladım."

Winston güldü, sıcak bakışlarıyla onu inceliyordu. "Sen değiştin Miranda."

Yüzü kızaran Miranda, "Çok değil. Aslında sadece büyüdüm."

"Doğru büyüdün."

Turner ağzını tutabileceğini düşündü.

"Okula gidip geri döndükten sonra beni bıraktığın gibi bulacağını mı zannediyordun?"

Winston sırıttı. "Onun gibi bir şey. Ancak söylemeliyim ki seni böyle bulduğum için mutlu oldum." Düzgün bir topuz halinde kıvrılmış saçına dokundu. "Sanırım artık bunu çekiştiremeyeceğim."

Miranda tekrar kızardı ve artık bu, gerçekten de mazur görülecek gibi değildi.

"Günaydın," dedi Turner yüksek sesle, bulunduğu yerden kımıldama zahmetini bile göstermeden.

"Sanırım öğleden sonra oldu," dedi Winston.

"Toy olanlar için öyledir belki," dedi Turner alaycı bir gülümsemeyle.

"Sabah Londra'da ikiye kadar mı sürer?" diye sordu Miranda soğukkanlılıkla.

"Sadece önceki gece hayal kırıklığıyla sonuçlandıysa."

"Turner," dedi Winston sitemle.

Turner omuz silkti. "Bayan Cheever'la konuşmam gerekiyor," dedi, kardeşinin yüzüne bakmadan.

Miranda'nın dudakları aralandı – şaşırmış olmalı diye düşündü Turner, kim bilir belki de biraz öfkelenmişti.

"Bence buna Miranda karar vermeli," dedi Winston.

Turner, gözlerini Miranda'nın üzerinden ayırmadı. "Eve gitmek için hazır olduğunda bana haber ver. Sana ben eşlik edeceğim."

Winston'ın ağzı açık kaldı. "Bana bak," diye diklendi. "O bir leydi ve bu konuda rızasını alma nezaketini gösterseydin, iyi ederdin."

Turner kardeşine döndü, duraksadı ve genç adamı ezer gibi baktı. Sonra dönüp Miranda'ya baktı ve cümlesini tekrarladı. "Eve kadar sana ben eşlik edeceğim."

"Ben – "

Turner sivri bir bakışla sözünü kesti, o da başını sallayarak onayladı. "Tabii ki Lordum," dedi, ağzının kenarlarından belli olan büyük bir gerginlikle. Winston'a döndü. "Babamla süslenmiş bir elyazmasını tartışmak istiyordu. Unutmuşum."

Akıllı Miranda. Turner az daha gülümsüyordu.

"Turner?" dedi Winston şüpheyle. "Süslenmiş bir elyazması mı?"

"Yeni tutkularımdan biri," dedi Turner yumuşakça. Winston dönüp Miranda'ya sonra tekrar Turner'a baktı ve nihayet sertçe başını sallayarak pes etti. "Pekâlâ," dedi. "Benim için bir zevkti, Miranda."

"Benim için de," dedi Miranda. Turner, ses tonundan onun yalan söylemediğini anladı.

İki genç arasındaki yerini korudu, Winston Miranda'ya dönüp konuşmaya başlamadan önce öfkeyle Turner'a baktı, "Oxford'a dönmeden önce seni tekrar görebilecek miyim?"

"Öyle ümit ediyorum. Önümüzdeki birkaç gün için kesin bir planım yok ve – "

Turner esnedi.

Miranda boğazını temizledi. "Eminim bir şeyler planlayabiliriz. Belki Olivia ile bize çay içmeye gelirsiniz."

"Çok sevinirim."

Turner belirgin bir ilgisizlikle tırnaklarını incelerken çevresine ne kadar sıkılmakta olduğunu göstermeyi başarmıştı.

"Hatta Olivia gelemezse," diye sürdürdü Miranda etkileyici çelik gibi sesiyle, "Belki sen tek başına da gelebilirsin."

Winston'ın gözlerinin içi ısındı. "Çok memnun olurum," diye mırıldandı, elini öpmek için eğilirken.

Turner bağırdı, "Hazır mısın?"

Miranda, "Hayır," derken kılını bile kıpırdatmadı.

"Peki, o zaman acele etmemiz gerekecek çünkü benim çok zamanım yok."

Bunu inandırıcı bulmayan Winston ona döndü. "Neyin var senin?"

İyi bir soruydu. On beş dakika öncesine kadar tek amacı, en kısa zamanda ailesinin evinden kaçmaktı. Şimdi ise, Miranda evine giderken ona eşlik etmek için sabırsızlanıyordu.

Pekâlâ, ısrar etmişti ama geçerli sebepleri vardı.

"Çok iyiyim," diye yanıtladı Turner. "Yıllardır olmadığım kadar iyiyim. Hatta kesin konuşmak gerekirse, 1816'dan beri kendimi en iyi hissettiğim an olduğunu söyleyebilirim."

Winston ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, Miranda öbür tarafa döndü. 1816'nın Turner'ın evlilik yılı olduğunu ikisi de biliyordu.

"Haziran," diye ekledi.

"Pardon?" dedi Winston sertçe.

"Haziran. 1816 Haziran'ı." Ve sonra her ikisine de, sahteliği açıkça belli olan, kendini kutlarmış ifadesiyle yüklü bir gülücük gönderdi. Miranda'ya döndü. "Seni ön koridorda bekleyeceğim. Geç kalma."

Üçüncü Bölüm

Geç kalma?

Geç kalma??!

Ne için, Miranda neredeyse on altıncı kez burnundan soluyor ve kıyafetlerini çekiştiriyordu. Bir zaman belirlememişlerdi. Hatta eve kadar ona eşlik edebilecek mi, bunu bile sormamıştı. Emretmişti. Hazır olduğunda bildirmesini emrettikten sonra bir cevap bekleme zahmetine bile katlanmamıştı.

Gitmesini bu kadar çok mu istiyordu?

Miranda ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu.

"Hemen gidiyor musun?"

Bu koridordan kayıp gelen Olivia'nın sesiydi.

"Eve dönmem gerekiyor," dedi Miranda ve elbisesini başından geçirmek için özellikle o anı seçti. Olivia'nın yüzünü görmesini kesinlikle istemiyordu. "Binici kıyafetin yatağın üzerinde," diye ekledi, pamuklu kumaşın içinde boğulan sesiyle.

"Ama niçin? Baban seni özleyecek değil ya."

Aynı şeyi defalarca Olivia'ya kendisi söylemiş olmasına karşın, onun bu konudan bu şekilde bahsediyor oluşu Miranda'nın hoşuna gitmemişti.

"Miranda," diye üsteledi Olivia.

Miranda, düğmelerini bağlaması için sırtını döndü. "Gereğinden fazla kalarak bana gösterilen misafirperverliği zedelemek istemem."

"Ne? Aptal olma. Eğer mümkün olsaydı, annem senin bizimle yaşamanı isterdi. Gerçi Londra'ya gidince yaşayacaksın."

"Londra'da değiliz."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Hiç ilgisi yoktu. Miranda dişlerini gıcırdattı.

"Winston'la mı atıştınız?"

"Tabii ki hayır." Çünkü Winston'la Olivia'dan başka kim atışabilirdi ki.

"Mesele nedir öyleyse?"

"Bir şey yok." Miranda kendisini biraz daha sakin görünmeye zorladı ve eldivenlerine uzandı. "Kardeşin süslenmiş bir elyazması konusunda babamla konuşmak istiyor."

"Winston mı?" diye sordu Olivia şüphe içinde.

"Turner."

"Turner?"

Aman Tanrım, acaba soru sormadığı bir an var mıydı.

"Evet," diye yanıtladı Miranda, "Bir an önce gitmeyi planlıyor, bu nedenle de şimdi beni eve götürmesi lazım."

Son söylediği cümle tümüyle uydurmaydı ama bu koşullar altında Miranda'nın aklına daha iyi bir şey gelmemişti. Ayrıca, belki de şimdi Northumberland'daki evine dönecekti ve dünya yine eski haline gelecekti.

Eğik ekseninden memnun, güneşin çevresinde dönüp duracaktı.

Olivia, Miranda'nın onu görmezlikten gelemeyeceği şekilde kapı çerçevesine yaslanarak dışarıya doğru eğildi. "Öyleyse niçin böylesine sinirli bir ruh hali içindesin? Turner'ı hep sevmişsindir, değil mi?"

Miranda neredeyse gülecekti.

Ve hemen ardından neredeyse ağlayacaktı.

Sanki başı bozuk bir sürtükmüş gibi böyle emirler vermeye nasıl cesaret ederdi.

Ona nasıl bu kadar acı çektirebilirdi? Hem de Haverbreaks'de, son birkaç yıldır Turner'dan çok, kendisine yuvalık yapmış bu evde?

Öbür tarafa döndü. Olivia'nın yüzünü görmesine izin veremezdi.

Gerçekten istemediği halde onu öpmeye nasıl cesaret edebilirdi.

"Miranda?" dedi Olivia yumuşak bir ses tonuyla. "İyi misin?"

"Son derece iyiyim," dedi Miranda boğazı düğümlenerek ve Olivia'yı sıyırıp geçerek, uçarcasına kapıya doğru gitti.

"Sesin öyle olmadığını – "

"Leticia için üzülüyorum," diye kestirip attı Miranda. Öyleydi de. Turner'a bu kadar acı veren her kim olursa olsun yası tutulmaya değerdi.

Fakat Olivia'ya inandırmak mümkün değildi. Miranda ön hole çıkan merdivenlerden hızla inerken ensesinde bitti.

"Leticia!" diye haykırdı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Miranda merdiven sahanlığında kenara savruldu ve aşağıya uçmamak için sıkıca korkuluğa tutundu.

"Leticia lanet olası yaşlı cadının biriydi," diye sürdürdü Olivia sözlerini. "Turner'ı çok mutsuz etti."

Kesinlikle.

"Miranda! Miranda! Aaa, Turner. İyi günler."

"Olivia," dedi Turner kibarca, hafiften başını sallayarak.

"Miranda Leticia'nın yasını tuttuğunu söylüyor. İnanılacak bir şey mi bu?"

"Olivia!" dedi Miranda nefesi kesilerek. Turner rahmetli karısından nefret etmiş olabilirdi – hatta bunu cenaze töreninde söyleyecek kadar – ancak ahlak kurallarının sınırlarını zorlamaya gerek yoktu.

Turner sadece Miranda'ya bakmakla yetindi, alaycı bir sorgulama ifadesiyle bir kaşı havaya kalkmıştı.

"Boş laflar bunlar. O karısından nefret ediyordu ve hepimiz de bunu biliyorduk."

"Her zamanki gibi dürüst, benim sevgili kız kardeşim" diye mırıldandı Turner.

"Sen hep iki yüzlülükten hoşlanmadığını söylemişsindir," diye karşılık verdi.

"Çok doğru." Miranda'ya baktı. "Gidelim mi?"

"Onu evine mi götürüyorsun?" diye sordu Olivia, bunu az önce Miranda'dan duymuş olmasına karşın.

"Babasıyla konuşmam gerekiyor."

"Onu Winston götüremez mi?"

"Olivia!" Miranda kendisini daha fazla utandıran

şeyin ne olduğundan emin değildi – Olivia'nın çöp-çatanlık yapması mı yoksa bunu Turner'ın önünde yapması mı.

"Babasıyla konuşması gereken Winston değil," dedi Turner sinsice.

"Peki o da sizinle gelemez mi?"

"Benim arabamla değil."

Olivia'nın gözleri arzuyla büyüdü. "Senin arabanı mı alıyorsunuz?" Daha yeni yapılmış, yüksek hızlı ve pırıl pırıl bir arabaydı. Olivia onu kullanmak için can atıyordu.

Turner sırıttı; bir an için neredeyse tekrar, tam kendisi gibi göründü – yıllar önce Miranda'nın bildiği ve âşık olduğu adam. "Belki onun kullanmasına bile izin verebilirim," dedi. Belli ki tek amacı kız kardeşine işkence yapmaktı.

İşe yaradı da. Olivia hırıltılı tuhaf bir ses çıkardı, sanki kıskançlıktan boğuluyordu.

"Hoşça kal, sevgili kardeşim!" dedi Turner yılışık bir gülümsemeyle. Sonra kolunu Miranda'nın koluna taktı ve onu kapıya doğru çekti. "Sonra görüşürüz... Ya da belki sen beni görürsün, arabamla yanından geçerken."

Miranda kahkahasını tutmak için dudaklarını ısırdı. "Çok kötüsün."

Turner omuz silkti. "O bunu hak ediyor."

"Hayır," dedi Miranda, az önceki sahneyi içten içe sevinerek izlemiş olsa da en yakın arkadaşının yanında durması gerektiğini hissederek.

"Hayır mı?"

"Peki tamam, evet, ama yine de çok kötüsün."

"Kesinlikle," diye onayladı. Miranda arabaya çıkarması için kendini ona bırakırken bütün bunların nasıl olduğunu merak ediyordu, işte yanında oturuyordu. Gerçekten gülümsüyor, belki ondan nefret etmediğini düşünüyordu. Belki de yeniden değerlendirilebilirdi.

İlk birkaç dakika sessizce yola devam ettiler.

"Bu öğleden sonra büyük bir fetih yaptın," dedi Turner nihayet.

Miranda gerildi.

"Winston sana bayağı tutulmuş görünüyor."

Miranda, yine de hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bir yandan onurunu korumayı muhafaza ederek ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Bunu inkar edip bir yosma havasına bürünebilirdi, ya da kabul edip övünüyormuş gibi davranabilirdi. Ya da alay ediyormuş gibi görünebilirdi. Tanrı korusun, onu kıskandırmak istiyormuş gibi de anlaşılabilirdi.

"Sanırım sana tebriklerimi sunmam gerekiyor."

Miranda şaşkınlık içinde yüzünü ona çevirdi fakat Turner gözlerini yoldan ayırmadan sözlerini sürdürdü, "Bu senin için kesinlikle avantajlı bir evlilik olur, o da kuşkusuz daha iyisini bulamaz. Ailemin ciddi ölçüde aradığı maddiyattan yoksun olabilirsin ama sen bunu duygusal anlamda, duyarlılığınla telafi edersin."

"Ben – Ben – " Miranda gözlerini kırpıştırdı. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu bir komplimandı ve üstü kapalı da söylenmemişti ama

yine de biraz başarısızdı. Eğer bu iltifatın tek nedeni, onu erkek kardeşi ile evlendirmek ise kendisinin yıldızlara özgü nitelikleri hakkında övgüler yağdırmasını istemiyordu.

Ve duyarlı olmak da istemiyordu. Yalnızca bir defalığına güzel, egzotik ve büyüleyici olmak istiyordu.

Tanrı aşkına. *Duyarlı.* Bu berbat bir sıfattı. Miranda onun yarım bıraktığı cevabını bitirmesini beklediğini fark etti, bu yüzden mırıldandı, "Teşekkür ederim."

"Kardeşim benimle aynı hataları yapsın istemem."

Bunun üzerine Miranda ona baktı, Turner'ın yüzü gergindi ve gözlerini kararlılıkla yola dikmişti. Sanki bir bakışı bile dünyanın başlarına yıkılmasına neden olacaktı. "Hatalar mı?" diye tekrarladı Miranda.

"Hata," dedi, kesik bir sesle. "Tek bir tane."

"Leticia." İşte. Söylemişti.

Araba yavaşlayıp durdu ve nihayet Turner onun yüzüne baktı. "Aynen öyle."

"O sana ne yaptı?" diye sordu Miranda yumuşak bir sesle. Bu çok kişisel ve son derece uygunsuzdu ama yine de elinde değildi. Bunu sormadan edemedi, hem de o gözlerinin içine böylesine kararlı bakarken.

Fakat bu söylenecek en son şeydi. Bu açıkça görülüyordu, çünkü çenesi gerilmiş, konuşmaya başlarken yüzünü öbür tarafa çevirmişti. "Bir leydinin duymasına yakışacak hiçbir şey yapmadı."

"Turner –"

Aniden dönüp genç kıza baktı, gözleri parlıyordu. "Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Miranda titriyordu. "Boynu kırıldı. Düştü."

"Bir attan," diye kestirip attı. "O bir attan atıldı – "

"Biliyorum."

" – sevgilisiyle buluşmaya giderken."

İşte bunu bilmiyordu.

"Karnında da bir bebek taşıyordu."

Aman Tanrım. "Turner, o kadar üzgünüm – "

Turner sözünü kesti. "Öyle söyleme. Ben değilim."

Miranda eliyle açık kalan ağzını kapattı.

"Bebek benden değildi."

Miranda yutkundu. Ne söyleyebilirdi ki? Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

"İlki de benim değildi," diye ekledi. Burnundan soluyor gibiydi, gözleri kısılmıştı, dudakları kıvrıldı – nerdeyse ona meydan okuyor gibiydi. Sorması için sessizce meydan okuyordu.

"T – " Miranda onun adını söylemeye çalıştı çünkü konuşması gerektiğini düşünüyordu ama gerçek şu ki, Turner'ın sözünü kesmesine son derece memnun olmuştu.

"Evlendiğimizde hamileydi. Evlenmemizin sebebi de buydu, eğer bilmen gerekirse." Bu sözünün üzerine alayca bir kahkaha attı ve "Bilmen gerekirse," dedi tekrar.

"Tuhaf bir durum, benim bilmediğimi düşünürsek."

Turner'ın sesindeki acı Miranda'nın yüreğine saplandı. Turner'ın bu hale nasıl geldiğini merak etmişti.

İşte şimdi biliyordu... Ondan asla nefret edemeyeceğini de biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Miranda, çünkü üzgündü, çünkü daha fazla bir şey söylerse saçma olurdu.

"Bu senin suçun – " diye cümlesine başladığı sırada, duraksadı boğazını temizledi ve birkaç saniye sonra, "Teşekkür ederim." dedi.

Dizginleri tekrar eline aldı ama yola çıkmadan Miranda sordu, "Şimdi ne yapacaksın?"

Buna gülümsedi. Tam bir gülümseme değildi, sadece ağzının kenarı birazcık kımıldadı. "Ne yapacağım?" diye tekrarladı.

"Northumberland'e mi gideceksin? Londra'ya mı?" *Tekrar evlenecek misin?*

"Ne yapacağım?" Düşünceliydi. "Ne istersem onu yapacağım, sanırım."

Miranda boğazını temizledi. "Annen, Olivia'nın sezonu sırasında senin de Londra'da bulunabileceğini ümit ediyor."

"Olivia'nın benim yardımıma ihtiyacı yok."

"Evet yok." Yutkundu. Acı çekiyordu. Sanki gururu boğazına kaçmış gibiydi. "Ama benim var."

Turner döndü ve kalkık kaşlarıyla onu inceledi. "Senin mi? Küçük kardeşimin sana kol kanat gerdiğini düşünüyordum."

"Evet," dedi telaşla. "Yani, bilmiyorum. O daha çok genç, öyle değil mi?"

"Senden daha büyük."

"Üç ay," diye karşılık verdi hemen. "Henüz üni-

versitede. Yakın zamanda evlenmeyi planladığını sanmıyorum."

Turner başını yana eğdi ve bakışları delici bir hal alarak, "Peki sen istiyor musun?" diye mırıldandı.

Miranda arabadan atlamamak için kendini zor tuttu. Bir leydinin katlanmak zorunda kalmaması gereken konuşmalar vardı.

Bu da kuşkusuz onlardan biriydi.

"Bir gün evlenmek isterim, evet," dedi duraksayarak ve yanaklarında büyüyen yangıdan nefret ederek.

Turner ona baktı. Biraz daha baktı. Ve sonra biraz daha baktı.

Belki de bu tek bir bakıştı. Miranda artık anlayamıyordu. Nihayet Turner sessizliği bozduğu zaman rahatladı – her ne kadar bu oldukça uzun sürdüyse de – ve, "Pekâlâ. Bunu dikkate alacağım. Zaten bunu sana borçluyum."

Aman Tanrım, başı dönüyordu. "Ne borcu?"

"Bir özür ile başlamalıyım. Dün gece olanlar... Affedilemezdi. Bu nedenle seni götürme konusunda ısrar ettim." Boğazını temizledi ve bir an için uzaklara baktı. "Sana bir özür borcum var ve bunu özel olarak yapmamı tercih edeceğini düşündüm."

Miranda ileriye bakıyordu.

"Herkesin ortasında özür dileseydim aileme tam olarak niçin özür dilediğimi açıklamam gerekirdi," diye sürdürdü. "Onların bunu bilmesini istediğini de sanmıyorum."

"Yani bilmelerini *istemediğini* mi söylemek istiyorsun?"

Turner derin bir iç çekti ve elini saçlarına götürdü. "Evet, istemiyorum. Bu davranışımla gurur duyduğumu söyleyemem ve ailemin bundan haberdar olmamasını tercih ederim. Ama bir yandan da seni düşünüyordum."

"Özrünü kabul ediyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Turner uzun ve bezgin bir şekilde iç çekti. "Neden yaptığımı bilmiyorum," diye devam etti. "Arzu bile değildi. Ne olduğunu bilmiyorum ama senin kabahatin değildi."

Miranda ona şöyle bir baktı. Bunu çözümlemek zor değildi.

"Hay lanet olası –" Nefesini öfkeyle bıraktı ve uzaklara baktı. *Mükemmel bir iş çıkardın, Turner. Bir kızı önce öp sonra da ona bunu arzuyla yapmadığını söyle.* "Özür dilerim Miranda. Olaylar istemediğim bir şekilde gelişti. Hayvanın tekiyim. Bir türlü kendimi toparlayamadım."

"Belki bir kitap yazmalısın," dedi Miranda acı dolu bir sesle. "Genç bir bayanı aşağılamanın yüz bir yolu. Şimdiye kadar en az ellisini uyguladığına eminim."

Turner derin bir nefes aldı. Özür dilemeye alışık değildi. "Çekici olmadığın için değil."

Miranda'nın yüz ifadesi güvensizliğe dönüştü. Sözleri için değil. Turner'ın fark ettiği kadarıyla – sadece bunları söylediği, Miranda orada oturup dinlemek zorunda kaldığı ve her ikisi de utandığı için. Susmalıydı, biliyordu, ama gözlerindeki acı kalbinin yıllardır kilit

altında tuttuğu acılı bir köşesini uyandırmıştı ve içinde her şeyi düzeltmek için tuhaf bir dürtü vardı.

Miranda on dokuz yaşındaydı. Erkeklere ilişkin deneyimi Winston'dan ve kendisinden ibaretti. İkisi de o zamana kadar kardeşçe gördüğü kişilerdi. Zavallı kızın kafası iyice karışmış olmalıydı. Winston birdenbire Venüs, Kraliçe Elizabeth ve Meryem Ana'nın, hepsinin birden onda buluştuğuna karar vermişti, Turner ise bütün ağırlığıyla genç kızın üzerine geliyordu. Genç yaşta bir taşra kızı için vasat bir gün sayılmazdı.

Yine de buradaydı işte. Sırtı dümdüz. Çenesi yukarda. Turner'dan nefret etmiyordu. Etmeliydi ama etmiyordu.

"Hayır," dedi Turner Miranda'nın elini tutarak. "Beni dinlemelisin. Sen çekicisin. Oldukça." Bakışlarını onun yüzüne çevirdi ve yıllardır ilk defa ona bu kadar iyi baktı. Öyle klasik bir güzelliği yoktu fakat o büyük kahverengi gözlerinde son derece bağlayıcı bir şeyler vardı. Teni pürüzsüz ve zarafet ölçüsünde açık renkteydi, siyah saçlarına bir tezat oluşturuyordu. Turner aniden saçlarının en ufak bir kıvrılma eğilimi göstermediğine dikkat etti, oldukça da yumuşak görünüyordu. Önceki gece ona dokunmuştu. Kendisinde nasıl his bıraktığını niçin hatırlamıyordu?

"Turner," dedi Miranda.

Turner ona bakıyordu. Ona niçin bakıyordu?

O adını söyleyince bakışları genç kızın dudaklarına kaydı. Şehvet uyandıran küçük bir ağzı vardı. Öpülesi dolgun dudaklar.

"Turner?"

"Oldukça," dedi yumuşak bir sesle, sanki inanılmaz bir şeyi yeni fark etmiş gibi.

"Oldukça ne?"

"Oldukça çekici." Hafifçe başını salladı, bir şekilde onun sebep olduğu büyülenmişliğin içersinden sıyrılıp çıkarken. "Sen oldukça çekicisin."

Miranda iç çekti. "Turner, lütfen duygularımı çalmak için yalan söyleme. Bu benim zekâma bir saygısızlık ve görünüşüm hakkında söyleyebileceğin her şeyden de daha aşağılayıcı."

Geri çekildi ve gülümsedi. "Yalan söylemiyorum." Sesi şaşkındı.

Miranda öfkeyle alt dudağını ısırdı. "Yaa," dedi neredeyse onunki kadar şaşkın bir sesle. "Peki, tamam, teşekkür ederim o zaman. Sanırım."

"Genelde komplimanlar konusunda bu kadar beceriksiz değilimdir, kolayca anlaşılabilir olurlar."

"Eminim değilsindir," dedi keskin bir sesle.

"Şimdi niçin beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi hissettim birden?"

Miranda'nın gözleri irileşti. Sesi o kadar soğuk muydu? "Neden söz ediyorsun anlamadım," dedi telaşla.

Bir an sanki daha çok soru soracakmış gibi göründü ama sonra kararını değiştirmiş olmalıydı çünkü dizginleri eline aldı ve yumuşak başlılıkla ona gülümsedi, "Gidelim mi?"

Birkaç dakika yola devam ettiler, Miranda her fırsatta Turner'a bakıyordu. Yüz ifadesi okunabilecek gibi değildi, tarafsız ve durgundu. Hatta, Miranda'nın

kendi düşüncelerinin karmaşıklığı yüzünden biraz da sinir bozucu görünüyordu. Onu arzu etmediğini söylemişti. Öyleyse onu niçin öpmüştü? Amacı neydi? Sonra birden ağzından çıkıverdi – "Beni niçin öptün?"

Turner'ın boğazına bir şeyin kaçtığını sandı ve yüzü değişti fakat Miranda bunun nedenini kavrayamadı. Sürücülerinin dikkatinin üzerlerinden eksildiğini hisseden atlar biraz yavaşladılar. Turner bariz bir şok içerisinde ona baktı.

Miranda onun huzursuzluğunu gördü ve sorusuna uygun bir cevap bulamadığına karar verdi. "Sorduğumu unut," dedi telaşla. "Fark etmez."

Ancak sorduğuna pişman olmadı. Kaybedecek nesi vardı? Turner, onunla alay edip ortalıkta masallar anlatacak değildi ya. Sadece şu an utandığıyla kalacaktı, bu da bir önceki gecenin utancıyla asla kıyaslanamazdı. Ansızın –

"O bendim," dedi. "Sadece ben. Senin talihsizliğin, o an benim yanımda bulunmaktı."

Miranda onun mavi gözlerindeki kasveti gördü ve elini bileğine koydu. "Ona kızgın olman normal."

Turner, genç kızın neden söz ettiğini anlamamış gibi davranmadı. "O öldü, Miranda."

"Bu hayattayken son derece berbat bir kişi olmadığı anlamına gelmez."

Turner ona tuhaf tuhaf baktı ve kahkahalara boğuldu. "Miranda bazen öyle şeyler söylüyorsun ki."

Miranda gülümsedi. "İşte bunu kesinlikle bir kompliman olarak kabul ediyorum."

"Seni asla bir din bilgisi öğretmeni yerine koymamam gerektiğini bana hatırlat."

"Korkarım, Hıristiyanlığın erdemini hiç kavrayamadım."

"Yaa, gerçekten mi?" Eğleniyor gibi görünüyordu.

"Zavallı küçük Fiona Bennet için hâlâ içim kin dolu."

"Kim bu kız?"

"Hani şu Olivia ve Winston'ın on birinci doğum günü kutlamasında bana çirkin diyen korkunç kız."

"Aman Tanrım, kaç yıl önceydi bu? Hatırlat da seni kızdıracak bir şey yapmayayım."

Miranda omuz silkti, böylesine kısa bir süre içerisinde onu nasıl da böyle kaygısız ve mutlu hissettirmeyi başardığına hayret ediyordu. "Annene söyleme. O benim bir azize olduğumu sanıyor."

"Olivia ile kıyaslayınca öyle olduğuna eminim."

Miranda parmağını salladı. "Olivia hakkında kötü bir şey söyleme, lütfen. Ona son derece bağlıyımdır."

"Bir tazı kadar sadıksın, eğer pek hoş olmayan benzetmemi mazur görürsen tabii."

"Tazıları çok severim."

Ve artık Miranda'nın evine gelmişlerdi.

Tazıları çok severim. Bu son yorumu olacaktı. Harika. Turner artık hayatı boyunca onu köpeklerle bir tutacaktı.

Turner genç kızın arabadan inmesine yardım etti, sonra yukarı gökyüzüne baktı. Hava kararmaya başlamıştı. "İçeriye kadar sana eşlik etmezsem, umarım bana kırılmazsın," diye mırıldandı.

"Tabii ki hayır," dedi Miranda. Kendi kendine eve gidebilecekken Turner'ın da ıslanması aptallık olurdu.

"İyi şanslar," dedi Turner tekrar arabaya binerken.

"Ne konuda?"

"Londra'daki yaşamında." Omuz silkti. "Ya da hangi konuda istersen."

Miranda acıyla gülümsedi. Ah bir bilseydi.

19 MAYIS 1819

Londra'ya bugün geldik. Yemin ederim bunun bir benzerini asla görmemiştim. Büyük, gürültülü, kalabalık ve gerçekten hayli kötü kokuyor.

Leydi Rudland geç kaldığımızı söylüyor. Bir çok insan şehre gelmiş ve sezon bir ay önce başlamış. Ama yapılacak hiçbir şey yoktu – Leticia için yas tutması gerekirken Livvy'nin dışarıya çıkması korkunç bir terbiyesizlik olarak görünürdü. Yine de biraz hile yaptık ve erken geldik. Giyim kuşam ve diğer hazırlıklarla ilgilensek de, yas tamamlanıncaya kadar etkinliklere katılamayız.

Neyse ki sadece altı haftalık bir yas gerekiyor. Zavallı Turner'ın ise bir yıl boyunca yas tutması gerek.

Korkarım, onu tümüyle affettim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu hor göremem. Şüphesiz, karşılıksız aşkımın en uzun evresinin bir kaydını tutmalıyım.

Acınacak haldeyim.

Ben bir tazıyım.

Ben acınacak halde bir tazıyım.

Ve korkunç miktarda kâğıt harcıyorum.

Dördüncü Bölüm

Turner, baharı ve yazı Northumberland'da geçirmeyi planlamıştı. Orada bir mahremiyeti olduğundan karısı için yas tutması gerekmiyordu. Annesi, onun Olivia'yı desteklemek için Londra'ya gelmesini zorunlu kılmak için şaşırtıcı sayıda taktiğe başvuruyordu – en önemlisi de şüphesiz bunun bir suç olacağını söylemesiydi.

Annesi onun toplumda bir lider olduğuna ve Olivia'nın balosunda varlığının en iyi genç centilmenlerin tümünün eşliğini temin edeceğine dikkat çekince ona boyun eğmemişti.

Annesi ona taşrada çürüyüp gitmemesi gerektiğini, arkadaşlarının arasında olmanın ona iyi geleceğini söylediğinde de boyun eğmemişti.

Ama annesi birdenbire kapının eşiğinde onun karşısına çıkıp selam bile vermeden "O senin kız kardeşin," dediğinde boyun eğmek zorunda kalmıştı.

İşte buradaydı, Londra'da, Rudland Malikanesinde. Ülkenin en iyileri olmasa bile en azından en görkemli beş yüz adamıyla kuşatılmış Rudland Malikanesi.

Olivia bu kalabalığın arasından bir eş seçecekti, Miranda da. Turner onların kendisininki kadar felaket

bir evlilik yapmalarına kesinlikle izin vermeyecekti. Londra, unvanları lord olan, Leticia ile eşdeğer erkeklerle doluydu ve Turner annesinin kendi çevrelerinde dönen müstehcen dedikoduları kaldırabileceğinden şüpheliydi.

Yine de bu, onun ortalıkta çok sık görünmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. İşte buradaydı, onların görücüye çıktıkları baloda. Ancak gerçekten görülmeye değer bir şey bulursa ortaya çıkacaktı, arada bir de onlara kavalyelik edecekti. Bunun dışında, sahnenin arkasından onların gelişimlerini izleyecekti. Yaz bitmeden, bütün bu saçmalıklar sona erecek ve geri gidebilecekti.

Her ne yapmayı planlıyorsa onu yapmak için geri gidebilirdi. Belki okçuluk çalışırdı. Yerel halkevini ziyaret ederdi. Onların birasını çok seviyordu. Ve oradayken hiç kimse ona henüz vefat etmiş olan Leydi Turner hakkında asla soru sormazdı.

"Tatlım, işte buradasın!" Birden gözleri annesinin görüntüsü ile doldu, menekşe rengi kıyafetinin içinde çok sevimli görünüyordu.

"Zamanında geleceğimi söylemiştim," diye yanıtladı, elinde tuttuğu şampanya kadehini bitirerek. "Geldiğimi söylemediler mi size?"

"Hayır," diye yanıtladı annesi, sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi. "Son dakika ayrıntıları ile ilgili olarak çılgın gibi etrafta koşturup duruyorum. Eminim bu yüzden uşaklar beni rahatsız etmek istememişlerdir."

"Ya da seni bulamamışlardır," dedi Turner, avare

bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirirken. Çılgın bir kalabalıktı – her yönüyle tam bir başarıydı. Onur konuklarından her ikisini de etrafta göremedi.

Leydi Rudland, "Her iki kızla da vals yapman için izin verecekleri konusunda kızlardan söz aldım," dedi, "Bu yüzden ikisine karşı görevlerini titizlikle yerine getir, lütfen."

"Demek bir emir," diye mırıldandı.

"Özellikle Miranda," diye ilave etti, belli ki onun yorumunu duymamıştı.

"Özellikle Miranda mı? Ne demek istiyorsun?"

Annesi kararlı gözlerini ona çevirdi. "Miranda harika bir kız ve ben onu çok seviyorum ama ikimiz de biliyoruz ki normal şartlarda toplumun hoşuna giden bir tip değil."

Turner annesine keskin gözlerle baktı. "Her ikimiz de biliyoruz ki, toplumun ender kişilikler konusunda kesin yargıları var. Hatırlarsan, Leticia büyük bir başarıydı."

"Ve Olivia da öyle, bu akşam bunu anlamamızda bize yardımcı olacak," diye karşılık verdi annesi kesin bir dille. "Toplum kaprislidir ve iyinin olduğu kadar, sıklıkla kötünün de karşılığını verir. Ancak sessiz kalana asla bir şey vermez."

İşte tam o anda, hole açılan kapının ağzında, Olivia'nın yanında duran Miranda'yı gördü.

Olivia'nın yanındaydı ama dünyaları birbirinden öyle farklıydı ki.

Miranda'nın göz ardı edilmediği açıkça ortadaydı.

Onu dansa davet ettiği belli olan genç bir beyefendiye gülümsüyordu. Ancak onun çevresinde, Olivia'nın etrafını çeviren kalabalığa benzer bir şey yoktu. Turner, Olivia'nın tam yerine oturtulmuş parlak bir mücevher gibi ışıldadığını kabullenmek zorunda kalmıştı. Olivia'nın gözleri pırıldıyordu ve o güldüğünde sanki havayı müzik dolduruyordu.

Kız kardeşinin büyüleyici bir yanı vardı. Turner bile bunu kabul etmek zorundaydı.

Fakat Miranda farklıydı. Etrafı izliyordu. Gülümsüyordu ama sanki bir sır saklıyor gibiydi, sanki aklında tanıştığı insanlar hakkında notlar tutuyordu.

"Git onunla dans et," diye üsteledi annesi.

"Miranda'yla mı?" diye sordu Turner hayretle. Annesinin, ilk dansı Olivia'yla yapmasını isteyeceğini düşünüyordu.

Leydi Rudland başını salladı. "Onun için büyük bir başarı olacak. Hem sen de ne zamandan beri dans etmedin... En son ne zaman dansettiğini hatırlayamıyorum bile. Leticia ölmeden çok önceydi."

Turner çenesinin gerildiğini hissetti. Tam bir şey söyleyecekti ki annesi derin bir nefes aldı, bundan daha şaşırtıcı olanı, annesinin ağzından bir küfür çıkmak üzere olduğundan emindi.

"Anne?"

"Kol bandın nerede senin?" diye fısıldadı annesi telaşla.

"Kol bandım," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Leticia için," dedi annesi sanki o bilmiyormuş gibi.

"Onun için yas tutmamaya karar verdiğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Ama burası Londra, " dedi annesi. "Ve kız kardeşinin görücüye çıkışı."

Turner omuz silkti. "Ceketim siyah."

"Ceketlerin hep siyah zaten."

"Belki de sürekli yas tutuyorum," dedi yumuşak başlılıkla, "Kaybettiğim masumiyetim için."

"Skandal yaratacaksın," dedi annesi.

"Hayır," dedi iğnelercesine, "Skandalı Leticia yarattı. Ben sadece skandal kraliçesi karım için yas tutmayı reddediyorum."

"Kız kardeşine zarar vermek mi istiyorsun?"

"Benim hareketlerim ölmüş karımın ona verebileceği zararların yarısını bile veremez."

"Konu o ya da bu değil Turner. Gerçek olan şu ki karın öldü ve – "

"*Cenazesini* gördüm," dedi annesinin savlarına etkili bir biçimde son vermek üzere.

Leydi Rudland geri çekildi. "Bu konuda kabalaşmana gerek yok."

Turner'ın başı zonklamaya başlamıştı. "Özür dilerim öyleyse."

"Keşke bu kararını bir daha gözden geçirseydin."

"Senin gerilmene sebep olmayı istemezdim," dedi iç çekerek, "Ama fikrimi değiştirmeyeceğim. Beni ya Londra'da kol bandım olmadan görürsün ya da Northumberland'da... Ve orda da kol bandım olmayacak." Kısa bir aradan sonra sözünü tamamladı, "Karar senin."

Annesinin çenesi kilitlendi, hiçbir şey söyleyemedi. Bunun üzerine Turner sadece omuz silkti ve, "O zaman ben gidip Miranda'yı bulacağım," dedi.

Ve buldu.

Miranda iki haftadır şehirdeydi ve bu arada kendisinde herhangi bir başarı olduğundan emin değildi, başarısız olduğunu da düşünmüyordu. Tam kendisinin olmayı beklediği yerdeydi, ortalarda bir yerde. Günlüğü, ahmaklar, deliler ve zaman zaman da acı içindeki insanlar hakkında yaptığı gözlemlerle dolup taşıyordu. (Acı içinde dediği şu Lord Chiselworths olmalıydı, hani Mottram balosunda adımlarından birinde hata yapıp ayak bileği burkulan. Ahmak ve deli olanlar arasında ise sayacak çok çok fazla kişi vardı.)

Her yönüyle bakıldığında, Tanrı vergisi özel bir takım hünerleri ve özellikleriyle kendisinin oldukça başarılı olduğunu düşünüyordu. Günlüğüne şöyle yazdı –

Sosyal yeteneklerimi geliştirmem gerekiyor ama Olivia'nın da söylediği gibi asla boşuna gevezelik yapan birisi olmadım. Yine de o yumuşak, boş gülümsememi mükemmelleştirdim ve şimdilik işe yarıyormuş gibi görünüyor. Akşam yemeğinde onlara eşlik etmem için üç kişiden teklif aldım!

Şüphesiz Olivia'nın en iyi arkadaşı olarak bilinmesi işe yarıyordu. Olivia rüzgara kapılmış gidiyor, Miranda da onun yanında olmaktan faydalanıyordu. Bir

dansı güvenceye almak için Olivia'nın yanına gelmeye geç kalan centilmenler veya onunla konuşamayacak kadar korkanlar, Miranda'yı daha kolay bir tercih olarak görüyorlardı.

Ne var ki üzerinde toplanan bunca dikkate rağmen Miranda hâlâ tek başına duruyordu. Tam o sırada son derece tanıdık bir ses duydu –

"Sakın seni arkadaşsız yakaladığımı söyleme Bayan Cheever."

Turner.

Gülümsemeden edemedi. Turner, koyu renkli gece kıyafetleri içerisinde baş döndürücü biçimde yakışıklıydı ve mum ışığı, saçlarında altuni renklerde titriyordu. "Geldin demek."

"Geleceğimi düşünmüyor muydun?"

Leydi Rudland onun gelmeyi planladığını söylemişti ama Miranda bundan çok emin olamamıştı. O yıl Turner sosyetenin hiçbir yerinde olmak istemediğini son derece büyük bir açıklıkla dile getirmişti. Hatta belki de her yıl. Henüz bunu söylemek için erkendi.

"Annen buraya gelmen için sana şantaj yapmış olmalı," dedi, yan yana yerlerini alırlarken.

Turner, bunu bir hakaret olarak algılamış gibi davrandı. "Şantaj mı, ne çirkin bir söz ve bu durumda ne kadar da yanlış."

"Yaa?"

Genç kıza doğru eğildi. "Suçtu."

"Suç mu?" Dudakları seğirdi ve muzır gözlerle ona döndü. "Ne yaptın?"

"Yapmadığım bir şeydi. Daha doğrusu yapmıyor olduğum." Umursamazca omuz silkti. "Annem size destek verirsem sen ve Olivia'nın başarılı olacağınızı söyledi."

"Beş parasız ve hatta gayrı meşru doğmuş olsaydı bile Olivia bir başarı elde ederdi."

"Senin için de kaygılanmıyorum," dedi Turner biraz da sinir bozucu hayırsever bir tavırla. Sonra kaşlarını çattı. "Annem bana neyle şantaj yapacaktı, söyler misin?"

Miranda kendi kendine gülümsedi, onun bozulduğunu görmek Miranda'nın hoşuna gidiyordu. Her zaman öylesine kontrollü görünüyordu ki... Oysaki Miranda ne zaman onu görse kalbi üç kat hızlı atmayı başarıyordu. Yine de, geçen yıllar onun yanında kendisini rahat hissetmesine yaramıştı. Eğer onu bu kadar uzun süredir tanıyor olmasaydı, karşısında konuşmayı başaramazdı. Bu durumda, Turner da kuşkusuz bir şeylerden şüphelenmeye başlardı.

"Aa, bilmem ki," düşünürmüş gibi yaptı. "İşte senin küçüklüğünle ilgili hikâyeler falan."

"Hiç de bile. Ben küçükken tam bir melektim."

Miranda şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Benim çok saf olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, sadece bana karşı çıkmayacak kadar kibarsın."

Miranda gözlerini kalabalığın olduğu yöne çevirdi. Odanın öbür ucunda duran Olivia'nın başı kalabalıktı, her zamanki gibi bir centilmenler sürüsü ile çevrelenmişti.

"Livvy bütün bunlara ne kadar da doğal karşılıyor, değil mi?" dedi Miranda.

Turner onaylayarak başını salladı. "*Sizin* hayranlarınız nerede Bayan Cheever? Hiç hayranın olmadığını söyleme, inanmam."

Miranda bu iltifatı duyunca yanakları kızardı. "Bir iki tane var sınırım ama Olivia yanımdayken onlar da kayboluyor."

İnanmayan gözlerle ona baktı. "Dans kartını göreyim."

Gönülsüzce uzattı. Turner hızla inceledi ve geri verdi. "Haklıymışım," dedi. "Nerdeyse dolmuş."

"Çoğu Olivia'nın yanında durduğum için dans etmeyi teklif edenler."

"Aptal olma. Hem bunda üzülecek bir şey yok."

"Üzülmüyorum ki," diye yanıtladı. Onun böyle düşünüyor olmasına şaşırmıştı. "Niçin? Üzgün mü görünüyorum?"

Turner geri çekildi ve onu inceledi. "Hayır. Hayır, görünmüyorsun. Ne kadar da garip."

"Garip mi?"

"Bir baloda, etrafında bir sürü genç adamın bulunmasını istemeyen bir bayanla hiç tanışmamıştım."

Miranda onun sesindeki küstahlığa öfkelenmişti. "Tamam, şimdi tanışmış oldun."

Bu sözün üzerine Turner sadece kıkırdamakla yetindi. "Peki güzel bayan, bu tutumla nasıl koca bulacaksın? Bana öyle sana patronluk taslıyormuşum gibi bakma – "

Bunun üzerine Miranda dişlerini daha da sıktı.

" – bu sezon bir koca bulmak istediğini bana kendin söylemiştin."

Doğru söylüyordu, lanet olası erkekler. Bunun üzerine söyleyecek tek şu sözü kaldı, "Bana 'güzel bayan' deme lütfen."

Turner sırıttı. "Neden, Bayan Cheever, sizde biraz huysuzluk görüyorum?"

"Ben her zaman biraz huysuz olmuşumdur," diyerek lafı kestirip attı.

"Görünüşe göre öyle." Bunu söylerken hâlâ gülümsüyordu ve bu daha da sinir bozucuydu.

"Senin üzgün ve düşünceli olman gerekmiyor muydu," dedi homurdanarak.

"Ne yapayım, seni görünce içimdeki iyilikler su yüzüne çıkıyor."

Miranda ona iğneleyici bir bakış attı. Leticia'nın cenaze töreni gecesi olanları unutmuş muydu? "İyilikler mi? Gerçekten mi?"

En azından şaşkın görünecek kadar nezaketi vardı. "Bazen de kötülükleri. Ancak bu gece sadece iyilikleri." Miranda'nın havaya kalkan kaşlarına karşılık konuşmayı sürdürdü, "Sana karşı görevimi yerine getirmek için burada bulunuyorum."

Görev. Öylesine katı ve sıkıcı bir sözcük ki.

"Dans kartını tekrar verir misin? Tabii, sakıncası yoksa."

Miranda dans kartını Turner'a uzattı. Bir köşesine kurdeleyle kalem bağlanmış, kenarları kıvrımlı, süslü

küçük bir şeydi. Turner önce ona şöyle bir göz attıktan sonra gözlerini kıstı ve sordu, "Neden bütün vals danslarını boş bıraktın Miranda? Annem hem Olivia hem de senin için, özellikle vals konusunda güvence aldığını söylemişti."

"Tam olarak öyle sayılmaz." Sinirden dişlerini sıkan Miranda, bir yandan da her an boyundan çıkıp yukarıya sürüklenmeye hazırlanan kan basıncını kontrol etmeye çalışıyordu. "Peki, hepsi o kadar, eğer bilmen gerekiyorsa– "

"Bu konuda açık olun, Bayan Cheever."

"Benimle alay ederken niçin bana her zaman Bayan Cheveer diyorsun?"

"Saçma. Seni aşağılarken de sana Bayan Cheever diyorum."

İşte *bu* bir ilerlemeydi.

"Miranda?"

"Bir şey yok," diye mırıldandı Miranda.

Ancak Turner, konunun bu şekilde kapatılmasına izin vermeyecekti. "Ortada bir şeyler olduğu açık, Miranda. Sen – "

"Pekâlâ, eğer ille de bilmen gerekiyorsa, *senin* benimle dans edeceğini ümit ediyordum."

Turner durakladı, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

"Ya da Winston," dedi Miranda çabucak. Böylesinin daha güvenli olduğunu düşünmüştü – en azından utanma ihtimalini azaltıyordu.

"İkimiz arasında bir fark yok o zaman?" diye söylendi Turner.

"Hayır, tabii ki öyle değil ama valste çok iyi değilim ve ilk dansımı tanıdığım birisiyle yapmak benim için daha kolay olurdu," dedi Miranda.

"Yani ayağına bastığında sana çok gücenmeyecek birisi mi?"

"İşte, öyle bir şey," diye söylendi Miranda. Neden böyle söylemişti ki? Şimdi Turner onun ya kendisine âşık olduğunu anlayacaktı ya da toplum içinde dans etmeye korkan avanağın teki olduğunu zannedecekti.

Ama Turner o kadar iyi kalpliydi ki hemen söze girdi, "Seninle vals yapmak benim için onur olurdu." Sonra küçük kalemi aldı ve dans kartına adını yazdı. "İşte, şimdi ilk vals için bana söz vermiş oluyorsun."

"Teşekkür ederim o anı dört gözle bekliyor olacağım."

"Güzel. Ben de. Bir başka dans için daha adımı yazayım mı? Burada vals süresince dört dakika kadar konuşmak zorunda kalmak üzere dansetmeyi tercih edecek bir başkasını daha düşünemiyorum."

"Böylesine bir angarya olarak düşünüldüğümü hiç bilmiyordum," dedi Miranda yüzünü ekşiterek.

"Hayır, değilsin," diyerek Turner ona güvence verdi. "Ama senin dışında herkes öyle. Al işte, son vals için de adımı buraya yazıyorum. Gerisi için kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaksın. Seninle iki kereden fazla dans etmem iyi karşılanmaz."

Aman Tanrım, hayır, diye düşündü Miranda içi yanarak. Birileri Turner'ın onunla dans etmeye zorlanmadığını düşünebilirdi ama o kendisinden beklenenin

ne olduğunu biliyordu bu yüzden hafifçe tebessüm etti ve, "Evet, haklısın," dedi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Turner. Ses tonunda, erkeklerin umursamaz bir şekilde, konuşmayı bitirmeye hazırlanırken kullanmayı sevdikleri bir kesinlik ifadesi vardı. "Bir sonraki dans için genç Hardy'nin buraya doğru geldiğini görüyorum. Ben içecek bir şeyler alacağım. İlk valsta görüşmek üzere."

Sonra Miranda'yı köşede durduğu yerde bırakıp ayrıldı, uzaklaşırken de Bay Hardy ile selamlaştı. Miranda dans partnerini saygılı bir reveransla selamladıktan sonra onun eldivenli elini tuttu ve dans pistine doğru peşinden onu izledi. Kıyafeti ve hava üzerine birkaç söz ettikten sonra onun Olivia'yı sormasına şaşırmadı.

Miranda onun sorularına olabildiğine nazik bir şekilde cevap verdi. Bir yandan da ona cesaret vermemeye çalışıyordu. Arkadaşının etrafında oluşan kalabalığa bakılacak olursa, Bay Hardy'nin şansının ne kadar zayıf olduğu görmek mümkündü.

Dans bir çileye dönüşmeyecek kadar kısa sürede bitti. Miranda hızla arkadaşı Olivia'ya doğru yöneldi.

"Aaa, Miranda hayatım," diye haykırdı. "Nerelerdeydin? Herkese seni anlatıyordum."

"Anlatmıyordun," dedi Miranda inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak.

"Gerçekten de anlatıyordum. Değil mi?" Olivia, yanındaki beyefendilerden birini dürttü, o da derhal başını salladı. "Sana hiç yalan söyler miyim?"

Miranda gülümsememek için dudağını ısırdı. "Bir amaca hizmet ediyorsa, neden olmasın."

"Aaa, kes şunu. Çok kötüsün. Nerelerdeydin sen?"

"Biraz temiz hava almak istedim, o yüzden de bir köşeye çekildim ve bir bardak limonata içtim. Turner da bana arkadaşlık etti."

"Ya, demek geldi. Danslarımdan birini ona ayırmam gerekecek."

İşte Miranda bundan şüpheliydi. "Ayıracak dansın kaldığını hiç zannetmiyorum."

"Yok canım." Olivia dans kartına baktı. "Aaa, hayatım bunlardan bir tanesini silip atmam gerekecek."

"Olivia, bunu yapamazsın."

"Neden olmasın? Dinle Miranda, sana bir şey söylemeliyim – " Sonra, hayranlarının çevreyi doldurduğunu hatırlayarak birden sustu. Döndü ve onlara bakarak neşeyle gülümsedi.

Eğer, aynı atasözünde olduğu gibi hepsi sinekler gibi tek tek yere düşseydi Miranda hiç şaşırmazdı.

"Siz centilmenlerden biri bana bir limonata getirebilir mi acaba?" dedi Olivia ağzından adeta bal damlayarak. "Susuzluktan içim yanıyor."

Hep bir ağızdan kabullenmeler ardından telaşlı bir hareketlenmeden sonra bir sürü gibi uzaklaştılar. "Koyun gibiler," diye fısıldadı Miranda.

"Evet öyle," diye Olivia onayladı, "Tabii, keçiye benzeyenlerin haricindekiler."

Sonra, "Ne kadar zekiyim, değil mi? Bir anda hep-

sinden kurtuldum. Söylüyorum sana, bu işte çok iyiyim," diye ekledi Olivia.

Miranda konuşma zahmetine bile katlanmadan sadece başını sallamakla yetindi. Olivia bir hikâye anlatırken ona bir şey söylemeye çalışmanın bir anlamı yoktu –

"Diyeceğim o ki," diye sürdürdü Olivia farkında olmadan Miranda'nın hipotezini doğrularcasına, "Gerçekten de büyük bir çoğunluğu son derece sıkıcılar." Miranda dayanamadı ve hafifçe arkadaşını dürttü. "Seni iş başında izleyen birisi bunu asla fark etmez."

"Eğlenmediğimi söylemiyorum." Olivia biraz alaycı bir bakışla, "Yani, anneme kızıp burnumu kesmeyeceğim."

"Annene kızıp," diye tekrarladı Miranda bir yandan sözün orijinalini hatırlamaya çalışarak. "Şüphesiz birilerinin bir yerlerde kemikleri sızlıyordur."

Olivia, "Shakespeare olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır." Kafasına takılmıştı bir kere. "Shakespeare değildi."

"Machiavelli?"

Miranda zihninde ünlü yazarların listesini geçiriyordu. "Sanmıyorum."

"Turner mı?"

"Kim?"

"Abim."

Miranda birden kafasını çevirdi. "Turner mı?"

Olivia eğildi ve Turner'a baktı. "Son derece anlamlı bakıyor."

Miranda dans kartına baktı. "Vals zamanımız gelmiş olmalı."

Olivia ağır bir hareketle başını yana eğdi. "Oldukça yakışıklı görünüyor, değil mi?"

Miranda göz kırptı ve iç çekmemek için kendini zor tuttu. Turner çok yakışıklı görünüyordu. Hem de dayanılmaz ölçüde. Artık bir duldu, şüphesiz tüm bekâr bayanlar – ve anneleri – adeta bir mermi gibi onun peşinde olacaklardı.

"Sence tekrar evlenecek mi?" diye söylendi Olivia.

"Ben – ben bilmiyorum." Miranda yutkundu. "Bence evlenmek zorunda kalacaktır, sence?"

"Tabii, Winston da bir çocuk sahibi olabilir. Eğer sen – ayy!"

Miranda dirseğini Olivia'nın kaburgalarına indirdi.

Turner yanlarına geldi ve şık bir biçimde önlerinde eğildi.

"Seni görmek ne güzel kardeşim," dedi Olivia kocaman bir gülümsemeyle. "Nerdeyse geleceğinden ümidimi kesmeye başlamıştım."

"Saçmalama, gelmeseydim annem beni lime lime ederdi." Gözlerini kısarak sordu, "Miranda seni niye dürttü?"

"Dürtmedim!" Miranda karşı çıktı ama sonra Turner'ın bakışları biraz şüpheli gözükünce mırıldandı, "Sadece şöyle bir dokundum."

"Dürtme veya dokunma, ne olursa olsun bu balo salonunda başka her şeyden daha eğlendirici gözüktüğü kesin."

"Turner!" Olivia karşı çıktı.

Turner başını hafifçe çevirerek onu görmezlikten geldi ve Miranda'ya döndü. "Sence kullandığım dile mi itiraz ediyor, yoksa baloya katılanları aptal olarak değerlendirmeme mi karşı çıkıyor?"

"Sanırım kullandığın dil," dedi Miranda yumuşakça. "O da buradakilerin çoğunluğunun aptal olduğunu söyledi."

"Söylediğim kesinlikle o değildi," diyerek araya girdi Olivia. "Onların sıkıcı olduklarını söyledim."

"Koyun," diye ekledi Miranda.

"Keçi," diye düzeltti Olivia omuz silkerek.

Turner hayrete düşmüştü. "Aman Tanrım, nasıl bir dil konuşuyorsunuz siz böyle?"

"Oldukça anlaşılır bir dilden konuşuyoruz," dedi Olivia. "Ama ilk önce şuna cevap ver, 'Yüzüne kızıp burnunu kesme' lafını kim söylemişti?"

"Konuyla ne alakası var anlayamadım," dedi Turner mırıldanarak.

"Shakespeare değil," dedi Miranda.

Olivia başını salladı. "Başka kim olabilir ki?"

"Pekâlâ," dedi Miranda, "İngiliz dilinin dikkate değer binlerce yazarından herhangi birisi olabilir."

"Bunun için mi onun kaburgalarına *dokundun*?" diye sordu Turner.

"Evet," diye yanıtladı Miranda, hazır böyle bir fırsat yakalamışken. Fakat Olivia onu yarım saniyeyle geçti ve, "Hayır," diyerek onu bastırdı.

Turner, yüzünde memnun bir ifadeyle bir ona bir diğerine baktı.

"Winston'dan bahsediyorduk," dedi Olivia sabırsızlıkla.

"Ha, Winston." Turner etrafına bakındı. "O burada, değil mi?" Sonra Miranda'nın dans kartını parmaklarının arasından çekip aldı. "Senden niçin bir ya da üç dans istemedi ki? Siz ikiniz evlenmeyi planlamıyor musunuz?"

Miranda dişlerini sıktı ve cevap vermek istemedi. Bu çok mantıklı bir tercihti, çünkü Olivia'nın bu çıkan fırsatı kullanmadan geçmeyeceğini biliyordu.

"Tabii, ortada resmi bir şey yok," dedi Olivia, "Ama herkes bunun harikulade bir evlilik olacağı konusunda hemfikir."

"Herkes mi?" diye yumuşakça sordu Turner, Miranda'ya bakarak.

"Elbette," dedi Olivia sabırsız bir yüz ifadesiyle.

Tam bu sırada, orkestra elemanları enstrümanlarını ellerine aldılar ve valsin ilk melodileri havayı doldurmaya başladı.

"Sanırım bu benim dansım," dedi Turner ve Miranda onun gözlerini, kendi gözlerinden ayırmamış olduğunu fark etti.

Titredi.

"Başlayalım mı?" diye mırıldandı Turner ve kolunu ona uzattı.

Miranda başını salladı ve sesini tekrar kazanmak için bir an bekledi. Turner'ın içinde bir şeyler olma-

sına neden olduğunu fark etti. Tuhaf, titreten, onu nefessiz bırakan şeyler. Ona sadece bakması yetiyordu – konuşmasına gerek yoktu, sadece ona gerçekten bakması, gözlerini onun gözlerine bırakması yeterliydi, derin mavi ve önsezili ,ona kendini soyunmuş ve ruhunu çıplak hissettiren gözleri. En kötüsü ise onun bunu bilmiyor oluşuydu. Miranda işte orada duruyordu ama büyük olasılıkla Turner, onun kahverengi yavan gözleri dışında hiç bir şey görmüyordu.

Miranda, hâlâ onun küçük kız kardeşinin küçük arkadaşıydı ve görünüşe bakılırsa, hep de öyle kalacaktı.

"Beni burada tek başıma bırakacaksınız demek," dedi Olivia.

"Korkma," dedi Miranda, "Yalnızlığın fazla uzun sürmez. Sanırım senin sürü limonataları almış, geri dönüyor."

Olivia yüzünü ekşitti. "Hiç dikkat ettin mi Turner, Miranda'nın espri anlayışı ne kadar da kıt?"

Miranda başını yana eğdi ve gülümsedi. "Sanırım bu bir kompliman değil."

Olivia ona hafifçe el salladı. "Güle güle. Sana Turner'la iyi danslar."

Turner Miranda'yı dirseğinden tuttu ve dans pistine götürdü. "Oldukça tuhaf bir espri anlayışın var biliyor musun," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Evet, ama en çok sevdiğim özelliğin de bu, bu yüzden sakın değişme."

İçinde hissettiği tuhaf mutluluk duygusunu engellemeye çalıştı. "Bunun için çaba harcayacağım Lordum."

Turner, vals için ona sarılırken çekingendi.

"Demek, 'Lordum', öyle mi? Ne zamandan beri bu kadar kibar oldun?"

"Londra'ya geldiğimden bu yana. Annen bana görgü aşılıyor." Sonra tatlı tatlı gülümsedi ve, "Nigel," diye ekledi.

Turner suratını astı. "Sanırım *Lordum*u tercih ederim."

"Ben Turner'ı tercih ederim."

Turner Miranda'nın belini sıkıca kavradı. "Güzel. Böyle devam et."

Sessizliğe geçmeden önce Miranda hafifçe iç geçirdi. Valslar arasında en ağırbaşlı olanı buydu. Nefesini kesen dönüşler ya da başını döndüren hareketler yoktu. Bu da ona, o anın tadını çıkarma ve elini onun elinde hissetmenin hazzını alma fırsatını veriyordu. Kokusunu içine çekiyor, bedeninin sıcaklığını hissediyordu ve bu da çok hoşuna gidiyordu.

Her şey o kadar mükemmeldi ki... Öylesine yerli yerinde. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı.

Ama Turner böyle hissetmiyordu. Başını kaldırıp ona baktığında onu kalabalıkta bir başkasına bakarken yakalıyordu fakat bakışları biraz bulutlu görünüyordu. Sanki kafasında bir şeyi çözmeye çalışıyor gibiydi. Âşık bir adamın bakışları gibi değildi. Nihayet eğilip Miranda'ya baktı ve, "Valste kötü değilsin, Miranda.

Hatta bayağı iyi sayılırsın. Bu konuda niçin böylesine heyecanlandığını anlayamadım."

İfadesi kibardı. Kardeşçe.

İçler acısıydı.

"Son zamanlarda pek pratik yapamadım," diye açıkladı, çünkü Turner bir yanıt bekliyor gibiydi.

"Winston'la bile mi?"

"Winston mı?" diye tekrarladı Miranda.

Turner'ın gözleri neşeyle parladı. "Küçük kardeşim, sanırım hatırlarsın."

"Doğru," dedi. "Hayır. Yani hayır Winston'la yıllardır dans etmedim."

"Gerçekten mi?"

Miranda başını hızla çevirip ona baktı. Sesinde tuhaf bir şeyler vardı, neredeyse – kesin olmamakla birlikte – cılız bir hoşnutluk ifadesi. Kıskançlık değil, maalesef – erkek kardeşiyle dans etmemesine şu ya da bu şekilde aldıracağını zannetmiyordu. Yine de tuhaf bir biçimde, sanki Turner'ın cevabını önceden doğru olarak tahmin etmiş gibi kendini kutladığını ve zekâsıyla mutlu olduğunu hissediyordu.

Aman Tanrım, ne kadar çok şey düşünüyordu. Gereğinden fazla düşünüyordu – Olivia oldum olası bu nedenle onu suçlardı, hatta bir seferinde Miranda onun haklı olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı.

"Winston'ı çok sık görmüyorum," dedi Miranda, bir konuşmaya başlamanın, onu takılıp kaldığı yanıtsız soruları düşünmekten kurtaracağını ümit ederek.

"Yaa?" diyerek söze girdi Turner sağa doğru dönerlerken.

"Genellikle üniversitede."

"Ümit ederim onu yazın daha çok görürsün."

"Umarım." Miranda boğazını temizledi. "Ee, ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Londra'da mı?"

Miranda başını salladı.

Turner durakladı, sonra sola doğru hoş ve küçük bir dönüş yaptılar ve nihayet Turner cevap verdi, "Emin değilim ama çok uzun bir süre kalacağımı sanmıyorum."

"Anladım."

"Zaten, aslında yas tutuyor olmam gerekiyor. Kol bandını bağlamadığım için annem çok şaşırdı."

"Ben değil," dedi Miranda.

Turner ona gülümsedi ama bu kez kardeşçe değildi. Tutku ve arzu dolu da değildi ama en azından yeni bir şeydi. Sinsi ve anlaşılmaz bir yanı vardı. "Neden, Bayan Cheever?" diye mırıldandı kurnazca, "Yoksa içinizde bir isyan duygusu mu oluşmaya başlıyor?"

Miranda'nın çenesi birkaç santim yukarıya kalktı. "İnsanın tanışmadığı birisi için karalar giymesinin gerekliliğini hiç anlamadım, insanın iğrenç bulduğu birisi için yas tutmasının mantığını ise kesinlikle kavrayamıyorum."

Turner bir süre için boş boş baktı, sonra sırıtarak, "Kimin için yas tutmaya zorlandın?" diye sordu.

Miranda'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir kuzenim."

Turner eğilip ona iyice yaklaşarak, "Hiç kimse sana

bir akrabanın ölümünden bahsederken gülümsememen gerektiğini söylemedi mi?"

"Bir kere bile görmediğim birisiydi."

"Yine de..."

Miranda, onun kendisini tahrik etmeye çalıştığını biliyordu ama o kadar çok eğleniyordu ki durmak istemiyordu. "Tüm hayatını Karayipler'de geçirdi," diye ekledi.

"Sen kana susamış küçük bir kızsın," diye mırıldandı Turner.

Miranda omuz silkti. Bunu söyleyen Turner olunca kulağa iltifat gibi gelmişti.

"Ailemize bir üye olarak girmenin hepimizi mutlu edeceğine inanıyorum," dedi.

"Küçük erkek kardeşime uzun süre katlanabileceksen tabii."

Miranda samimi bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Amacı Bevelstoke ailesinin bir üyesi olmak için Winston'la evlenmek değildi. Olivia'nın zorlamalarına ve yönlendirmelerine karşın Miranda böyle bir evliliği olacak gibi görmüyordu.

Winston'la evlenmeyi düşünmek için ortada bir çok mükemmel sebep olmasına rağmen evlenmemek için de bir tane itici sebep vardı, o da tam önünde duruyordu işte.

Eğer Miranda âşık olmadığı birisiyle evlenecekse, bu onun âşık olduğu adamın erkek kardeşi *olmayacaktı.*

Ya da âşık olduğunu sandığı. Sürekli kendisini âşık olmadığına, bütün bunların, geçici bir liseli kız aşkı

olduğuna ve büyüdükçe ondan kurtulacağına inandırmaya çalışıyor – hatta zaten kurtulmuş olduğunu, sadece bunun henüz farkına varmadığını düşünüyordu.

Ona âşık olduğunu düşünmeyi bir alışkanlık haline getirmişti.

Hepsi buydu ama Turner gülümsese dahi Miranda'nın bütün çabaları pencereden uçup gidiyor, her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyordu.

Bir gün bu kalıcı olacaktı. Bir gün uyanacaktı ve iki gündür düşüncelerinde Turner'ın olmadığının farkına varacaktı ve sonra büyülü bir biçimde bu günler üç olacaktı ve sonra dört ve –

"Miranda?"

Miranda başını yukarı kaldırdı. Turner bir mutluluk ifadesiyle onu izliyordu. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar olmasaydı daha da etkileyici olacaktı... Bir an için yüklerinden kurtulmuş gibi genç, hatta memnun göründü.

Hâlâ ona âşıktı. En azından gecenin geri kalan kısmı için kendini bunun tersine inandırmaya çalışmayacaktı. Sabah olunca yeniden başlayacaktı ama bu gecelik, çabalama zahmetine girmeyecekti.

Müzik sona erdi ve Turner onun elini bıraktı, zarif bir selam vermek için geri çekildi. Miranda, bu selama bir reveransla karşılık verdi, sonra onun kolunu tuttu ve odanın bir kenarına doğru yürüdüler.

"Sence Olivia'yı nerede bulabiliriz?" diye mırıldandı Turner. "Sanırım dans kartındaki centilmenlerden birisini saf dışı edip onunla dans etmem gerekiyor."

"Tanrım, bundan bir angaryaymış gibi bahsetme," dedi Miranda. "O kadar da kötü bir durumda değiliz."

Döndü ve hafif bir şaşkınlık belirtisiyle ona baktı. "*Senle* ilgili hiçbir şey söylemedim. Seninle dans etmek hiç dert değil."

Övgüler sürdükçe ortalık daha da ılıyordu.

İşte bu yüzden, diye düşündü keder içinde, batabileceği yere kadar batmış olması bunun bir kanıtı olsa gerekti. Karşılıksız aşkın, arzuladığı kişi karşısında dururken, çok daha acı bir hal aldığını keşfediyordu. Neredeyse on yılını Turner'la ilgili düşler kurarak geçirmişti. Bevelstoke ailesinin ikindi çayı davetlerini sabırsızlıkla beklemiş ve yılda bir iki kez Turner geldiğinde, kendini ele verme korkusuyla mutluluk ve neşesini gizlemeye çalışmıştı.

Hiçbir şeyin daha dokunaklı olamayacağını zannediyordu ama yanıldığını anladı. Şimdi durum daha kötüydü. Önceden Turner için hiç yok gibiydi. Oysaki şimdi rahat, eski bir ayakkabı gibiydi.

Yazık.

Ona doğru kaçamak bir bakış attı. O kendisine bakmıyordu. Bakmıyordu ama şüphesiz bakmaktan kaçındığı için değil. Sadece bakmıyordu işte.

Belli ki Turner'ın kafasını hiç karıştırmıyordu.

"Olivia orada," dedi içini çekerek. Arkadaşının çevresini her zaman olduğu gibi bir sürü erkek kuşatmıştı.

Turner kısık gözlerle kız kardeşine baktı. "Ama

hepsi gayet saygılı davranıyormuş gibi görünüyor, değil mi? Uzun bir gündü ve bu gece insafsız büyük erkek kardeşi oynamaya hiç niyetim yok."

Miranda daha yakından bakabilmek için ayak parmakları üzerinde yükseldi. "Sanırım bir sorun yok."

"Güzel." Sonra başının yana eğik olduğunu ve koca man açtığı gözleriyle kız kardeşini izlediğini fark etti. "Hımm."

"Hımm?"

Miranda'ya döndü, o meraklı kahverengi gözlerle kendisini izleyen Miranda'ya.

"Turner?" diye seslendiğini duydu Miranda'nın ve onu başka bir "Hımm?" ile yanıtladı.

"Biraz tuhaf görünüyorsun."

Hayır *Sen iyi misin?Ya da iyi değil misin? Biraz tuhaf görünüyorsun.*

Bu Turner'ın gülümsemesine sebep oldu. Gerçekte bu kızdan ne kadar hoşlandığının ve Leticia'nın cenaze gününde ona karşı ne kadar hatalı davrandığının farkına varmasına neden oldu. Bu nedenle onun için iyi bir şeyler yapmak istedi. Son bir kez kız kardeşine baktı ve sonra yavaşça geri dönerek şöyle dedi, "Keşke biraz daha genç olsaydım ama biliyorsun değilim..."

"Turner, daha otuzunda bile değilsin."

Miranda'nın ifadesinde biraz sabırsızlık vardı. Turner'ın eğlenceli bulduğu biraz mürebbiyemsi bir ifade ile tembel tembel ona baktı ve tek omzunu silkti, "Tamam peki ama ben daha yaşlı hissediyorum. Doğruyu söylemem gerekirse, bugünlerde antika gibiyim."

Sonra onun beklenti içinde kendisine baktığını fark etti bu yüzden boğazını temizledi ve şöyle dedi, "Demeye çalıştığım o ki, eğer bu görücüye çıkmış kızlara alıcı gözüyle bakmış olsaydım Olivia'nın dikkatimi çekeceğini sanmazdım."

Miranda'nın kaşları kalktı. "Tamam ama o senin kız kardeşin. Yasaklar bir yana – "

Aman, Tanrı aşkına – "Sana kompliman yapmak *istemiştim*," diye araya girdi.

Miranda boğazını temizledi. Biraz kızardı gerçi ama neyse ki loş ışıkta çok belli olmuyordu. "Peki o zaman, devam edebilirsin."

"Olivia çok güzel," diye sözüne devam etti. Ben, onun büyük erkek kardeşi, bile bunu görebiliyorum ama gözlerinin arkasında eksik olan bir şeyler var."

"Turner bunu söylemen çok kötü. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki Olivia çok zeki. Hatta etrafında dolanıp duran o adamların çoğundan daha zeki."

Turner hoşgörüyle ona baktı. Ne kadar da sadık bir arkadaştı. Gerekirse gözünü kırpmadan kendini Olivia'ya gelen kurşunun önüne atabilirdi. Onun burada olması iyi bir şeydi. Dahası kız kardeşinin üzerinde de sakinleştirici bir etki yapıyordu – ve bu yüzden tüm Bevelstoke ailesinin ona bir şükran borcu olduğunu düşünüyordu – kesinlikle emindi ki, Londra'daki zamanını çekilebilir kılan tek şey Miranda idi. Tanrı biliyor ya, buraya gelmek istememişti. O ara ihtiyaç duyduğu en son şey, Leticia'nın berbat yerini doldurmak için sıraya girmiş kadınlardı. Oysa

Miranda yanındayken, en azından düzgün bir şekilde sohbet edebilecekleri kesindi.

"Elbette Olivia zeki," dedi yatıştırıcı bir sesle. "İzin verirsen kendimi tekrar ifade etmeye çalışayım. Ben olsam, şahsen onu ilgi çekici bulmazdım."

Miranda dudaklarını büzdü ve o mürebbiyelik havası geri geldi. "Tamam, böyle düşünmek senin hakkın sanırım."

Turner gülümsedi ve ona doğru eğilerek bir ipucu verircesine. "Böyle bir durumda ben seni tercih ederdim sanırım."

"Ahmak olma," diye mırıldandı.

"Değilim," diye güvence verdi Turner. "Ama ben, o kız kardeşimin etrafındaki salakların çoğundan daha yaşlıyım. Belki de zevklerim olgunlaştı ama sanırım bu tartışmalı bir konu çünkü ben yeterince genç değilim ve bu yılki görücü kızları topluluğuna da alıcı bir gözle bakmak gibi bir niyetim yok."

"Ve sen kendine bir eş aramıyorsun." Bu soru değil, bir tespitti.

"*Aman Tanrım, hayır,*" diye patladı Turner. "Bir eşle ne işim olabilir ki?"

2 HAZİRAN 1819

Leydi Rudland kahvaltıda dün geceki balonun ezici bir başarı olduğunu duyurdu. Onun seçtiği bu sözcüklere gülümsemeden edemedim – hiç kimsenin onun davetine itiraz ettiğini sanmıyorum. Oda kesinlikle benim daha önce hiç

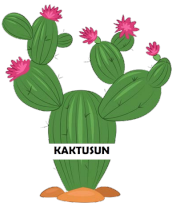
görmediğim kadar kalabalıktı. Böylesine mükemmel yabancılar karşısında şüphesiz kendimi ezilmiş hissediyorum. Yüreğimde, aslında bir taşra kızı olduğuna inanıyorum çünkü kavalyeme fazla sokulmayı istediğimden hiç emin değilim.

Bunu kahvaltıda söylediğimde Turner'ın kahvesi ağzından püskürdü. Leydi Rudland ona öylesine öldürecekmiş gibi baktı ki. Doğrusu, masa örtülerine bu kadar düşkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Turner'ın niyeti şehirde sadece bir iki hafta kalmak. Bizimle Rudland Malikanesi'nde kalıyor, bu hem hoş hem de berbat.

Leydi Rudland'ın dediğine göre bazı kaprisli ihtiyar şen dullar (bu sözler onun sözleri, benim değil) benim Turner'a çok yakın davrandığımı ve bu konuda insanların yanlış şeyler düşünebileceğini söylemişler.

O da K. I. Ş. D.'ye, Turner ve benim abi- kardeş gibi olduğumuzu söylemiş. Bu nedenle de, benim görücü balomda ona güvenmem kadar doğal bir şey olamayacağını ve bu konuda hiç kimsenin yanlış fikirlere kapılmaması gerektiğini belirtmiş. Gerçi, Londra'da hiç doğru bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Beşinci Bölüm

Bir iki hafta sonra güneş o kadar parlaktı ki, Miranda ile Olivia o sık sık yaptıkları taşra gezintilerini özledikleri için sabah bir Londra gezisi yapmak istediler. Olivia'nın ısrarı ile gezilerine önce alışveriş bölgesinden başladılar.

"Kesinlikle benim başka bir elbiseye ihtiyacım yok," dedi Miranda caddeden aşağıya doğru yürürlerken. Hizmetçiler onları epeyce uzaktan takip ediyorlardı.

"Benim de yok ama bakması çok eğlenceli, dahası harçlıklarımızla alacak ıvır zıvır bir şeyler bulabiliriz. Bir değişiklik olmazsa doğum günün burada yapılacak. Kendine bir ikramda bulunmalısın."

"Belki de."

Kılık kıyafet mağazalarını, kadın şapkacılarını, takıcıları hatta tatlıcıları dolaştılar. Miranda ne aradığını bile bilmediğinin farkına ancak vardı.

"Şuna bak, Olivia" diye soluklandı. "Müthiş bir şey değil mi?"

"Müthiş olan ne?" diye sordu Olivia, son derece büyük bir zevkle süslenmiş kitapçı vitrinine bakarken.

"Şu." Parmağıyla Sör Thomas Malory tarafından yazılmış *Arthur'un Ölümü* (*Le Morte d'Arthur*) adlı kitabın kusursuz bir kopyasını gösterdi. Zengin ve sevimli görünüyordu. Miranda vitrine doğru eğilip onun etrafa yaydığı havayı teneffüs etmek istedi.

Hayatında ilk kez, sahip olmak zorunda olduğunu hissettiği bir şeyle karşılaşmıştı. Bir iç çekti – derin, içini dolduran bir nefes aldı ve, "Nihayet ayakkabılara neden bu kadar tutkun olduğunu anladım," dedi.

"Ayakkabılar mı?" dedi Olivia, ayaklarına bakarak. "Ayakkabılar mı?"

Miranda daha fazla açıklama yapma ihtiyacı duymadı. Başını eğmiş sayfaların kenarındaki yaldız boyayı incelemekle meşguldü.

"Ve biz bunu çoktan okuduk," diye sürdürdü Olivia. "Sanırım iki yıl önceydi, Bayan Lacey mürebbiyemiz olarak işe alındığı zaman. Hatırlamıyor musun? Yaşımızın bu kitap için henüz uygun olmadığı konusunda şaşırıp kalmıştı"

"Konu kitabın okunması değil," dedi Miranda cama biraz daha yaklaşarak.

"Bu senin de hayatında gördüğün en güzel şey değil mi?"

Olivia arkadaşının bu söylediklerini garipseyerek, "Aaa... hayır," dedi.

Miranda yavaşça başını salladı ve Olivia'ya baktı. "İşte bir şeyi sanat eseri yapan bu olsa gerek. Birinin içinde fırtınalar kopartan bir şey, ötekinin kılını bile kıpırdatamıyor."

"Miranda, o bir *kitap*."

"O kitap," dedi Miranda kesin bir kararlılıkla, "bir sanat eseri."

"Oldukça eski görünüyor."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Miranda mutluluk içinde.

"Alacak mısın?"

"Eğer yeterli param varsa."

"Bence vardır. Yıllardır harçlıklarını hiç harcamıyorsun. Bütün paranı, Turner'ın beş yıl önce doğum gününde sana gönderdiği porselen vazonun içine koyuyorsun."

"Altı."

Olivia göz kırptı. "Altı ne?"

"Altı yıl önceydi."

"Beş yıl önce altı yıl önce – ne fark eder ki?" Olivia patladı, Miranda'nın mükemmeliyetçiliği sabrını taşırmış gibi. "Mesele şu ki kenara konulmuş bir miktar paran varsa ve o kitabı gerçekten istiyorsan yirminci doğum gününü kutlamak için onu alman gerekir. Kendine hiçbir şey almıyorsun."

Miranda vitrinin cazibesine geri döndü. Kitap bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş ve ortalardan bir sayfası da açılmıştı. Arthur ile Guinevere'nın parlak renklerle boyanmış bir tasviri. "Pahalı olmalı," dedi üzüntüyle.

Olivia onu hafifçe dürttü. "İçeriye girip sormadan kesinlikle bilemezsin."

"Haklısın. Girip soracağım!" diyerek biraz heyecan, biraz tedirginlik dolu gülümsemesinin ardından

mağazaya yöneldi. Samimi bir havası olan kitapçı zengin ve erkeksi tonlarda süslenmişti. Oturup herhangi bir cildin sayfalarını karıştırmak isteyenler için etrafa kabartılmış deri koltuklar yerleştirilmişti.

"Dükkân sahibini göremiyorum," diye fısıldadı Olivia Miranda'nın kulağına.

"İşte orada." diyerek başıyla anne babaları yaşlarında, biraz kel ve zayıf bir adamı gösterdi. "Bak, şurada bir adama bir kitap bulmak için yardımcı oluyor. İşini bitirene kadar bekleyeceğim. Rahatsız etmek istemem."

Kitapçı meşgul olduğu için iki bayan birkaç dakika sabırla onu beklediler. Adam ikide bir kaşlarını çatarak onlara bakıyordu. Bu Miranda'yı çok şaşırtmıştı çünkü hem Olivia'nın, hem de kendisinin giyimi o kadar düzgündü ki, adamın mallarının bir çoğunu alabilecek gibi görünüyorlardı. Nihayet adam işini bitirdi ve telaşla onlara yöneldi.

"Efendim acaba – " diye söze başladı Miranda.

"Bu kitapçı dükkânı beyler için," dedi adam düşmanca bir ses tonuyla.

"Aa," diyerek geri çekildi Miranda, adamın davranışına çok bozulmuştu. Yine de Malory'nin kitabını almayı çok istiyordu, o yüzden gururu bir yana bıraktı gülümsedi ve sözüne devam etti. "Özür dilerim. Fark etmemiştim ama ümit ederim ki – "

"Buranın beyler için bir dükkân olduğunu söyledim." Adamın boncuk kadar küçük gözleri iyice kısıldı. "Lütfen kibarca burayı terk edin."

Kibarca? Adama bakakaldı. Dudakları hayretle birbirinden ayrıldı. *Kibarca?*

"Gidelim, Miranda" dedi Olivia, onu kolundan tutarak. "Gitmeliyiz."

Miranda dişlerini sıktı ve olduğu yerde adeta çakılıp kaldı. "Bir kitap satın almak istiyordum."

"Eminim öyledir," diye cevap verdi kitapçı sevimsiz tavrını sürdürerek. "Bayanların kitapçı dükkânı sadece çeyrek mil ötede."

"Benim istediğim kitap bayanların dükkânında yok."

Adam aptalca sırıttı. "Demek ki onu okumanız sakıncalı."

"Efendim, bu konuda yorum yapma konumunda olduğunuza inanmıyorum." dedi Miranda soğuk bir tavırla.

"Miranda," diye fısıldadı Olivia. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Bana bir dakika ver," dedi Miranda Olivia'ya, küçük itici adamdan gözlerini hiç ayırmadan. "Efendim çok param olduğu konusunda sizi temin ederim. Ve ancak Arthur'un Ölümü'nü incelememe izin verirseniz beni buradan ayrılmaya ikna edebilirsiniz."

Adam kollarını önünde kavuşturdu. "Ben bayanlara kitap satmıyorum."

Artık fazla oluyordu. "Özür dilerim, ne dediniz?"

"Çıkın," diye bağırdı, ağzından tükürükler saçarak. "Yoksa sizi çıkartmak için zor kullanmam gerekecek."

"Hata yapmış olursunuz, efendim," diyerek karşı-

lık verdi Miranda sertçe. "Siz bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?" Aslında mevki, makam konuşturmak onun huyu değildi ama durum onu gerektiriyorsa bunu yapmaktan da kaçınmazdı.

Kitapçı etkilenmişe benzemiyordu. "Benim için kesinlikle fark etmez."

"Miranda," dedi Olivia yalvaran bir sesle. Son derece huzursuz görünüyordu.

"Ben Bayan Miranda Cheever'ım, Sör Rupert Cheever'in kızıyım, bu da," dedi Miranda savunurcasına, "Leydi Olivia Bevelstoke, Rudland Kontu'nun kızı. Bu konudaki tutumunuzu tekrar gözden geçirmenizi tavsiye ederim."

Onun mağrur bakışlarına aynısı ile karşılık verdi adam. "Lanet olası Prenses Charlotte bile olsanız umurumda değil. Çıkın dükkânımdan."

Miranda çıkmaya yeltenmeden önce gözlerini kısarak adama baktı. Onu aşağılaması yeterince kötü bir şeydi, ama prensesin adını böyle aşağılaması – insanın kanını dondurmaktan öteye gidiyordu. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun beyefendi."

"Dışarı!"

Olivia'nın kolundan tuttu ve öfke içinde mekanı terk ederlerken kapıyı güzelce çarptı. "İnanabiliyor musun?" dedi dışarıya çıktıktan sonra. "Korkunçtu. Suç işledi. O –"

"*Erkekler* için bir kitapçı dükkânıydı." diyerek söze girdi Olivia, sanki yedekte tutuğu kafası tekrar yerine gelmiş gibi.

"Ve?"

Olivia, Miranda'nın saldırgan ses tonu karşısında gerilmişti. "Erkekler için ayrı, kadınlar için ayrı kitapçı dükkânları var. İşler böyle yürüyor."

Miranda küçük yumruklarını sıktı. "Bana soracak olursan, bu hayatımda karşılaştığım en lanet olası, aptalca durumdu."

"Miranda!" dedi Olivia duyulabilecek şekilde, nefes nefese. "Sen az önce ne söyledin?"

Miranda kullandığı kötü dilden dolayı yüzü kızaracak kadar zarafet sahibiydi. "Beni ne kadar üzdüğünü görmüyor musun? Daha önce benim yüksek sesle küfür ettiğimi duydun mu hiç?"

"Hayır ve kafandan ne kadar küfür geçirdiğini de bilmek istediğimden emin değilim."

"Bu çok ahmakça." Miranda öfkeden kuduruyordu. Kesinlikle ahmakça. Onda satın alınacak bir şey ve benim de onu satın alacak param vardı. Bu konuyu bu kadar büyütmemeliydi."

Olivia yola baktı. "Niçin bayanların kitapçısına gitmiyoruz?"

"Bu benim normal şartlarda yapacağım bir şey değildi. O korkunç adamın dükkânında üstünlük taslamayı hiç arzu etmezdim ama Arthur'un Ölümü kitabının aynı kopyasından orada bulunduğundan emin değilim, Livvy. Kesinlikle tek bir eser olmalı. Daha da kötüsü –" Haksızlık içine yayıldıkça Miranda'nın sesi yükseliyordu. "Ve daha kötüsü – "

"Daha kötüsü de mi var?"

Miranda ona öfkeli bir bakış attı ve sözüne devam etti, "Evet. Var. Daha kötüsü, eğer iki kopya olsa bile, ki ben olmadığından son derece eminim, onlardan bir tanesi bayanların kitapçı dükkânında bulunmayacaktır. Çünkü bir bayanın öyle bir kitabı okuyacağını hiç kimse tahmin etmeyecektir!"

"Tahmin etmeyecekler midir?"

"Evet. Kitapçı muhtemelen Byron ve Mrs. Radcliffe'ın romanlarıyla doludur."

"Byron ve Mrs. Radcliffe'in romanlarını severim," dedi Olivia biraz karşı koyar bir sesle.

"Ben de severim," diyerek Miranda onu destekledi. "Ama ben öteki edebiyatı da severim. Ama *kesinlikle* eminim ki, o adamın konumu – kitapçının vitrinine doğru öfkeli bir parmak işareti yaptı – benim neyi okuyup okuyamayacağıma karar vermeye yetmez."

Olivia bir süre ona baktı ve sonra kibarca sordu, "Rahatladın mı bari?"

Miranda eteğinin orasını burasını düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Epeyce."

Olivia'nın sırtı kitapçı dükkânına dönüktü, Miranda'nın kolunu, onu rahatlatmak için tutarken omzunun üzerinden kitapçıya doğru öfkeyle baktı. "Senin için onu babama aldırtırız. Ya da Turner'a."

"Amaç o değil ki. Bu konuda benim kadar üzülmediğine inanamıyorum."

Olivia iç çekti. "Ne zamandan beri böyle cengaver oldun Miranda ? Bu ikilinin kontrol edilemeyeninin kendim olduğunu sanırdım."

Dişlerini sıkmaktan Miranda'nın çenesi ağrımaya başlamıştı. "Sanırım, şimdiye kadar böylesine üzüldüğüm bir şeyle karşılaşmamıştım."

Olivia başını geri çekti ve hafifçe Miranda'ya tutundu. "Gelecekte üzülmemen için ne gerekiyorsa yapacağım, bunu bana hatırlat."

"Ben o kitabı alacağım."

"İyi, sadece – "

"Ve o da benim aldığımı bilecek." Miranda kitapçı dükkânına düşmanca son bir bakış daha attıktan sonra eve doğru yürümeye başladı.

***

"Merak etme Miranda, kitabı senin için alacağım," dedi Turner duygudaş bir ses tonuyla. Kız kardeşi odasına dalıp Miranda'nın acilen yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde o, öğleden sonra tembelliğinin tadını çıkarıyor ve gazete okuyordu.

Aslında her şey çok eğlenceli gelişiyordu. Özellikle de Olivia'nın *acilen* sözcüğünü kullanması üzerine Miranda'nın ona yönelttiği öldürücü bakış.

"Onu benim *için* senin almanı istemiyorum," dedi Miranda. "Onu benim *ile* almanı istiyorum."

Turner rahat koltuğunda arkasına yaslandı. "Ne fark eder ki?"

"Bir *dünya* fark eder."

"Bir dünya," diye onayladı Olivia sırıtarak. Turner onun da, bu farkın ne olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Miranda ona ters ters bakınca, Olivia geri adım attı ve bağırdı, "Ne var? Seni destekliyorum işte!"

Miranda buna karşılık, Turner'a dönerek öfkeyle sözlerini sürdürdü. "Sizce, sırf kadın olduğum için belli bir dükkândan alışveriş yapamamam ne kadar doğru?"

Turner uyuşuk bir gülümsemeyle, "Miranda, kadınların giremeyeceği belli yerler vardır," dedi.

"Sizin o değerli kulüplerinizden birisine girmek istemiyorum. Sadece bir kitap satın almak istiyorum. Burada fazlaca uygunsuz olan hiçbir şey yok. Öyle şeyler antika oldu artık, Tanrı aşkına, lütfen."

"Miranda, eğer o beyefendi o dükkânın sahibi ise, kime satış yapıp yapmayacağına o karar verir."

Miranda kollarını kavuşturdu. "Tamam ama, belki de bunu yapmasına izin verilmemeli. Belki kitapçıların, dükkânlarına giren bayanları engellemesinin önüne geçecek bir yasa olmalı."

Turner alaysı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Şu Mary Wollstonecraft'ın yazdığı kitapçığı okumuyorsun sen, değil mi?"

"Mary kim?" Dikkati dağılmış bir sesle sordu Miranda.

"Neyse iyi."

"Konuyu değiştirme, lütfen, Turner. O kitabı almama izin vermesi gerektiğine inanıyor musun inanmıyor musun?"

Turner derin bir iç çekti, genç kızın inatçılığı onu yormuştu. Hem de bir kitap için.

"Miranda, niçin senin erkekler için olan bir kitapçı dükkânına girmene izin verilsin ki? Senin seçme hakkın bile yok."

Miranda, bunun üzerine öfkeden kocaman tükürükler saçarak konuşmaya başladı, "O da başka bir konu – "

Turner taktik bir hata yaptığının hemen farkına vardı. "Seçme hakkını söz konusu ettiğimi unut, lütfen. O kitabı almak için seninle geleceğim."

"Gelecek misin?" Gözleri ışıltıyla parladı. Yumuşak ve kahverengiydiler. "Teşekkür ederim."

"Cuma günü gidelim mi? Sanırım o gün öğleden sonra boşum."

"Aaa, ben de gelmek istiyorum," diyerek söze girdi Olivia.

"Kesinlikle olmaz," dedi Turner kesin bir tavırla. "Ben ancak birinizle baş edebilirim. Sinirlerimi bilirsiniz."

"Sinirlerin mi?"

Turner ona kinayeli bir bakış attı. "İstiyorsan bir dene."

"Turner!" diye bağırdı Olivia. Sonra da Miranda'ya dönüp, "Miranda!"

Ama Miranda'nın dikkati hâlâ Turner'ın üzerindeydi. "Şimdi gidebilir miyiz?" diye sordu Miranda. Sesinde tartışmalarının etkisinden hiçbir iz kalmamıştı. "O kitapçının beni unutmasını istemiyorum."

"Olivia'nın maceranızla ilgili yorumundan anladığım kadarıyla seni unutmasının mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama lütfen, bugün gidebilir miyiz? Lütfen. *Lütfen.*"

"Bana yalvardığının farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil."

Turner bir an için düşündü. "Bana öyle geliyor ki, bu durumu avantajıma kullanabilirim."

Miranda ona boş boş baktı. "Hangi konuda?"

"Ee, bilmiyorum. İnsan birisinden ne zaman yardım isteyeceğini bilemez."

"Bende isteyebileceğin hiçbir şey olmadığından, çirkin planlarını unutup beni sadece kitapçı dükkânına götürmeni tavsiye ederim."

"Peki, gidelim."

Turner Miranda'nın coşkuyla havaya sıçrayabileceğini düşünüp korktu. Yüce Tanrım.

"Uzak değil," dedi Miranda. "Yürüyerek gidebiliriz."

Onları hole kadar takip eden Olivia sordu, "Sizinle gelemeyeceğimden emin misin?"

Turner Miranda'nın kapıya yöneldiğini görünce, "Sen kal," diye emretti yumuşak bir tavırla. "Eğer tek parça halinde dönmezsek birinin bekçiyi çağırması gerekecek."

★★★

On dakika sonra, Miranda o gün, daha önce kovulduğu kitapçı dükkânının önünde duruyordu.

"Hadi Miranda," dedi Turner mırıltı halinde. "Biraz korkutucu görünüyorsun."

"Güzel," dedi Miranda ve hızlıca yürümeye devam etti.

Turner onu engellemek için elini omzuna koydu. "İzin ver ben senden önce gireyim,"

diye önerdi, gözlerinde eğleniyor olmanın ışıltısı vardı. "Sadece şu görüntün bile zavallı adama inme gelmesine neden olabilir."

Miranda kaşlarını çatarak baktı ama yine de geçmesine izin verdi. Bu sefer kitapçının onu hırpalaması mümkün değildi. Yeterli dozda öfkeyi almış ve unvan sahibi bir soylunun zırhına bürünmüş bir halde gelmişti. Bu kez kitap kesinlikle onundu.

Turner dükkâna girince bir çan çaldı. Miranda hemen peşinden girdi, onu neredeyse topuklarına basacak kadar yakından takip ediyordu.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu kitapçı, yağcı bir nezaketle.

"Evet, benim ilgilendiğim..." Sözlerini bitirmeden etrafına bakınmaya başladı.

"Şu kitap," dedi Miranda kesin bir ifadeyle, vitrini işaret ederek.

"Evet, işte o," dedi Turner ve kitapçıya gülümsedi.

"Sen!" dedi kitapçı ağzından tükürükler saçarak, suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Dışarı! Çık dükkânımdan!" Miranda'nın kolundan tutup onu kapıya doğru sürüklemeye çalıştı.

"Dur! Dur diyorum sana!" Miranda aptal gibi gördüğü bir adamın kendisini aşağılamasına izin verecek birisi değildi. El çantasını kavradığı gibi adamın başına geçirdi.

Turner şaşkınlıktan dona kalmıştı.

"Simmons!" diye bağırdı kitapçı, yardımcısına sesleniyordu. "Bir polis getir. Bu genç bayan aklını kaçırdı."

"Ben aklımı kaçırmadım, seni ihtiyar keçi!"

Turner ne yapabileceğini düşünüyordu. Ne yaparsa yapsın sonucun iyi olacağından emin değildi.

"Ben parasını ödeyecek olan bir müşteriyim," diye devam etti Miranda heyecanla. "Ve *Arthur'un Ölümü*'nü satın almak istiyorum!"

"Ölürüm de onu sana vermem, seni terbiyesiz sürtük!"

Sürtük? Bu kadarı gerçekten Miranda için çok fazlaydı. Şu andaki davranışlarına bakarak anlaşılamayacak bir duyarlılığa sahipti aslında. "Seni alçak, alçak adam," diye tısladı ve el çantasını tekrar havaya kaldırdı.

Sürtük? Turner derin bir iç çekti. Bu onun gerçekten de göz ardı edemeyeceği bir aşağılamaydı. Yine de Miranda'nın bu zavallı adama saldırmasına izin veremezdi. El çantasını onun elinden aldı. Araya girdiği için Miranda adeta gözleriyle hançerlercesine ona baktı. Turner da gözlerini kıstı ve uyaran gözlerle Miranda'ya baktı.

Turner boğazını temizledi ve kitapçıya döndü. "Beyefendi, hanımefendiden özür dilemeniz konusunda ısrar ediyorum."

Kitapçı küstah bir tavırla kollarını kavuşturdu.

Turner Miranda'ya bir göz attı. Onun kolları da tıpkı aynı biçimde kavuşturulmuştu. Döndü ve tek-

rar kendilerinden daha yaşlı olan adama baktı, biraz da baskıcı bir sesle "Hanımefendiden özür dileyeceksiniz." dedi.

"O bir baş belası," dedi kitapçı terbiyesiz bir tavırla.

"Sen, niye – " eğer Turner hızla elbisesinin arkasından kavrayıp onu geri çekmeseydi, Miranda adamın üstüne çullanacaktı. Yaşlı adam elini yumruk yaptı ve görünümüyle hiç de uyuşmayan saldırgan bir tavır takındı.

"Sakin ol," diye tısladı Turner Miranda'ya, göğüs kafesinden bir öfke selinin boşalmaya başladığını hissediyordu.

Kitapçı Miranda'ya karşı bir zafer kazanmışçasına baktı.

"Bu bir hataydı," dedi Turner. Aman Tanrım, bu adamın hiç mi sağduyusu yoktu? Miranda ileri fırladı. Bu, Turner'ın onu sırtından daha sıkı kavraması gerektiği, böylece kitapçının da daha sırıtık bir tavır takınması anlamına geliyordu. Turner'ın durumu yatıştıramaması halinde, bu lanet olası maskaralığın şiddetli bir kasırgaya dönüşmesi kaçınılmazdı.

Kitapçıya o en soğuk ve aristokrat tavrıyla şöyle bir baktı. "Hanımefendiden özür dile, yoksa seni gerçekten pişman ederim."

Ancak kitapçının, gözü dönmüş bir aptal olduğu aşikârdı çünkü Turner'ın oldukça cömert olan bu teklifini kabul etmemişti. Bunun yerine düşmanca bir tavırla çenesini dışarı çıkarttı ve, "Özür dileyecek bir şeyim yok. O kadın benim dükkânıma girdi..."

"Kahretsin," diye mırıldandı Turner. Artık bu işin geri dönüşü kalmamıştı.

" ... müşterilerimi rahatsız etti, beni aşağıladı..."

Turner elini yumruk yaptı ve kitapçının burnunun yan tarafına güzel bir darbe indirdi.

"Aman Tanrım," dedi Miranda soluk soluğa. "Sanırım burnunu kırdın."

Turner ona sert sert baktıktan sonra yerde yatan adama döndü. "Ben öyle düşünmüyorum. O kadar da çok kan akmıyor."

"Yazık," diye mırıldandı Miranda.

Turner kolundan kavradı ve Miranda'yı adamın yakınına çekti. "Buradan çıkıncaya kadar tek bir söz bile söyleme."

Miranda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ama olgunlukla ağzını kapadı, Turner'ın onu dükkândan dışarı çekmesine izin verdi. Yine de vitrinin önünden geçerlerken gözü *Arthur'un Ölümü* adlı kitaba ilişti ve haykırdı, "Kitabım!"

Artık sabrı taşmıştı. Turner yere çakılırcasına durdu. "O kahrolası kitabınla ilgili bir tek söz bile duymak istemiyorum, duyuyor musun beni?"

Miranda'nın ağzı açık kaldı.

"Az önce ne olduğunu anlıyor musun? Bir adam vurdum."

"Ama sence bunu hak etmedi mi?"

"Senin kulağının burulmayı hak ettiğinin yarısı kadar bile değil!"

Miranda geri çekildi, gücendiği açıkça belliydi.

"Sen ne olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum ama ben bir daha ne zaman ve nerede şiddet seviyesine ineceğimi düşünmek istemiyorum."

"Ama – "

"Aması *yok,* Miranda. Adamı aşağıladın – "

"O beni aşağıladı!"

"Ben konuyla ilgileniyordum," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Beni buraya bunun için getirmiştin, her şeyle ilgilenmem için. Öyle değil mi?"

Miranda suratını astı ve keskin, isteksiz bir baş hareketiyle çenesini oynattı.

"Nasıl bir pervasızlıktı bu yaptığın? Ya adam kendini kontrol etmeseydi ne olacaktı? Ya eğer – "

"Adamın kendini kontrol ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Miranda şaşkınlık içinde.

"En az senin kadar!" Genç kızı omuzlarından kavradı ve neredeyse sarsmaya başladı.

"Aman Tanrım, Miranda! Gözünü kırpmadan bir kadına vurabilecek adamların olduğunu bilmiyor musun? Daha kötüsünü bile yapabilirler," diye ekledi Turner anlamlı bir şekilde.

Miranda'nın cevabını bekledi ama o sadece yüzüne bakıyordu, gözleri kocaman ve kıpırtısızdı. Kendisinin göremediği bir şeyleri gördüğü duygusuna kapıldı. *Kendi* içinde olan bir şeyleri.

"Özür dilerim, Turner."

"Ne için?" diye sordu Turner nezaketle. "Sakin bir kitapçı dükkânının ortasında olay çıkardığın için mi? Ağzını kapatman gerektiği halde kapatmadığın için mi? Yoksa – "

"Seni üzdüğüm için," dedi sakin bir sesle. "Özür dilerim, bu bana yakışmadı."

Miranda'nın yumuşak sözleri öfkesini silip süpürmüştü ve içini çekti.

"Lütfen bir daha böyle bir şey sakın yapma, olur mu?"

"Söz veriyorum."

"İyi." Hâlâ onun omuzlarını sıkıca kavramakta olduğunu fark etti ve parmaklarını gevşetti. Sonra omuzlarının çok hoş olduğunu hissedince şaşırdı ve ellerini çekti.

Miranda'nın yüzünü bir üzüntü ifadesi kaplamıştı. Miranda başını bir yana eğdi. "En azından söz verdiğimi zannediyorum. Seni böyle üzecek bir şey yapmamak için kesinlikle *gayret* edeceğim."

Turner bir an için kendisini üzmemeye çalışan Miranda'nın görüntüsünü hayal etti. Bu görüntüye üzüldü. "Ne oldu sana? Hepimiz senin kendine hakim olmana güveniyoruz. Tanrı biliyor ya, pek çok defa Olivia'yı sorunlardan uzak tutmayı başardın."

Miranda önce dudaklarını sıkı sıkı kapattı ve sonra konuştu, "Dengeli olmayı boyun eğici olmakla karıştırma, Turner. Aynı şey değiller. Ben kesinlikle boyun eğen birisi değilim."

Turner onun saldırgan bir tutum içinde olmadığının farkına vardı. Sadece gerçekleri ifade ediyordu. Yıllardır ailesinin gözden kaçırdığını düşündüğü gerçekleri. "Korkma," dedi yorgun bir sesle. Eğer boyun eğici olduğunu bir an bile düşünmüş olsam da, bu öğleden sonra kesinlikle o düşünceden eser bırakmadı."

Ama Tanrı yardımcısı olsun, Miranda daha sözünü bitirmemişti. "Eğer böyle açıkça *yanlış* bir şey görürsem," dedi samimiyetle, "hiçbir şey yapmadan öyle oturamam."

Sanki Turner'ı öldürecekti. Turner bundan emindi. "Sadece böyle aleni yaramazlıklardan uzak durmaya çalış. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Ama ben bunun özellikle bir yaramazlık olduğunu sanmıyorum ve ben – "

Turner elini kaldırdı. "Yeter. Bu konuda tek bir söz istemiyorum. Sadece bu konuda konuşmak dahi hayatımdan on yılımı alacak." Miranda'nın elini tuttu ve eve doğru yöneldiler.

Yüce Tanrım, Turner'ın nesi vardı? Nabzı hâlâ çok hızlı atıyordu, oysa Miranda'nın başına bir şey gelmemiş, bir tehlike yaşamamıştı. Gerçek bir tehlike. Kitapçı, Miranda'ya iyi bir yumruk atabilirdi. Miranda için bu kadar niye kaygılanıyordu ki? Şüphesiz onunla ilgileniyordu. Miranda onun küçük kız kardeşi gibiydi. Sonra Olivia'yı onun yerine koyup olanları hayal etmeye çalıştı. Tek hissedebildiği hafif bir keyifti.

Eğer Miranda onun bu kadar öfkelenmesine sebep olabiliyorsa, ortada çok yanlış bir şey vardı.

Altıncı Bölüm

"Winston yakında burada olacak," dedi Olivia ve gül salonuna girip Miranda'ya en güzel gülücüklerini gönderdi.

Miranda başını kitabından kaldırıp ona baktı – elindeki, *Arthur'un Ölümü*'nün, Lord Rudland'ın kütüphanesinden emanet aldığı, pek de parlak olmayan, kulakları köpek kulağına benzeyen bir kopyasıydı. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı, halbuki o gün öğlenden sonra Winston'ın geleceğini çok iyi biliyordu.

"Gerçekten mi?" diyerek Olivia onu taklit etti. "Tek söyleyebileceğin bu mu? Pardon ama senin bu çocuğa âşık olduğun izlenimini edinmiştim, özür dilerim – şimdi artık o bir erkek, öyle değil mi?"

Miranda okuduğu kitaba geri döndü. "Ona âşık olmadığımı söylemiştim sana."

"Olmalısın," dedi Olivia. "Eğer onunla biraz zaman geçirmeye tenezzül etseydin olacaktın."

Miranda'nın, sayfadaki kelimeler üzerinde kararlı biçimde dolaşıp duran gözleri birden dondu. Başını kaldırdı. "Bağışla beni ama o Oxford da değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Olivia sanki altmış millik mesafenin hiç önemi yokmuş gibi. "Ama o geçen hafta

buradaydı ve sen onunla neredeyse hiç vakit geçirmedin."

"Bu doğru değil," dedi Miranda. "Hyde Park'ta ata bindik, ruhlar için Gunters'e gittik, hatta Serpentine'de bir tekne gezintisi yaptık."

Olivia yakındaki bir sandalyeye kendini attı ve kollarını önünde kavuşturdu. "Bu yeterli değil."

"Sen çıldırmışsın," dedi Miranda. Hafifçe başını salladı ve sonra kitabına geri döndü.

"*Biliyorum* ona âşık olacaksın. Tek ihtiyacın olan onunla birlikte yeterince zaman geçirmek."

Miranda dudaklarını sımsıkı kapadı ve gözlerini kitabın üzerinde sabitledi. Bu hiçbir yerde kabul görebilecek bir konuşma değildi.

"Sadece iki günlüğüne geliyor," dedi Olivia. "Hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Miranda bir sayfa çevirdi ve,"Sen ne dilersen, onu yap Olivia, ama ben planlarının bir parçası olmayacağım." Sonra telaşla kafasını kaldırıp ona baktı. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Ne dilersen onu yapma. Eğer her şeyi sana bırakırsam, neler olup bittiğini anlayamadan kendimi uyuşturulmuş olarak Gretna Green★ yolunda bulurum."

"Entrika dolu bir düşünce."

"Livvy, çöpçatanlık yok. Bana söz vermeni istiyorum."

Olivia birden kurnaz bir ifadeye büründü. "Tutamayacağım bir sözü vermem."

"*Olivia.*"

"Peki, tamam ama eğer onun kafasında çöpçatanlık varsa Winston'ın önüne geçemezsin. Son davranışından yola çıkarsak, böyle bir şeyler düşünüyor olması muhtemel."

"Yeter ki *sen* müdahale etme."

Olivia burnundan soludu ve alınmış gibi görünmeye çalıştı. "Böyle bir şeyi yapabileceğimi düşünmen bile beni incitiyor."

"Lütfen." Miranda tekrar kitabına döndü ama bir yandan kafasından geriye doğru sayarken bir yandan da kitabın konusuna odaklanmak neredeyse imkansızdı... *yirmi, on dokuz, on sekiz...*

Olivia kesinlikle yirmi saniyeden daha fazla sessiz kalmayacaktı. *On yedi... on altı...*

"Winston'dan çok sevimli bir koca olur, sence de öyle değil mi?"

Dört saniye. Olivia için bu kadarı bile olağanüstüydü.

"Tabii ki onun yaşı daha genç ama biz de öyleyiz."

Miranda meşgulmüş gibi onu duymazlıktan geldi.

"Belki Turner da onun kadar iyi bir koca olabilirdi, eğer Leticia gelip onu bu kadar yıpratmış olmasaydı tabii."

Miranda'nın kafası birden kalktı. "Bu söylediğin çok kaba değil mi sence?"

Olivia hafifçe gülümsedi. "Beni dinlediğini biliyordum."

"Seni dinlememek neredeyse imkansız," diye mırıldandı Miranda.

"Sadece diyordum ki – " Olivia'nın çenesi kalktı ve gözleri Miranda'nın arkasındaki kapı aralığına dikildi. "Al işte orada. Ne tesadüf."

"Winston," dedi Miranda neşe içinde ve oturduğu yerde, kanepenin kenarından onu daha rahat görebilecek şekilde döndü. Oysa gelen Winston değildi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Turner, hafifçe gülümseyerek.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Miranda, kendisini olağanüstü aptal hissetmişti. "Ondan bahsediyorduk da."

"Ve senden," diye ekledi Olivia. "Son olarak da senden söz ettik aslında, bu yüzden girdiğini görünce kendimi tutamadım."

"Şeytani planlar yaptığınıza eminim."

"Aslında öyle," dedi Olivia.

Turner Miranda'nın karşısındaki sandalyeye otururken Miranda ona bakıp gülümsedi.

Olivia öne doğru eğildi ve işveli bir tavırla çenesini avucunun içine yerleştirdi. "Ben de tam Miranda'ya senin berbat bir koca olacağını söylüyordum."

Turner memnun olmuş gibi arkasına yaslandı. "Oldukça doğru."

"Ama tam," diyerek sözüne devam etti Olivia, "uygun bir eğitimle ıslah edilebileceğini söylemek üzereydim ki."

Turner ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Hayır, gitme!" diye bağırdı Olivia, bir yandan kahkaha atarak. "Tabii ki dalga geçiyorum. Senin ke-

sinlikle hiçbir şekilde kurtarılmaya ihtiyacın yok ama Winston... Yani, Winston bir balçık topağı gibi."

"Bu söylediğini ona söylemeyeceğim," diye mırıldandı Miranda.

"Aynı görüşte olmadığını söyleme bana," dedi Olivia kışkırtıcı bir tavırla. "Daha o, çoğu erkek gibi korkunç hale gelmeye zaman bulamadı."

Turner şaşkınlığını gizleyemeden kız kardeşini seyrediyordu. "Nasıl oluyor da, oturup burada senin erkeklerin nasıl eğitileceği konusundaki dersini dinleyebiliyorum?"

Olivia, tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki – kesinlikle zeki ve kurnazca bir şey söyleyecekti – o anda kapıda uşak göründü ve hepsini kurtardı. "Annenizin size ihtiyacı var, Bayan Olivia."

Odadan çıkarken Olivia döndü ve, "Geri geleceğim, bu konuşmayı tamamlamayı çok istiyorum," dedi. Sonra şeytani bir gülümseme ile havada parmaklarını oynatarak ayrıldı.

Turner içinden gelen kükremeyi bastırdı – bir gün kız kardeşi birinin ölümüne sebep olacaktı – ve dönüp Miranda'ya baktı. Ayaklarını altına alıp kanepenin üzerine kıvrılmıştı, kucağında kocaman tozlu bir cilt vardı.

"Ağır bir kitap mı?" diye mırıldandı Turner.

Miranda kitabı kaldırdı.

"Haa," dedi Turner, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

"Gülme," diye uyardı Miranda.

"Aklımdan bile geçirmedim."

"Yalan da söyleme"

Turner kıkırdayarak arkasına yaslandı. "İşte buna söz veremem."

Miranda bir süre tek bir kelime etmeden öylece oturdu, kısmen ciddi kısmen katı görünüyordu, sonra yüz ifadesi değişti. Öyle çarpıcı, yada korku uyandırıcı bir ifade değildi ama kafasında bir şeyleri tartmakta olduğu açıkça belli oluyordu. Sonunda bir karara varmış gibiydi.

"Winston hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Miranda.

"O benim erkek kardeşim," dedi Turner.

Daha başka der gibi elini savurdu.

"Pekâlâ," dedi Turner, duraksadı, çünkü gerçekten de ne söylemesini beklediğini bilmiyordu. "Benim kardeşim işte."

Miranda'nın gözleri alaycı bakışlarla yukarılarda gezindi. "Kesinlikle açık olmalısın."

"Tam olarak öğrenmek istediğin nedir?"

"Onunla ilgili ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye yineledi Miranda ısrarla.

Bilemediği bir nedenle, Turner'ın kalbi adeta yerinden fırlayıp çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Bana, Winston'dan iyi bir koca olup olamayacağını mı sormak istiyorsun?"

Miranda baykuşumsu bakışıyla baktı ve sonra göz kırptı. "Öyle görünüyor ki, herkes onunla beni evlendirmeye çalışıyor."

"Herkes mi?"

"Peki, Olivia"

"Romantik konularda tavsiyesini soracağım son kişi."

"Yani sen benim Winston'ın aklını çelmemem gerektiğini düşünmüyorsun," dedi öne eğilerek.

Turner göz kırptı. Miranda'yı tanıyordu, onu yıllardır tanıyordu, bu yüzden de onun hayret verici ölçüde sevimli göğüslerini göstermek niyetiyle pozisyonunu değiştirmediğinden son derece emindi.

"Turner?" diye mırıldandı.

"O çok küçük," diye ağzından kaçırdı Turner.

"Benim için mi?"

"Herkes için. Tanrım, o sadece yirmi birinde."

"Aslında, yirmi."

"Kesinlikle," dedi Turner rahatsız bir tavırla, aptal gibi görünmemek için fularını düzeltmenin bir yolunu arıyordu. Çok sıcak hissetmeye başlamıştı ve dikkatini Miranda dışında başka bir şeye toplaması giderek zorlaşıyordu, bu konuda kendini ele vermekten korkuyordu.

Miranda arkasına yaslandı. Tanrı'ya şükür.

Ve hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Turner dayanamadı. "Onu elde etmek niyetinde misin?"

"Winston'ı mı?" Bu konuyu düşünüyormuş gibi göründü. "Bilmiyorum."

Turner homurdanırcasına, "Eğer bilmiyorsan, yapmaman gerektiği açık," dedi.

Miranda döndü ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Sen böyle mi düşünüyorsun? Yani aşk açık ve net mi olmalı?"

"Kim aşk hakkında bir şey söyledi ki şimdi?" Sesi istemeden biraz kaba çıkmıştı. Bunun üzerine Miranda bunun pek uygun bir konuşma olmadığını anladı.

"Hımm."

Turner yargılanıyormuş duygusuna kapıldı, bu hoş değildi ve hazırlıksız yakalanmıştı. Miranda'nın tekrar dikkatini kucağındaki kitaba çevirmesi bu sonucu güçlendiriyordu.

O ise, orada öyle aptal gibi oturmuş, sadece onun kitap okumasını seyrediyordu.

Miranda başını kaldırdı, yüz ifadesi sinir bozucu ölçüde sakindi. "Öğlenden sonra için bir planın var mı?"

"Yok," diye kestirip attı, oysa atını gezintiye çıkarmak için planlar yapıyordu.

"Bugün Winston'ın gelmesi bekleniyor."

"Farkındayım."

"Biz de bu yüzden onun hakkında konuşuyorduk," diyerek açıklama yaptı Miranda sanki bir şey fark edecekmiş gibi. "Benim doğum günüm için geliyor."

"Evet elbette."

Miranda tekrar öne eğildi. "Unutmadın, değil mi? Yarın akşam bir aile yemeğimiz var."

"Tabii ki unutmadım," diye mırıldandı. Aslında çoktan unutmuştu.

"Hımm," Miranda mırıldandı, "Yine de düşüncelerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Düşüncelerim," diye yineledi Turner. Şimdi hangi lanet olası konudan bahsediyordu?

"Winston konusunda, düşünecek çok şey var ve ben senin fikrini almak istedim."

"Peki, aldın işte."

"Evet." Miranda gülümsedi. "Memnun oldum. Sana ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun."

Her seferinde, ne yapıp edip Turner'ın kendini eskilerden kalma bir kutsal emanet gibi hissetmesini sağlayabiliyordu.

"Bana saygı mı duyuyorsun?" Kelimeler zevksizce dilinden kayıp çıkmıştı.

"Elbette. Sen öyle düşünmüyor muydun?"

"Samimi olmak gerekirse Miranda, çoğunlukla ne düşündüğün konusunda hiçbir fikir yürütemiyorum," deyiverdi Turner.

"*Seni* düşünüyorum."

Gözleri onun gözlerine kaydı.

"Ve Winston'ı ve şüphesiz Olivia'yı. Sanki insan onunla aynı evde yaşayıp da onu düşünmeden edebilecekmiş gibi." Miranda aniden kitabını kapattı ve ayağa kalktı. "Gidip onu arasam iyi olacak. O ve annenin Olivia'nın sipariş etmek istediği bazı elbiselerle ilgili araları açıktı. Ona yardımcı olmaya söz vermiştim."

Turner ayağa kalktı ve kapıya kadar ona eşlik etti. "Olivia'ya mı yoksa anneme mi yardım edeceksin?"

"Eh, tabii ki annene," dedi Miranda bir kahkahayla. "Gencim ama aptal değilim."

Ve bunu söyledikten sonra hemen yanından ayrıldı.

10 HAZİRAN 1819

Bugün öğleden sonra Turner'la garip bir konuşma yaptım. Onu kıskandırmak niyetinde değildim ama yine de eğer birileri ona karşı duygularımı bilseydi sanırım o şekilde yorumlayabilirdi. Ama tabii ki bilmiyorlar.

Niyetim Arthur'un Ölümü *konusunda suçlu hissettiğime ilişkin ipuçları vermekti. Bu konuda başarılı olduğumu sanmıyorum.*

O öğleden sonra ilerleyen zamanlarda, Turner arkadaşı Lord Westholme ile Hyde Park'ta yaptığı gezintiden döndü ve Olivia'yı ana holde dikilmiş boş boş dururken buldu.

"Şşş," dedi Olivia.

Bu herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle olmuştu, bu yüzden Turner hemen onun yanına gidip, "Niçin sessiz olmamız gerekiyor?" diye sordu, fısıldamayı reddederek.

Olivia ona öfkeyle baktı. "Birilerine kulak misafiri oluyordum."

Olivia mutfaklara giden merdiven boşluğundan gelen sesleri duymaya çalışıyordu, Turner konuşanların kim olduklarını anlayamadı. Ancak sonra duydu – kıvrak bir kahkaha sesiydi bu.

"Miranda mı o?" diye sordu Turner.

Olivia başını salladı. "Winston şimdi geldi, aşağıya indiler."

"Niçin?"

Olivia köşeden öbür tarafa doğru bir göz attıktan sonra Turner'a döndü. "Winston acıkmıştı."

Turner eldivenlerini aniden çekip çıkardı. "Karnını doyurmak için Miranda'ya mı ihtiyacı var ki?"

"Hayır, Bayan Cook'un tereyağlı kurabiyelerinden almak için aşağıya indi. Ben de onlara katılacaktım, çünkü yalnız bırakılmaktan nefret ederim ama madem sen geldin, sanırım sen bana arkadaşlık edersin."

Turner ona baktı ve holde yürümeye devam etti, yine de ne erkek kardeşini ne de Miranda'yı görebildi. "Ben de oldukça açım," diye mırıldandı düşünceli bir biçimde.

"Sakın," diye bağırdı Olivia. "Zamana ihtiyaçları var."

"Yemek için mi?"

Olivia gözlerini devirdi. "Âşık olmak için."

İnsanın küçük kız kardeşinin böylesine küçümseyici bir şekilde bakması oldukça rahatsız ediciydi ama Turner sinirlenmektense orta yolu bulmaya karar verdi ve kaşlarını çatarak karşılık verdi, "Bunu, bir öğleden sonra çayın yanında kurabiye yiyerek mi yapmak niyetindeler?"

"Bu bir başlangıç," dedi Olivia. "Bakıyorum da sen çöpçatanlık konusunda hiçbir şey yapmıyorsun."

Turner beklenmedik şekilde düşünmeye zorlandığını hissetti, bu evliliğin ne kadar yanlış olacağını aptallar bile anlardı. Winston'ı çok seviyordu ve ona, yirmi yaşında bir erkek çocuğa verebileceği en yüksek değeri veriyordu ama o kesinlikle Miranda için

yanlış bir adamdı. Kendisinin de Miranda'yı ancak bu birkaç haftadır tanıyabildiği doğruydu ama o bile Miranda'nın yaşına göre çok daha olgun olduğunu görebiliyordu. Onun, kendisinden daha olgun, daha yaşlı ve ince noktalarını daha iyi takdir edebilecek birisine ihtiyacı vardı. Huysuzluğunun kendini gösterdiği o ender zamanlarda onu sıkıca kavrayıp koruyabilecek bir elin sahibine ihtiyacı vardı.

Winston, ancak on yıl içerisinde böyle bir adam olabilir, diye düşündü.

Turner kız kardeşine baktı ve oldukça kararlı bir biçimde, "Yemek istiyorum," dedi.

"Turner, hayır!" Ancak Olivia onu durduramadı. Hatta Olivia daha harekete geçmeden Turner yolun yarısına varmıştı bile.

★★★

Bevelstokelar'ın evinde ötekilere kıyasla daha az resmiyet vardı, en azından misafir ağırlamadıkları zamanda durum böyleydi ve bu yüzden Winston başını uzatıp mutfağa daldığında hizmetçilerden hiç biri şaşırmadı. Winston o tatlı, daha çok köpek yavrularının ifadesine benzeyen bakışıyla Bayan Cook'un kalbini çalmış ve Miranda ile birlikte kendini bir masaya atmıştı. Bayan Cook o meşhur tereyağlı kurabiyelerini hazırlamış, kısa sürede pişirmişti, hâlâ buharları çıkıyordu ve cennetten çıkmış gibi kokuyorlardı. Tam o sırada Miranda arkasında bir gürültü duydu.

Döndü, gözlerini kırpıştırdı, Turner merdivenle-

rin en alt basamağında duruyordu, biraz sıkılgan ve utangaç bir havası vardı ama aynı zamanda da son derece sevimliydi. Miranda, elinde olmadan derin bir iç çekti.

"Merdivenleri ikişer ikişer indim," diye açıkladı Turner, ancak Miranda bunu neden söylediğini pek anlayamamıştı.

"Turner," diye homurdandı Winston çünkü üçüncü kurabiyesini yemekle meşguldü. Bu yüzden onu daha düzgün bir biçimde selamlayamadı.

"Olivia ikinizin de burada olduğunu söyledi," dedi Turner. "Benim için de çok iyi bir zamanlama oldu çünkü açlıktan ölmek üzereyim."

"Eğer istersen bir tabak kurabiyemiz var," dedi Miranda, masadaki tabağa uzanarak.

Turner omuz silkti ve onun yanına oturdu. "Bayan Cook mu pişirdi?"

Winston başını salladı.

Turner üç tane kurabiye aldı ve sonra aynı Winston'ın yaptığı gibi, şirin bir köpek yavrusu edasıyla, Bayan Cook'a döndü. "Tamam, pekâlâ," dedi Bayan Cook dikkatleri üzerinde toplamaktan oldukça memnun bir halde. "Daha fazla yaparım."

Tam o anda Olivia kapıda göründü, dudaklarını büzmüş ağabeyine bakıyordu. "Turner," dedi sinirli bir sesle. "Sana yeni aldığım şeyi, kitabı göstermek istediğimi söylemiştim."

Miranda ona bağırmamak için kendini zor tuttu. Onu bir evlilik konusunda baskı yapmaya çalışmaktan vazgeçmesini söylemişti.

"*Turner*," dedi Olivia tekrar.

Turner kafasını kaldırdı ve tatlı tatlı gülümseyerek, "Ne kitabıymış bu?" diye sordu.

Olivia ona uzun uzun baktı. "Hani şu bahsettiğin kitap."

"Osmanlı İmparatorluğu hakkında olan mı, Kanada'daki kürk avcıları hakkında olan mı, yoksa Adam Smith'in felsefesi hakkında olan mı?"

"Smith'in ki," diyebildi Olivia.

"Sahi mi?" diye sordu Winston, ikizine ilgiyle bakarak. "O tür şeylerden hoşlandığını hiç bilmiyordum. Bu yıl biz *Milletlerin Zenginliği*'ni okuyoruz. Felsefeyle ekonominin oldukça ilginç bir karışımı."

Olivia ağzını açmadan gülümsedi. "Eminim öyledir. Okumayı bitirince sana kesinlikle fikrimi söylerim."

"Ne kadarını okudun?" diye sordu Turner.

"Henüz birkaç sayfa okuyabildim."

Ya da en azından Miranda'nın duyduğu buydu. Olivia'nın dişlerinin birbirine sürtünmesinden dolayı bunu ayırt etmek zordu.

"Bir kurabiye ister misin, Olivia?" diye sordu Turner ve Miranda'ya sırıttı, sanki *bu konuda seninle ikimiz beraberiz,* der gibi.

Çocuksu görünüyordu. Genç görünüyordu. Mutlu... görünüyordu ve onu bu halde görünce Miranda'nın içi gidiyordu.

Olivia, Winston'ın yanına oturmak üzere odadan öbür tarafına geçerken Miranda'nın kulağına eğildi, "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Ancak Miranda kendini hâlâ Turner'ın gülümsemesinden alamamıştı. Sanki midesini ayaklarının üzerine düşmüş gibi hissetti, başı dönüyordu ve kalbi bir senfoni çalar gibi atıyordu. Ya âşıktı ya da nezleye yakalanmıştı. Turner'ın mükemmel profiline kaçamak bir bakış attıktan sonra derin bir iç çekti.

Tüm bu işaretler aşkı gösteriyordu.

"Miranda. Miranda!"

Başını kaldırıp sabırsızlıkla adını tekrarlayan Olivia'ya baktı.

"Winston okumayı bitirdiğimde *Ulusların Zenginliği* hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyor. Benimle birlikte senin de okuyacağını söyledim. Eminim başka bir kopyasını daha alabiliriz."

"Ne? Evet, tabii ki, ben okumaya bayılırım." Olivia'nın budala gülümsemesini gördükten sonra Miranda az önce neyi kabul ettiğinin farkına vardı.

"Şimdi, Miranda," dedi Winston, masaya doğru eğilip eliyle onun elinin üzerine vururken. "Bana sezonunun nasıl geçtiğini anlatmalısın."

"Bu kurabiyeler çok lezzetli." dedi Turner yüksek sesle ve uzanıp bir tane daha aldı.

"Özür dilerim Winston, kolunu çeker misin?"

Winston elini çekti. Turner bir kurabiye aldı ve ağzına attı. Sonra ağzını yayarak gülümsedi. "Her zamanki gibi harika, Bayan Cook!"

Bu övgü karşısında gözleri parlayan Bayan Cook, "Hemen, birkaç dakika içinde senin için bir tabak daha hazırlayacağım," diye söz verdi.

Miranda bitirmelerini bekledikten sonra Winston'a, "Gerçekten çok güzel olmuş. Keşke bunların tadını çıkarabilmek için sık sık bizimle birlikte burada olsan," dedi.

Winston hafif bir gülümseme ile ona döndü ve, "Keşke," dedi. "Ancak yazın bir kısmını burada geçireceğim."

"Korkarım bayanlara ayıracak fazla vaktin olmayacak," diyerek yardım edercesine söze girdi Turner. "Hatırladığım kadarıyla, benim yaz tatillerim arkadaşlarımla eğlenerek geçerdi. Müthiş bir eğlenceydi. Kaçırılacak gibi değildi."

Miranda ona garip garip baktı. Sesi fazlasıyla neşeli çıkıyordu.

"Eminim öyledir," dedi Winston. "Fakat sezon etkinliklerine katılmayı tercih ederim."

"İyi fikir," dedi Olivia. "Biraz şehir cilası edinmeye ihtiyacın var."

Winston ona döndü. "Benim yeterince cilam var zaten, çok teşekkür ederim."

"Tabii ki öylesin ama bir erkeğin mutlaka gerçek cila deneyimini yaşaması gerekir."

Winston kızardı. "Benim deneyimim var, Olivia."

Miranda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Turner hızla ayağa kalktı. "Bu konuşma hızla bayağılaşıyor ve inanıyorum ki, birazdan geleceği seviye kibar kulaklara uygun olmayacak."

Winston sanki bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi baktı ama neyse ki aile barışının korunması için,

Olivia neşeyle elini çırptı ve "Çok güzel söyledin!" dedi.

Ancak Miranda'nın – en azından çöpçatanlık söz konusu olduğunda ona güvenilmeyeceğini iyi bilmesi gerekiyordu. Gerçekten de işte Olivia karşısında en anlaşılmaz gülümsemelerinden biriyle ona bakıyordu.

"Miranda," dedi fazlasıyla hoş bir sesle.

"Evet?"

"Sen bana geçen hafta gördüğümüz eldivenci dükkânına Winston'ı götürmek istediğini söylememiş miydin? Bu civarda en iyi eldivenleri onlar satıyorlar," dedi Olivia Winston'a yönelerek. "Hem erkekler, hem de bayanlar için. Bir çift eldivene ihtiyacın olabileceğini düşündük. Biliyorsun Oxford'da hangi kalitede eldiven olduğundan emin olamazdık."

Miranda Turner'a kaçamak bir bakış attı. Turner gelişmeleri neşeli bir hava içerisinde izliyordu. Veya belki de nefretle. Bunu ayırt etmesi kimi zaman oldukça güçtü.

"Sen ne dersin sevgili kardeşim?" dedi Olivia, o en çekici sesiyle. "Gidelim mi?"

"Daha fazla zevk alacağım başka bir şey düşünemiyorum."

Miranda bir şey söylemek için ağzını açtı fakat söyleyeceğinin boşa gideceğini görünce ağzını tekrar kapattı. Olivia'yı öldürecekti. Bu her şeye burnunu sokan kızın odasına sızıp diri diri derisini yüzecekti. Şimdilik tek seçeneği söylediklerini kabul etmekti.

Winston'ın, kendisinin ona karşı romantik duygular beslediğini sanmasına yol açacak bir şey yapmak istemiyordu. Ancak onun gözlerinin önünde de gezintiden kurtulmaya çalışmak çok büyük duyarsızlık olurdu.

Böylece, üç çift gözün beklentiyle onun üzerinde odaklandığını fark edince, "Bugün gidebiliriz. Çok iyi olur," demekten başka çaresi kalmadı.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Turner hiç beklenmedik bir biçimde ayağa kalkarak.

Miranda hayretle ona döndü, Olivia ve Winston da öyle. Önceden Ambleside'da onlarla dışarıya çıkmaya hiç ilgi duymamıştı, zaten buna lüzum da yoktu. Onlardan dokuz yaş daha büyüktü.

"Bir çift eldivene ihtiyacım var," dedi sadece dudaklarını – *Yoksa neden geleyim ki?* – der gibi hafifçe bükerek.

"Tabii ki," dedi Winston, kardeşinden gelen bu beklenmedik ilgi karşısında şaşkın bakışları hâlâ devam ederken.

"İyi ki böyle bir şeyi teklif ettiniz," dedi Turner kesin bir ifadeyle. "Teşekkür ederim, Olivia."

Ama Olivia çok memnun görünmüyordu.

"Bize eşlik etmen çok iyi olacak," dedi Miranda. Sesi niyetlendiğinden biraz daha hevesli çıkmıştı. "Sence de bir mahsuru yok, değil mi Winston?"

"Hayır, tabii ki yok." Ama Winston'ın yüz ifadesi hiç öyle demiyordu. Biraz bozulmuş gibi görünüyordu.

"Sütünü ve kurabiyelerini bitirdin mi, Winston?" diye sordu Turner. "Yola çıkmamız lazım. Öğlenden sonra hava bulutlanabilir."

Winston masaya uzandı ve başka bir bisküvi daha aldı.

"Kapalı bir arabayla gidebiliriz."

"Ben mantomu alayım," dedi Miranda, ayağa kalkarak. "Artık ikiniz, hangi arabayla gideceğimize ve başka her ne gerekiyorsa ona karar verirsiniz. Gül salonunda buluşalım mı? Yirmi dakika içinde?"

"Ben de seninle yukarıya geleceğim," dedi Winston çabucak. "Valizimden bir şey almam gerekiyor."

İkisi birlikte mutfaktan çıktı ve Olivia kedi gibi bir ifadeyle Turner'a döndü. "Senin ne *derdin* var?"

Turner dikkatle ona baktı. "Pardon, ne demek istedin?"

"Ben beynimin her zerresini kullanarak onların evliliği için çalışırken sen her şeyi berbat ediyorsun."

"Böyle senaryolar yazmaya çalışma," dedi Turner, başını sallayarak. "Sadece eldiven alacağım. Eğer gerçekten ufukta bir evlilik varsa, zaten onu engelleyemem."

Olivia kaşlarını çattı. "Eğer seni tanımasam kıskandığını düşünürdüm."

Bir an için Turner adeta dondu ve ona bakakaldı. Sonra kendine geldi – sesini toparladı – ve kestirip attı, "Ama tanıyorsun. Bu sebeple de yersiz suçlamalar yapmazsan memnun olurum."

Miranda'yı kıskanmak. Aman Tanrım, acaba Olivia'nın aklından daha başka neler geçecekti?

Olivia kollarını kavuşturdu. "Tamam ama davranışların kesinlikle tuhaftı, kabul et."

Turner genelde, kız kardeşini kibarca görmezden gelirdi. Zaman zaman uygun zemin buldukça, çeşitli armağanlar ve övgülerle onu şaşırtan bir amca ya da dayı rolü üstlenirdi. Ancak aralarındaki yaş farkı nedeniyle ona hiçbir zaman akranı gibi davranmamış, onunla konuşurken kendine hep onun bir çocuk olduğunu hatırlatmıştı.

Ancak şimdi onu bununla suçlaması, yani *Miranda*'yı istemekle ve işte bütün bunlarla suçlaması üzerine, sözlerini tartmadan, anlam ve duygularını daraltmadan onu kınıyordu. Sert, ısırgan ve keskin bir sesle konuştu, "Eğer kendi arzularının ötesine geçerek bakabilseydin, Miranda'yı emrine amade birisi olarak görmeseydin, onun Winston'la hiç uyumlu olmadığını fark ederdin."

Olivia bu beklenmedik saldırı karşısında burnundan soluyordu, ancak hızla toparlandı. "Emrime amade mi?" diye tekrarladı öfkeyle. "Şimdi söyle bakalım, asıl tutarsız suçlamalar yapan kim? En az herkes kadar sen de biliyorsun ki ben Miranda'yı çok severim ve onun mutluluğundan başka bir şey istemem. Dahası, o çok güzel değil, yeteneksiz ve de –"

"Ooo lütfen, Tanrı aşkına– " Turner kız kardeşinin önünde küfür etmemek için birden ağzını kapadı. "Onu hafife alıyorsun," diyerek toparladı. Niçin insanlar Miranda'yı bir zaman olduğu haliyle sırık gibi bir kız olarak görmekte ısrar ediyordu. Olivia gibi, sosyetenin mevcut güzellik standartlarına uymayabi-

lirdi ama onda daha derin, daha ilginç bir şeyler vardı. İnsan ona baktığında gözlerinin arkasında daha fazlasının olduğunu anlayabilirdi. Gülümsediğinde yapmacık olmuyordu, alaycı olmuyordu – aslında bazen biraz alaycı da olsa, bu hoş görülebilirdi çünkü onunla aynı espri anlayışına sahipti. Sezon için Londra'ya kapandıkları bu sıralarda bir çok alay konusu olayla karşılaşıp duruyorlardı.

"Winston onun için mükemmel bir eş olurdu," diye sözlerini sürdürdü Olivia heyecanla. "Ve o da– " durdu, yutkundu ve elleriyle ağzını kapadı.

"Eee, ne oldu şimdi?" dedi Turner.

"Burada konu Miranda değil, öyle mi? Konu Winston. Miranda'nın ona uygun olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır," dedi, tuhaf ve biraz içerlemiş bir sesle. "Hayır," dedi tekrar, bu kez sesini daha dikkatle tartmaya çalışarak. "Neden gerçeği görmek istemiyorsun? Onlar evlenmek için çok küçükler. Özellikle de Winston."

Olivia birden alındı. "Bu doğru değil, biz – "

"O çok küçük," diye kestirip attı Turner. "Ve bir erkeğin niçin çok küçük yaşta evlenmemesi gerektiğini anlaman için bu odanın içine bakman yeterli olacaktır."

Olivia Turner'ın ne kastettiğini hemen anlayamadı. Fakat sonra anlayıp birden yüzünde bir acı ifadesi belirdiğini an be an izledi.

Turner, kendisine acınmasından nefret ediyordu.

"Özür dilerim," dedi birden Olivia – bu iki sözcük

onu daha da sinirlendirdi. Olivia tekrarladı, "Özür dilerim."

Ve sonra koşarak odadan çıkıp gitti.

★★★

Miranda birkaç dakikadır gül salonunda bekliyordu, bir hizmetçi geldi ve, "Özür dilerim, bayan, fakat Leydi Olivia size gelmeyeceğini söylememi istedi."

Miranda incelemekte olduğu bibloyu yerine koydu ve hayretle hizmetçiye baktı. "Rahatsız mı?"

Hizmetçi tereddüt etti. Miranda bunun üzerine onu zor duruma düşürmemek için kendisinin gidip Olivia'ya bakmasının daha uygun olacağını düşündü ve, "Gidip ona kendim soracağım," dedi.

Hizmetçi hafifçe saygıyla eğildi. Miranda yanındaki masaya döndü bibloyu yerine doğru olarak koyduğundan emin olmak için ona baktı – Leydi Rudland'ın tam da o şekilde sergilemek istediğini biliyordu – ve kapıya yöneldi.

Ve birden İri bir erkek bedenine çarptı.

Turner. Daha sesini duymadan o olduğunu anladı. Winston da olabilirdi, ya da hizmetçilerden birisi, hatta – Tanrı korusun, ne kadar ayıp olurdu – Lord Rudland bile olabilirdi, ama değildi. Turner'dı. Onun kokusunu tanıyordu. Onun nefesinin sesini biliyordu.

Onun yanında olduğunda havanın nasıl olduğunu hissedebiliyordu.

İşte o an, artık bunun ebedi aşk olduğunu anlamıştı.

Bu aşktı, bu bir kadının bir adama olan aşkıydı.

Onu beyaz atlı prensi sanan küçük kız gitmişti artık. O şimdi bir kadındı. Onun zayıflıklarını ve eksikliklerini biliyordu ama yine de onu seviyordu.

Onu seviyordu ve ona şifa olmak istiyordu ve – ne istediğini bilmiyordu. Her şeyi istiyordu. Hepsini istiyordu. O –

"Miranda?"

Turner'ın elleri hâlâ onun kollarındaydı. Mavi gözlerinin içine bakmanın dayanılmaz olduğunu bile bile başını kaldırıp ona baktı. Orada neyi göremeyeceğini biliyordu.

Ve göremedi de. Aşk yoktu, hiçbir izi yoktu ama tuhaf görünüyordu, farklı.

Miranda, birden sıcak bastığını hissetti.

"Özür dilerim," diye kekeledi ve geri çekildi. "Daha dikkatli olmalıyım."

Turner onu bırakmadı. Hemen değil. Ona bakıyordu, dudaklarına bakıyordu ve bir an Miranda içindeki o kutlu sevecenlikle kendini öpmek isteyebileceğini düşündü. Nefesi tutuldu, dudakları birbirinden ayrıldı ve –

Ve sonra her şey bitti.

Turner geri çekildi. "Özür dilerim," dedi. Sesinde neredeyse hiçbir tonlama yoktu. "Ben de daha dikkatli olmalıyım."

"Olivia'ya bakmaya gidiyordum," dedi Miranda, bir an ne demesi gerektiğini bilemediği için. "Haber gönderip gelemeyeceğini bildirdi."

Turner'ın ifadesi değişince Miranda bir sorun olduğunu anladı. "Bırak onu," dedi Turner. "Düzelir."

"Ama – "

"Bu seferlik," dedi keskin bir ifadeyle, "Bırak Olivia kendi problemleriyle kendisi uğraşsın."

Turner'ın ses tonu karşısında Miranda'nın dudakları hayretle aralandı. Ancak Winston'ın oraya gelişiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Hazır mıyız?" diye sordu Winston neşeyle, odadaki gerginliğin hiç farkına varmadan.

"Olivia nerede?"

"O gelmiyor," dedi Miranda ve Turner aynı anda.

Winston bir birine, bir ötekine baktı, ikisinin aynı anda cevap vermesinden sanki biraz huylanmıştı. "Niçin?" diye sordu.

"Kendini iyi hissetmiyor," diye yalan söyledi Miranda.

"Bu çok kötü," dedi Winston, sesi çok da üzgün değildi. Miranda'ya kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Miranda, Turner'a baktı. "Geliyor musun?"

"Hayır." Turner'ın cevap vermesi iki saniye bile sürmemişti.

11 HAZİRAN 1819

Bugün benim doğum günüm – sevimli ve tuhaf.

Bevelstokelar benim onuruma bir akşam yemeği düzenledi. O kadar zarif ve güzeldi ki, hele hele büyük olasılıkla kendi babamın bile Eski Yunanlı bir bilim adamının çözdüğü özel bir matematik problemi ya da yaptığı çok önemli başka bir şey dışında bir önemi yoksa, hatırlamayacağı bugünün, doğum günüm olduğunu onların unutmamış olmaları.

Lord ve Leydi Rudland'dan güzel, deniz mavisi bir çift küpe. Böylesine kıymetli bir şeyi kabul etmemem gerekirdi ama yemek masasında huzursuzluk çıksın istemedim ve "Kabul edemem..." dediğimde (pek inanmayarak da olsa) herkes parmağıyla susmamı işaret etti.

Winston'dan çok sevimli, işlemeli bir peçete takımı.

Olivia'dan, üzerine benim adım kazınmış bir takı kutusu. İçine küçük bir not koymuş, "Sadece gözlerin için," altında da, "Umarım bunu uzun süre kullanamazsın!" yazıyordu. Şüphesiz bu, benim soyadımın kısa süre sonra Bevelstoke olacağını ümit ettiği anlamına geliyordu.

Yorum yapmadım.

Ve Turner'dan bir şişe parfüm, menekşe... Hemen, ben on yaşındayken Turner'ın saçıma -taktığı menekşe renkli kurdeleyi hatırladım ama kuşkusuz o böyle bir şeyi hatırlamış olamazdı, bu konuda hiçbir şey söylemedim. Böylesine duygusal olduğumu da açığa çıkarmak çok utandırıcı olabilirdi. Bunun çok sevimli ve tatlı bir armağan olduğunu düşündüm.

Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Bir önceki cümleyi yazalı on dakika geçti ve oldukça sık esnememe karşın, göz kapaklarımda birazcık bile bir ağırlaşma olmadı. Sanırım aşağı mutfağa inip bir bardak ılık süt bulabilir miyim, diye bakacağım.

Ya da belki de mutfağa gitmeyeceğim. Orada bana yardım edecek birilerinin olma ihtimali zayıf, öte yandan kendi sütümü kendim ısıtırsam da aşçı başı kendinden habersiz birisinin cezvesini kullandığını fark edip kalp krizi geçirebilir. Daha da önemlisi artık yirmi yaşındayım ve istersem uyumama yardımcı olması için bir bardak İspanyol şarabı içebilirim.

Sanırım bunu yapacağım.

Yedinci Bölüm

Turner bir mum, üç kadeh de brendi bitirmişti, şimdi karanlıkta, babasının çalışma odasında oturuyor, pencereden dışarıya bakıyor yakındaki bir ağacın yapraklarının rüzgârdaki hışırtısını ve cama vuran tıkırtısını dinliyordu.

Sıkıcı bir hava vardı. Onu sarıp sarmalayan bir sıkıntı. Zaten böyle bir günden sonra başka ne isteyebilirdi ki?

Önce Olivia, onu Miranda'yı istemekle suçlamıştı. Sonra Miranda. Onu –

Yüce Tanrım, onu istemişti.

Tam olarak bunun farkına vardığı anı biliyordu. Miranda'nın kendisine çarptığı an değildi. Onu yatıştırmak için kollarının üst tarafından tuttuğu an da değildi. Evet bu Miranda'nın hoşuna gitmişti ama Turner bunun farkına varmamıştı.

O an... Kendisinin mahvına sebep olabilecek o an, Miranda'nın kaldırıp kafasını ona bakışından sonraki andı.

Gözleriydi. Hep gözleri olmuştu zaten. Kendisi ise sadece bunun farkına varamayacak kadar aptaldı.

Orada dikilirlerken, sanki sonsuzluktaymış gibi hissetmişti, değişmekte olduğunu hissetmişti. Bede-

BELGİNİN KİTAPSEVER

ninin ve nefesinin bütünüyle durduğunu hissetmişti ve sonra parmakları daha sıkı kavramıştı onu, ve onun gözleri – onlar daha da açılmıştı.

Ve onu istemişti. Tahmin edemeyeceği kadar çok istemişti. Onu istemişti.

Kendisinden daha önce hiç bu kadar çok tiksinmemişti.

Ona âşık değildi. Ona âşık *olamazdı*. Hiç kimseyi sevemeyeceğinden çok emindi, Leticia'nın kalbinde açtığı yaradan sonra bunu yapamazdı. Bu sadece arzuydu, yalın, sade ve tüm İngiltere'deki en olmayacak kadına karşı duyduğu bir arzu.

Kendine başka bir içki daha doldurdu. Bir erkeği öldürmeyen şeyin onu güçlendireceğini söylerlerdi ama bu...

Bu onu öldürecekti.

Ve sonra, orada oturmuş, kendi zayıflıklarını düşünürken, onu gördü.

Bu bir sınavdı, bu ancak bir sınav olabilirdi. Bir yerlerde birileri bir centilmen olarak onun huyunu sınamak konusunda kararlıydı ve o başarısız olacaktı. Deneyecekti, yapabildiğince geri duracaktı ama çok derinlerde, yüreğinin özellikle incelemeyi istemediği küçük bir köşesinde bir his vardı. Başaramayacaktı.

Miranda bir hayalet gibi dolaşıyordu, şişirilmiş gibi duran beyaz bir kıyafet içerisinde parlayan bir hayalet. Sade pamuktan bir elbise. Öylesine halim selim ve öylesine bakir bir hali vardı ki, Turner'ı çok etkiliyordu.

Koltuğunun yan taraflarını kavradı ve olanca gücüyle sıktı.

★★★

Miranda Lord Rudland'ın çalışma odasına girerken kendini biraz huzursuz hissediyordu ama aradığını gül salonunda bulamamıştı. Orada, çalışma odasındaki rafta, bir sürahinin içinde olduğunu biliyordu. Bir dakikadan daha kısa bir sürede girip çıkabilirdi. Sadece birkaç saniye, özeli istismar etmek sayılamazdı.

"Nerede şu kadehler acaba?" diye mırıldandı, elindeki mumu masanın üzerine koyarken. "İşte burada." İspanyol şarabını buldu ve biraz doldurdu.

"Umarım bunu alışkanlık haline getirmezsin," dedi bir ses.

Bardak parmaklarının arasından kaydı ve gürültüyle yere çarptı.

Miranda, onu görene kadar sesin geldiği yöne baktı. Bir koltukta oturuyordu, elleri tuhaf bir biçimde koltuğun yanlarını sıkıyordu. Işık loştu ama yine de yüzündeki ifadeyi görebiliyordu, alaycı ve kuruydu. "Turner?" dedi aptal gibi, sanki bir başkası olabilirmiş gibi.

"Ta kendisi."

"Ama sen ne – niçin buradasın?" Miranda bir adım attı. "Ahhh!" Kırık bir cam parçası tabanına batmıştı.

"Seni küçük aptal. Buraya yalın ayak gelirsin haa." Turner koltuğundan kalktı ve genç kızın yanına gitti.

"Bardak kırmayı planlamıyordum," diye yanıtladı Miranda savunmacı bir tonla ve eğilip ayağına batan cam parçasını çıkardı.

"Fark etmez. Ortalıkta böyle dolaşırken ölümüne üşütebilirsin." Turner onu kucakladığı gibi kırık cam-

ların üzerinden alıp öbür tarafa taşıdı. İşte o anda, Miranda, cennete tüm hayatı boyunca olduğundan daha yakın olduğunu hissetti. Turner'ın bedeni sıcaktı ve ısısının geceliğinin içine aktığını hissediyordu. Yakınlığından derisi ürpermeye ve nefesi sıklaşmaya başlamıştı.

Turner'ın kokusuydu. O olmalıydı. Ona şimdiye kadar hiç böylesine yakın olmamıştı, asla, o, ona özgü erkeksi kokuyu alabilecek kadar yakın olmamıştı. Ahşap ve brendi kokuyordu ve biraz da başka bir şey, tam olarak söyleyemediği, çıkartamadığı başka bir şey. Sadece Turner'a ait başka bir şey. Miranda, onu ensesinden yakalayarak kendi başını onun göğsüne doğru yaklaştırdı. Sonra tam Miranda hayatın ancak bu kadar mükemmel olabileceğine inandığı an Turner onu bir tören havası içerisinde kanepeye uzattı.

"Bu da nesi?" diye sordu Miranda, toparlanıp oturmaya çalışırken.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada *sen* ne yapıyorsun?"

Turner onun karşısına, alçak bir masanın üzerine oturdu. "Önce ben sana sordum."

"Sanki iki çocuk gibiyiz," dedi Miranda bacaklarını altına toplayarak. Başka da bir cevap vermedi. Böyle bir şey konusunda tartışmak aptalca göründü o an. "Uyuyamadım. Bir bardak İspanyol şarabı iyi gelir diye düşünmüştüm."

"Ne de olsa artık yirmi yaşına geldin," dedi Turner alaycı bir dille.

Ama Miranda onun zokasını yutmadı ve *kesinlikle* der gibi başını hafifçe yana eğdi.

Turner bunun üzerine kıkırdadı. "Öyleyse, bırak da düşmene yardım edeyim." Ayağa kalktı ve yakındaki bir dolaba doğru yürüdü. "Ama içeceksen, lütfen bunu doğru dürüst yap. Senin ihtiyacın olan brendi, tercihen de Fransa'dan kaçak getirilen türden."

Turner, raftan küçük kadehleri alıp onları masanın üzerine koyarken Miranda onu seyrediyordu. Elleri çok düzgündü – eller güzel olabilir miydi? "Ben küçükken annem zaman zaman bana brendi verirdi. Yağmura yakalandığımda," dedi Miranda. "Sadece bir yudum, beni ısıtması için."

Turner döndü ve ona baktı, karanlıkta bile gözleri deliciydi. "Şimdi üşüyor musun?"

"Hayır. Niçin sordun?"

"Titriyorsun da."

Miranda Turner'ın hain kollarına baktı. Titriyordu ama soğuk yüzünden değildi. Miranda kollarıyla kendi bedenini sardı. Turner'ın konuyu daha ileriye götürmemesini diliyordu.

Turner geldi ve brendiyi uzattı. Genç adamın bedeni, adaleli ve erkeksi bir zarafet sergiliyordu. "Hepsini bir seferde bitirme."

Miranda ilk yudumunu almadan önce, küçümseyici ses tonuna karşılık ona son derece öfkeli bir bakış attı. "Niçin buradasın?" dedi Miranda.

Turner, karşısına oturdu ve tembel bir hareketle bacak bacak üstüne attı. "Babamla bazı mülk konularını tartışmam gerekiyordu, bu yüzden yemekten

sonra beni birlikte bir şeyler içmeye davet etti. Ben de buradan hiç ayrılmadım."

"Ve burada karanlıkta bütünüyle tek başına oturuyorsun?"

"Karanlığı severim."

"Hiç kimse karanlığı sevmez."

Turner kahkahayla güldü. Miranda kendisini son derece genç ve toy hissetti.

"Ah, Miranda," dedi Turner, hâlâ kıkırdıyordu. "Teşekkür ederim."

Miranda gözlerini kıstı. "Ne kadar içtin?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Yaa, demek ki çok fazla içtin."

Turner öne doğru eğildi. "Sarhoş mu görünüyorum?"

Miranda gönülsüzce geri çekildi, Turner'ın bakışlarının tereddütsüz yoğunluğuna karşı hazırlıksız yakalanmıştı. "Hayır," dedi yavaşça. "Ama sen benden çok daha deneyimlisin, bu yüzden içkinin nasıl içileceğini bildiğini sanıyordum. Belki de benim içtiğimin sekiz katı kadar içip yine de hiç belli etmeyebilirsin."

Turner ters ters güldü. "Hepsi doğru, her bir zerresi. Seni küçük kız, kendinden daha deneyimli erkeklerden uzak durmayı öğrenmelisin."

Miranda içkisinden bir yudum daha aldı, bir yudumda fondip yapmamak için kendini zor tutmuştu. Eğer yapsaydı, büyük ihtimalle boğazı yanacak, içki genzine kaçacak ve kendini Turner'a güldürecekti.

O da utancından ölmek isteyecekti.

Turner akşamdan beri tersleniyordu. Yalnız kal-

dıklarında iğneleyip onunla alay ediyor, başkalarının yanında sessiz ve asık suratlı oluyordu. Onu böylesine sevdiği için kendi hain kalbine lanet ediyordu. Oysaki, bütün gece gözünü ondan ayırmayan, gülümsemesi aydınlık ve açık olan Winston'a âşık olması çok daha kolay olurdu.

Hayır, onu istiyordu. Ona gülüp onunla alay ederken, bir yandan sanki bir panzehirmiş gibi davranmaya başlayan, cıva gibi akışkan ruh halleriyle Turner'ı.

Aşk ahmaklar içindi. Aptallar. En büyük aptal da kendisiydi.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Turner.

Miranda, "Erkek kardeşini," diye cevap verdi. Sırf tersleniyor olmak için. Gerçi biraz da doğruydu.

"Aaa," dedi ve bardağına biraz daha brendi ekledi. "Winston. İyi çocuk."

"Evet," dedi Miranda, biraz küstahça.

"Hoş çocuk."

"Sevimli çocuk."

"Toy çocuk."

Miranda omuzlarını silkti. "Ben de öyleyim. Belki bu yüzden birbirimize uyuyoruz."

Turner bir şey söylemedi. Miranda içkisini bitirdi.

"Sence öyle değil mi?" diye sordu Miranda.

Turner yine konuşmadı.

"Winston," diye üsteledi Miranda. "O senin erkek kardeşin. Onun mutlu olmasını istiyorsun, değil mi? Onun için iyi olacağımı düşünmüyor musun? Onu mutlu edeceğime inanmıyor musun?"

"Bunu niçin bana soruyorsun?" diye sordu Turner.

Miranda omuz silkti ve parmağını bardağında kalan son damlalara daldırdı. Parmağını yaladıktan sonra, başını kaldırdı.

"Hizmetinizdeyim," diye mırıldandı Turner ve onun kadehine iki parmak daha brendi doldurdu.

Miranda teşekkür eder gibi başını salladı ve sonra sorusunu yanıtladı. "Bilmek istiyorum," dedi, "Ve başka kime soracağımı bilemiyorum. Olivia Winston'la evlendiğimi görmeye o kadar istekli ki, onunla kiliseye gitmemi en çabuk ne sağlayacaksa, onu söyler."

Turner konuşuncaya kadar saniyeleri sayarak bekledi. Bir, iki, üç... Ve sonra Turner hırıltılı bir nefes aldı.

"Bilmiyorum, Miranda." Sesi yorgun ve bitkindi. "Bilmiyorum, onu niçin mutlu etmeyesin ki. Sen herkesi mutlu edebilirsin."

Seni bile mi? Bu sözleri söylemek Miranda'nın canını acıtırdı, bu yüzden şöyle sordu, "Sence o beni mutlu edebilir mi?"

Turner'ın bu soruyu yanıtlaması daha uzun zaman aldı. Sonra nihayet yavaş ve ölçülü bir sesle, "Emin değilim," dedi.

"Neden? Nesi var ki?"

"Bir şeyi yok. Sadece seni mutlu edip etmeyeceğinden emin değilim."

"Ama neden?" Miranda biraz küstahlaştığının farkındaydı, ancak Turner'a Winston'ın onu niçin mutlu edemeyeceğini söyletebilse, belki Turner kendisinin niçin onu mutlu edebileceğini anlardı.

"Bilmiyorum, Miranda." Parmaklarıyla saçları-

nı tarar gibi yaptı, altuni saçları tuhaf bir açıyla ayağa kalkmıştı. "Bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız?"

"Evet," dedi Miranda. "Evet."

"Pekâlâ." Öne doğru eğildi, sanki onu kötü bir haber için hazırlarmışçasına gözlerini kıstı. "Toplumun kabul ettiği güzellik standartlarından yoksunsun, yarı yarıya daha fazla alaycısın ve özellikle de kibar konuşmalardan hoşlanmıyorsun. Samimi olmam gerekirse Miranda, gerçekte ben senin tipik bir sosyete evliliği yapmak istediğini sanmıyorum."

Miranda yutkundu. "Yani?"

Uzunca bir süre başka tarafa baktıktan sonra nihayet tekrar ona döndü. "Ve çoğu erkek senin kıymetini bilemez. Eğer kocan olacak kişi, seni olmadığın bir kalıbın içine sokmaya çalışırsa, bu seni son derece mutsuz eder."

Havada bir elektriklenme oldu. Miranda gözlerini bir türlü ondan alamıyordu. "Sence benim kıymetimi bilecek birileri var mı?" diye fısıldadı Miranda.

Sanki her ikisi de hipnotize olmuş soru havada asılı kalmıştı, nihayet Turner cevap verdi, "Evet."

Fakat gözleri bardağına takıldı, sonra son kalan brendiyi içti ve bir oh çekti. Sanki, içkiyle mutlu, aşk ve romantizm üzerine kafa yormayan bir adamdı.

Miranda başka tarafa baktı. O anın bütün tılsımı – eğer onun hayalinin bir ürünü değilse – bitmişti ve geride kalan sessizlik de huzur verici değildi. Kaba saba ve amaçsızdı, o kaba saba ve amaçsız olduğunu hissediyordu ve bu yüzden aralarındaki mesafeyi kapatmak istercesine, aklına ilk gelen bütünüyle önemsiz ilk

şeyi söyleyiverdi, "Önümüzdeki hafta Worthington Balosu'na katılmayı düşünüyor musun?"

Turner döndü, bu beklenmedik soru karşısında sorgulayıcı bir tavırla kaşlarından birini kaldırarak, "Olabilir," dedi.

"Keşke katılsaydın. Sen her zaman benimle iki kez dans edecek kadar kibarsın. Değilse kavalyesiz kalmak zorunda olacağım." Saçmalıyordu ama pek de umurunda değildi. Her nasılsa konuşmadan edemiyordu. "Winston katılabilseydi sana ihtiyacım olmazdı ama sanıyorum sabahleyin Oxford'a dönmesi gerekiyor."

Turner tuhaf tuhaf ona baktı. Bu tam olarak bir gülümseme değildi, tam olarak iğneleme hatta alay da değildi. Miranda onun bu kadar anlaşılmaz olmasından nefret ediyordu. Bu durum, nasıl ilerlemesi konusunda kesinlikle ona bir ipucu vermiyordu. O yine de devam etti. Bu noktada kaybedeceği ne vardı ki?

"Gidecek misin?" diye sordu. "O kadar memnun olurdum ki."

Turner bir an için onu süzdükten sonra, "Orada olacağım," dedi.

"Teşekkür ederim. Sana minnettarım."

"İşe yaradığıma memnun oldum," dedi Turner kuru bir sesle.

Miranda başını salladı, hareketleri başka hiçbir şeyin değil, tedirginliğinin eseriydi.

"Fazlasını istemezsen benimle sadece bir kez dans etsen de yeter ama bunu başlangıçta yapabilirsen sevinirim. Öteki erkekler sanki senin açılış yapmanı bekliyor gibi duruyorlar da."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Turner.

"O kadar da tuhaf değil," dedi Miranda, tek omzunu silkerek. İçkinin etkilerini hissetmeye başlıyordu. Henüz hareketleri kısıtlanmamıştı ama kendini oldukça ılık hissediyordu, belki biraz da cesur. "Çok yakışıklısın."

Turner, bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Miranda kendini tebrik etti. Çok ender de olsa onu şaşırtmayı başarabiliyordu.

Bu duygu baş döndürücüydü, bu yüzden brendisinden bir yudum daha aldı, bu defa boğazından pürüzsüzce akıp gitmesi için daha dikkatli davranarak konuştu, "Winston'a çok benziyorsun."

"Efendim."

Sesi sertti ve belki Miranda'nın bunu bir uyarı olarak alması gerekiyordu ama kendi etrafında kazdığı çukurun dışına çıkamıyor gibi görünüyordu. "Yani, her ikinizin de gözleri mavi, saçları sarı, sanırım onunkiler biraz daha açık renk ve ikiniz de aynı tarzda duruyorsunuz, yine de –"

"Yeter, Miranda."

"Ama – "

"Yeter, dedim."

Turner'ın yakıcı ses tonu karşısında sessiz kaldı, sonra da, "Gücenmene gerek yok," diye mırıldandı.

"Sen çok içtin."

"Saçmalama. Ben hiç sarhoş değilim. Eminim sen benden on kat daha fazla içtin."

Turner yanıltıcı avare bir bakışla onu süzdü. "Çok

da doğru değil ama daha önce söylediğin gibi, senden çok daha fazla deneyimliyim."

"Öyle söylemiştim, değil mi? Sanırım haklıydım. Birazcık bile sarhoş olduğunu düşünmüyorum."

Başını eğdi ve yumuşak bir sesle, "Sarhoş değil. Sadece biraz umursamaz."

"Umursamazsın öyle mi?" diye mırıldandı, kelimeyi dilinin ucunda sınayarak. "Ne ilginç bir tanımlama. Sanırım ben de umursamazım."

"Kesinlikle öyle olmalısın, yoksa beni gördüğünde doğrudan yukarı çıkar, giderdin."

"Ve seni Winston'la karşılaştırmazdım."

Gözlerinde çelik mavisi bir ışıltı vardı. "Kesinlikle öyle yapmazdın."

"Bana kırılmıyorsun, değil mi?"

Upuzun ölesiye bir sessizlik oldu ve bir an için Miranda, çok ileri gittiğini düşündü. Nasıl bu kadar aptal, nasıl onun kendini isteyeceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş olabilirdi? Onu küçük kardeşiyle kıyaslaması niçin umurunda olsun ki? Kendisi onun için bir çocuktan öte değildi, sadece acıdığı için arkadaşlık ettiği, evcimen küçük bir kızdı. Bir gün onun kendisini umursayabileceğini asla düşlememesi gerekirdi.

"Bağışla beni," diye mırıldandı ve ayağa fırladı. "Çizmeyi aştım." Sonra hâlâ orada duran içkisini bir yudumda içti ve telaşla kapıya yöneldi.

"Aaah!"

"Hayırdır ne oldu?" Turner ayağa fırladı.

"Camları unuttum," diye inledi. "Kırık camları."

"Aman Tanrım, Miranda, ağlama." Kalktı yavaşça o tarafa doğru yürüdü ve o gece ikinci kez onu kollarına alıp kucakladı.

"Öyle aptalım ki. Tanrı'nın cezası bir aptalım," dedi burnunu çekerek. Gözyaşları acıdan çok, kaybettiği itibarı içindi ve bu nedenle kendini durduramıyordu.

"Küfür etme, daha önce senin küfür ettiğini hiç duymadım. Ağzını sabunla yıkamam gerekecek," diye takılarak, onu tekrar kanepenin üzerine taşıdı.

Turner'ın yumuşak ses tonu onun sert sözlerinden daha etkileyici olmuştu. Miranda boğazında bir yerlerde takılıp kalmış olan hıçkırıkları durdurabilmek için birkaç derin nefes aldı.

Turner onu kanepenin üzerine sırtüstü yatırdı. "Şimdi şu ayağına bir bakayım, tamam mı?"

Miranda başını salladı. "Ben çaresine bakarım."

"Saçmalama. Yaprak gibi sallanıyorsun." İçki dolabına yürüdü ve orada önceden Miranda'nın bıraktığı mumu aldı.

Miranda onun tekrar geri gelip elindeki mumu bir servis masasının üzerine koyuşunu izledi. "Evet, şimdi biraz ışığımız oldu. Ayağına bir bakayım."

Miranda gönülsüzce Turner'ın ayağını alıp kucağına koymasına izin verdi. "Öyle aptalım ki."

"Şunu söylemekten vazgeçecek misin? Sen benim tanıdığım dişiler arasında en az aptal olansın."

"Teşekkür ederim. Ben – Ahh!"

"Kımıldama ve dönüp durmaktan vazgeç."

"Ne yaptığını görmek istiyorum."

"Peki, ama elastik bir vücudun olmadığı sürece bunu yapamazsın, öyleyse bana güvenmek zorundasın."

"Bitiyor mu?"

"Az kaldı." Parmaklarının ucuyla bir başka cam parçasını daha tutup çekti.

Miranda acıdan katılaştı.

"Sadece bir iki tane daha kaldı."

"Hepsini çıkartamazsan ne olacak?"

"Çıkartacağım."

"Ya çıkartamazsan?"

"Aman Tanrım, sana hiç ne kadar ısrarcı olduğunu söylemiş miydim?"

Miranda gülümsedi. "Evet."

Turner da gülümseyerek ona cevap verdi. "Eğer bir tanesi kalacak olursa, muhtemelen kendiliğinden birkaç gün içinde çıkış yolunu bulacaktır. Kıymıklar genelde böyle yapar."

"Hayat da bir kıymık kadar basit olsaydı, güzel olmaz mıydı?" dedi Miranda üzüntüyle.

Turner başını kaldırdı. "Birkaç gün içinde çıkış yolunu bulsa mı?"

Miranda başını salladı. Turner bir süre daha ona bakmayı sürdürdükten sonra tekrar işine koyuldu, son bir parça cam kırıntısını onun derisinden çıkartırken, "İşte bu kadar. Kısa zamanda tümüyle iyileşir," dedi.

Ancak Miranda'nın ayağını kucağından indirmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bu kadar sakar olduğum için özür dilerim."

"Özür dileme. Bir kazaydı."

Miranda hayal mi görüyordu yoksa Turner fısıldıyor muydu? Gözleri o kadar sıcak bakıyordu ki. Miranda biraz dönüp doğruldu ve onun yanına oturacak pozisyona geldi. "Turner?"

"Hiçbir şey söyleme," dedi Turner kısık bir sesle.

"Ama ben – "

"Lütfen!"

Miranda, Turner'ın sesindeki aceleciliği kavrayamamış, sözlerini süsleyen arzuyu tanıyamamıştı. Sadece onun kendisine yakın olduğunu, onu hissedebildiğini ve onu koklayabildiğini biliyordu... ve onun tadına bakmak istiyordu. "Turner, ben – "

"Sus artık," dedi yarım yamalak ve göğüsleri kendi kaslı göğüslerinde dümdüz olana değin genç kızı tutup kendine çekti. Turner'ın gözleri şiddetle parlıyordu ve Miranda birden farkına vardı – birden anladı – artık onun dudaklarının kendininkine doğru uzanmasına hiçbir şey engel olamayacaktı.

İşte Turner onu öpüyordu. Sıcak ve arzulu dudakları onun dudaklarındaydı. Arzusu şiddetli, ham ve tüketiciydi. Turner onu istiyordu. Miranda inanamıyordu, düşünmek için aklını zar zor toparlayabildi.

Turner onu istiyordu.

Bundan cesaret aldı, kadınlığını hissetti. Böylece, dünyaya gelmeden önce içinde gömülü kalmış bazı gizli bilgiler ortaya çıkıyordu. O da Turner'ı öpmeye başladı. Hünersiz bir merakla hareket eden dudakları ve cesur dili Turner'ın derisindeki sıcak tuzun tadını alıyordu.

Turner, onu kendi bedeninde hapsedercesine elleriyle sırtına bastırıyordu, sonra daha fazla oturur durumda kalamadılar ve kendilerini yastıkların içine attılar. Artık Turner'ın bedeni Miranda'nın üzerindeydi.

Turner haşindi. O bir çılgındı. Tek açıklaması bu olabilirdi. Miranda'ya doyamıyordu.. Elleri her yerinde dolaşıyordu. Yokluyor, dokunuyor, mıncıklıyordu ve düşünebildiği tek şey – düşünebiliyorsa eğer – onu istediğiydi. Onu mümkün olan her şekilde, her biçimde istiyordu. Onu yiyip tüketmek istiyordu. Ona tapınmak istiyordu.

Onun içinde kaybolmak istiyordu.

Onun adını fısıldıyor, tenine karşı inliyordu ve karşılığında o da kendi adını fısıldayınca ellerinin onun geceliğinin boyun kısmındaki küçük düğmelere gittiğini hissetti. Sanki her bir düğme parmak uçları altında erimişti, tek yapması gereken kumaşı onun teninin üzerinden sıyırıp atmak olacaktı. Geceliğinin altından göğüslerinin şişkinliğini hissedebiliyordu ancak daha fazlasını istiyordu. Onun sıcaklığını istiyordu. Kokusunu, tadını.

Dudakları boynuna indi, köprücük kemiğinin zarif eğrisini izleyerek, tam geceliğinin kenarının teniyle buluştuğu yere. Geceliğini eliyle aşağıya itti, teninin üç dört santimlik bölümünün daha tadına varmak, yumuşak tuzlu lezzetini keşfetmek istiyor, bedeninde düzleşen göğüslerinin narin yuvarlaklığını hissettikçe zevkten titriyordu.

Aman Tanrım, onu istiyordu.

Onu kendine çekiyor, giysisinin üzerinden emi-

yordu. Miranda inliyor, Turner arzusunu yavaşlatabilmek için kendisini zorluyordu. Ağzıyla en büyük ödülün kenarına doğru daha da yaklaşıyor, eli geceliğinin eteğinin altına kayıp baldırlarının ipeksi derisini sıvazlıyordu.

Eli uyluğuna ulaştığında genç kız neredeyse çığlık atıyordu.

"Şşş," dedi ve onu öperek susturdu. "Komşuları uyandıracaksın. Şimdi uyanacaklar..."

Bizimkiler.

Sanki üstüne bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

"Ahh, Tanrım."

"Ne oldu, Turner?" Miranda nefes nefeseydi.

"Ahh, Tanrım. *Miranda.*" Turner onun adını söylerken içine girdiği şok hali bütünüyle hissediliyordu. Sanki çok derin bir uykudaymış, düş görüyormuş ve uyanmış gibi ve –

"Turner, ben –"

"Sessiz ol," diye fısıldadı sertçe ve yanından öyle hızlı yuvarladı ki kendini yan taraftaki halının üzerinde buldu. "Ahh, yüce Tanrım," dedi. Sonra yine tekrarladı.

"Ahh. Sevgili. Tanrım."

"Turner?"

"Kalk. Kalkmalısın."

"Ama – "

Turner başını eğip ona baktı. Bu çok büyük bir hataydı. Geceliği uyluklarına kadar toplanmıştı ve bacak-

ları – aman Tanrım, onların bu kadar uzun ve güzel olduğunu kim düşünebilirdi ki – ve o sadece –

Hayır.

"*Şimdi,* Miranda," diye geveledi.

"Ama ben – "

Genç kızı çekip ayağa dikti. Elini özellikle tutmak istememişti, doğrusu elini tutma konusunda kendine güvenemiyordu, tutuşu romantik olmasa bile. Ancak onu kaldırmalıydı. Onu oradan çıkartmalıydı.

"Git," diye emretti. "Tanrı aşkına, birazcık merhametin varsa, *git.*"

Ama Miranda orada öyle duruyor, şok içinde ona bakıyordu. Saçları birbirine girmiş, dudakları şişmişti ve Turner onu istiyordu.

Aman Tanrım, onu hâlâ istiyordu.

"Bu bir daha olmayacak," dedi, kararlı bir sesle.

Miranda hiçbir şey söylemedi. Dikkatle onun yüzünü inceledi. Lütfen, *lütfen* ağlamak istemiyordu.

Kendini kımıltısız durmaya zorluyordu, kımıldayıp ona dokunursa, kendini tutamayabilirdi. "Yukarı çıksan iyi olacak," dedi alçak bir sesle.

Miranda sertçe başını salladıktan sonra odadan çıkıp gitti.

Turner kapı aralığına bakakaldı. Tanrı'nın cezası, lanet olası. Şimdi ne yapacaktı?

12 HAZİRAN 1819

Kelimelerim bitti. Bütünüyle.

Sekizinci Bölüm

Turner, ertesi sabah alkolle hiç ilgisi olmayan şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı.

Keşke brendi yüzünden olsaydı, diye düşündü. Brendi çok daha hafif bir sebep olurdu.

Miranda.

Ne düşünüyordu böyle?

Hiçbir şey. Belli ki hiçbir şey düşünmüyordu. En azından kafasıyla düşünmüyordu.

Miranda'yı öpmüştü. Kahretsin, onu özellikle hırpalamıştı. İngiltere'nin hiçbir yerinde, onun dikkatini çekmek için Bayan Miranda Cheever'dan daha az uygun genç bir kadın olamazdı.

Bir gün bunun bedelini ödemesi gerekecekti.

Eğer daha iyi bir adam olsaydı onunla evlenirdi. Bundan daha az bir şey için bile, genç bir kızın adı kötüye çıkabilirdi. *Ama kimse görmemişti.* İçinden küçük bir ses ısrar ediyordu. Olanları ikisinden başka kimse bilmiyordu ve Miranda hiçbir şey söylemeyecekti. Öyle bir kız değildi.

Kendisi de iyi bir adam değildi. Leticia icabına bakmıştı. İçinde iyi ve güzel olan ne varsa öldürmüştü. Yine de duyguları hâlâ yaşıyordu. Artık hiçbir şekilde,

kendinin Miranda'nın yakınlarına bir yerlere gitmesine izin vermeyecekti. Tek bir hata, durumu anlaşılabilir hale getirebilirdi.

İkincisi mahvına sebep olabilirdi.

Üçüncüsü ise...

Güzel Tanrım üçüncüsünü *düşünmemeliydi* bile.

Mesafe koymalıydı, hepsi o kadar. Mesafe. Miranda'dan uzak durursa, baştan çıkamazdı. Miranda da zaman içinde bu günahkar karşılaşmalarını unutur, evlenmek için kendine iyi ve hoş bir eş bulurdu. Onun başka bir adamın kollarındaki görüntüsü Turner için beklenmedik ölçüde tatsızdı. Bunun sebebinin, sabahın erken bir saati olduğundan dolayı yorgun olmasına ve onu daha altı saat kadar önce öpmüş olması olduğuna karar verdi ve –

Ve daha yüzlerce sebep olabilirdi, hiç birisinin üzerinde daha fazla durmaya gerek yoktu.

Bu arada, ondan kaçınmak zorunda kalacaktı. Belki şehri terk etmesi gerekirdi. Uzaklaşması. Taşraya gidebilirdi. Gerçekte niyeti Londra'da çok uzun kalmak değildi nasılsa.

Gözlerini açtı ve inledi. Kendini kontrol edemiyor muydu? Miranda deneyimsiz, yirmilik, delişmen bir kızdı. Leticia gibi değildi. Tüm kadınsı becerilerine hakim ve onları bireysel çıkarları için kullanmaya istekli.

Miranda baştan çıkarıcı olsa da karşı konulabilirdi. Turner, onu kafasından atacak kadar güçlü bir erkekti. Bununla birlikte, belki de onunla aynı evde yaşama-

malıydı. Belki bu yıl sezona katılan kadınları inceleme zamanı gelmişti. Bir çok ağırbaşlı dul genç kadın vardı. Çok uzun süredir ona bir kadın eşlik etmemişti.

Bir kadını unutmasına yardımcı olabilecek bir şey varsa, o da başka bir kadındı.

★★★

"Turner taşınıyor."

"Ne?" dedi Miranda, porselen bir vazodaki çiçekleri düzeltirken. Ancak kıvrak elleri ve şanslı olması sayesinde, değerli, antika vazo yere düşüp parçalanmaktan kurtulmuştu.

"Gitti bile," dedi Olivia omuz silkerek. "Şu anda uşağı eşyalarını topluyor."

Miranda vazoyu tekrar masanın üzerindeki yerine koydu, parmakları son derece dikkatliydi. Yavaş ve kararlı. Derin bir nefes aldı. Sonra nihayet, sarsılmadan konuşabileceğinden emin olunca, "Şehirden ayrılıyor mu?" diye sordu.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Olivia. "Şehirde bu kadar uzun kalmak niyetinde değildi, bu yüzden bir daire kiralıyor."

Bir daire mi kiralıyordu? Miranda, göğsüne batan korkunç duygu ile mücadele etmeye çalışıyordu. Bir daire kiralıyordu. Sırf ondan uzaklaşabilmek için.

Çok üzücü değilse bile çok aşağılayıcıydı. Ya da belki ikisi birden.

"Belki herkes için en iyisi bu," diye sürdürdü Olivia, arkadaşının huzursuzluğuna aldırmadan. "Biliyorum, bir daha asla evlenmeyeceğini söylüyor – "

"Bunu o mu söyledi?" Miranda donakaldı. Nasıl mümkün olabilirdi, bunu o nasıl bilmezdi? Onun kendisine bir eş aramadığını söylediğini biliyordu ama şüphesiz hiçbir zaman istemediğini de kastetmiş olmamalıydı.

"Yaa, evet," diye yanıtladı Olivia. "Önceki gün öyle söyledi. Çok katıydı. Annem buna bozulur diye düşündüm. Öyle de oldu, neredeyse bayılıyordu."

"Annen mi?" Miranda inanmakta zorlanıyordu.

"Evet ama, bayılmadı, sinirleri bu kadar sağlam olmasaydı kesinlikle bayılırdı."

Miranda, çoğu zaman arkadaşının bu dolambaçlı tarzından hoşlanırdı ama şimdi onu *boğmak* istiyordu.

"Her neyse," dedi Olivia, içini çekerek ve yana doğru biraz eğilerek, "Evlenmeyeceğini söyledi ama bunu tekrar düşüneceğinden kesinlikle eminim. Sadece bu üzüntüsünden kurtulması gerekiyor."

Miranda hafifçe gülümsedi.

"Ancak," diye sürdürdü Olivia, tekrar yerine geçip gözlerini kapayarak, "Burada yaşarken kendisine bir eş bulması imkansızdı. Kim, anne-babası ve iki kız kardeşinin yanında birine kur yapabilir ki?"

"İki mi?"

"Biri ben, sen de pekâlâ ikincisi sayılabilirsin. Tabii ki, sen yanındayken hiçbir şekilde istediği gibi davranamaz."

Miranda ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu.

"Bu yakın zamanda evlenmese bile," diye konuşmaya devam etti Olivia, "bir metres edinmeli. Bu Leticia'yı unutmasına da yardımcı olacaktır."

Miranda nasıl bir yorum yapması gerektiğini bilemiyordu.

"Ve tabii ki bunu *burada* yaşarken yapamaz." Olivia gözlerini açtı, dirseklerinin üzerine yaslandı. "Bu yüzden aslında her şey onun iyiliği için. Sence de öyle değil mi?"

Miranda başını salladı. Çünkü öyle yapmak zorundaydı. Çünkü kendisini ağlayamayacak kadar şaşkın hissediyordu.

19 HAZİRAN 1819

O gideli bir hafta oluyor ve ben hâlâ kendimde değilim. Sadece gitmiş olsaydı – onu bağışlayabilirdim. Ama gelmedi de!

Beni aramadı. Bana bir mektup göndermedi. Sosyetenin içinde göründüğüne dair fısıltı ve dedikodular duymuş olmama rağmen ben kendisini kesinlikle görmedim. Bir etkinliğe ben katılıyorsam, o gelmiyor. Bir keresinde kız annelerinin birisinin karşısında gördüm sanırım ama emin olamadım çünkü sadece sırtını görebildim.

Bütün bu olanlarla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum. Onu arayamam. Bu çok uygunsuz kaçar. Leydi Rudland, Olivia'nın bile onu ziyaret etmesini yasakladı; O Albany kesiminde, orada kesinlikle sadece beyler var, aileler ya da dullar yok.

★★★

"Bu gece, Worthington balosuna ne giymeyi planlıyorsun?" diye sordu Olivia, çayına üç tane şeker atarken.

"O bu gece mi?" Miranda parmaklarıyla çay fincanını daha sıkı kavradı. Turner ona Worthington balosuna katılacağına ve onunla dans edeceğine dair söz vermişti. Tabii ki, sözünden dönmezdi.

Orada olacaktı. Eğer olmazsa...

Miranda onun orada olduğundan emin olmalıydı.

"Ben yeşil ipeğimi giyiyorum," dedi Olivia. "Eğer sen yeşil elbiseni giymeyeceksen. Yeşil kıyafet içinde harika görünüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Miranda doğruldu. Birden mutlaka en güzel haliyle görünmesi gerektiğini düşündü.

"Hı -hı. Yalnız aynı renk giymek ikimiz içinde iyi olmaz, bu yüzden çabuk karar vermen gerekecek."

"Sen ne önerirsin?" Moda konusunda Miranda çok kötü değildi ama onun gözleri hiçbir zaman Olivia'nınkiler kadar iyi olmamıştı.

Olivia arkadaşını incelerken başını yana eğdi. "Rengine göre, canlı bir şeyler giyebilirdin bence, ama annem hâlâ çok yeni olduğumuzu söylüyor. Yine de belki..." Ayağa fırladı, yakındaki bir koltuktan badem yeşili bir yastık kaptı ve onu Miranda'nın çenesinin altına tuttu. "Hımm."

"Beni süslemeyi mi düşünüyorsun?"

"Tut şunu," diye emretti Olivia ve bir kaç adım geri attı, sonra ayağı bir masanın ayağına takılınca leydilere yaraşır bir edayla, "Ayy!" dedi. "Evet, evet," diye mırıldandı, kanepenin koluna tutunarak dengesini sağlamaya çalışırken. "Mükemmel."

Miranda başını eğdi. Sonra kaldırdı. "Bu minderi mi giyeceğim?"

"Hayır, benim yeşil ipeğimi giyeceksin. O tam bu renk. Bugün Annie'ye söyleriz, getiririz."

"Ama sen ne giyeceksin?"

"Herhangi bir şey," dedi Olivia elini sallayarak. "Pembe bir şeyler. Erkekler pembe için deli olur. Birileri pembenin beni pamuk şekeri gibi gösterdiğini söylemişti."

"Sence bu hoş bir benzetme mi?" dedi Miranda, çünkü kendisinin hoşuna gitmemişti.

"Böyle düşünmelerine aldırmıyorum," diye düzeltti Olivia. "Bu kontrolün bana geçmesine yarıyor. Hafife alınmak genellikle fayda sağlıyor ama sen..." Başını salladı. "Sen daha zarif bir şeyler giymelisin. Görkemli bir şey."

Miranda son bir yudum almak için çayını kaldırdı, sonra ayağa kalktı ve yumuşak pamuklu günlük elbisesini eliyle düzeltti. "Şimdi gidip üstümde denemeliyim," dedi. "Böylece Annie'nin de düzeltme yapmak için vakti olur."

★★★

Turner kıvrak parmaklarıyla kravatını bağlarken, aşağılama yeteneğinin kendi düşündüğünden daha derin ve daha geniş olduğunu keşfediyordu. O öğleden sonra Miranda'dan o müthiş notu aldığından beri lanet okuyabileceği yüzlerce şey bulmuştu. Çoğunlukla da kendini ve ne berbat bir onur anlayışına sahip olduğunu lanetleyip duruyordu.

Worthington balosuna katılmak ahmaklığın dik âlâsıydı – yapabileceği en büyük ahmaklık. Ancak o delişmen kızın yararına olsa bile, ona verdiği o kahrolası sözü tutmazlık edemezdi.

Kahretsin. Şu anda ihtiyaç duyduğu en son şey buydu.

Tekrar nota baktı. Kavalyesi olmaması durumunda onunla dans edeceğine söz vermişti, öyle değil mi? Pekâlâ, bu sorun olmazdı. Sadece aralarında ne yapacağını şaşıracağı kadar çok sayıda kavalyesi olmasını sağlayacaktı. Onu balonun lanet olası yıldızı yapacaktı.

Mademki kendisi bu talihsiz partiye katılmak zorundaydı, öyleyse gidip genç dulları inceleyecekti. Böylelikle Miranda onun dikkatini nereye vermeyi planladığını görecek, kendisinin de başka yerlere bakması gerektiğini fark edecekti.

Yüzünü buruşturdu. Onu üzme fikri hoşuna gitmiyordu. Kahrolası, o delişmen kızdan hoşlanıyordu. Her zaman hoşlanmıştı.

Başını salladı. Onu üzmeyecekti. En azından çok değil. Dahası onun gönlünü almaya çalışacaktı.

Balonun yıldızı, diye anımsattı kendine arabasına binerken ve tüm gücünü toplamaya çalıştı. Kesinlikle çok yorucu bir gece olacaktı.

Balonun yıldızı.

Turner içeri girer girmez Olivia onu gördü. "Aaa, bak," dedi, dirseğiyle Miranda'yı dürterek. "Abim burada."

"Öyle mi?" dedi Miranda, nefesini tutarak.

"Hı hı." Olivia doğruldu ve kaşlarını çattı. "Şimdi düşünüyorum da, sanırım onu asırlardır görmedim. Ya sen?"

Miranda boş boş başını sallarken Turner'ı görebilmek için boynunu uzattı.

"İşte orada Duncan Abbott ile konuşuyor," diye açıklama yaptı Olivia. "Ne hakkında konuşuyorlar, merak ediyorum. Bay Abbot çok politik bir kişiliktir."

"Öyle mi?"

"Evet. Onunla tartışmayı çok isterdim ama muhtemelen bir kadınla politika tartışmayacaktır. Sinir şey."

Tam Miranda onaylamak üzere başını sallayacakken Olivia tekrar kaşlarını çattı ve öfkeli bir sesle konuştu, "Şimdi de Lord Westholme'la konuşuyor."

"Olivia, adam kiminle isterse onunla konuşur," dedi Miranda ama içten içe kendisi de Turner yanlarına gelmediği için ona kızıyordu.

"Biliyorum ama önce gelip bizimle selamlaşmalı. Biz ailesiyiz."

"Peki, sen öylesin, en azından."

"Saçmalama, sen de ailedensin Miranda." Olivia'nın ağzı öfkeyle küçük bir o şeklinde açıldı. "Şuna bakar mısın ? Tam ters yöne gitti."

"O konuştuğu adam kim? Tanımıyorum."

"Ashbourne Dükü. Şeytani bir yakışıklılığı var adamın, öyle değil mi? Sanırım yurt dışındaydı. Karısı ile tatilde. Anladığım kadarıyla, birbirlerine son derece bağlılar."

Miranda, en azından bir sezon evliliğinin mutlu olarak sürdürüldüğünü duyduğu için sevindi. Yine de, eğer Turner balo salonu boyunca yürüyüp de gelip onlara merhaba demiyorsa, şüphesiz onunla dans etmek de istemeyecekti. Kaşlarını çattı.

"Pardon Leydi Olivia. Sanırım bu benim dansım." Olivia ve Miranda başlarını kaldırıp baktı. İkisinin de adını hatırlayamadığı genç ve yakışıklı bir adam önlerinde duruyordu.

"Tabii ki," dedi Olivia çabucak. "Nasıl da unutmuşum."

"Ben gidip bir bardak limonata alsam iyi olacak," dedi Miranda gülümseyerek. Olivia'nın dansa gidip Miranda'yı yalnız bıraktığında kendini tuhaf hissettiğini biliyordu.

"Emin misin?"

"Git. Git."

Olivia dans pistine doğru süzülüp gitti. Miranda da limonata dolduran garsona doğru yöneldi. Her zamanki gibi, sadece dansların yarısı kadarına kavalye bulabilmişti. Peki Turner neredeydi? Kavalyesi olmazsa kendisiyle dans edebileceğine dair söz verdiğini hatırlamıyor muydu?

Korkunç, korkunç herif.

İçinden de olsa, ona lanet okumak kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. Her ne kadar bunu inanarak yapmasa da...

Miranda limonata almaya giderken birden güçlü erkeksi bir elin dirseğini kavradığını hissetti. Turner?

Arkasına döndü ama karşısında yüzüne hafif aşina olduğu fakat tanımadığı bir adamı görünce şaşırdı.

"Bayan Cheever?"

Miranda başını salladı.

"Bu dansı bana lütfeder miydiniz?"

"Tabii, ama tanıştığımızı sanmıyorum."

"Lütfen bağışlayın beni. Ben Westholme."

Lord Westholme? Daha bir kaç dakika önce Turner'ın konuştuğu centilmen değil miydi bu? Miranda ona gülümsedi ama içinden kaşlarını çatıyordu. Hiçbir zaman tesadüflere çok inanan biri olmamıştı.

Lord Westholme'ın harika bir dansçı olduğu ortaya çıktı ve çift pist etrafında büyük bir ihtişamla dönüp durdu. Genç adam, müzik tamamlanınca kibarca Miranda'nın önünde eğildi ve sonra da odanın kenarına kadar ona eşlik etti.

"Bu nefis dans için teşekkür ederim, Lord Westholme," dedi Miranda zarif bir tavırla.

"Asıl teşekkür etmesi gereken benim, Bayan Cheever. Umarım bu zevki kısa süre sonra tekrar edebiliriz."

Miranda, Lord Westholme'un kendisini limonatadan mümkün olduğunca uzak bir yere getirmeyi başarmış olduğunu fark etti. Olivia'ya susadığını söylemesi beyaz bir yalandı ama şimdi gerçekten susuzluktan ölmek üzereydi. Derin bir iç çektikten sonra kalabalığın içinde uzunca bir yolu aşması gerektiğini fark etti. Karşısına, görünüşte tercih edilebilir, zarif ve genç başka bir adam çıktığında içeceklere doğru daha

iki adım bile atmamıştı. Onu derhal tanıdı. Bu Bay Abbott idi, Turner'ın daha önce konuştuklarından birisi olan politikacı beyefendi.

Birkaç saniye sonra, Miranda tekrar dans pistindeydi ve artık biraz öfkelenmeye başlamıştı.

Kavalyelerini suçlamıyordu. Demek Turner, onunla dans etmesi için adamlara rüşvet vermeyi gerekli görmüştü. En azından seçtiği adamlar yakışıklı ve iyi huyluydular. Bay Abbott onu dans pistinden çıkartırken, Ashbourne Dükü'nün kendisine doğru geldiğini görünce, Miranda telaşla ve hızla geri çekildi.

Onun bir onuru olmadığını mı düşünüyordu? Arkadaşlarının onunla dans etmelerini takdir edeceğini mi düşünüyordu acaba? Bu aşağılayıcı bir şeydi. Daha da kötüsü, kendisi onunla dans etmek zahmetinde bulunmamak için bu adamların Miranda ile dans etmelerini sağlamasıydı. Miranda'nın gözleri yaşlarla doldu. Bu gözyaşlarını balo odasında, boş bir koridordan kopup gelen kalabalığın önünde dökmekten korkuyordu.

Sırtını bir duvara yasladı ve derin derin nefes alıp verdi. Turner'ın onu reddetmesi sadece içini acıtmamış, hançer gibi yüreğine işlemişti.

Bu, Turner'ın Miranda'yı bir çocuk olarak gördüğü yıllara hiç benzemiyordu. O zamanlar hiç değilse Turner'ın neler kaçırdığını bilmediğini söyleyerek kendini teselli edebiliyordu. Ama şimdi biliyordu. O artık tam olarak neler kaçırdığını biliyordu ve zerre kadar da umurunda değildi.

Miranda bütün gece holde duramazdı ama partiye dönmeye de hazır değildi, bu yüzden bahçeye yöneldi. Düzgün ve zevkle düzenlenmiş küçük ve yeşil bir toprak parçasıydı. Miranda bahçenin köşesinde sırtı eve bakan taş bir bankete oturdu. Geniş cam kapılar balo odasına açılıyordu. Birkaç dakika boyunca müzikte dönüp duran lordları ve leydileri izledi. Burnunu çekti ve burnunu silebilmek için eldivenlerinden birini çıkardı. "Bir peçete için her şeyimi verirdim," dedi iç çekerek.

Belki de hastaymış gibi davranıp eve gidebilirdi.

Biraz öksürmeyi denedi. Belki de gerçekten hastaydı. Balonun geri kalanında orada durması anlamsızdı. Amaç, güzel, sosyal ve cazip olmaktı, öyle değil mi? Bu gece bunlardan hiç birisinin olacağı yoktu.

Ve sonra bir altın pırıltısı gözünü kamaştırdı.

Altın renginde, parlayan bir saç tutamı.

Turner'dı. *Kuşkusuz.* Miranda herkesten uzak dokunaklı ve yalnız bir başına otururken, bu kişi ondan başkası olamazdı. Bahçeye açılan Fransız kapılarının arasından geçiyordu.

Kolunda bir kadın vardı.

Boğazına tuhaf bir düğüm dolandığını hisseden Miranda ağlasın mı gülsün mü bilemedi. Aşağılamanın her türünden payını mı alıyordu? Nefesi boğazına takıldı, daha iyi saklanabilmek için banketin gölgeli tarafına doğru kaydı.

O kadın kimdi? Onu daha önce görmüştü. Leydi bir şey. Bir dul olduğunu duymuştu, çok varlıklı ve

bağımsız. Bir dul gibi değildi. Doğrusu Miranda'dan fazla da büyük görünmüyordu.

İçinden, kime gittiği belli olmayan samimiyetsiz bir özür mırıldanarak, onların konuşmalarını işitebilmek için kulaklarını kabarttı. Ancak rüzgâr onların sözlerini ters yöne sürükleyip götürüyordu, bu yüzden sadece belli belirsiz sözcükler duyabiliyordu. Nihayet, "Emin değilim,"e benzeyen bir şey söyledi kadın ve Turner eğilip onu öptü.

Miranda'nın yüreği parçalandı.

Kadın Miranda'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandı ve balo odasına geri döndü.

Turner bahçede kaldı, ellerini beline koymuş anlaşılmaz bir biçimde gökyüzüne, aya bakıyordu.

Git, diye bağırmak istedi Miranda. *Git!* O gidinceye kadar Miranda orada hapis olup kalmıştı. Tek istediği eve gitmek ve kıvrılıp yatağına yatmaktı. Ve büyük ihtimalle, hiç çıkmamak. Ancak o anda bunu yapmak mümkün görünmüyordu, bu nedenle kendisini gölgenin içinde daha da fazla örtmeye çalışarak banketin öbür ucuna doğru biraz daha kaydı.

Birden Turner kafasını onun olduğu yere çevirdi. Hapşuu! Onu duymuştu. Gözlerini kıstı ve ona doğru bir kaç adım attı. Sonra gözlerini kapadı ve yavaşça başını salladı.

"Lanet olsun, Miranda," dedi iç çekerek. "Lütfen, bana sen olmadığını söyle."

Halbuki gece öylesine iyi gidiyordu ki. Miranda'dan

uzak durmayı başarmıştı. Nihayet sevimli, dul Bidwell ile tanıştırılmıştı – sadece yirmi beş yaşında – ve şampanya da o kadar kötü değildi.

Ama hayır, Tanrılar ona hiç bir iyilik bahşetmek niyetinde değildiler. İşte buradaydı. Miranda. Bir banket üzerine oturmuş, onu seyrediyordu. Öyle anlaşılıyor ki onun o dul kadını öpüşünü de seyretmişti.

Aman Tanrm.

"Lanet olsun, Miranda," dedi iç çekerek. "Lütfen, bana sen olmadığını söyle."

"Ben değilim."

Miranda gururluymuş gibi konuşmaya çalıştı ama sesinde Turner'ın içine batan bir öfke yankılanmıştı. Turner bir an için gözlerini kapadı. Kahretsin, Miranda'nın burada olmaması gerekiyordu. *Olmaması.* Turner'ın hayatında bu tür karmaşalar olmaması gerekiyordu. Niçin hiç bir şey asla basit ve kolay olamıyordu?

"Niçin buradasın?" diye sordu Turner.

Miranda omuzlarını hafifçe silkti. "Biraz temiz hava almak istedim."

Turner, Miranda'ya, gölgelerin koyuluğuna, doğru birkaç adım daha attı. "Beni mi gözetliyordun?"

"Kendini çok yükseklerde görüyor olmalısın."

"Gözetliyor muydun?" diye üsteledi Turner.

"Hayır, tabii ki hayır," diye çıkıştı Miranda, öfkeden çenesi geri çekilmişti. "Gözetleyecek kadar alçalmadım. Bundan sonra bir buluşma planlarken bahçeleri daha dikkatli incelemeniz gerekecek."

Turner kollarını önünde kavuşturdu. "Benim varlığım yüzünden burada olmadığına inanmak zor geliyor bana."

"Söyle o zaman," diye kestirip attı Miranda, "Eğer buraya kadar seni takip ettiysem, sana görünmeden bu bankete kadar nasıl gelmiş olabilirim?"

Turner bu soruyu göz ardı etti çünkü Miranda haklıydı. Bir eliyle saçlarını tarar gibi yaptı ve sonra saçından bir tutam tutup sıktı. Kafatasındaki çekme hissi, biraz olsun öfkesini kontrol etmesine yardımcı oluyordu.

"Saçını koparacaksın," dedi Miranda daha da sinir bozucu bir sesle.

Turner derin bir nefes aldı. Parmaklarını gevşetti. Sonra daha kararlı bir sesle, "Bütün bunlar ne demek oluyor Miranda?" diye sordu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye tekrarladı Miranda ve ayağa kalktı. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Ne cesaret! Bütün bunlar bir haftadır beni göz ardı edip bana halının altına süpürülmesi gereken bir şeymiş gibi davranman demek oluyor. Senin benim gururumu hiçe sayıp benimle dans etmeleri için arkadaşlarına yalvarmanı takdir edeceğimi sanman demek oluyor. Senin kabalığın bencilliğin ve yeteneksizliğin _"

Turner eliyle Miranda'nın ağzını kapattı. "Tanrı aşkına, sesini alçalt, Miranda. Geçen hafta olanlar yanlıştı. Verilen sözleri hatırlatıp beni bu geceye katılmaya zorlaman bir aptallıktı."

"Ama bunu kendin yaptın," diye fısıldadı Miranda, "Sen geldin."

"Ben geldim," dedi tükürüklerini saçarak, "Çünkü kendime bir metres arıyorum, bir eş *değil*."

Miranda geriye doğru sıçradı. Onu süzdü. Gözlerinin onu yakıp deleceğini hissettirene dek süzmeye devam etti ve nihayet, incinmiş alçak bir sesle konuştu; "Şu anda senden hiç hoşlanmıyorum, Turner."

Bu sorun değildi. O anda, o da kendinden pek hoşlanıyor sayılmazdı.

Miranda'nın çenesini yukarı doğru kaldırmıştı ama konuşurken titriyordu, "Beni bağışla, katılmam gereken bir balom var. Ve sana teşekkür ederim, sayende dans etmek için çok sayıda kavalyem var ve hiç birini gücendirmek istemem."

Turner, onun dimdik yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Ve sonra o da oradan ayrıldı.

20 HAZİRAN 1819

O dul kadını bu gece balo odasına geri gidince tekrar gördüm. Kim olduğunu Olivia'ya sordum, adının Catherine Bidwell olduğunu söyledi. Pembleton Kontesiymiş. Altmış yaşlarına yaklaşan Pembleton Lordu ile evlenmiş ve hemen bir erkek çocuk dünyaya getirmiş. Kısa süre sonra Lord Pembleton vefat etmiş, o da şimdi, oğlu yetişkin yaşa gelene kadar serveti yönetme hakkına sahip tek kişiymiş. Akıllı kadın. Bu kadar bağımsız olabildiğine göre.

Muhtemelen tekrar evlenmek istemeyecektir, bu da Turner'ın çok işine gelir.

Onunla bir kez dans etmek zorunda kaldım. Bu konuda Leydi Rudland ısrar etti sonra da sanki gece daha kötü olamazmış gibi, beni bir kenara çekti ve ani popülaritem üzerine yorum yaptı. Ashbourne Dükü benimle dans etti ! (Ünlem işareti Leydi Rudland'a ait.) Dük tabii iki evli, hem de çok mutlu bir evliliği var ama yine de zamanını liseden yeni mezun küçük kızlarla boşa harcamaz. Leydi R. çok heyecanlandı ve benimle çok gurur duydu. Az kalsın ağlayacaktım..

Şimdi evdeyim ve bir kaç gün dışarı çıkmak zorunda kalmamak için bir tür hastalık icat etmeye kararlıyım. Bir hafta boyunca, eğer başarabilirsem.

Beni en çok ne rahatsız ediyor, biliyor musunuz? Leydi Pembleton güzel bile sayılmaz. Hani, yüzüne bakmak çok rahatsız edici değil ama bulunmaz Hint kumaşı da değil. Saçı düz kahverengi, gözleri de öyle.

Tıpkı benim gibi.

Dokuzuncu Bölüm

Miranda sonraki haftayı, eski Yunan trajedileri okurmuş gibi yaparak geçirdi. Bir kitabı gerçekten okuyacak kadar uzun süre zihnini ona odaklaması mümkün olmuyordu, ancak ikide bir sayfanın üzerindeki sözcüklere bakmak zorunda kaldıkça, kendi ruh haline uygun bir şey seçebileceği sonucuna vardı.

Bir komedi onu ağlatırdı. Bir aşk hikâyesi ise, Tanrı korusun, oracıkta yok olmasına sebep olabilirdi.

Başkalarının işlerine burnunu sokmasıyla tanınan Olivia, Miranda'nın üzüntülü halinin sebebini araştırmakta ısrarcı davranıyordu. Miranda'yı sorguya çekmediği zamanlarda ise onu neşelendirmeye çalışıyordu. İşte bu Miranda'nın neşelendirilmesi seanslarından birinin ortasında, Olivia, kocası kendisine dört tane minyatür kaniş almayı kabul edene kadar onu evden atan bir kontesin hikâyesini anlatırken, Leydi Rudland kapıyı çaldı.

"Aaa, ne iyi," dedi kafasını içeriye uzatarak. "İkiniz de buradasınız. Olivia öyle oturma. Bir leydiye hiç yakışmıyor."

Olivia saygıyla oturma şeklini düzelttikten sonra sordu, "Ne vardı, anne?"

"Önümüzdeki hafta, bir taşra ziyareti için Leydi Chester'ın evine davet edildiğimizi size bildirmek istedim."

"Leydi Chester kim?" diye sordu Miranda, şimdi elindeki köpek kulağı şeklindeki Aiskhylos'u* (Eski Yunanlı trajedi yazarı) kucağına koyarken.

"Kuzenlerimizden birisi," dedi Olivia. "Üçüncü ya da dördüncü dereceden, hatırlayamıyorum."

"İkinci," diye düzeltti Leydi Rudland. "Bizim adımıza davetiyeyi ben kabul ettim. O kadar yakın bir akrabamız ki. Reddetmek kabalık olurdu."

"Turner da geliyor mu?" diye sordu Olivia.

Miranda bu soruyu sorduğu için arkadaşına binlerce kez teşekkür etmek istedi çünkü kendisi buna asla cesaret edemezdi.

"Gelse iyi olur. Uzun zamandır ailevi zorunluluklarının hiçbirini yerine getirmiyor,"

dedi Leydi Rudland kendine özgü olmayan bir sertlikle. "Eğer gelmezse bana cevap vermesi gerekecek."

"Tanrım," dedi Olivia boş bir ifadeyle. "Ne korkunç bir düşünce."

"Bu çocuğun nesi var bilmiyorum," dedi Leydi Rudland başını sallayarak. "Sanki bizden kaçıyormuş gibi."

Hayır, diye düşündü Miranda kederli bir gülümsemeyle, *sadece benden* kaçıyor.

Turner, ailenin aşağıya inmesini beklerken ayağını

sabırsızlıkla yere vuruyordu. O sabah neredeyse on beşinci kez kendinin de sezona katılan öteki erkekler gibi olmasını dilerken buldu, onların çoğu annelerini ya hiç dinlemiyordu ya da önemsemiyordu. Annesi, nasıl olduysa, ona bu lanet olası, bir hafta sürecek ev partisine katılmayı kabul ettirtmeyi başarmıştı, ki şüphesiz Miranda da orada olacaktı.

O bir ahmaktı. Bu gerçek gittikçe daha da netleşiyordu.

Kaderi gücendirdiği açıkça belli olan bir ahmak, çünkü annesi ön hole gelir gelmez, "Senin Miranda ile gitmen gerekecek," dedi.

Belli ki Tanrıların espri anlayışı pek sağlıklı değildi.

Boğazını temizledi. "Sence bu akıllıca bir şey mi anne?"

Annesi ona sabırsız bir bakış attı. "Kızı ayartacak halin yok, değil mi?"

Lanet olası. "Tabii ki yok. Sadece onun adının nasıl anılacağını düşünmek gerekiyor. Oraya onunla aynı arabada gidersek insanlar ne düşünür? Herkes onunla baş başa bir kaç saat geçirdiğimizi tahmin edecektir."

"Herkes ikinizin kardeş kadar yakın olduğunuzu bilir. Hem, zaten Chester Park'tan bir mil önce buluşup arabalarımızı değiştireceğiz böylece de sen babanla birlikte gelmiş olursun. Hiç sorun olmayacak. Aslında, babanla ben Olivia'yla baş başa konuşmak istiyoruz."

"Şimdi ne yaptı?"

"Georgiana Elster'a aptal ördek demiş."

"Georgiana Elster *zaten* aptal bir ördek."

"Onun yüzüne demiş Turner! Onun yüzüne."

"Onun açısından bir muhakeme eksikliği olabilir ama iki saat boyunca azarlamayı gerektiren bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hepsi o kadar değil."

Turner derin bir iç çekti. Annesi kararını vermişti. İki saat boyunca Miranda ile tek başına olacaktı. Bu işkenceyi hak edecek ne yapmıştı?

"Sör Robert Kent'e koca kakım demiş."

"Sanırım, onun da yüzüne karşı söylemiş."

Leydi Rudland başını salladı.

"Kakım ne demek?"

"En küçük bir fikrim bile yok ama bunun bir kompliman olduğunu sanmıyorum."

"Kakım bir sansar, sanırım," dedi Miranda üzerinde mavi renkte bir seyahat elbisesi ile hole girdiğinde. Her ikisine de gülümsedi, üzerinde sinir bozucu bir sakinlik vardı.

"Günaydın, Miranda," dedi Leydi Rudland kesin bir dille. "Sen Turner'la gidiyorsun."

"Öyle mi?" kelimeleri neredeyse boğazına dizilecekti bu yüzden bir kaç öksürükle durumu toparlaması gerekti. Turner bundan çocuksu bir haz almış gibi görünüyordu.

"Evet. Lord Rudland ve benim, Olivia ile gitmemiz gerekiyor. Herkesin içinde çok uygunsuz şeyler söylemiş."

Merdivenlerde bir kükreme duyuldu ve üçünün başı da merdivenlerden inen Olivia'ya döndü. "Bu gerçekten gerekli mi anne? Hiç kötü bir niyetim yoktu. Onun kulağına gidebileceğini bilseydim Leydi Finchcoombe'a asla sefil cadaloz demezdim."

Leydi Rudland'ın yüzünden kan çekildi. "Leydi Finchcoombe'a *sefil bir ne* dedin?"

"Bunu bilmiyor muydunuz?" dedi Olivia sessizce. "Turner, Miranda, size hemen yola çıkmanızı öneriyorum. Bir kaç saat sonra görüşürüz."

Onları bekleyen arabaya doğru sessizce yürüdüler ve Turner, arabaya tırmanmak için yardımcı olmak üzere Miranda'ya elini uzattı. Turner onun eldivenli parmaklarından elektrik almıştı ama o aynısını hissetmiş olamazdı çünkü konuşmaya başladığında hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Umarım varlığım sizi rahatsız etmez, Lordum."

Turner'dan homurdanma ve iç çekiş karışımı bir ses çıktı.

"Bu düzenlemeyi ben yapmadım, biliyorsundur."

Turner, genç kızın karşısına oturdu. "Biliyorum."

"Hiç bilmiyordum bizim birlikte – " Sonra başını kaldırdı. "Sen biliyor muydun?"

"Biliyordum. Annem Olivia'yla yalnız kalma konusunda son derece kararlıydı."

"İyi öyleyse, bana inandığın için teşekkür ederim."

Turner, içinde tuttuğu nefesi bıraktı, araba sarsıntıyla harekete geçerken o pencereden dışarı bakıyordu. "Miranda, senin yalan söylemeyi alışkanlık edinmiş biri olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır, tabii ki öyle düşünmüyorsun," dedi Miranda çabucak. "Ama benim arabaya binmeme yardım ederken çok öfkeli görünüyordun."

"Ben kaderime öfkeliydim Miranda, sana değil."

"Ne gelişme," dedi Miranda donuk bir sesle. "Peki, eğer izin verirsen, yanıma bir kitap almıştım." Yana döndü ve sırtını mümkün olduğunca ona vererek okumaya başladı.

Turner otuz saniye kadar bekledikten sonra sordu, "Okuduğun ne?"

Miranda donakaldı, sonra yavaş yavaş hareket ederek, sanki günlük işlerinden en iğrenç olanını yapıyormuş gibi kitabı havaya kaldırdı.

"Aiskhylos, ne kadar iç karartıcı."

"Benim ruh halime uyuyor."

"Bu bir iğneleme mi?"

"Beni küçümseyerek konuşma, Turner. Bu koşullarda hiç uygun düşmüyor."

Turner kaşlarını kaldırdı. "Yani bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı şu ki, ikimizin arasında bütün bu olanlardan sonra, senin böyle üstünlük taslaman artık doğru değil."

"Amma da uzun cümleydi."

Miranda ona öfkeli bir bakış attı ve bu defa kitabı kaldırdığında yüzünü bütünüyle kapattı.

Turner kıkırdadı ve arkasına yaslandı, bu durumdan aldığı haz kendisini bile şaşırtıyordu. Sakin olanları çok ilgi çekici bulurdu. Miranda hiç bir zaman

kendisini ilgi odağı yapmayı tercih etmemiş olabilirdi ama konuşmayı belli bir zekâ ve üslupla götürebiliyordu. Ona yem atmak büyük bir eğlenceydi. Turner, bu yüzden de kendini zerre kadar suçlu hissetmiyordu. Bütün bu kırgın tavrına karşın, Miranda'nın, bu söz dalaşının her zerresinden en az kendisi kadar hoşlandığından kesinlikle emindi.

Bu yolculuk o kadar da korkunç olmayabilirdi. Turner sadece onu bu tür hoş bir diyalog ile meşgul edebilmek ve dudaklarına fazla uzun süre bakmamak zorundaydı.

Dudaklarından gerçekten de hoşlanıyordu.

Ama bunu bir daha düşünmeyecekti. Konuşmaya devam edecek bu kargaşaya bulaşmadan önceki zamanlarda olduğu gibi eğlenmeye çalışacaktı. Miranda'yla olan o eski arkadaşlığını hayli özlemişti ve iki saat boyunca bu arabada birlikte hapis olacaklarına göre aralarındaki ilişkiyi biraz olsun yoluna koymak için bir şeyler yapabilirdi.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

Miranda öfkeyle başını kaldırdı. "Aiskhylos. Bunu zaten sormamış mıydın?"

"Yani Aiskhylos'un nesi, anlamında sormuştum," diye açıkladı.

Miranda'nın cevap vermek için kitaba bakmak zorunda kaldığını görünce şaşırdı. "*Eumenides.*"

Turner yüzünü buruşturdu.

"Hoşlanmıyor musun?"

"Bütün o öfkeli kadınlardan mı? Sanırım hayır.

Bana güzel bir macera hikâyesi ver, her gün okuyayım."

"Ben öfkeli kadınları severim."

"Kendini onlarla büyük ölçüde duygudaş mı hissediyorsun? Tatlım, hayır, dişlerini sıkma Miranda, dişçiye gitmekten hoşlanmayacağından kesinlikle eminim."

Miranda'nın suratı öyle bir hal aldı ki, Turner gülmekten başka bir şey yapamadı. "Bu kadar duygusal olma, Miranda."

Hâlâ ona öfkeyle bakan Miranda mırıldandı, "Çok özür dilerim, Lordum," ve sonra her nasıl başardıysa arabanın içinde alçak gönüllü bir reveransla eğildi.

Turner'ın kıkırdamaları yüksek sesli kahkahalara dönüştü. "Miranda," dedi gözlerini silerek. "Sen tam bir cevhersin."

Turner nihayet kendine geldiğinde Miranda *kaçık* olduğunu söylermiş gibi ona bakıyordu. Genç adam, ellerini pençe gibi havaya kaldırıp garip hayvani sesler çıkarmayı ve Miranda'nın kuşkularını doğrulamayı düşündü. Ama sonunda sadece arkasına yaslanıp sırıtmakla yetindi.

Miranda başını salladı. "Seni anlamıyorum."

Turner karşılık vermedi, konuşmanın tekrar ciddi alanlara çekilmesini istemiyordu. Miranda kitabı yeniden kaldırdı, bu defa Turner onun sayfayı kaç dakikada çevireceğini hesaplamaya karar verdi. Aradan beş dakika geçince gülümsedi. "Okumakta zorlanıyor musun ?"

Miranda yavaş yavaş kitabı indirdi ve donuk gözlerle ona baktı. "Pardon?"

"Zorlayıcı cümleler mi var?"

Miranda ona bakmaya devam etti.

"Başladığından bu yana bir sayfa bile çevirmedin."

Miranda sesli bir ah çekti ve büyük bir kararlılıkla sayfayı çevirdi.

"İngilizce mi, Yunanca mı?"

"Pardon?"

"Eğer Yunancaysa, okuma hızının sebebini anlayabilirim."

Miranda'nın dudakları aralandı.

"Demek Yunanca bilmiyorsun," dedi Turner omuz silkerek.

"Ben Yunanca okuyabiliyorum," diye geveledi Miranda.

"Evet ve bu çok dikkate değer bir başarı."

Miranda ellerine baktı. Kitabı o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça.

Ama Turner henüz sözünü bitirmemişti. "Bir Bayan için pek olağan değil, sence?"

Miranda onun bu sorusunu göz ardı etmeye karar verdi.

"Olivia Yunanca okuyamıyor," dedi Turner sohbet havasında.

"Olivia'nın Yunanca metinler okumaktan başka bir iş yapmayan bir babası yok," dedi Miranda başını kaldırmadan. Yeni açtığı sayfanın başındaki sözlere

konsantre olmaya çalıştı ama önceki sayfayı okumayı bitirmediği için çok anlam ifade etmiyorlardı. Aslında önceki sayfayı okumaya başlamamıştı bile.

Okuyormuş gibi yaparak eldivenli parmağıyla kitabın satırlarını takip etti. Ona fark ettirmeden bir önceki sayfaya geri dönmesinin mümkün olmadığının farkındaydı. Gerçi çok da fark etmiyordu, çünkü Turner ona bakarken pek de okuyabileceğini sanmıyordu. Çok zor bir durum olduğuna karar verdi. Hem sıcak basmıştı hem de bir titreme hissediyordu. Bir de bu herifin varlığı onu bütünüyle sinir ediyordu.

Turner'ın onu baştan çıkarmakla ilgilenmediğinden kesinlikle emindi.

"Özel bir yetenek olmalı."

Miranda dudaklarını emdi ve kafasını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Gözlerini kımıldatmadan okumak."

Miranda yanıtlamadan önce üçe kadar saydı. "Bazılarımızın okurken dudaklarının kıpırdaması gerekmiyor, Turner."

"Tam üstüne bastın Miranda. İçinde bir yerlerde hâlâ bir cevher olduğunu biliyordum."

Miranda'nın tırnakları oturağın içine geçti. *Bir, iki, üç. Saymaya devam et. Dört, beş, altı.* Sinirlerine sahip olmak istediğinde bu hızda elliye kadar sayması gerekiyordu.

Turner, Miranda'nın belli bir tempoda hafifçe başını sallarken bir yandan da öfkesinin arttığını görüyordu. "Ne yapıyorsun?"

On sekiz, on dokuz – "Ne?"

"Ne yapıyorsun ?"

Yirmi. "Son derece sinir bozucu olmaya başladın, Turner."

"Sadece ısrarcıyım." Sırıttı. "Siz insanların bu özelliği takdir ettiğini sanıyorum. Şimdi söyle, ne yapıyordun? Çok tuhaf bir biçimde başını sallayıp duruyordun."

"Eğer bilmen gerekiyorsa," dedi sertçe, "Sinirlerime hakim olmak için içimden sayıyordum."

Turner, bir süre dikkatle ona baktıktan sonra, konuştu, "Saymasaydın kim bilir bana neler söylerdin, düşüncesi bile insanın tüylerini ürpertiyor."

"Sabrım taşıyor."

"Hayır!" dedi inanmamış gibi bir alaycılıkla.

Miranda kitabı tekrar kaldırdı, onu göz ardı etmeye çalışarak.

"Şu zavallı kitaba işkence etmeyi bırak, Miranda. İkimizde biliyoruz ki onu okumuyorsun."

"Beni rahat bırakacak mısın!" diye patladı nihayet.

"Kaça geldin?"

"Ne?"

"Hangi rakamdasın? Hassas duygularımı incitmemek için saydığını söylemiştin."

"Bilmiyorum. Yirmi. Otuz. Bilmiyorum. Dört aşağılamadan sonra saymayı bıraktım."

"Sadece otuza kadar mı sayabildin? Bana yalan söyledin, Miranda. Benim yanımda sabrının taştığını hiç sanmıyorum."

"Evet... ben... sabrım," diye geveledi.

"Sanmıyorum."

"Aaa!" Kitabı ona fırlattı. Kafasının yan tarafına çarptı.

"Ahh!"

"Bebek olma."

"Zalim olma."

"Beni kışkırtmayı bırak!"

"Seni kışkırtmıyordum."

"Lütfen, Turner."

"Peki tamam," dedi ters ters, kafasının yan tarafını sıvazlayarak. "Seni kışkırtıyordum ama beni görmezlikten gelmeseydin bunu yapmazdım."

"Özür dilerim ama ben daha çok, seni göz ardı etmemi istediğini düşünmüştüm."

"Böyle bir düşünceyi aklına hangi şeytan soktu?"

Miranda'nın ağzı açık kaldı. "Sen delirdin mi? En az son on beş gündür sanki vebalıymışım gibi benden kaçıyorsun. Sırf beni görmemek için annenden bile kaçtın."

"İşte bu doğru değil."

"Git de bunu annene söyle."

Turner yüzünü buruşturdu. "Miranda, arkadaş olarak kalmamızı istiyorum."

Miranda başını salladı. Acaba İngilizce'de daha zalim sözcükler olabilir miydi ? "Mümkün değil."

"Neden olmasın ?"

"Her ikisini aynı anda yapamazsın," diye sürdürdü Miranda, gücünün her zerresini sesinin titremesine engel olmak için harcarken.

"Beni öpüp sonra da arkadaş olarak kalmak istediğini söyleyemezsin. Worthingtonlar'da yaptığın gibi beni aşağılayıp sonra da beni sevdiğini iddia edemezsin."

"Olanları unutmalıyız," dedi yumuşak bir tonla. "Bu olanları arkadaşlığımız için değilse bile ailem için geride bırakmalıyız."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Miranda. "Gerçekten unutabilir misin? Çünkü ben yapamam."

"Elbette yapabilirsin." dedi. Biraz fazla sakindi.

"Ben senin kadar sofistike değilim, Turner," dedi, ve sonra zehir zemberek bir şekilde ekledi, "Ya da belki senin kadar sığ değilim."

"Ben sığ değilim, Miranda," diye karşılık verdi. "Ben duyarlıyım. Allah biliyor ki ikimizden birinin böyle olması gerekiyor."

Keşke Miranda'nın söyleyecek bir şeyi olsaydı. Keşke, dizlerini ortadan kesecek, dilini boğazına tıkacak, onu titrek, çürümüş, değersiz bir pelte yığınına çevirecek sert bir karşılık verebilseydi.

Ama bir başınaydı ve o korkunç öfke gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ona yeterince terslenerek bakabileceğinden bile emin değildi, bu nedenle öbür tarafa baktı. Pencereden dışarıya bakarken geçip giden binaları sayıyor ve başka bir yerde olmayı diliyordu.

Başka bir kimse.

En kötüsü de buydu, çünkü tüm hayatı boyunca, kendinden daha güzel daha zengin ve daha çok şefkat gören en iyi arkadaşının yanındayken bile, Miranda asla olduğundan başka bir kimse olmak istememişti.

★★★

Turner hayatı boyunca, gurur duyduğu şeyler yapmamıştı. Aşırı içiyor, paha biçilmez halıların üzerine çıkarıyordu. Olmayan parasıyla kumar oynuyordu. Hatta bir seferinde bir atı o kadar dikkatsiz ve sert sürmüştü ki hayvancık bir hafta boyunca topallamıştı.

Ne var ki Turner hayatında asla, kararlılıkla cama bakan Miranda'nın profiline bakarken hissettiği kadar alçak hissetmemişti.

Öylesine kararlılıkla, ondan uzak.

Turner uzun bir süre konuşmadı. Londra'nın dışına çıkıyorlardı. Varoşlardan geçtikçe binaların sayısı giderek azalıyor ve araları açılıyordu. Nihayet uçsuz bucaksız uzayıp giden tarlaların içine girmişlerdi.

Miranda ona bir kez bile bakmamıştı. Bunu biliyordu, çünkü onu izliyordu.

Bu yüzden nihayet, bir saat daha sessizliğe katlanamayacağı, ya da bu sessizliğin tam olarak ne anlama geldiğini düşünemeyeceği için konuşmaya karar verdi.

"Amacım seni aşağılamak değildi Miranda," dedi sakince. "Ama neyin ne zaman kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Seninle oynamak da *son derece* kötü bir fikir."

Miranda başını çevirmedi ama Turner onun, "Niçin?" dediğini işitti.

Turner hayretle onu süzdü. "Ne düşünüyorsun, Miranda? Hakkında söylenecekler umurunda değil mi ? İkimiz hakkında dedikodu çıkarsa, sana zarar gelir."

"Ya da benimle evlenmek zorunda kalırsın," dedi Miranda, alaycı bir sesle.

"Benim böyle bir niyetim yok. Biliyorsun," dedi, karnından konuşurmuş gibi.Tanrım, aslında böyle demek istememişti. "Kimseyle evlenmek istemiyorum," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

"Benim *bildiğim,*" gizleyemediği öfkeyle gözleri parlıyordu, "şu ki – " Sonra durdu ve kollarını kavuşturdu.

"Ne?" dedi Turner.

Miranda pencereye döndü. "Sen anlayamazsın." Ve sonra ekledi, "Zaten dinlemezsin de."

Aşağılayan ses tonu adeta Turner'ın bedenine çiviler çakıyor gibiydi. "Lütfen. Huysuzluk sana yakışmıyor,"

Miranda hışımla döndü. "Peki nasıl davranmalıyım? Söyle bana, benim nasıl hissetmem gerekiyor?"

Turner'ın dudakları kıvrıldı. "Şükran duyabilirsin mesela."

"Şükran mı?"

Turner arkasına yaslandı, sanki küstah birisi gibi görünmeye çalışıyordu. "Seni kullanabilirdim, biliyorsun. Kolaylıkla. Ama bunu yapmadım."

Miranda yutkundu ve geri çekildi. Sonra nefret dolu bir halde konuşmaya başladı. "Sen nefretliksin, Turner."

"Ben sana sadece gerçeği söylüyorum. Ve neden daha ileri gitmediğimi biliyor musun? Geceliğini üzerinden çıkarıp o kanepenin üzerinde niçin sana sahip olmadığımı biliyor musun?"

Miranda'nın gözleri büyüdü, soluk alma sesleri işitilir hale geldi. Turner kendisinin ham, kaba ve evet,

nefretlik olduğunu biliyordu ama kendine hakim olamıyordu, kabalığının önüne geçemiyordu, çünkü, kahretsin, Miranda anlamak zorundaydı. Gerçekte onun ne olduğunu, gücünün neye yetip yetmediğini anlamalıydı.

İşte bu – *bu*. Onun için. Onun için onurlu olanı yapmayı başarmıştı ama o bunu takdir bile etmiyordu.

"Sana anlatayım," dedi resmen tıslayarak. "Sana *saygımdan* dolayı durdum ve sana bir şey söyleyeceğim – " Durdu, kendinden emindi ve Miranda merakla ona baktı, cesurdu, kışkırtıcıydı, sanki – *Sen ne demek istediğini bile bilmiyorsun*, der gibiydi.

Sorun buydu. Turner ne demek istediğini bilmiyordu. Tam ona, onu ne kadar istediğini söylemek üzereydi. Anne babasının evinden başka bir yerde olsalardı, acaba Turner kendini engelleyebilir miydi, bundan emin değildi.

Kendine engel olabileceğinden emin değildi.

Ama Miranda'nın bunu bilmesi gerekmiyordu. O bunu bilmemeliydi. Onun Turner üzerinde böyle bir güce sahip olmasına gerek yoktu.

Miranda'dan çok kendi kendine, "İnanabiliyor musun?" diye mırıldandı, "Senin geleceğini mahvetmek istemedim."

"Geleceğimi bana bırak," dedi Miranda öfkeyle. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Turner küçümser bir havada homurdandı. "Daha yirmi yaşındasın. Her şeyi bildiğini sanıyorsun."

Miranda ona dik dik baktı.

"Ben yirmi yaşındayken her şeyi bildiğimi sanırdım." dedi Turner omuzlarını silkerek.

Miranda'nın gözlerine hüzün çöktü. "Ben de öyle," dedi yumuşak bir sesle.

Turner karnında düğümlenen suçluluk duygusunu hissetmezlikten gelmeye çalıştı. Niçin suçluluk duyduğundan bile emin değildi ve aslında her şey bir tuhaftı. Miranda'nın masumiyetini kullanmadığı için suçlu hissettirilmemeliydi. Söylemeyi düşünebildiği tek şeyi söyledi, "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin."

Miranda hayretle ona baktı. "Annen gibi konuşuyorsun."

"Huysuzlaşıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin? Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun ama benim bir kadın olduğumu çok iyi biliyorsun."

Suçluluk duygusu düğümü dallanıp budaklanıyordu.

"Kendi kararlarımı kendim verebilirim," dedi Miranda kendini savunarak.

"Öyle olmadığı açıkça görülüyor." Gözlerinde tehlikeli bir ışıltı ile Turner öne doğru eğildi. "Öyle olsaydı, geçen hafta elbiseni aşağıya doğru sıyırıp göğüslerini öpmeme izin vermezdin."

Miranda utancından kıpkırmızı oldu ve suçlama dolu titrek bir sesle, "Bunun benim suçum olduğunu söylemeye çalışma," dedi.

Turner gözlerini kapadı ve elleriyle saçını tarar gibi yaptı. Az önce çok aptalca bir şey söylediğinin farkına

BELGINSTO KİTAPSEVERİ

varmıştı. "Tabii ki senin hatan değil, Miranda. Lütfen bu söylediğimi unut."

"Tıpkı beni öptüğünü unutmamı istemen gibi." Sesi duygudan yoksun gibi çıkmıştı.

"Evet." Turner ona baktı ve gözlerinde bir tür cansızlık gördü, onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey. "Tanrım, Miranda öyle bakma."

"Bunu yapma, onu yap." Miranda patladı. "Bunu unut, onu unutma. Karar ver Turner. Senin ne istediğini bilmiyorum. Senin bildiğini de sanmıyorum."

"Senden dokuz yaş büyüğüm," dedi Turner berbat bir sesle. "Beni aşağılama."

"Özür dilerim, Yüce Hazretleri."

"Böyle yapma, Miranda,"

Miranda'nın asık ve acı olan suratı bir anda yoğun bir duygu fırtınasıyla kaplandı.

"Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeç! Beni öpmeni istediğim hiç aklına geldi mi? Beni istemeni istediğim? Ama sen istiyorsun, bunu biliyorsun. Beni istemediğine inandırabilecek kadar çocuk değilim ben."

Turner'ın tek yapabildiği öylece ona bakakalma oldu. Sonra fısıltı halinde, "Sen ne dediğini bilmiyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum!" Miranda'nın gözleri parladı ve ellerini yumruk yapıp sallamaya başladı. Turner'ın korkunç önsezisi o anın geldiğini söylüyordu. Her şey bu ana bağlıydı. İkisinin de hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan bu anın sonunun iyi bitmeyeceğini hissetmişti.

"Tam olarak ne söylediğimi biliyorum," dedi Miranda. "Ben seni istiyorum."

Turner'ın bedeni gerildi ve yüreği deli gibi atmaya başladı. Ama bunun devam etmesine izin veremezdi. "Miranda sen sadece beni istediğini zannediyorsun," dedi. "Sen başka hiç kimseyi öpmedin ve – "

"Bana bilgiçlik taslama." Miranda'nın gözleri onunkilere kilitlendi. Adeta arzuyla yanıyorlardı. "Ben ne istediğimi biliyorum ve ben seni istiyorum."

Turner derin bir nefes aldı. Şimdi söylemek üzere olduğu şey için azizleştirilmeyi hak ediyordu. "Hayır, istemiyorsun. Geçici bir duygu bu."

"Kahrolası!" Miranda patladı. "Kör müsün? Sağır, dilsiz ve kör müsün? Bu geçici bir duygu değil, aptal şey! Sana aşığım!"

Aman Tanrım.

"Sana hep âşıktım! Dokuz yıl önce seninle ilk tanıştığımdan beri. O gün bu gündür her dakika seni sevdim."

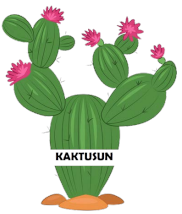
"Aman Tanrım."

"Bu kez bana bunun sadece geçici bir çocukluk aşkı olduğunu söyleme çünkü öyle değil. Belki bir yere kadar öyleydi ama artık değil."

Turner hiç bir şey söylemedi. Sadece öyle budalanın biri gibi oturup ona baktı.

"Ben sadece – ben kendi yüreğimi biliyorum ve seni **seviyorum**, Turner. Eğer bir zerrecik bile erkekliğin varsa bir şey söylersin çünkü ben söyleyebileceğim her şeyi söyledim, sessizliğine artık katlanamıyorum ve – Tanrı aşkına! Gözünü bile kırpmayacak mısın?"

Turner onu bile başaramamıştı.

Onuncu Bölüm

Üzerinden iki gün geçmesine rağmen Turner şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış gibi görünüyordu.

Miranda onunla konuşmayı denememiş, ona yaklaşmamıştı bile ama ikide bir onu derin ve anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine bakarken yakalıyordu. Onun dengesini bozduğunu biliyordu çünkü artık gözleri buluştuğunda Turner gözlerini bile kaçıramıyordu. Sadece ona bir süre daha bakıyor ve başını çeviriyordu.

Yine de hafta sonunun büyük bir bölümünde, aynı anda aynı yerde asla bir arada olmamayı başardılar. Turner at binmeye giderse, Miranda portakallığı dolaşıyordu. Miranda bahçelerde yürüyüşe çıkarsa, Turner kâğıt oynuyordu.

Çok medeni. Çok olgun.

Ve Miranda'ya göre çok kalp kırıcıydı.

Yemeklerde bile birbirlerini görmüyorlardı. Leydi Chester kendi çöpçatanlık yetenekleriyle gurur duyardı fakat Turner ile Miranda'nın romantik bir ilişkiye girebilecekleri söz konusu bile olmadığından onları birbirinin yanına oturtmuyordu. Turner'ın çevresi her zaman güzel bir çenebaz sürüsü tarafından kuşatılı-

yordu, Miranda da ara sıra kendine eşlik eden, artık saçları ağarmaya yüz tutmuş dul erkeklere kalmıştı. Miranda'ya göre Leydi Chester, onun kapanına uygun bir koca düşürebileceğine pek ihtimal vermiyordu. Bu yüzden de, Olivia'yı masada her zaman son derece zengin ve yakışıklı üç adamla oturtuyordu; birisi soluna, birisi sağına ve birisi de karşısına.

Miranda başının çaresine bakma konusunda ustalaşmıştı.

Ne var ki Leydi Chester, planlı etkinliklerinden bir tanesi için eşleştirmeleri şansa bırakmıştı. Bu onun yıllık hazine bulma oyunuydu. Misafirler aramalarını ikili takımlar halinde yapacaklardı ve bütün misafirlerin amacı (tabii ki medeni durumlarına bağlı olarak) evlenmek ya da bir ilişkiye başlamak olduğu için, her takım bir kadın ve bir erkekten oluşacaktı. Leydi Chester misafirlerinin adlarını kâğıt parçalarına yazmış ve bütün kadın adlarını bir torbaya, erkek adlarını da başka bir torbaya koymuştu.

Elini bu torbalardan birisine daldırdı. Miranda'nın midesi bulanıyordu.

"Sör Anthony Waldove ve ..." Leydi Chester elini öteki torbaya daldırdı. "Leydi Rudland."

Miranda nefesini bıraktı, o ana kadar nefesini tutmakta olduğunun ancak farkına varmıştı. Turner'la eşleşmek – ya da ondan kaçınmak için – için her şeyi yapardı.

"Zavallı annem," diye fısıldadı Olivia Miranda'nın kulağına. "Sör Anthony Waldove oldukça sönük birisidir. Her işi annemin yapması gerekecek."

Miranda parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Duyamıyorum."

"Bay William Fitzhugh ve ... Bayan Charlotte Glad-dish."

"Kiminle eşleşmek istiyorsun?" diye sordu Olivia.

Miranda omuzlarını silkti. Eğer Turner'la eşleşmezse, başka kim çıkarsa çıksın fark etmezdi.

"Lord Turner ve ..."

Miranda'nın kalbi artık atmaz olmuştu.

" ...Leydi Olivia Bevelstoke. Ne güzel değil mi? Bu işi beş yıldır yapıyoruz ve ilk kez iki kardeşten oluşan bir takımımız var."

Miranda tekrar soluk almaya başladı, şaşırmış mıydı yoksa rahatlamış mıydı emin değildi.

Oysa Olivia kendi duygularından hiç kuşku duymuyordu. "Ne felaket," diye mırıldandı. "Bu kadar erkek dururken erkek kardeşime takılıp kaldım. Bir daha ne zaman bir beyle birlikte dolaşmama izin verilecek? Bu bir zaman kaybı, söylüyorum sana zaman kaybı."

"Daha kötüsü olabilirdi," dedi Miranda otoriter bir sesle. "Buradaki bütün beyler, beyefendi değil. En azından Turner'ın seni taciz etmeye kalkışmayacağını biliyorsun."

"Bu bir züğürt tesellisi, güven bana."

"Livvy –"

"Şşş, şimdi Lord Westholme'un adı okundu."

"Ve bayanlardan..." Leydi Chester'ın sesi titredi. "Bayan Miranda Cheever!"

Olivia onu dürttü. "Şanslısın."

Miranda sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

"Kocamış kadınlar gibi davranma," dedi Olivia. "Sence de ilah gibi değil mi? Seninle yer değiştirebilmek için sol ayağımı verirdim. Sahi, biz niçin yerlerimizi değiştirmiyoruz ? Buna engel olan bir kural yok. Zaten sen Turner'ı seversin."

Hem de haddinden fazla, diye düşündü Miranda içine bir kasvet çökerek.

"Hadi! Yapacak mısın? Tabii Lord Westholme'da senin de gözün yoksa?"

"Hayır," diye yanıtladı Miranda, umutsuzluğunu gizlemeye çalışarak. "Hayır, tabii ki yok."

"Öyleyse hadi yapalım," dedi Olivia heyecanla.

Miranda, ayağına gelen bu fırsatın üzerine atlamalı mıydı, yoksa odasına kaçıp dolaba mı saklanmalıydı, bilmiyordu. Her iki durumda da, Olivia'nın isteğini reddetmek için pek bir bahanesi yoktu. Livvy, kesinlikle onun niçin Turner'la yalnız kalmak istemediğini bilmek isteyecekti. Bu durumda ne söyleyecekti? *Kardeşine onu sevdiğimi söyledim ve korkarım o da benden nefret ediyor mu diyecekti? Turner'la yalnız kalamam çünkü bana sahip olmaya kalkacağından korkuyorum mu deseydi? Onunla yalnız kalmaktan korkuyorum çünkü ona sahip olmaya kalkmamdan korkuyorum mu deseydi?*

Sadece düşüncesi bile Miranda'nın gülmek istemesine neden oldu.

Ya da ağlamak.

Fakat Olivia umut dolu gözlerle ona bakıyordu.

Olivia'nın daha üç yaşlarındayken mükemmelleştiği tavrı işe yarayacak ve Miranda ne söylerse söylesin, Turner'la eşleşmek zorunda kalacaktı, biliyordu.

Aslında bu Olivia'nın şımarık olduğu anlamına gelmiyordu, belki de biraz öyleydi. Bunun gerçek sebebi Miranda'nın bu durumdan kurtulmak için yapacağı her girişim sonunda her şeyin ortaya çıkmasına sebep olacağı ve bu sebeple de kusursuz ve ısrarlı bir sorgulama ile sonuçlanacağıydı.

İşte öyle bir şey olursa, ülkeden kaçması gerekirdi. Ya da en azından altına gizlenecek bir yatak bulması. Bir haftalığına.

Derin bir iç çekti. Başını salladı. Bir ümit, bir teselli aradı ve ikisinden de eser olmadığı sonucuna vardı.

Olivia onun elini kavradı ve sıktı. "Miranda, çok teşekkür ederim!"

"Umarım Turner için sorun olmaz," dedi Miranda.

"Yok, sorun olmaz. Hatta tüm öğleden sonrayı benimle geçirmek zorunda kalmadığı için diz çöküp şans getiren yıldızlarına şükranlarını sunar. Benim şımarığın teki olduğumu düşünüyor."

"Öyle düşünmüyor."

"Öyle düşünüyor. Bana sık sık senin gibi olmam gerektiğini söylüyor."

Miranda şaşırarak ona döndü. "Gerçekten öyle mi söylüyor?"

"Hı hı." Olivia'nın dikkati tekrar Leydi Chester'a dönmüştü, o hâlâ bayanları ve bayları eşleştirmekle

meşguldü. İşini bitirince baylar, bayan takım arkadaşlarını aramak için ayağa kalktılar.

"Miranda ile ben yer değiştirdik!" diye bağırdı Olivia, Turner yanlarına geldiğinde. "Senin için sorun olmaz, değil mi?"

Turner; "Tabii ki olmaz," dedi ama Miranda onun doğruyu söylediği konusunda beş paralık bir bahse bile girmezdi. Nihayetinde, başka ne söyleyebilirdi ki?

Kısa süre sonra Lord Westholme geldi ve nezaketinden gizlemeye çalışsa da, bu değişiklikten oldukça hoşlanmış görünüyordu.

Turner hiç bir şey söylemedi.

Olivia kaşlarını çatarak Miranda'ya baktı ama o görmezlikten geldi.

"İşte ilk ipucunuz!" dedi Leydi Chester yüksek sesle. "Lütfen baylar zarflarını almak üzere öne çıkabilirler mi?"

Turner ve Lord Westholme odanın ortasına gittiler ve bir kaç saniye sonra ellerinde beyaz zarflarla geri döndüler.

"Biz zarfımızı dışarıda açalım," dedi Olivia Lord Westholme'a, sonra da Turner ile Miranda'ya bakıp haylazca gülümsedi. "Stratejimizi tartışırken kimsenin bizi duymasını istemiyorum."

Belli ki öteki yarışmacılar da aynı şeyi düşünmüşlerdi çünkü kısa süre içerisinde Turner ve Miranda bir başlarına kalmışlardı.

Turner derin bir nefes aldı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Değişikliği ben istemedim," dedi Miranda hemen. "Olivia istedi." Turner şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

"Ben istemedim!" diye karşı çıktı Miranda. "Livvy Lord Westholme'a ilgi duyuyor ve güya sen onun şımarığın teki olduğunu düşünüyormuşsun."

"O tam bir şımarık."

O anda Miranda ona karşı çıkma eğiliminde değildi ama yine de, "Bizi bir araya getirerek ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bu değişikliğe itiraz edebilirdin," dedi Turner alaycı bir ses tonuyla.

"Hangi sebeple?" diye sordu Miranda huysuzlaşarak. Eşleştikleri için bu kadar da üzülmemesi gerekiyordu. "Sence, öğlenden sonrayı birlikte geçirmememiz gerektiğini ona nasıl açıklayabilirdim ki?"

Turner cevap vermedi. Bunun sebebi, büyük ihtimalle, verecek bir cevabının olmamasından kaynaklanıyordu. Turner topukları üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Miranda bir süre onu izledi, sonra onu beklemeye niyetinin olmadığını anlayınca bir of çekti ve telaşla peşinden çıktı. "Turner, yavaşlar mısın!"

Turner birden durdu, abartılı hareketleri, açıkça, Miranda'ya katlanamadığını gösteriyordu.

Miranda onun yanına vardığında yüzünde sıkılmış, öfkelenmiş bir ifadeyle, "Evet?" dedi.

Miranda sinirlerine hakim olmak için elinden geleni yaptı. "En azından birbirimize iyi davranmaya çalışamaz mıyız?"

"Ben sana kızgın değilim, Miranda."

"Hiç de öyle görünmüyor."

"Sinirlerim üstümde," dedi Turner. Ses tonundan, amacının Miranda'yı kızdırmak olduğu açıkça anlaşılıyordu. "Hem de senin hayal edebileceğinden çok daha fazla nedenle."

Miranda bu nedenleri hayal edebiliyordu ve çoğunlukla da etmişti. Yüzü kızararak, "Şu zarfı açar mısın, lütfen?" diye mırıldandı.

Turner zarfı Miranda'ya verdi, Miranda da yırtıp açtı ve okudu, "Öteki ipucunuz minyatür bir güneşin altında."

Miranda Turner'a bir göz attı. Turner ona bakmıyordu bile. Ona özellikle bakmıyordu. Başka yerlere, boşluğa dalıp gidiyor, sanki başka yerlerdeymiş izlenimi vermeye çalışıyordu.

"Portakallık," dedi Miranda. Turner'ın kendisine katılıp katılmayacağı umurunda değil gibiydi. "Hep portakalların güneşin küçük parçacıkları olduğunu düşünmüşümdür."

Turner sertçe başını salladı ve Miranda'nın önden gitmesi için eliyle işaret etti. Tavırlarında bir kabalık ve küçümseme vardı, bu yüzden Miranda önden yürürken dişlerini sıkıp kükremek istedi.

Tek bir söz bile etmeden evden çıkıp portakallığa yürüdü. Gerçekte Turner bu iki kişilik hazine avcılığını sonuna kadar sürdürebilir miydi acaba? Onu buna zorlamak Miranda'yı pek mutlu etmezdi. Miranda oldukça zekiydi. Bu ipuçlarını çözümlemek onun için

çok zor olmamalıydı. Bir saat içinde çözüp odaya geri dönebileceklerini düşünüyordu.

Tam da Miranda'nın düşündüğü gibi, portakal ağacının altında bir yığın zarf buldular. Tek bir söz bile söylemeden, Turner eğilip bir tanesini aldı ve Miranda'ya verdi.

Aynı sessizlik içinde Miranda zarfı yırtıp açtı. İpucunu okudu ve onu Turner'a verdi.

BİR SONRAKİ İPUCUNU BULMANIZA ROMALILAR YARDIMCI OLACAK.

Bu sessizlik Turner'ı sinirlendiriyor olsa da, o bunu göstermiyordu. Sadece kâğıt parçasını katladı ve sıkılmış bir beklenti ifadesiyle Miranda'ya baktı.

"Bir kemerin altında olmalı," dedi Miranda doğal bir ses tonuyla. "Mimaride kemeri ilk olarak Romalılar kullanmıştır. Bahçede onlardan bir kaç tane var."

On dakika sonra bir başka zarfa daha ulaşmışlardı.

"Bitirinceye kadar kaç tane zarf bulmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Turner.

Bu, başladıklarından bu yana Turner'ın sarf ettiği ilk cümleydi ve o da Miranda'dan ne zaman kurtulacağına ilişkindi. Bu aşağılama karşısında Miranda dişlerini sıkarak başını salladı ve zarfı açtı. Dengesini korumak zorundaydı. Eğer Miranda Turner'ın kendi cephesinde ufacık bir boşluk bile açmasına izin verirse, bütünüyle paramparça olurdu. Miranda surat hatlarındaki duygusuzluğu ön plana çıkararak kâğıt

parçasını açtı ve okudu, "Bir sonraki ipucunu sizin avlamanız gerekecek."

"Sanırım avcılıkla ilgili bir şey yapmamız gerekecek," dedi Turner.

Miranda kaşlarını kaldırdı. "Demek katılmaya karar verdin?"

"Uzatma, Miranda."

Miranda öfkeyle bir ah çekti ve onu görmezlikten gelmeye karar verdi. "Doğuya doğru küçük bir av kulübesi var. Oraya kadar yürümemiz yaklaşık on beş dakikamızı alacaktır."

"Bu av kulübesini nasıl keşfettin?"

"Son zamanlarda biraz fazlaca yürüyorum."

"Bunu ben evdeyken yapıyorsun sanırım."

Miranda, Turner'ın son beyanına karşı çıkmak için bir sebep görmedi.

Turner gözlerini kısarak ufka baktı. "Leydi Chester neden bizi ana binadan bu kadar uzağa göndersin ki?"

"Şimdiye kadar hep haklı çıktım," diye karşılık verdi Miranda.

"Haklısın," dedi Turner, sıkılmış bir şekilde omuz silkerek. "Önden yürü."

Turner, şüpheyle kararmakta olan gökyüzüne baktığında yaklaşık on dakikadır koruluğun içerisinde yürümekteydiler. "Yağacak gibi görünüyor," dedi Turner.

Miranda gökyüzüne baktı. Turner haklıydı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şu anda mı?"

"Yok, önümüzdeki hafta. Tabii ki şu anda, ahmak şey."

"Ahmak mı?" Turner gülümsedi, dişlerinin beyazlığından neredeyse Miranda'nın gözleri kamaşıyordu. "Beni yaralıyorsun."

Miranda'nın gözleri kısıldı. "Neden şimdi birden bana böyle iyi davranmaya başladın?"

"Öyle mi yapıyorum?" dedi Turner mırıldanarak, Miranda neredeyse utancından ölecekti.

"Ah, Miranda," diye sürdürdü Turner bilgiçlik taslayan bir iç çekişle. "Belki de sana iyi davranmak hoşuma gidiyor."

"Belki de hoşuna gitmiyor."

"Belki de gidiyor," dedi iğneleyici bir dille. "Belki de bunu bazen sen zorlaştırıyorsun."

"*Belki*," dedi Miranda aynı küstahlıkla. "Yağmur yağacak, gitmemiz gerekiyor."

Miranda'nın son sözü bir gök gürültüsünün içinde kaybolup gitti. "Belki de sen haklısın," dedi Turner, gökyüzüne doğru yüzünü ekşitip bakarken. "Eve mi daha yakınız yoksa av kulübesine mi?"

"Av kulübesine."

"Öyleyse çabuk olalım. Korunun ortasında elektrik yüklü yağmur fırtınasına yakalanmak istemiyorum."

Miranda, bunun uygunluğu konusunda kaygılarına karşın ona karşı çıkamadı ve avcı kulübesine doğru daha hızlı adımlarla yürümeye başladı. Fakat ilk yağmur damlaları düşmeye başladığında ancak on metre

kadar yol almışlardı. İkinci on metrenin sonunda sanki gök delinmişçesine yağmaya başlamıştı.

Turner Miranda'nın elini kavradı ve koşmaya başladı. Miranda tökezleyerek onun peşinden koşarken bir yandan da koşmalarının ne yarar getireceğini düşünüyordu, zaten yağmur çoktan kıyafetlerinin içine işlemişti.

Bir kaç dakika sonra kendilerini iki odalı av kulübesinin önünde buldular. Turner kapı kolunu tuttu ve çevirdi fakat kapı kımıldamadı. "Kahretsin," diye söylendi.

Miranda titreyen dişlerinin arasından, "Kilitli mi?" diye sordu.

Turner sertçe başını salladı.

"Ne yapacağız?"

Bunun üzerine Turner omzuyla kapıya yüklendi.

Miranda dudaklarını ısırdı. Acımış olmalıydı. Genç kız pencerelerden birini açmayı denedi. Kilitliydi.

Turner tekrar kapıya yüklendi.

Miranda evin çevresini dolaştı bir başka pencereyi daha denedi. Küçük bir çabayla pencere yukarıya doğru kaydı. Aynı anda Turner'ın kapı aralığından yuvarlanarak içeri daldığını duydu. Miranda kestirmeden pencereden sürünerek girmeyi düşündü ama sonra yakışanı yapmaya karar vererek pencereyi aşağıya indirdi. Turner kapıyı zorlayarak açmak için başını büyük bir derde sokmuştu. Miranda, Turner'ın kendini onun parlak zırhlı şövalyesi sanması için onu kendi haline bıraksa iyi olurdu.

"Miranda!"

Miranda koşarak ön tarafa geldi. "İşte buradayım" dedi ve hızla içeri girerek arkasından kapıyı kapattı.

"Orada ne halt ediyordun?"

"Senin tahmin edemeyeceğinden daha kibar birisi oluyordum," diye mırıldanırken Miranda, pencereden girmediğine pişman oluyordu.

"Hıı?"

"Sadece çevreye bakıyordum," dedi Miranda. "Kapıya zarar verdin mi?"

"Çok fazla değil. Kilit yuvası kırıldı."

Miranda suratını ekşitti. "Omzunu incittin mi?"

"Hayır, iyiyim," dedi ve iyice ıslanmış olan ceketini duvardaki tahta askıya astı.

"Çıkarsana şu..." Turner eliyle Miranda'nın üzerindeki hafif pelerini işaret etti, "... adına her ne diyorsan."

Miranda kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

Turner ona sabırsız bir bakış attı. "Bayansı bir nezaket göstermenin zamanı değil."

"Her an birisi gelebilir."

"Bundan şüpheliyim," dedi Turner. "Sanırım şimdi hepsi, Lord Chester'ın ılık ve güvenli çalışma odasında, duvara asılmış kafalara bakmakla meşguldürler."

Miranda boğazında henüz başlayan düğümlenmeyi göz ardı etmeye çalıştı. Lord Chester'ın ne keskin bir avcı olduğunu unutmuştu. Hızla odaya bir göz attı. Turner haklıydı. Görünürlerde beyaz bir zarf yoktu. Kısa zamanda kulübeye birilerinin gelmesinin

ihtimali yok gibi görünüyordu ve dışarıdaki duruma bakılırsa, yağmurun da böyle bir şeye müsaade etmeye hiç niyeti yoktu.

"Lütfen, şu zarafeti sağlığa tercih eden leydilerden birisi olduğunu söyleme bana."

"Hayır, tabii ki değilim." Miranda bir omuz hareketiyle pelerinini çıkartıp onu duvara, Turner'ın ceketinin yanına astı ve, "Ateş yakmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Şayet kuru odunumuz varsa."

"Buralarda biraz olmalı. Nihayetinde burası bir av kulübesi." Başını kaldırdı ve umut dolu gözlerle Turner'a baktı. "Çoğu adam avlanırken ısınmak istemez mi?"

"Avlandıktan *sonra*," diyerek düzeltti Turner boş gözlerle odun için etrafına bakınırken. "Ve çoğu adam, Lord Chester da dahil, burada ateş yakmak zahmetine katlanmaktansa kısa bir yolculukla eve dönmeyi tercih edecek kadar da tembeldir."

"Hımm," dedi Miranda ve bir süre hareketsiz kalarak odanın içinde dolaşan Turner'ı izledi. Sonra, "Kullanabileceğimiz kuru kıyafet var mı bakmak için öteki odaya gidiyorum," dedi.

"İyi fikir." Turner o gözden kaybolunca dek arkasından baktı. Gömleği yağmurdan vücuduna yapışmıştı. Islak kumaşın altından ılık pembe tenini görüyordu. Islandığı için akıl almaz ölçüde üşüyen beli son derece büyük bir hızla ısınıyor ve ağırlaşıyordu. Tam o sırada ayağını, odun bulmak için açtığı sandığa çarptı ve acıyla haykırdı.

Tanrım, bunu hak edecek ne yapmıştı? Eğer kâğıt kalem alıp mükemmel bir işkence sipariş etmiş olsaydı bile bunun gibisini bulamazdı.

"Burada biraz odun buldum!"

Turner öteki odada olan Miranda'nın sesini takip etti.

"İşte şurada." Miranda şöminenin yanında yığılı duran kütükleri işaret ediyordu. "Sanırım Lord Chester buradayken bu şömineyi kullanmayı tercih ediyor."

Turner'ın gözü, yumuşak yorganları ve kabarık yastıkları olan geniş yatağa takıldı. Lord Chester'ın niçin bu odayı tercih ettiğini çok iyi biliyordu ve bunun biraz cüsseli olan Leydi Chester'la bir ilgisi yoktu. Hemen şömineye bir kütük attı.

"Sence öteki odadakini kullanmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Miranda. Geniş yatağı o da görmüştü.

"Belli ki burası daha çok kullanılmış. Temizlenmemiş bir bacayı kullanmak tehlikeli olur. Tıkalı olabilir."

Miranda hafifçe başını salladı. Turner, onun rahat görünmek için büyük bir çaba harcadığını görebiliyordu. O ateşle uğraşırken Miranda kuru kıyafet aramaya devam ediyordu ama kaşındırıcı görünen eski battaniyelerden başka bir şey bulamamıştı. Bir tanesini alıp omuzlarına örttü. Turner onu izliyordu.

"Kaşmir?" diye sordu Turner.

Miranda'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Turner'ın

onu izlediğinin farkında olmadığı anlaşılıyordu. Turner gülümsedi. Tamam, belki Miranda rahat değildi ama, kahretsin, kendisi de değildi. Acaba Miranda bunun Turner için kolay olduğunu mu düşünüyordu? Miranda onu sevdiğini söylemişti, Tanrı aşkına, bunu ne halt etmeye yapmıştı ki? Erkekler hakkında hiç mi bir şey bilmiyordu? Bunun bir erkeği korkutmanın en garanti yolu olduğunu bilmiyor olması mümkün müydü?

Turner, onun kalbine girmek istemiyordu. Bu sorumluluğu almak istemiyordu. Bir kez evlenmişti. Kendi kalbini bir kez ezdirtmiş, ayaklar altında çiğnetmiş, alev alev yanan bir çöp yığınının içine attırtmıştı. En son isteyeceği şey, başka birisinin, özellikle de Miranda'nın, tutuklusu olmaktı.

"Yatağın üzerindeki yorganı kullan," dedi Turner omuz silkerek. Yorgan Miranda'nın bulduğu battaniyeden daha rahat olmalıydı.

"Onu kirletmek istemiyorum. Buraya uğradığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Hımm, evet," dedi Turner kaba bir tavırla, "Öyle bir durumda seninle evlenmem gerekir, değil mi?"

Miranda o kadar gerilmiş görünüyordu ki, Turner mırıltı halinde bir özür dilemek zorunda kaldı. Aman Tanrım, kendisinin bile hiç hoşlanmadığı birisi haline dönüşüyordu. Onu incitmek istemiyordu. Tek istediği – Kahretsin, ne istediğini bilmiyordu. On dakika sonrasını bile düşünemiyordu. Sadece o an. O an, ellerine hakim olması gerektiği dışında bir şey düşünemiyordu.

Ateş yakmakla meşguldü ve sonunda başardı da. "İşte oldu," diye mırıldandı ve alevin yanına daha ince bir odun parçası yerleştirdi. "İşte tamam, işte tamam... ve – *evet !*"

"Turner ?"

"Ateşi yaktım," dedi Turner geveleyerek, heyecanlandığı için kendini biraz aptalmış gibi hissediyordu. Miranda hâlâ omzuna attığı battaniye ile duruyordu.

"Gömleğinin battaniyeyi ıslatması sana epeyce iyi gelecektir," dedi Turner.

"Fazla seçme hakkım yok, değil mi?"

"Sana kalmış bir şey sanırım. Ben kurulanıyorum." Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti.

"Belki ben öteki odaya gitmeliyim," diye fısıldadı Miranda.

Turner onun yerinden bir santim bile kımıldamadığını fark etti. Omuz silkti ve sonra da gömleğini tümüyle çıkarıp attı.

"Ben gitmeliyim," diye fısıldadı Miranda yine.

"Öyleyse git," dedi Turner.

Miranda bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. "Ben – " Sustu, yüz hatlarına korku hakimdi.

"Sen ne?"

"Gitmeliyim." Ve bu kez gitti.

O çıkınca Turner başını salladı. Kadınlar. Onları anlayan biri çıkmış mıdır acaba? Önce onu sevdiğini söyledi. Sonra onu baştan çıkarmak istediğini söyledi. Sonra iki gün boyunca ondan kaçıp durdu. Şimdi de korkmuş görünüyor.

Tekrar başını salladı, bu kez daha hızlı sallamıştı, saçlarından etrafa su damlaları saçıldı. Bir battaniye alıp omuzlarına sardı ve ateşin önünde dikilerek kendini kuruladı. Berbat hissediyordu. Kapıya bir bakış attı. Miranda çıkarken kapıyı kapatmıştı. Üzerinde hâlâ bakire bir genç kızın utangaçlığı vardı.

Büyük bir telaşla pantolonunu çıkardı. Ateş onu ısıtmaya başlamıştı. Sonra tekrar kapıya bir göz attı. Sadece güvende olmak adına, battaniyeyi aşağıya indirdi ve beline doladı.

Miranda'nın odadan koşup çıkarkenki yüz ifadesini düşündü. Bakire bir genç kızın utangaçlığı ve biraz da başka bir şey. Tutku muydu ? Arzu?,

Acaba ne söylemek üzereydi? "Gitmeliyim," demişti ama asıl söylemeyi düşündüğü şey bu değildi.

Eğer ona yaklaşıp, yüzünü ellerinin arasına alsa ve, "Söyle bana," diye fısıldasaydı, acaba ona ne söylerdi?

3 TEMMUZ 1819

Az daha onunla tekrar konuşacaktım. Sanırım o da biliyordu. Ne söyleyeceğimi sanırım biliyordu.

On Birinci Bölüm

Turner, Miranda'ya – her yerde ama her yerde – ne kadar çok dokunmak istediğini düşünmekle öylesine meşguldü ki, Miranda'nın öteki odada sırtı açık donmak üzere olduğunu tümüyle unutmuştu. Bunu ancak kendisi nihayet tost gibi kızaracak kadar ısındığı zaman fark etti.

En az on defa kendi kendini ahmaklıkla suçlayıp küfür ettikten sonra ayağa kalktı ve Miranda'nın kapattığı kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp, Miranda'yı yerde kıvrılmış, zangır zangır titrerken görünce kendini bir kez daha küfür yağmuruna tuttu.

"Seni küçük aptal," dedi. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Miranda başını kaldırdı ve onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunun üzerine, Turner birden neredeyse çıplak olduğunu hatırladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, sonra öfkeyle başını sallayarak onu çekip ayağa dikti.

Miranda sersemliğini atınca elinden kurtulmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"İçine biraz mantık serpiyorum."

"Ben son derece iyiyim," dedi Miranda ama titremeleri onu ele veriyordu.

"Seni küçük şeytan. Ben seninle konuşurken bile donuyorum. Ateşin yanına gel."

Miranda, yan odada çıtırtıyla yükselen turuncu alevlere imrenerek baktı. "Sen burada kalırsan giderim."

"İyi," dedi Turner. Isınması için her şeyi yapardı. Hafif bir dokunuş ile onu doğru tarafa yöneltti.

Miranda ateşin yanında durdu ve ellerini ateşe doğru tuttu. Miranda'nın dudaklarının arasından kaçıp gelen memnuniyet dolu oh sesi odanın içinde süzülüp Turner'ın midesine bir yumruk gibi indi.

Turner, Miranda'nın saydam ve solgun görünen ensesine doğru bir kaç adım ilerledi.

Miranda tekrar iç geçirdi. Sırtını ısıtmak için arkasını dönüp de burnunun dibinde Turner'ı görünce korkup sıçradı. "Gelmeyeceğini söylemiştin," dedi Miranda onu suçlarcasına.

"Yalan söyledim." Turner omuz silkti. "Kendini gerektiği gibi kurutabileceğine zerre kadar inanmıyorum."

"Ben bir çocuk değilim."

Turner'ın gözleri genç kızın göğüslerine takıldı. Elbisesi beyaz ve bedenine yapışmış olduğundan koyu renk göğüs uçları rahatlıkla fark edilebiliyordu. "Çocuk olmadığın çok açık."

Miranda aceleyle göğüslerini kapadı.

"Sana bakmamı istemiyorsan arkanı dön."

Turner uzunca bir süre onun sırtına baktı. Sırtı da, hemen hemen ön tarafı kadar sevimliydi. Ensesi o ka-

dar güzeldi ki... Örgülerinden kurtulmuş olan birkaç saç teli ıslanıp kıvrılmıştı. Tıpkı nemli güller gibi kokuyordu, bu koku Turner'ın tüm gücünü çekip alıyor ve uzanıp onu okşamasına engel oluyordu.

Hayır, kolları değil, basenleri. Ya da bacakları. Ya da – soluğu kesilir gibi bir nefes aldı.

"Bir şey mi oldu?" Miranda dönmedi ama heyecanı sesinden belli oluyordu.

"Bir şey yok. Isınıyor musun?"

"Evet." Bunu söylerken bile titriyordu.

Turner, olacakları düşünüp tartmadan, uzanıp Miranda'nın eteğinin düğmesini çözdü.

Miranda'nın ağzından boğuk bir cıyaklama sesi çıktı.

"Buz sarkıtı gibi üzerine yapışan bu şeyle asla ısınamazsın." Kumaşı aşağıya doğru çekmeye başladı.

"Bence... Bilmiyorum... Bu gerçekten..."

"Evet?"

"Bu çok kötü bir fikir."

"Olabilir." Etek bir hamur yığını gibi yere düştü, üzerinde sadece, sanki ikinci bir deri tabakası gibi bedenine yapışmış kombinezonu kalmıştı.

"Ah, Tanrım." Vücudunu örtmeye çalıştı ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Önce kollarını kavuşturdu sonra bacaklarının arasını kapatmak için bir elini aşağı indirdi. Sonra onun yüzüne bakmadığının farkına varmış olacak ki, iki eliyle arkasını kapattı.

"Lütfen gider misin?" dedi Miranda bir fısıltı halinde.

Turner gitmek istedi. Tanrım, onun ricasına uyması gerektiğini biliyordu. Oysa bacakları, kararlılıkla hareket etmeye karşı koyuyordu. Gözlerini, Miranda'nın narin elleriyle kapattığı son derece yuvarlak kalçalarından alamıyordu.

Elleri hâlâ soğuktan titriyordu.

Turner, ilk olarak eteğini indirdiği için pişman oldu ve tekrar kendi kendine küfretti.

"Ateşe biraz daha yaklaş," diye emretti.

"Biraz daha yaklaşırsam içine düşerim!" dedi Miranda terslenerek. "Hemen çık git."

Turner bir adım geri çekildi. Onun bu öfkeli hali çok hoşuna gidiyordu.

"Dışarı!"

Turner kapıya yürüdü ve kapattı. Miranda bir an tümüyle sessiz kaldı, sonra ateşin önünde diz çökerken nihayet omzuna aldığı battaniye yere düştü. Turner'ın yüreği hızla çarpıyordu – ve o kadar çok ses çıkartıyordu ki, Miranda'nın onu fark etmemesine hayret ediyordu.

Miranda derin bir iç çekti ve gerindi.

Daha da sertleşmişti – bu mümkün olabileceğini düşünmediği bir başarıydı.

Genç kız, ensesindeki ağır saç örgülerini yukarı kaldırdı ve tembel bir hareketle başını arkaya çevirdi.

Turner inledi.

Miranda hızla başını çevirdi ve üstünü kapatmayı unutarak, "Seni düzenbaz!" diye bağırdı tükürükler saçarak.

"Düzenbaz mı?"

"Düzenbaz, rezil, iblis!"

"Korkarım, suçluyum."

"Eğer bir beyefendiysen, çıkarsın."

"Hani beni seviyordun," dedi Turner, bunu ona niçin hatırlattığını bilmeden.

"Bunu ortaya atman iğrenç," diye fısıldadı Miranda.

"Niçin?"

Miranda, bu soru karşısında hayret ve öfkeyle ona baktı, "Seni niçin mi seviyorum? Bilmiyorum. Kesinlikle bunu hak etmiyorsun."

"Evet, doğru," diye kabullendi Turner.

"Neyse, zaten fark etmez. Artık seni sevdiğimi sanmıyorum," dedi çabucak. Yerle bir olmuş gururunu kurtarmak için her şeyi söylemeye hazırdı. "Haklıymışsın. Sadece geçici bir gençlik aşkıydı."

"Hayır, değildi. Aşk bu kadar çabuk bitmez."

Miranda'nın gözleri irileşti. Neler söylüyordu? Onun aşkını istiyor muydu? "Turner, sen ne istiyorsun?"

"Seni." Sesi fısıltıdan da kısık çıkmıştı.

"Hayır, istemiyorsun," dedi Miranda, her şeyin ötesinde heyecanı yüzünden. "Bunu kendin söyledin."

Turner öne doğru bir adım attı. Belki bunun için cehenneme gidecekti ama önce cenneti görecekti. "Seni istiyorum," dedi. Gerçekten istiyordu. Onu, kendisinin bile anlayamayacağı kadar güçlü, arzulu ve yoğun bir duyguyla istiyordu. Arzunun da ötesinde.

İhtiyacın ötesinde.

Açıklanabilir bir şey değildi, kesinlikle hiç mantıklı da değildi ama gerçek ve inkâr edilemezdi.

Yavaş yavaş aralarındaki mesafeyi kapattı. Miranda ateşin yanı başında donakalmıştı. Dudakları ayrıldı, soluk sayısı artıyordu. "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi." Sonra oldukça seri bir hareketle eğilip genç kızı kucakladığı gibi kaldırdı.

Miranda kımıldamadı, ona karşı mücadele etmedi. Turner'ın vücudunun ısısı sarhoş ediciydi. İçine işliyor, kemiklerini eritiyordu. Ruhunu haz ve haylazlık duygusuyla dolduruyordu.

"Ah, Turner," diye iç çekti.

"Ah, evet." Onu yavaşça ve nezaketle yatağa yatırırken dudakları çene hattı boyunca dolaştı.

Turner bedeniyle onun bedenini örtmeden önce Miranda gözlerini dikip ona baktı. Onu ilk gördüğü andan bu yana sevdiğini ve hep bu anın gelmesini beklediğini düşündü. Turner henüz ona, yüreğini göklere uçuracak sözleri söylememişti, ancak şu an bunun pek bir önemi yok gibi görünüyordu. Mavi gözleri öylesine ışıltılı ve yoğun bakıyordu ki, Miranda Turner'ın kendisini biraz olsun sevdiğini düşündü. Ve bu bile onun için yeterliydi.

Bunu mümkün kılmak için yeterli.

Bunu doğru kılmak için yeterli.

Bunu mükemmel kılmak için yeterli.

Miranda üstünde onun ağırlığıyla yatağın içine gö-

müldü. Kabarık saçlarına dokunmak için elini uzattı. "Çok yumuşak," diye mırıldandı. "Bunlara yazık oluyor."

Turner başını kaldırdı ve keyifle ona baktı. "Yazık mı?"

"Bir erkekte," dedi Miranda utangaç bir gülümsemeyle. "Uzun kirpikler gibi. Kadınlar onlar için ölürler."

"Ölürler, ölmezler mi?" Turner sırıttı. "Kirpiklerimin değeri nedir?"

"Çok, çok yüksek."

"Sen de uzun kirpikler için ölür müydün?"

"*Seninkiler için* ölürdüm."

"Gerçekten mi? Senin koyu saçlarının yanında biraz açık kalmazlar mıydı sence?"

Miranda şakacıktan vurdu ona. "Ben onların yüzümde titreşmesini istiyorum budala, göz kapaklarımda olmalarını değil."

"Sen bana budala mı dedin ?"

Miranda sırıttı. "Evet."

"Bu da budalaca bir his mi?" dedi ve genç kızın çıplak bacağını okşadı.

Miranda başını salladı, nefesi kesilecekmiş gibi hissediyordu.

"Ya bu?" Turner'ın eli Miranda'nın göğsünü kavradı.

Miranda düzensiz sesler çıkararak inliyordu.

"Ya bu?"

"Hayır," diyebildi Miranda sadece.

"Nasıl bir his?"

"Güzel."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Harika."

"Başka?"

Miranda'nın nefesi kesilir gibi oldu, Turner'ın ince ipek kumaşın altında büzüşmüş göğüs ucunda daireler çizerek dolaştırdığı işaret parmağına yoğunlaşmamaya çalışıyordu. Bunu tanımlamak için tek düşünebildiği sözcüğü söyledi, "Ateşli."

Turner hayretle güldü. "Ateşli mi?"

Miranda'nın tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bedeninin her yerine Turner'ın sıcaklığı dokunuyordu. Öylesine sağlam ve ağır bir erkekti ki, Miranda bir uçurumun kenarından kayıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Düşüyor, düşüyordu ama kurtarılmak istemiyordu. Sadece onu da beraberinde götürmek istiyordu.

Turner onun kulaklarını dişledi ve sonra da dilini omuz boşluğunda dolaştırmaya başladı, dişleri genç kızın kombinezonunun ince askısına takılıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu çatallaşan sesiyle.

"Sıcak." Tek bir sözcük bedeninin her bir noktasını tanımlıyor gibiydi.

"Hımm, iyi. Böyle olman çok hoşuma gidiyor." Eli usulca ipeksi kumaşın altına kayıp çıplak göğsünü avuçladı.

"Ah, aman Tanrım! Oh, Turner!" diye inledi ve sırtını yay gibi büktü. Bu hareketiyle farkında olmadan onun avucunu daha da doldurdu.

"Tanrı mı yoksa ben mi?" diye sordu Turner muzipçe.

Miranda kesik kesik nefes alıyordu. "Ben... Hiç... Bilmiyorum."

Turner öteki elini de kombinezonunun kenarından kaydırdı ve yumuşak kavisli kalçasını hissedinceye kadar yukarıya doğru çıktı.

"Demek ki," diye mırıldandı ensesine doğru, "Sanırım beni tercih ediyorsun."

Miranda hafifçe gülümsedi. "Lütfen, dinden söz etme." Yaptıklarının kilisede, okulda, evde ve başka her yerde ona öğretilen değerlere aykırı gittiğini anımsamak istemiyordu.

"Bir tek şartla."

Miranda gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Şu Tanrı'ın cezası şeyi çıkartırsan."

"Çıkartamam."

"Çok güzel ve yumuşak, sana bundan yüzlerce alırım ama eğer şimdi ondan kurtulmazsan, elimde lime lime olacak," dedi ve sertliğini ona hissettirmek için basenlerine sürtündü.

"Ben yapamam. Neden bilmiyorum." Miranda yutkundu. "Ama sen yapabilirsin."

Sinsi bir sırıtmayla Turner'ın dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Böyle bir cevap beklemiyordun." Doğrulup diz çöktü ve kombinezonunu yukarıya doğru sıyırarak çıkarttı.

Miranda çıplak teni üzerinde havanın soğukluğunu hissetti ama garip bir şekilde artık örtünmek ihti-

yacı duymuyordu. Bu adamın, bedenindeki her noktaya dokunabilmesi ona son derece doğal geliyordu. Turner'ın gözleri, genç kızın hararetli bedenini sahiplenirmiş gibi taradı ve ateşli ifadesi onu daha da heyecanlandırdı. Bir kadının bir erkeğe ait olabileceği her bakımdan ona ait olmak istiyordu. Onun sıcaklığı ve gücüyle kendini kaybetmek istiyordu.

Ve onun da kendisine bütünüyle teslim olmasını istiyordu. Eliyle onun göğsüne uzandı ve parmaklarını koyu renkli düz meme uçlarında gezdirdi. Turner titredi.

"Canını mı yaktım?" diye fısıldadı Miranda merakla.

"Tekrar yap," diye fısıldadı.

Miranda, Turner'ın önceki okşayışlarını taklit ederek onun meme ucunu işaret parmağı ve baş parmağı arasına aldı. Meme ucunun dokunuşuyla sertleşmesi karşısında zevkle gülümsedi. Bir çocuğun yeni bir oyuncağı keşfetmesi gibi Miranda öteki elini de oyuna soktu. Onun meraklı parmakları altında hızla kontrolü kaybettiğini fark eden Turner eliyle onun elini tutup sabitledi. Bir dakika boyunca onu süzdü, mavi gözleri adeta ateş saçıyordu. Öylesine yoğun bakıyordu ki, Miranda bakışlarını kaçırma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. Gözlerini onun gözlerinde tutmak için kendini zorladı. Korkmadığını, utanmadığını ve en önemlisi de onu sevdiğini söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini bilmesini istiyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı.

Ama Turner donakalmış gibi görünüyordu, hâlâ Miranda'nın elini tutuyordu. Tuhaf, paramparça, neredeyse... korkmuş görünüyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Miranda, bu konuda onu nasıl temin etmesi gerektiğinden emin değildi. "İncitmeyeceksin."

"Ben – "

"Lütfen," dedi Miranda yalvarırcasına. Ona ihtiyacı vardı. Ona *şimdi* ihtiyacı vardı.

Miranda'nın ateşli yakarışı ile tüm çekinceleri bozguna uğrayan Turner, onu kaldırıp kendine doğru çekti ve şehvetle öptükten sonra sırtını yatağa bıraktı. Bu kez kendisi de onunla birlikte boylu boyunca uzanmış, bedeninin baskısıyla genç kızın göğüslerini dümdüz etmişti. Elleri her yerdeydi, genç kız onun adını sayıklıyor ve her bir dokunuş, her bir ses içindeki ateşi daha da çok körüklüyordu.

Miranda onu hissetmek istiyordu. Her noktasını.

Aralarındaki son engelden kurtulmak istedi ve Turner'ın üzerindeki eğreti eteği sıyırıp attı. Bir sürtünme hissi ve işte ortada hiç bir şey kalmamıştı... Turner'dan başka.

Turner'ın sertliğini hissedince derin bir iç çekti. "Oh, Tanrım."

Bunun üzerine Turner kıkırdadı. "Hayır, sadece ben." dedi ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Bunu konuşmuştuk."

"Ama o kadar..."

"Büyük mü?" dedi Turner gülümseyerek. "Bu senin suçun tatlım."

"Yaa, hayır." Onun altında debelendi. "Bunu ben yapmış olamam."

Turner onun üzerine daha da büyük bir güçle abandı. "Şşş."

"Ama benim istediğim..."

"İstediğin olacak." Onu ateşli bir öpüşle susturdu. Hangi konuda söz verdiğinden bile emin değildi. Miranda yeniden inlemeye başlayınca, dudaklarını onun dudaklarından uzaklaştırdı ve geçtiği her noktayı alazlar içinde bırakarak göbeğine doğru indi. Diliyle göbeğinin çevresinde gezindi ve sonra dilini göbek çukurına daldırdı. Sonra elleri bacaklarına gitti, gevşeyip açılmaları, Turner'ın istilasına hazırlanmaları gerekiyordu.

Onu öpmek istiyordu. Onu yiyip yutmak istiyordu ama genç kızın böylesine bir yakınlığa henüz hazır olduğunu düşünmüyordu. Bu yüzden elini bacaklarının arasına götürdü...

Bir parmağı içerdeydi.

"Turner!" diye haykırdı Miranda. Turner memnuniyetle gülümsemeden edemedi. Onun kıvranma ritmine uyarak baş parmağı ile pembe kıvrımlar üzerinde hafif vuruşlar yapıyordu. Bir yandan da, yuvarlanıp yataktan düşmemesi için boşta kalan eliyle kalçalarından sıkıca tutması gerekiyordu.

Dudaklarını dudaklarına götürdü ve, "Benim için aç," diye inledi.

Miranda hafif bir zevk çığlığı attı ve sanki bacakları erimiş gibiydi. Turner'ın sertliği bacak aralarına do-

kunuyor ve onun yumuşaklığını yokluyordu. Turner dudaklarını onun kulağına götürdü ve fısıldadı, "Şimdi seninle sevişeceğim."

Miranda soluksuz kalmıştı, çaresizce başını salladı.

"Şimdi benim olacaksın."

"Oh, evet, *lütfen.*"

Yavaşça yaklaştı, onun dar masumiyeti karşısında sabırlıydı. Bu onu öldürüyordu ama kendini tutacaktı. Onun içine dalıp sert ve ateşli vuruşlar yapmayı her şeyden çok istiyordu ama bunun için beklemek zorundaydı. Onun ilk seferinde böyle bir şey yapamazdı.

Miranda, "Turner," diye fısıldayınca, genç adam bir kaç saniye daha beklemesi gerektiğini fark etti. Dişlerini sıkarak sadece bir kısmı onun içinde kalacak şekilde geri çekildi.

Miranda onun omuzlarını kavradı. "Oh, hayır, Turner. Gitme!"

"Şşş. Merak etme. Hâlâ buradayım." Tekrar içeri girdi.

"Beni terk etme," diye fısıldadı Miranda.

"Terk etmeyeceğim." Sonra kızlık zarına ulaştı ve direnci karşısında inledi. "Bu biraz canını yakacak, Miranda."

"Umurumda değil." Parmaklarını Turner'ın çıplak bedenine geçirdi.

"Sonra umurunda olabilir," dedi ve elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak biraz daha yaklaştı.

Miranda'nın vücudu yay gibi gerilmiş, onun adını

sayıklıyordu. Kollarıyla onu sarmalamış ve parmaklarını sırtına bastırıyordu. "*Lütfen*, Turner," diye yalvardı. "Oh, lütfen. Lütfen, lütfen."

Turner, kendini daha fazla kontrol edemeyerek sonuna kadar daldı. Miranda'nın onu sarmalayıp sıkmasının oluşturduğu hoş duygu ile titriyordu. Sonra Miranda altında kaskatı kesildiğini ve irkildiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi, bedeninin dayanılmaz arzularını göz ardı ederek "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Acıyor mu?"

Miranda gözlerini sımsıkı yumdu ve başını iki yana doğru salladı.

Turner, genç kızın göz kenarlarındaki yaşları öperek sildi ve,

"Yalan söyleme," dedi.

"Birazcık," dedi fısıltıyla.

"Şimdi daha güzel olacak," dedi Turner, ateşli bir sesle. "Söz veriyorum." Genç kızı ağırlığından kurtarmak için, dirsekleri üzerinde bedenini biraz yukarı kaldırarak, yeniden hareket etmeye başladı – yavaş, emin, her biri, o tatlı sürtünme duygusu ile şehvet sarsıntıları getiren vuruşlarla.

Kendisini kontrol altında tutmaya çabalarken, çenesi kenetlenmiş ve bütün kasları kaskatı kesilmişti. *İçeri dışarı, içeri dışarı*, diyordu kendi kendine. Bir saniyeliğine bile ritmi şaşırırsa, kontrolünü bütünüyle kaybedecekti. Onun için en iyisini yapmak istiyordu. Kendini dert etmiyordu – gece bitmeden cennete erişeceğini biliyordu.

Fakat Miranda için... Bütün bildiği, onun da kesin mutluluğu bulması için yoğun bir çaba harcaması gerektiğiydi. Daha önce bir bakire ile birlikte olmamıştı, o yüzden bunun gerçekleşebilme ihtimalinden emin değildi ama elinden geleni yapacaktı. Konuşmasının bile kontrolü kaybetmesine neden olacağından korkuyordu, yine de, "Nasıl hissediyorsun?" demeyi başardı.

Miranda gözlerini açtı. "İyiyim. Artık acımıyor."

"Hiç mi?"

Başını salladı. "Harika hissediyorum," dedi ve parmaklarını Turner'ın sırtında dolaştırmaya başladı.

Turner, onun tüy gibi hafif dokunuşlarıyla titredi ve kontrolünün elinden kaydığını hissetti.

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı.

Turner, Miranda'nın anlayamadığı bir şeyler homurdandı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Miranda karnında bir hızlanma, sonra da dayanılmaz bir daralma hissetti. Parmakları ve ayak parmakları uyuşmaya başladı ve tam bedeninin binlerce parçacığa bölüneceğinden emin olduğu anda içinden bir şeyler koptu ve kalçaları yataktan öylesine bir kuvvetle sıçradı ki Turner havaya kalktı.

"Oh, Turner!" diye bağırdı. "Yardım et!"

Turner, bütünüyle kontrolden çıkmıştı. "Edeceğim," diye mırıldandı. "Yemin ederim." Ve sonra bir çığlık attı, suratı sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. En nihayetinde soluk soluğa kaldı kendini Miranda'nın üzerine bıraktı.

Birkaç dakika birbirlerine dolanmış halde yattılar, sırılsıklamdılar. Miranda, onun üzerindeki ağırlığını, bu hoş rehavet duygusunu sevmişti. Eliyle Turner'ın saçlarını okşadı. Keşke çevrelerindeki dünyadan uzak olabilselerdi. Birileri onların yokluğunu fark etmeden bu küçük av kulübesinde kozalarına çekilmiş olarak kalabilselerdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Miranda yumuşak bir sesle.

Turner'ın dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirdi, "Sence nasıl hissediyorum?"

"Umarım iyi hissediyorsundur."

Turner yana çekildi ve tek dirseği üzerine yaslanarak iki parmağı ile Miranda'nın çenesini tuttu. "Çok iyi hissettiğime emin olabilirsin," dedi.

Miranda gülümsedi. Bundan daha iyisini hayal bile edemezdi...

"Sen nasıl hissediyorsun?" dedi Turner sakince, kaşlarını merakla havaya kaldırmıştı. "Ağrın var mı?"

"Sanmıyorum. Belki sonra olabilir."

"Olacaktır."

Miranda kaşlarını çattı. Demek ki bakire kızlarla birlikte olmak konusunda oldukça deneyimliydi. Evlendiklerinde Leticia'nın zaten bir çocuk taşıdığını söylemişti. Sonra Miranda bu düşünceyi kafasından attı. Leticia'yı düşünmek istemiyordu. Şimdi olmazdı. Turner'ın ölü eşinin yataklarında yeri yoktu.

Sonra bebekleri düşünmeye başladı. Sarışın mavi gözleriyle neşe içinde ona gülümseyen bebekler. Turner'ın küçük bir kopyası, istediği buydu. Bebe-

ğin kendisine benzeyebileceğini biliyordu ama onun aklından geçen bebek, gamzelerine kadar bütünüyle Turner'a benziyordu.

Nihayet gözlerini açtığında Turner'ın kendisine baktığını gördü. Turner Miranda'nın dudaklarına dokundu. "Seni böyle hayallere sürükleyen nedir?" diye mırıldandı Turner. Sesi doyuma ulaşmış olmanın huzuruyla doluydu.

Miranda düşüncelerinden utanarak, Turner'ın bakışlarından kaçmaya çalıştı. "Önemli bir şey değil," dedi mırıltı halinde. "Hâlâ yağıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Turner ve kalkıp pencereden dışarıya bir göz attı.

Miranda çarşafı çekip çıplak vücudunu örttü, havayı sorduğuna pişman olmuştu. Eğer yağmur izin verirse eve dönmeleri gerekecekti. Şimdiye kadar çoktan yokluklarının farkına vardıklarına emindi. Yağmurda barınacak bir yer aradıklarını iddia edebilirlerdi ama eğer yağmur durur durmaz eve dönmezlerse, bu bahane de çürümüş olurdu.

Turner perdeyi geri çekti ve Miranda'ya döndü. Genç kadın, onun saf erkeksi güzelliği karşısında nefesini tuttu. Babasının bir çok kitabında heykel resimleri görmüştü, hatta babasının odasında Michaelangelo'nun ünlü Davut heykelinin bir minyatürü vardı ama hiçbiri şimdi karşısında duran, canlı ve nefes alan bu adamla karşılaştırılamazdı. Sırf bu görüntünün bile kendisini yeniden baştan çıkarabileceğinden korkup bakışlarını yere çevirdi.

"Hâlâ yağıyor," dedi. "Ama giderek hafifliyor. Dağınıklığımızı toplayalım da, hava açar açmaz gitmeye hazır olabilelim."

Miranda başını salladı. "Bana giysilerimi uzatabilir misin?"

Turner tek kaşını kaldırdı. "Şimdi terbiyeli olmak zamanı mı geldi?"

Miranda başını salladı. Belki bu aptalca bir şeydi ama bu ahlak dışı davranışın üzerine, bir erkeğin gözü önünde yataktan çıplak kalkabilecek kadar görmüş geçirmiş değildi. Başıyla, hâlâ yerde yığın halinde duran eteğini işaret ederek, "Lütfen?" dedi.

Turner eteği alıp uzattı. Eteğin bazı bölümleri hâlâ ıslaktı çünkü Miranda onu düzgün bir biçimde sermeye zaman ayırmamıştı ama ateşe çok yakın olduğu için giyilemeyecek kadar da kötü durumda değildi. Çabucak giyindi ve evde hizmetçilerin yaptığı gibi, çarşafları düzgünce çekip gererek yatağı düzeltti. Sandığından daha zor bir işti, hele yatak böyle duvara yapışık dururken.

Kulübeyi düzelttiklerinde artık yağmur da hafif bir çiseleme haline gelmişti.

Miranda, "Kıyafetlerimizin şu anda olduğundan daha fazla ıslanabileceğini sanmıyorum," derken, yağmuru kontrol etmek için elini pencereden dışarı uzattı.

Turner başını salladı ve eve gitmek üzere yola koyuldular. Turner konuşmuyor, Miranda da sessizliği bozmak istemiyordu. Şimdi ne olmuştu? Turner

onunla evlenmek zorunda mıydı? Şüphesiz evlenmeliydi ve eğer Miranda'nın sandığı gibi bir beyefendi ise evlenirdi. Turner Miranda'yı iyi tanıyordu, kendisini evlenmeye zorlamak için bu durumdan başkalarına söz etmesi konusunda kaygılanmasına gerek yoktu.

On beş dakika sonra, Chester Malikanesi'ne giden merdivenlerin önünde duruyorlardı. Turner Miranda'ya baktı, gözleri ciddi ve sabitti. "İyi olacak mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Şimdi neden böyle bir şey soruyordu ki?

"İçeri girince konuşma imkanımız olmayacak," diye açıkladı Turner.

Miranda, karnındaki ağrıyı belli etmemeye çalışarak başını salladı. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Turner boğazını temizledi ve sanki kravatı çok sıkıymış gibi yakasını çekiştirdi. Tekrar boğazını temizledi. "Eğer çabuk hareket etmemizi gerektiren bir durum ortaya çıkarsa bana haber vereceksin."

Miranda tekrar başını salladı, bir yandan da bunun bir soru mu yoksa düz cümle mi olduğunu ayırt etmeye çalışıyordu. En sonunda, her ikisinden de biraz olduğuna karar verdi. Gerçi, bunun neyi değiştireceğinden emin değildi.

Turner derin bir nefes aldı. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olacak."

"Ne konuda?" diye sordu Miranda hiç düşünmeden. Şu anda her şeyin basit ve anlaşılır olması gerekmiyor muydu? Daha tartışılacak ne vardı ki?

"Daha çok kendim," dedi Turner, sesi biraz kaba çıkmıştı. "Ama kısa bir süre sonra görüşeceğiz ve her şeyi yoluna koyacağım. Kaygılanmana gerek yok."

Ve sonra, beklemeye tahammülü kalmadığı ve böylesine verici olmaktan bıktığı için, patladı, "Benimle evlenecek misin?"

Tanrı biliyor ya, erkekler bu durumlarda konuşmayı pek sevmiyorlardı.

Turner, bu ani sorgulama karşısında şaşırmış görünüyordu ama yine de tereddütsüz, sert bir tavırla, "Elbette," dedi.

Tam Miranda'nın içi mutlulukla dolmak üzereyken Turner devam etti, "Zorunda kalmadığımız sürece acele etmeye gerek görmüyorum."

Miranda başını salladı ve yutkundu. Bir bebek. Turner onunla sadece hamile olması durumunda evlenmek istiyordu. Böyle bir sebep olmasa da evlenebilirdi ama anlaşılan özgürlüğünün tadını çıkarmak istiyordu.

"Eğer hemen evlenirsek," dedi, "bunu zorunlu olarak yaptığımız açıkça belli olur."

"Senin zorunlu olarak yaptığın," dedi Miranda mırıldanarak.

Turner eğildi, "Ne?"

"Hiçbir şey." Tekrar söylemek küçük düşürücü olurdu. Bunu bir kez söylemesi bile yeterince küçük düşürücüydü.

"İçeri girmeliyiz," dedi Turner.

Miranda başını salladı.

Centilmen Turner başını eğdi ve Miranda'nın kolunu tuttu. Sonra onu oturma odasına götürdü. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

3 TEMMUZ 1819

Ve bu olay gerçekleştikten sonra, benimle bir kez olsun konuşmadı.

On İkinci Bölüm

Ertesi gün, Turner eve döndüğünde, bir kadeh brendi ile çalışma odasına çekildi, kafası karışıktı. Leydi Chester'ın evindeki parti bir kaç gün daha sürecekti, bu yüzden şehirdeki avukatlarıyla bir toplantı yapması gerektiğine dair bir hikâye uydurup erkenden ayrıldı. Kendisinin sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğinden emindi ama Miranda konusunda o kadar emin değildi. O masum bir kızdı – en azından olay öncesine kadar – ve daha evvel böyle bir şey yaşamamıştı. Onun adının çıkmaması için, her şey son derece normal görünmeliydi.

Ona erken ayrılmasının sebeplerini açıklayamadığı için pişmanlık duymuştu. Ayrılmasına karşı çıkacağını düşünmüyordu; neticede düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ona. Hatta evleneceklerini de söylemişti. Şüphesiz bu beklenmedik durum hakkında düşünmek için birkaç günlüğüne başını alıp gitmesinde kötü bir niyet olduğunu düşünmezdi.

Genç, evlenmemiş bir bayanı baştan çıkarmıştı. Üstelik o gerçekten de saygı duyduğu birisiydi, ailesinin baş tacı ettiği biri.

Yeniden evlenmeyi düşünmeyen bir adam olarak, açıkçası mantığıyla hareket ettiği pek söylenemezdi.

Koltuğun içine gömüldü ve yıllar önce arkadaşlarıyla birlikte Oxford'dan çıkıp sezonun ve Londra'nın zevklerine giderlerken koydukları kuralları anımsadı. Yalnızca iki temel kuralları vardı. Eğer kocalarının umursamadığı açıkça belli değilse evli bayanlara yaklaşılmayacaktı. Hele de bakirelere asla. Asla, asla, asla ve asla bakire bir kız baştan çıkarılmayacaktı.

Asla.

İçkisinden büyük bir yudum daha aldı. Yüce Tanrım. Bu konuda ona uygun yüzlerce kadın vardı. Genç yaşta dul kalmış o sevimli kontesle yakınlaşmışlardı. Katherine'den mükemmel bir metres olurdu, hem onunla evlenmesi de gerekmezdi.

Evlilik.

Bunu bir kez yapmıştı, sevgi dolu bir yürek ve gözlerinde yıldızlarla başladığı bir ilişkiydi. Aslında gülünecek bir şeydi. İngiliz yasaları evlilikte tüm otoriteyi erkeğe veriyordu ama hayatının en az kendi kontrolü altında olduğu zamanlar evli olduğu zamanlardı.

Leticia, yüreğini öğütmüş, toza çevirmiş ve onu öfkeli, ruhsuz bir adam olarak bırakmıştı. Onun öldüğüne memnundu. *Memnun.* Nasıl bir adam olmuştu? Uşak onu çalışma odasında bulduğunda ve bir kaza olduğunu, karısının da o kazada öldüğünü bildirdiğinde, Turner rahatladığını bile hissetmemişti. Rahatlama, en azından masum bir duygu olurdu. Hayır, Turner'ın ilk düşündüğü –

Tanrı'ya şükürler olsun.

Leticia ne kadar aşağılık olursa olsun, kaç kez

onunla evlenmemiş olmayı dilerse dilesin, yine de ölümü üzerine daha iyi şeyler hissedemez miydi? Ya da en azından düşmanca olmayan şeyler?

Ve şimdi... ve şimdi... Pekâlâ, gerçek şuydu; evlenmeyi istemiyordu. Leticia'nın ölü bedenini eve getirdiklerinde bu karara varmıştı. Bir karısı olmuştu. Bir başkasını istemiyordu. En azından kısa bir süre için.

Ancak Leticia'nın bütün yaptıklarına karşın, içindeki doğru ve iyi olan her şeyi öldüremediği belli oluyordu, çünkü işte buradaydı, Miranda ile evlenmeyi planlıyordu.

Onun iyi bir kadın olduğunu biliyordu, kendisini asla aldatmayacağını da... Ama Tanrı biliyordu ya, zaman zaman başına buyruk birisi olabilirdi. Turner onun kitapçı dükkânındaki halini, dükkân sahibine küçük el çantasıyla saldırmasını düşündü. Şimdi onun karısı olacaktı ve onun başını dertten uzak tutmak da Turner'a kalacaktı.

Küfürler savurdu ve içkisinden bir yudum daha aldı. Bu tür bir sorumluluk istemiyordu. Bu çok fazlaydı. Sadece huzur istiyordu. Bu çok aşırı bir istek miydi? Kendinden başka hiç kimseyi düşünmek zorunda olmadığı bir huzur. Kaygılanmak, yüreğini başka bir yenilgiye karşı daha korumak zorunda kalmayacağı bir huzur.

Bu çok mu bencilceydi? Belki de, ama Leticia'dan sonra biraz bencilliği hak ediyordu. Elbette, hak etmeliydi.

Öte yandan, evlilik birkaç fayda getirebilirdi.

Miranda'yı düşündüğünde bile içi hop ediyordu. Yatakta. Onun kollarında. Ve sonra geleceğin neler getirebileceğini hayal etmeye başlıyordu.

Miranda. Yine yatakta. Sonra tekrar yatakta. Yine yatakta. Ve yine –

Kim düşünebilirdi ki? *Miranda.*

Evlilik. Miranda ile evlilik.

İçkisinin kalanını yudumlarken düşündü, onu öyle çok beğeniyordu ki. Onunla sohbet etmek, sezonda bulunan öteki tüm bayanların hepsinden daha ilginç ve daha eğlenceliydi. Eğer insan bir eşi olsun istese, bu pekâlâ Miranda olabilirdi.

Bu duruma son derece romantik bir beklenti içerisinde yaklaşmadığını anladı. Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı. Belki de yatmalı ve sabaha kadar zihninin berraklaşacağını ümit etmeliydi. Derin bir iç çekti, bardağını masaya geri koydu ve ayağa kalktı, sonra tekrar düşündü ve bardağını tekrar eline aldı. Bir brendi daha iyi gelebilirdi.

***

Ertesi sabah uyandığında, Turner'ın kafası zonkluyordu ve zihni de önceki gece olduğundan daha iyi durumda değildi. Kuşkusuz hâlâ Miranda ile evlenmeyi planlıyordu – bir centilmen soylu bir bayanla, yaptıklarının bedelini ödemeden uzlaşamazdı.

Ama Turner bu acele etme duygusundan nefret ediyordu. Bu kargaşaya bütünüyle kendisinin sebep olması durumu hafifletmiyordu. Her şeyi kendini

tatmin edecek şekilde sıraya koyduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

İşte bu yüzden, kahvaltı için aşağıya indiğinde, arkadaşı Lord Harry Winthrop'tan aldığı mektup çok hoşuna gitti. Harry, Kent'te biraz arazi almayı düşünüyordu. Acaba Turner araziye bakıp fikrini söylemek ister miydi?

Turner, bir saate kalmadan hazırlanıp aşağı inmişti. Sadece birkaç günlüğüne gidiyordu. Geri döndüğünde Miranda ile ilgilenecekti.

***

Miranda, Turner partiden erken ayrıldığı için çok fazla üzülmemişti. Yapabilseydi, o da aynısını yapardı. Hem, onun yokluğunda daha net düşünebiliyordu. Gerçekte tartışacak çok şey olmamasına rağmen – yetiştirilişinin tüm değerlerine ters bir davranışta bulunmuştu ve eğer bu durumda Turner ile evlenmezse sonsuza dek lanetlenecekti – en azından birazcık da olsa duygularının kontrolü altında olduğunu hissetmek bir ölçüde rahatlatıcıydı.

Birkaç gün sonra Londra'ya döndüklerinde, Miranda bir an önce Turner'ı görmek istemişti. Miranda, onu evliliğe zorlamayı istememişti ama bir centilmen centilmen, bir leydi de leydi idi. Bunların ikisi bir araya geldiği zaman genellikle sonunda bir düğün olurdu. Turner bunu biliyordu. Onunla evleneceğini söylemişti.

Şüphesiz bunu yapmak istiyordu. Miranda yakın-

laşmalarından son derece etkilenmişti – o da bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Bu tek taraflı olamazdı, en azından tümüyle öyle olamazdı.

Leydi Rudland'e Turner'ın nerede olduğunu sorarken olağan bir ses tonu kullanmayı başarmıştı. Annesi, şehri terk etmesi dışında, onun nerde olduğuyla ilgili en küçük bir fikri olmadığını söyledi. Miranda'nın göğsü daraldı ve mırıldandı, "Ya," ya da "Anladım," gibi birkaç söz söyledikten sonra merdivenleri bir solukta çıkıp odasına kapandı ve elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak ağladı.

Ama kısa bir süre sonra içine tekrar iyimserlik doğdu ve bir menkûl işi için şehrin dışına çağırılmış olabileceğine karar verdi. Northumberland çok uzaktaydı. Kesinlikle en az bir haftalığına gitmiş olmalıydı.

Bir hafta geldi geçti ve Miranda'nın yüreğinde, ümitsizliğin yanı sıra öfke de büyümeye başladı. Kimseye Turner'ın nerede olduğunu sormuyordu – Bevelstoke ailesinde hiç kimse, ikisinin yakınlığının farkında değildi, Miranda her zaman Olivia'nın arkadaşı olarak kabul ediliyordu, Turner'ın değil – eğer sorsaydı, bu şüphe uyandırırdı. Turner'ın kaldığı yere gidip onunla ilgili sorular sormasının da hiç bir mantıklı sebebi olamayacağını söylemeye gerek yoktu.

Ancak bir hafta daha geçtikten sonra, Miranda artık Londra'da kalmaya dayanamayacağına karar verdi. Babası için bir hastalık uydurdu ve Bevelstoke ailesine, babasına bakmak için derhal Cumberland'e geri dönmesi gerektiğini söyledi. Hepsi son derece kaygılandı-

lar ve Leydi Rudland bir hizmetçi ve iki yardımcıyla kendi arabasını kullanabileceğini söyleyince Miranda biraz suçluluk hissetti.

Ama bunun yapılması gerekiyordu. Daha fazla Londra'da kalamazdı. Çok acı çekiyordu.

Bir kaç gün sonra evindeydi. Babası hayrete düştü. Genç kızlar hakkında fazla bir şey bilmezdi ama sezon zamanı hepsinin Londra'da bulunmak istediklerinden emindi. Ancak onun için önemli değildi; Miranda'nın varlığı onu rahatsız etmiyordu. Onun orada olduğunun farkına bile varmıyordu. Bu yüzden elini okşadı ve değerli elyazmalarının başına döndü.

Miranda'ya gelince, eve geri geldiği için mutlu olduğuna neredeyse kendini inandıracaktı. Kendini, yeşil tarlaları, göllerin temiz havasını, köyün sakin temposunu ve erken yat erken kalk yaklaşımını özlediğini düşünmeye zorluyordu. Hiçbir zorunluluğu ve yapacak hiçbir şeyi olmaksızın öğlene kadar uyuyor ve her gece geç vakitlere kadar öfkeyle günlüğüne bir şeyler karalıyordu. Gelişinden iki gün sonra Olivia'dan bir mektup aldı. Mektubu açarken Miranda gülümsedi – Olivia derhâl bir özlem mektubu yazacak kadar sabırsızdı. Miranda, mektubu okumadan önce bir yerlerde Turner'ın adını görebilmek umuduyla hızla bir göz attı ama ondan hiç söz edilmiyordu. Şaşırsın mı rahatlasın mı emin değildi, tekrar başa döndü ve okumaya başladı. Olivia'nın yazdığına göre onsuz Londra sıkıcıymış. Meğer Miranda oradayken onun sosyeteye ilişkin alaysı gözlemlerinin ne kadar eğlendirici olduğunun

farkında değilmiş. Tekrar ne zaman gelecekmiş? Babası daha iyi miymiş? Değilse bile en azından iyileşiyor muymuş? Miranda bu cümleleri vicdanı sızlayarak okudu. Babası aşağı kattaki çalışma odasında, oldukça zinde bir halde elyazmaları üzerinde çalışıyordu.

Miranda derin bir iç çekerek vicdanını bir kenara koydu ve Olivia'nın mektubunu katladıktan sonra masasının çekmecesine yerleştirdi. Yalanın her zaman günah olmadığına karar verdi. Şüphesiz, Londra'dan kaçmak için ne yapsa haklıydı, çünkü orada kalsaydı tek yapabileceği öylece oturup Turner'ın oraya ne zaman yolunun düşeceğini beklemek ve ümit etmek olacaktı.

Taşrada da tek yaptığı şey oturup onu düşünmekti. Bir akşam, kendini günlüğünde Turner'ın adının günde kaç defa geçtiğini saymaya zorladı. Bıkkınlık vericiydi, tam otuz yedi kez.

Anlaşılan o ki, taşraya gelmek de zihninin rahatlamasını sağlayamamıştı.

Aradan daha iki hafta geçmemişti ki, beklenmedik bir biçimde Olivia çıkageldi.

"Livvy, ne işin var senin burada?" diye sordu Miranda, arkadaşının beklediği misafir salonuna doğru koşarken. "Birisine mi bir şey oldu?" " Bir sorun mu var?"

"Hiçbir şey yok," diye yanıtladı Olivia. "Sadece seni götürmeye geldim. Londra'da sana çok ihtiyaç var."

Miranda'nın kalbi, düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı. "Bana kimin ihtiyacı var ki?"

"Benim!" Olivia kolunu onunkine geçirdi ve onu oturma odasına götürdü. "Aman Tanrım, sensizlik benim için tam bir felaket."

"Annen sezonun tam ortasında şehirden ayrılmana nasıl müsaade etti? Buna inanamıyorum."

"Beni resmen kapının dışına iteledi. Sen gideli bambaşka bir yaratığa dönüştüm."

Miranda içinde bulunduğu duruma rağmen güldü. "O kadar da kötü davranmış olamaz."

"Şaka yapmıyorum. Annem her zaman, benim üstümde iyi bir etkin olduğunu söyler ama bence, bu etkinin ne ölçüde olduğunu sen ayrılıncaya kadar fark etmemişti." Olivia suçlu suçlu gülümsedi. "Şu dilimi bir türlü tutamıyorum."

"Hiç tutamadın ki." Miranda gülümsedi ve kanepeye yöneldi. "Biraz çay ister miydin?"

Olivia başını salladı. "Niçin başım bu kadar çok derde giriyor anlamadım. Söylediklerimin çoğu senin söylediklerinin yarısı kadar bile değil. Londra'da ki en kötü dil sende var."

Miranda, hizmetçiyi çağırmak için çanın ipini çekti. "Hiç de bile."

"Elbette sende. En kötü sensin ve bunu bildiğini biliyorum. Söylediklerinin hiç biri yüzünden başın derde girmiyor. Bu çok büyük bir haksızlık."

Miranda gülümsememek için dudaklarını ısırdı ve yanıtladı, "Evet ama belki de ben her şeyi senin kadar yüksek sesle söylemiyorum."

"Haklısın." Olivia derin bir iç çekti. "Biliyorum

haklısın ama yine de son derece sinir bozucu. Senin gerçekten de hınzır bir espri anlayışın var."

"Hadi canım sen de, ben o kadar da kötü biri değilim."

Olivia bir kahkaha attı. "Evet, öylesin. Turner da her zaman böyle söyler, yani bunu söyleyen bir tek ben değilim."

Miranda, onun adı geçince boğazında oluşmaya başlayan düğümü yutkunarak gidermeye çalıştı. Sonra sormanın tam vakti olduğunu düşündü ve, "O şehre döndü mü peki?" diye sordu.

"Hayır. Onu asırlardır görmedim. Arkadaşlarıyla birlikte Kent'te bir yerlerde."

Kent mi? Birinin Cumberland'den ötelere gidip yine de Britanya içinde kalabilmesi imkansız, diye umutsuzca düşündü Miranda. "Uzunca bir süredir ortalıkta yok."

"Evet, öyle, değil mi? Ve şimdi yine, Lord Harry Winthrop'la birlikte kayıplara karıştılar ve Harry oldum olası biraz kuduruktur, anlarsın ya."

Miranda anlamak istemiyordu.

"Eminim, şaraba, kadınlara ve bu gibi şeylere takılıp gittiler," diye sözünü sürdürdü Olivia.

Miranda'nın boğazındaki düğüm yeniden ortaya çıktı. Turner'ı bir başka kadınla birlikte düşünmek, özellikle de Miranda bir kadınla erkeğin birbirlerine ne ölçüde yaklaşabileceğini öğrendikten sonra, çok acı vericiydi. Onun yokluğuna dair bin bir türlü gerekçe uydurmuştu – günlerini hep ondan yana bahaneler yaratarak geçirmişti.

Ama onun başka bir kadınla olduğunu asla düşünmemişti. Turner aldatılmanın ne acı bir şey olduğunu biliyordu. Aynı şeyi Miranda'ya nasıl yapabilirdi?

Turner, onu istememişti. Gerçek onu bir yılan gibi soktu ve küçük korkunç tırnaklarını yüreğine batırdı.

Onu istememişti ama o Turner'ı hâlâ arzuluyordu ve bu çok acı vericiydi. Fiziksel bir acı. Onu hissedebiliyordu. Neyse ki Olivia, o sırada babasının değerli Yunan vazosunu inceliyordu çünkü yüzüne vuran acıyı başka türlü gizleyebilmesi mümkün değildi.

Miranda anlaşılmasını istemediği sözler homurdanarak kalktı ve pencereye gitti, dışarıya, ufka doğru bakarmış gibi yaptı. "Öyleyse iyi vakit geçiriyor olmalı," diyebilmeyi başardı en sonunda.

"Turner mı?" dedi Olivia. "Öyle olmalı, aksi takdirde bu kadar uzun kalmazdı. Annem keder içinde, bu yüzden de şu sıralar benim için fazla üzülmüyor. Bu durumda, ben seninle burada kalsam, bir sakıncası var mı? Haverbreaks, evde kimse olmadığı zamanlar çok büyük ve çekilmez geliyor."

"Elbette yok." Miranda, gözyaşlarına boğulmadan Olivia'ya bakabileceği anın henüz gelmediğini düşünerek bir süre daha pencerede kaldı. Son zamanlarda çok duygusal olmuştu. "Benim için de iyi olur. Burada, sadece babamın eşliğinde biraz yalnız hissediyorum."

"Doğru ya. O nasıl? İyileşiyordur umarım."

"Babam mı?" Miranda çaldığı çan üzerine gelen hizmetçinin araya girmesine memnun olmuştu.

Olivia'ya dönüp sorusunu yanıtlamadan önce hizmetçiye çay yapmasını söyledi. "Çok daha iyi."

"Uğrayıp ona bir geçmiş olsun demem gerekiyor. Annem de kendisine saygılarını iletmemi istedi."

"Hayır, bunu yapmamalısın," dedi Miranda aceleyle. "Hastalığının hatırlatılmasından hoşlanmıyor. Çok gururludur, bilirsin."

Sözleri hiç gevelemeyen birisi olan Olivia. "Ne kadar da tuhaf," dedi.

"Evet, öyle ama bu biraz *erkeklere* has bir rahatsızlık." Miranda durumu kurtarmaya çalışıyordu. Kadınlara özgü şikâyetleri o kadar çok duymuştu ki, erkeklerin de kendilerine özgü rahatsızlıkları olabileceğini düşündü. Yoksa bile, Olivia'nın bunu bileceğini zannetmiyordu.

Ancak Miranda, arkadaşının doymak bilmez merakını unutmuş gibiydi. "Sahi mi? Tam olarak nedir bu *erkek* şikâyeti?"

"Bu konuda konuşmamalıyım," dedi Miranda telaşla, içinden babasından özür dileyerek. "Bu babamı çok utandırır."

"Ama – "

"Ve annen bana çok bozulur. Bu körpe kulaklara hiç de uygun değil."

"Körpe kulaklar mı?" diye homurdandı Olivia. "Sanki senin kulakların benimkilerden daha az körpeymiş gibi."

Kulakları olmayabilirdi ama geri kalan taraflarının kesinlikle ondan daha az körpe olduğunu düşündü

Miranda hınzırca. "Artık bu konuyu kapatalım," dedi kararlı bir sesle. "Gerisini senin müthiş hayal gücüne bırakıyorum."

Olivia biraz homurdandı, derin bir iç çekti ve sordu, "Eve ne zaman geliyorsun?"

"Evdeyim zaten."

"Evet, evet, tabii ki. Burası senin resmi evin, biliyorum, ama şunu iyi bilmelisin ki Bevelstoke ailesi seni çok özlüyor. Londra'ya ne zaman dönüyorsun?"

Miranda alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Belli ki tüm Bevelstoke ailesi onu özlememişti, aksi takdirde ailenin malum bir üyesi Kent'te o kadar uzun süre kalmazdı. Yine de mutluluğu için mücadele etmek istiyorsa, yapabileceği tek şey Londra'ya geri dönmekti. Burada, Cumberland'de, oturup, günlüğüne kapanıp ağlamak veya umutsuzca pencereden dışarı bakmak onu omurgasız bir zavallı haline getirmişti.

"Eğer ben bir zavallıysam," diye mırıldandı kendi kendine, "En azından omurgalı bir zavallı olacağım."

"*Ne* dedin sen?"

"Londra'ya geri geleceğim," dedi Miranda büyük bir kararlılıkla. "Babam artık bensiz idare edebilecek kadar iyileşti."

"Harika. Ne zaman çıkalım?"

"Eh, iki üç gün içinde sanırım." Miranda kaçınılmaz olanı birkaç gün erteleyecek kadar cesur değildi. "Benim eşyalarımı hazırlamam gerekecek, sen de bu yorucu taşra yolculuğundan sonra biraz dinlenmek istersin."

"Evet biraz yorgunum. Belki de bir hafta kalmalıyız. Taşra hayatından yorulmadıysan tabii. Londra kalabalığından bir süre uzak kalmanın bence bir sakıncası yok."

"Yo hayır, hiç sorun değil." Miranda onu destekledi, Turner bekleyebilirdi. Bu arada bir başkasıyla evlenecek değildi ve Miranda, bu süreyi cesaretini toplamak için kullanabilirdi.

"Mükemmel. Öyleyse bugün öğlenden sonra ata binelim mi? Dört nala at koşturmak için can atıyorum."

"Güzel fikir." Çay geldi ve Miranda buharları çıkan çayı bardaklara doldurmaya başladı. "Bir hafta boyunca burada kalmak çok güzel olacak."

***

Bir hafta sonra, Miranda kesinlikle Londra'ya dönemeyeceğine karar vermişti. Asla. Son derece düzenli olan aybaşı, o ay gerçekleşmemişti. Olivia gelmeden birkaç gün evvel kanamasının başlamış olması gerekiyordu. Birkaç gün kendi kendine dengesinin bozulduğunu söyleyerek kaygılarını bastırmayı başarabilmişti. Sonra da, Olivia'nın gelişinin yarattığı heyecanla bu konuyu unutmuştu. Şimdi bir hafta daha geçmişti ve her sabah mide bulantısıyla uyanıyordu. Miranda, pek bir şey bilmiyor gibi görünse de, bir taşra kızıydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Yüce Tanrım, bir bebek. Ne yapacaktı? Turner'a söylemek zorundaydı. Başka bir kurtuluş yolu yoktu.

Masumiyetini, kaderde yazılmadığı açıkca belli olan bir evliliği zorlamak için, kullanmayı her ne kadar istemese de, çocuğunun doğma hakkını reddedebilir miydi? Ancak Londra'ya gitmek fikri acı vericiydi. Onun ardından koşmak, onu beklemek ve bir gün belki onu sever diye dua etmek ve hep ümit etmek; bunların hepsinden yorulmuştu. Bir kez olsun, Turner onun yanına gelebilirdi.

Gelecekti de, öyle değil mi? O bir centilmendi. Onu sevmeyebilirdi ama kesinlikle yanlış değerlendirmiş olamazdı, yükümlülüğünden kaçmayacaktı.

Miranda kendi kendine hafifçe gülümsedi. İşte olay bu noktaya gelmişti. O bir yükümlülük olmuştu. Ona sahip olacaktı – onca yıl onu düşledikten sonra, gerçekten de Leydi Turner olacaktı, fakat bu sadece bir yükümlülükten öteye gitmeyecekti. Elini karnına koydu. Başka türlü olsaydı, bu bir anlık bir mutluluk olabilirdi ama onun ağlamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Yatak odasının kapısının çalındığını duydu. Miranda ürkmüş bir ifadeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Miranda!" Olivia'nın sesi ısrarcıydı. "Kapıyı aç. Ağladığını duyabiliyorum."

Miranda derin bir nefes aldı ve kapıya yürüdü. Bunu Olivia'dan gizlemek çok kolay olmayacaktı ama denemek zorundaydı. Olivia son derece sadıktı, asla Miranda'nın güvenini sarsmazdı ama yine de, Turner onun erkek kardeşiydi. Olivia'ya ne yapacağı söylene-

mezdi. Miranda, Turner'ın sırtına tabanca dayatıp evlenmeye zorlamak için Olivia'yı kullanamazdı.

Miranda kapıya yönelmeden önce çabucak aynaya baktı. Gözyaşlarını silebilirdi ama gözlerinin kenarlarındaki kızarıklıklar için bahçedeki çiçek tozlarını suçlaması gerekecekti. Birkaç derin nefes aldı, sonra takınabildiği en parlak gülümsemeyi takındı ve kapıyı açtı.

Olivia'yı bir dakika bile kandıramadı.

"Aman Tanrım, Miranda," dedi onu kollarıyla sarmak için üzerine atılırken. "Ne oldu sana böyle?"

"Ben iyiyim," dedi Miranda. "Yılın bu zamanında gözlerim hep kaşınır."

Olivia geri çekildi ve bir an için ona baktı. Sonra bir tekme atarak kapıyı kapattı. "Ama senin rengin çok solgun."

Miranda'nın midesi altüst olmaya başladı. "Sanırım bir tür..." Cümlesini tamamlaması düşüncesiyle havada elini salladı. "Belki otursam iyi olacak."

"Bu yediğin bir şey olamaz," dedi Olivia ve onun yatağa kadar gitmesine yardımcı oldu. "Dün akşam yemeğine neredeyse hiç dokunmadın, ayrıca senin yediğin her şeyden ben de yedim, hatta daha da fazla." Yastıkları kabartırken Miranda'yı hafifçe ileri itti. "Yine de kendimi her zamanki gibi iyi hissediyorum."

"Belki de üşüttüm," diye geveledi Miranda. "Belki de Londra'ya bensiz dönmelisin. Senin de hasta olmanı istemiyorum."

"Saçmalama. Seni böyle tek başına bırakamam."

"Ben tek başıma değilim. Babam burada."

Olivia anlamlı anlamlı baktı. "Bilirsin babanı küçük düşürmek istemem ama hasta birisine nasıl bakılacağını bildiğini hiç sanmıyorum. Hatta kimi zaman onun bizim burada olduğumuzu hatırladığından bile emin değilim."

Miranda gözlerini kapadı ve yastıkların içine gömüldü. Olivia haklıydı. Babasını çok severdi ama insan ilişkileri söz konusu olunca babası bütünüyle ümitsiz bir vakaydı.

Olivia yatağın kenarına oturdu. Miranda o yokmuş gibi davranmaya çalıştı, gözleri kapalıyken bile sanki Olivia'nın kendisine baktığını bilmiyormuş gibi davrandı.

"Lütfen problemin ne olduğunu söyle bana, Miranda," dedi Olivia yumuşak bir sesle. "Sorun baban mı?"

Miranda başını iki yana salladı. Tam o sırada Olivia ağırlık merkezini değiştirdi. Altlarındaki yatak, bir sandal gibi sallandı ve Miranda'nın midesi altüst oldu ve birden çıkarma ihtiyacı duydu – Miranda Olivia'yı yere devirerek yataktan sıçradı ve odadaki lazımlığa tam zamanında yetişti.

"Aman Tanrım," dedi Olivia, aralarındaki mesafeyi – kendini emniyete alacak kadar – koruyarak. "Ne zamandan beri böylesin sen?"

Miranda tam cevap verecekken tekrar midesi kalktı.

Olivia bir adım geri attı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Miranda başını salladı, neyse ki saçlarını toplamıştı.

Olivia bir süre daha onu seyretti, lavaboya kadar gitti ve bir bez parçası ıslattı.

"Buyur," dedi, bezi Miranda'ya uzatırken.

Miranda bezi aldı ve yüzünü silerken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bence bu üşütme değil," dedi Olivia.

Miranda başını salladı.

"Dün gece yediğimiz balığın son derece iyi olduğundan kesinlikle eminim ve – "

Miranda'nın Olivia'nın nefes nefese kaldığını anlaması için onun yüzüne bakması gerekmiyordu. Biliyordu. Bütünüyle inanmıyor olabilirdi ama biliyordu.

"Miranda?"

Miranda olduğu yerde dondu kaldı.

"Sen– ?"

Miranda istem dışı yutkundu ve başını salladı.

"Ah aman. Ah aman. Of of of..."

Miranda hayatında, belki de, ilk defa Olivia'nın bütünüyle suskunluğa büründüğünü görüyordu. Miranda ağzını sildi ve sonra, nihayet midesi biraz rahatlayınca, lazımlıktan başını kaldırdı ve oturdu.

Olivia, sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. "Nasıl?" diye sordu nihayet.

"Olağan şekilde," dedi Miranda. "Seni temin ederim, kiliseyi uyarmak için bir sebep yok."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," dedi

Olivia telaş içinde." Seni üzmek istemedim. Sadece o kadar... Peki... bilmelisin ki... Peki... bu çok büyük bir sürpriz."

"Beni de hayrete düşürdü," diye karşılık verdi Miranda.

Olivia düşünmeden, "Senin için o kadar da şaşırtıcı olamaz," dedi. "Yani yaptıysan eğer... farkında..." Sanki birisi ayağıyla ağzına basıyormuş gibi kelimeler bir türlü ağzından çıkamıyordu.

"Yine de bir sürprizdi, Olivia."

Olivia şoku atlatıncaya kadar bir süre sessiz kaldı. "Miranda, sormak zorundayım..."

"Sorma!" dedi Miranda. "Lütfen bana kim olduğunu sorma."

"Winston mıydı?"

"Hayır!" diyerek yanıtladı kuvvetlice. Sonra mırıldandı, "Yüce Tanrım."

"Öyleyse kim?"

"Sana söyleyemem," dedi Miranda. "Hiç... kesinlikle hiç uygun olmayan birisiydi. Ben... ben ne düşünüyordum bilmiyorum ama lütfen bana tekrar sorma. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sorun değil," dedi Olivia, onu daha fazla zorlamanın akıllıca olmadığını kavradığı anlaşılıyordu. "Bir daha sormayacağım, söz veriyorum ama bu durumda biz ne yapacağız?"

Biz sözcüğünü duyunca Miranda elinde olmadan içinin biraz ısındığını hissetti.

"Yani, Miranda, sen hamile olduğundan emin mi-

sin?" Olivia'nın gözleri ümitle parlıyordu. "Sadece gecikmiş olabilirsin. Ben her zaman gecikirim."

Miranda odadaki lazımlığa doğru bariz bir bakış attı. Sonra başını sallayarak konuştu, "Ben hiç gecikmem. Asla."

"Bir yerlere gitmek zorunda kalacaksın," dedi Olivia. "Yoksa inanılmaz bir skandal olur."

Miranda başını salladı. Turner'a bir mektup göndermeyi planlıyordu ama bunu Olivia'ya söyleyemedi.

"Yapılacak en iyi şey seni buradan götürmek olacaktır. Ülke dışına belki de. Fransızcan nasıl?"

"Umutsuz."

Olivia yorgun yorgun iç geçirdi. "Sen diller konusunda hiç iyi olmadın ki."

"Sen de," dedi Miranda hırçınca.

Olivia bu konunun uzamasını istemediği için karşılık vermedi, onun yerine, bir öneride bulundu. "Niçin İskoçya'ya gitmiyorsun?"

"Büyükannem ve büyükbabamın yanına mı?

"Evet. Bu durum için seni geri çevireceklerini söyleme bana. Her zaman onların ne kadar iyi insanlar olduklarını anlatırsın."

İskoçya. Evet, bu mükemmel bir çözümdü. Turner'a haber verecekti, o da oraya gelebilirdi. Kimseye haber vermeden evlenebilirlerdi. Her şey çok iyi olmasa da, en azından biraz yoluna girmiş olurdu.

"Ben de seninle birlikte geleceğim," dedi Olivia kararlılıkla. " Kalabildiğim kadar da kalacağım."

"Ama annen ne der?"

"Ona birinin hastalandığını söylerim. Daha önce işe yaramıştı, değil mi?" Olivia Miranda'ya şımarık bir bakış yöneltti, onun babası hakkında uydurduğu hikâyeyi anladığını açıkça söyleyen bir bakış.

"Herkes de hasta."

Olivia omuzlarını silkti. "Bu bir salgın. Onun Londra'da kalması için de iyi bir sebep. Babana ne söyleyeceksin?"

"Her şey olabilir," dedi Miranda. "O benim ne yaptığımla çok fazla ilgilenmez."

"Pekâlâ, en azından bu kez, bu bir avantaj. Bugün çıkıyoruz."

"Bugün mü?" diye yankılandı Miranda'nın zayıf sesi.

"Neticede zaten hazır durumdayız, beklemeye de zamanımız yok."

Miranda eğildi ve hâlâ düz olan midesine baktı. "Hayır, sanırım yok."

13 AĞUSTOS 1819

Bugün Olivia ile birlikte Edinburgh'e geldik. Büyükannem ve büyükbabam beni görünce çok şaşırdılar. Onlara ziyaret sebebimi söyleyince daha da şaşırdılar. Çok sakin ve ağırbaşlıydılar ama bir an bile benim yüzümden hayal kırıklığına uğradıklarını veya benden utandıklarını hissettirmediler. Bu yüzden onları hep seveceğim.

Livvy, ailesine, benimle birlikte İskoçya'ya geldiğini bildi-

ren bir not gönderdi. Her sabah bana ay halimin gelip gelmediğini soruyor. Tahmin ettiğim gibi gelmedi. Sürekli kendimi karnıma bakarken buluyorum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum. İnsanın karnı şüphesiz bir gecede büyümez, elbette bu kadar erken değil.

Turner'a söylemeliyim. Biliyorum bunu yapmalıyım, fakat Olivia'dan kaçıyormuşum gibi görünmek istemiyorum, onun varlığında da bu mektubu yazamam. Onu ne kadar çok sevsem de, kovalamam gerekecek. Turner geldiğinde kesinlikle onun burada olmaması gerekiyor. Mektubumu alır almaz kesinlikle gelecektir, elbette göndermeyi başarabilirsem. Ah, aman Tanrım, işte yine geliyor.

On Üçüncü Bölüm

Turner, Kent'te niçin o kadar uzun kaldığından tam anlamıyla emin değildi. Lord Harry araziyi almak istediğine karar verince, iki günlük kısa gezinti birden kendiliğinden uzayıvermişti çünkü derhal arkadaşlarıyla evinde gürültülü bir kutlama yapmak istemişti. Turner'ın kendini kibarca kurtarmak için hiçbir çaresi kalmamıştı ve dürüst olmak gerekirse Londra'ya geri dönüp sorumluluklarıyla yüzleşmeyi de pek istememişti.

Bu onun Miranda'yla evlenmekten kurtulmak için bir yol bulduğu anlamına gelmemeliydi. Aslında durum tam tersiydi. Kendini tekrar evlenme fikrine alıştırınca, artık bu o kadar korkunç bir kader gibi görünmemeye başlamıştı.

Ama yine de geri dönme konusunda tereddütlüydü. Eğer bahaneler uydurup telaşla şehirden çıkıp gitmiş olmasaydı, meseleyi derhal halledebilirdi. Fakat bekledikçe daha çok beklemek istiyordu. Kayıplara karışmasını nasıl açıklayabilirdi?

Böylece iki günlük bir seyahat bir haftalık bir kutlamaya, sonra bu da üç haftalık bir serbest avlanma partisine, bu da çeşitli yarışmalara ve evde koşturan

bir sürü hafifmeşrep kadına dönüşüvermişti. Turner sonuncusundan payına düşeni almama konusunda dikkatliydi. Miranda'ya karşı sorumluluğundan kaçıyor olabilirdi ama en azından ona karşı sadıktı.

Sonra nasıl olduysa, Winston'ın yolu da kente düştü ve kutlamalara o kadar pervasızca katıldı ki, Turner kendini ona yol göstericilik yapmak zorunda hissetti. Bu da Turner için iki haftalık daha zaman gerektiriyordu, bunu yapmaktan da mutluydu çünkü böylelikle suçluluk duygusunu biraz hafifletebiliyordu. Erkek kardeşini terk edip gidemezdi değil mi? Eğer Winston'a göz kulak olmasaydı, belki de zavallı çocuk haşarılıklarını hızla artmakta olan Fransız frengisiyle noktalayabilirdi.

Fakat nihayet, kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğinin farkına vardı ve Londra'ya geri döndü. Kendini çok büyük bir eşeklik yapmış gibi hissediyordu. Miranda sinirden köpürüyor olmalıydı. Eğer onu kabul ederse şanslıydı. Bu yüzden, küçük bir tereddüt bile göstermeden ailesinin yaşadığı evin merdivenlerini hızla çıktı ve kendini ön hole attı.

Uşak birden onu görünce taş kesildi. "Huntley," diyerek onu selamladı Turner. "Bayan Cheever evde mi? Ya da kız kardeşim?"

"Hayır Lordum."

"Hımm. Ne zaman dönerler?"

"Bilmiyorum Lordum."

"Öğlenden sonra? Akşam yemeğine?"

"Bir kaç hafta dönmezler sanırım."

"Birkaç hafta!" Turner böyle bir cevabı beklemiyordu. "Hangi cehennemdeler?"

Huntley, Turner'ın kullandığı dil karşısında gerildi. "İskoçya'dalar Lordum."

"İskoçya mı?" Kahretsin. Ne halt ediyorlardı ki orada?" Miranda'nın Edinburgh'de akrabaları vardı ama onları ziyaret etme gibi bir planı olsaydı, ona haber verirdi herhalde.

Bir dakika, yoksa Miranda, büyükanne ve büyükbabasının bağlantısı olan İskoç bir beyle mi sözlüydü? Eğer böyle bir durum olsaydı, *birileri* kuşkusuz ona haber verirdi. Başta Miranda. Lord Olivia'nın da sır saklayamayacağını da biliyordu.

Turner koşarak merdivenlerden aşağıya indi ve bağırmaya başladı. "Anne! Anne!" Huntley'ye döndü. "Sanırım annem de İskoçya'ya zıplamış olamaz, değil mi?"

"Hayır, kendileri burada, Lordum."

"Anne!"

Leydi Rudland telaşla aşağıya indi. Turner, mesele nedir? Ve sen nerelerdeydin? Bize haber vermeden alıp başını Kent'e gittin."

"Olivia ile Miranda niçin İskoçya'da?"

Onun bu ilgisi karşısında Leydi Rudland kaşlarını kaldırdı. "Ailede başlayan bir hastalık yüzünden. Yani Miranda'nın ailesi."

"Olivia da onunla mı gitti?"

"Bilirsin, onlar etle tırnak gibidir."

"Ne zaman dönecekler?"

"Miranda konusunda bir şey söyleyemem ama Olivia'ya çoktan bir mektup yazdım ve dönmesi konusunda ısrar ettim. Birkaç gün içerisinde burada olur."

"Güzel," diye mırıldandı Turner.

"Eminim bu bağlılığın onu mutlu edecektir."

Turner'ın gözleri kısıldı. Annesinin ses tonunda biraz alay mı vardı? Emin olamıyordu. "Yakında görüşürüz anne."

"Eminim görüşürüz. Turner?"

"Evet?"

"Hizmetkarının senin için biraz daha fazla zaman ayırmasını niçin düşünmüyorsun? Çok dağınık görünüyorsun."

★★★

İki gün sonra, Turner'a kız kardeşinin Londra'ya geri döndüğü bildirildi. Turner bir an önce onunla konuşmak istiyordu. Nefret ettiği bir şey varsa, o da beklemekti. Daha da nefret ettiği bir şey daha vardı; suçluluk duymak.

Miranda'yı altı haftadan fazla bir süredir beklettiği için çok kötü bir suçluluk duygusuna kapılmıştı.

Turner geldiğinde Olivia kendi yatak odasındaydı. Turner oturma odasında beklemektense doğruca merdivenlere yöneldi ve kapısını çaldı.

"Turner!" diye bağırdı Olivia. "Aman Tanrım! Burada ne yapıyorsun?"

"Olivia, ben de burada yaşardım. Hatırlıyor musun?"

"Evet, evet, elbette." Olivia gülümsedi ve tekrar oturdu.

"Bu mutluluğu neye borçluyum?"

Turner, ona ne soracağından hiç emin değildi. Ağzını açıp, *Ben senin en iyi arkadaşını baştan çıkardım şimdi de işleri yoluna koymaya çalışıyorum, bu yüzden de şimdi o büyükanne ve büyükbabasının yanındayken gidip onu bulmam doğru olur mu?* diye soramazdı ki.

"Evet Turner? Bana bir şey mi sormak istedin?"

"İskoçya nasıldı?" deyiverdi birden.

"Çok güzel. Sen hiç gittin mi?"

"Hayır. Ya Miranda?"

Olivia yanıtlamadan önce tereddüt etti. "İyi. Saygılarını iletti."

Her nedense, Turner şüpheye düştü. Derin bir nefes aldı. Dikkatli ilerlemek zorundaydı.

"Ruh hali iyi mi?"

"Hı hı, evet. Evet iyi."

"Sezonun geri kalan kısmını kaçırdığı için üzülmedi mi?"

"Hayır, tabii ki üzülmedi. Zaten hiç hoşlanmamıştı ki. Bunu sen de biliyorsun."

"Doğru." Turner arkasını döndü ve yüzünü pencereye verdi. "Yakında dönecek mi?"

"Birkaç hafta dönmeyecek sanırım."

"Öyleyse büyükannesi çok hasta?"

"Oldukça."

"Ona taziyelerimi iletmem gerekecek."

"Henüz o noktaya gelmedi." dedi Olivia birden.

"Doktor biraz zaman alacağını söylüyor, en az altı ay belki biraz daha fazla ama iyi olacağını düşünüyor."

"Anladım. Peki ya rahatsızlığı ne?"

"Bayanlara özgü bir şikayet," dedi Olivia.

Turner tek kaşını kaldırdı. Bir büyükannede kadınlara özgü bir şikayet. Bu ne kadar da şüpheli bir durumdu. Tekrar döndü. "Umarım bulaşıcı bir şey değildir. Miranda'nın hasta düştüğünü görmek istemem."

" Hayır. Hastalık kesinlikle bulaşıcı bir şey değil."

Turner ağır bakışlarını onun yüzünden çekmeyince Olivia ekledi, "Bana baksana, on beş gün boyunca oradaydım ve işte turp gibiyim."

"Evet öylesin. Yine de Miranda için endişelendiğimi söylemeliyim."

"Evet ama buna gerek yok ki," diye üsteledi Olivia. "O iyi, gerçekten çok iyi."

Turner gözlerini kıstı. Kız kardeşinin yanakları biraz pembeleşmişti. "Sen benden bir şeyler gizliyorsun."

"Ben... ben senin neden söz ettiğini bilmiyorum." Olivia kekeledi. "Sen niçin bana Miranda hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?"

"O benim de çok iyi bir arkadaşım," dedi Turner. "Bana gerçeği söylesen, iyi edersin."

Turner ona yönelince Olivia yatağın öbür tarafına doğru kaydı. "Neden söz ediyorsun anlamıyorum."

"Bir erkekle ilişkisi mi var? Öyle mi? O yüzden mi saçmalığı apaçık belli olan bu hasta akraba hikâyesini tezgâhladınız?"

"Hikâye değil," diye karşı çıktı Olivia .

"Bana gerçeği söyle!"

Olivia ağzını sımsıkı kapattı.

"Olivia," dedi korkunç bir sesle.

"Turner!" Olivia'nın sesi şirretleşti. "Gözlerindeki bu bakışı beğenmiyorum. Annemi çağıracağım."

"Annem yarım kadar. Seni gırtlaklamama engel olamayacaktır."

Olivia'nın gözleri adeta yerinden fırlayacak gibi oldu. "Turner sen aklını kaçırmışsın."

"Kim bu adam?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Olivia. "Bilmiyorum."

"Demek birisi var."

"Evet! Hayır! Artık yok!"

"Neler olup bitiyor?" Turner, kıskançlık ve öfkeden titriyordu.

"Hiçbir şey!"

"Söyle bana! Miranda'ya ne oldu?" Olivia'yı köşeye sıkıştırıncaya kadar yatağın etrafında döndüler. Turner'ın içine çok ilkel bir korku duygusu yayıldı; Miranda'yı kaybedebileceği ve onu bir şekilde incitmiş olabileceği korkusu. Ona bir şey olduysa ne yapacaktı? Miranda'nın kendisinde böyle boğucu bir kaygıya neden olacağını hiç düşünmemişti ama işte başına gelmişti ve Tanrım, bu korkunç bir şeydi. Daha önce hiç onunla bu kadar ilgilenmeyi istememişti.

Olivia kaçmanın bir yolunu ararken bir yandan da Turner'a laf yetiştirmeye çalışıyordu. "O iyi Turner. Yemin ederim."

Turner'ın kocaman elleriyle Olivia'yı omuzlarından tuttu. "Olivia," dedi çok alçak bir sesle, mavi gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu. "Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Bir sürü geçerli sebebim olmasına rağmen çocukluğumuzda sana hiç vurmadım." Sonra durakladı ve tehdit edercesine ona doğru eğildi, "Ama şimdi bunda bir sakınca görmüyorum."

Olivia'nın alt dudağı titremeye başladı.

"Miranda'nın başının nasıl bir dertte olduğunu şu dakika bana söylemezsen, gerçekten çok pişman olacaksın."

Olivia'nın yüzünden yüzlerce farklı duygu gelip geçti, çoğu panik ve korku içeriyordu. "Turner," dedi yalvarırcasına, "O benim en sevgili arkadaşım. Onun güvenine ihanet edemem."

"Sorunu ne?"

"Turner..."

"Anlat bana!"

"Hayır, yapamam, ben..." Olivia bembeyaz kesildi. "*Ah, aman Tanrım.*"

"Ne oldu?"

"Ah, Tanrım," Olivia'nın nefesi sıklaştı. "O sensin."

Turner'ın daha önce hiç görmediği bir bakıştı bu, böylesine bir bakışı ne kız kardeşinde ne de bir başkasında görmüştü ve sonra –

"Nasıl yaparsın!" diye haykırdı Olivia ve zayıf yumruklarıyla Turner'a vurmaya başladı. "Nasıl yapabilirsin? Sen bir hayvansın! Duyuyor musun beni? Bir hayvan! Onu öyle bırakman kesinlikle bir alçaklık."

Olivia'nın tiradı boyunca Turner onun sözlerinden ve öfkesinden bir anlam çıkartmaya çalışarak kımıldamadan durdu. "Olivia," dedi yavaşça. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Miranda hamile," diye tısladı. "Hamile."

"Aman Tanrım." Turner'ın elleri Olivia'nın kollarından düştü ve şok içinde yatağa gömüldü.

"Bütün bu olanlardan babasının sen olduğunu çıkarıyorum," dedi Olivia soğuk bir sesle. "Bu iğrenç. Tanrı aşkına, Turner. Sen onun abisi sayılırsın."

Turner'ın burun delikleri genişledi. "O kadar da değil."

"Sen ondan büyük ve daha tecrübelisin. Ondan faydalanmamalıydın."

"Yaptıklarımı sana açıklayacak değilim," diye geveledi Turner soğuk bir sesle.

Olivia homurdandı.

"Bana niye söylememiş?"

"Hatırlarsan, sen Kent'teydin. İçiyor, hovardalık yapıyor ve – "

"Hovardalık yapmıyordum," dedi Turner kızgınlıkla. "Miranda'dan sonra başka hiçbir kadınla birlikte olmadım."

"Eğer buna inanmakta zorlanırsam beni bağışla abi. Aşağılık birisin. Defol git odamdan."

"Hamile," diye tekrarladı Turner, sanki inanmasını kolaylaştıracakmış gibi. "Miranda. Bir bebek. Tanrım."

"Dua etmek için biraz geç," dedi Olivia buz gibi

bir sesle. "Böylesine bir davranış sergileyebileceğini tahmin etmezdim."

"Hamile olduğunu bilmiyordum."

"Bu fark eder mi?"

Turner cevap vermedi. Cevap veremedi çünkü açıkça yanlış yaptığını biliyordu. Başını ellerinin arasına aldı, şok içinde hâlâ başı dönüyordu. Yüce Tanrım, ne kadar da bencil davranmıştı... Miranda ile yüzleşmeyi sadece tembelliği yüzünden ihmal etmişti. Döndüğünde onun burada bekliyor olacağını düşünmüştü. Çünkü... çünkü...

Çünkü onun yaptığı buydu. Onu yıllardır beklememiş miydi? Ona böyle söylememiş miydi...

Turner eşek herifin tekiydi. Bunun başka bir açıklaması ya da bahanesi olamazdı. Sadece sanmıştı ki... ve ondan faydalanmıştı... ve...

Onun üç yüz mil kadar kuzeyde, kısa bir süre sonra gayri meşru bir çocuk haline gelecek beklenmedik bir hamilelikle uğraştığını rüyasında görse inanmazdı.

Turner böyle bir şey olduğu takdirde kendisine haber vermesini söylemişti. Niçin yazmamıştı? Niçin bir şey söylememişti?

Ellerine baktı. Tuhaf ve yabancı görünüyorlardı.

"Turner?"

Kız kardeşinin kendi adını fısıldadığını duyabiliyordu ama her nasılsa cevap veremiyordu. Boğazının hareket ettiğini hissedebiliyordu ama konuşamıyordu, nefes bile alamıyordu. Tek yapabildiği orada öyle aptalca oturup Miranda'yı düşünmekti.

Yalnızdı.

Miranda yalnızdı ve belki de korkuyordu. O yalnızdı, üstelik de huzurlu bir evlilik yapıp Northumberland'daki eve yerleşmiş Turner'ın himayesinde temiz hava ve bol gıda ile yaşaması gerekirken.

Bir bebek.

Aile adını hep Winston'ın sürdüreceğini düşünürken böyle bir şeyin olması komikti. Miranda'nın büyüyen karnına dokunup bu çocuğu kollarına almaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Onun bir kız olmasını ümit ediyordu. Gözlerinin kahverengi olmasını istiyordu. Kendisine benzeyen bir çocuğu daha sonra da edinebilirdi. Miranda yatağında olduğu sürece dünyaya yeni bir varis getirebilirlerdi.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Olivia.

Turner yavaşça başını kaldırdı. Kız kardeşi, önünde durmuş, elleri belinde, militan bir tavırla dikiliyordu. "Sence bu konuda ne yapacağım?" diye karşılık verdi Turner.

"Bilmiyorum, Turner," Bu kez Olivia'nın sesinde kızgınlık yoktu. Turner bunun bir çıkışma olmadığını fark etti. Ama yine de, Olivia, onun doğru olanı yapıp Miranda ile evleneceğine inanmıyordu.

Turner, hiç bu kadar zayıf hissetmemişti.

Derin, titrek bir nefesle, ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Olivia, rica etsem bana Miranda'nın İskoçya'daki adresini verir misin?"

"Memnuniyetle." Olivia, doğruca masasına yürüdü, bir kâğıt parçasını kopartıp aldı ve çabucak üzerine birkaç satır karaladı. "İşte."

Turner kâğıt parçasını aldı, katladı ve cebine koydu. "Teşekkür ederim."

Olivia cevap vermedi.

"Seni bir süre için göremeyeceğim sanırım."

"En azından yedi ay," diye karşılık verdi Olivia.

★★★

Turner telaş içinde, boydan boya İngiltere'yi geçip Edinburgh'e gitti. İnanılmaz yolculuğunu tamamlaması dört buçuk gününü almıştı. İskoçya'nın başkentine geldiğinde yorgundu ve toz toprak içindeydi ama bu umurunda değildi. Miranda'nın yalnız kaldığı günleri düşündü.

Merdivenleri tırmanmaya başlamadan önce adresi son bir kez daha kontrol etti. Miranda'nın büyükannesi ve büyükbabası, Edinburgh'ün gözde bir bölgesinde oldukça yeni bir evde oturuyorlardı. Onların soylulardan olduğunu ve daha kuzeyde biraz arazileri bulunduğunu işitmişti. Yazı sınırın yakınlarında geçirecek olmanın verdiği rahatlıkla bir oh çekti. Seyahatini, Kuzey İskoçya dağlarına doğru sürdürmek zorunda kalsaydı, bu hiç hoşuna gitmezdi. Buraya gelinceye kadar yeterince bitkin düşmüştü.

Kapıyı olanca gücüyle çaldı. Kapıyı açan uşak, ancak bir dükün malikanesinde bulunabilecek kadar kibirli bir İngiliz aksanıyla onu selamladı.

"Bayan Cheever'ı görmek için buradayım," dedi Turner kesik kesik nefes alarak.

Uşak, küçümseyici gözlerle Turner'ın buruşmuş kıyafetine baktı ve, "Evde değiller," dedi.

"Öyle mi?" dedi Turner, ona inanmadığını ima eden bir ses tonuyla. Gerçi, Miranda onun eşkâlini ev halkına verip eve alınmamasını tembihlediyse buna hiç şaşırmazdı.

"Daha sonra tekrar gelmeniz gerekecek. Yine de bir mesaj varsa, iletmekten mutluluk duyarım. Eğer – "

"Bekleyeceğim." Turner onu iteleyip içeri daldı ve küçük bir salona geçti.

"Beyefendi, hayır!" diye karşı çıktı uşak.

Turner hızla cebinden bir kart çıkartıp ona uzattı. Uşak karttaki isme baktı, ona baktı ve sonra tekrar karta baktı. Belli ki bir vikontun böylesine pejmürde bir halde olabileceğini beklemiyordu. Turner alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Unvanının son derece işe yarayabileceği zamanlar oluyordu.

"Eğer bekleyecekseniz, Lordum," dedi uşak çok daha durulmuş bir ses tonuyla, "Bir hizmetçiyle size çay göndereyim."

"Lütfen."

Uşak kapıdan çıkar çıkmaz Turner, çevresini kolaçan ederek odanın içinde yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Miranda'nın büyükanne ve büyükbabasının ince zevkleri açıkça belli oluyordu. Klasik tarzdaki mobilyalar alçak gönüllü görünümlerine rağmen hiç de zevksiz ve moda dışı görünmüyorlardı. Avare gözlerle bir yağlı boya manzara resmine bakarken, Londra'dan ayrıldıktan sonra binlerce kez yaptığı gibi Miranda'ya ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Uşak onun adını öğrenir öğrenmez muhafızı çağırmamıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu kabul ediyordu.

Birkaç dakika sonra çayı geldi, kısa süre sonra Miranda hâlâ ortalıkta görünmeyince, uşağın onun nerede olduğu konusunda yalan söylemediğine karar verdi. Önemli değildi. Ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyecekti. Bu işin sonunda her şeyin yoluna gireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Miranda duyarlı bir kızdı. Dünyanın gayri meşru çocuklar için soğuk ve dostluktan uzak bir yer olduğunu biliyordu. Anneleri için de tabii ki. Miranda kendisine ne kadar kızarsa kızsın – ki kızacağından hiç şüphesi yoktu – çocuğunu böylesine zor bir hayata mahkûm etmek istemeyecekti.

O Turner'ın da çocuğuydu. Onun adının koruyuculuğunu hak ediyordu. Aynı Miranda'nın hak ettiği gibi. Her ne kadar büyükannesi ve büyükbabası bu yakışıksız zamanda ona göz kulak olmayı kabullenseler de Turner onun daha fazla kendi başına kalması düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Turner, çayı ile birlikte ikram edilen çöreklerden en az altı tanesiyle yarım saat oyalandı. Londra'dan buraya uzun bir yolculuk olmuştu ve yemek için pek durmamıştı. Tam kurabiyelerin ne kadar lezzetli olduğunu düşünürken ön kapı çalındı.

"MacDownes!"

Miranda'nın sesi. Turner ayağa kalktı, yarısını yediği bir çörek parmaklarının arasında duruyordu. Sonra, muhtemelen uşağa ait olduğunu düşündüğü ayak sesleri duydu.

"Şu elimdeki paketlerden birazını alır mısın? Bili-

yorum bunları eve göndertebilirdim ama biraz sabırsız davrandım."

"Bayan Cheever, salonda sizi bekleyen bir ziyaretçiniz var."

"Ziyaretçi mi? Benim için mi? Ne tuhaf. Macleanler'den birisi olmalı. İskoçya'dayken onlarla aram iyiydi, buraya geldiğimi duymuş olmalılar."

"Bunun İskoç asıllı olduğunu zannetmiyorum, Bayan."

"Gerçekten mi? Öyleyse kim..."

Miranda'nın sesi şaşkınlıktan kesilirken Turner gülümseyerek ona bakıyordu.

"Çok ısrar etti, Bayan," diye sürdürdü MacDownes. "Buyurun kartı burada."

Uzun bir sessizlikten sonra Miranda, "Lütfen ona burada olmadığımı söyle," dedi. Son sözcüğü söylerken sesi titremişti. Sonra koşarak merdivenleri çıktı. Bunun üzerine Turner hızla hole çıktı ve büyük olasılıkla onu zorla dışarıya atmaya gelen MacDownes'la çarpıştı.

"Sizi görmek istemiyor, Lordum," dedi uşak. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

Turner onu iteleyip geçti, "Elbette görecek,"

"Hiç sanmam, Lordum," dedi MacDownes ve Turner'ın ceketini kavradı.

"Bak, adamım," dedi Turner, donuk ama cana yakın olmaya çalışan bir sesle. "Sana vurmaktan çekinmem."

"Ben de size vurmaktan çekinmeyeceğim."

Turner yaşlı adama küçümseyerek baktı "Çekil yolumdan."

Uşak kollarını kavuşturdu ve bulunduğu yerde kaldı.

Turner suratını astı ve ceketini silkeleyip onun elinden kurtardı, sonra merdivenlerin dibine gitti. "Miranda!" diye bağırdı. "Aşağıya in, hemen şimdi! Derhal! Konuşmamız gereken şey – "

Güm!

Aman Tanrım, uşak, Turner'ın çenesine bir yumruk atmıştı. Sersemleyen Turner, çenesine dokundu. "Deli misin sen?"

"Hayır Lordum. İşimle büyük bir gurur duyuyorum."

Uşak, profesyonel bir tavırla dövüş pozisyonu aldı. Uşak olarak bir boksörü işe almak tam Miranda'ya göreydi.

"Bak," dedi Turner yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Onunla derhal konuşmam gerekiyor. Bu önemli. Onuru tehlikede."

Güm! Turner, ikinci yumruktan sonra sendeledi.

"Bu, Lordum, size Bayan Cheever'ın onuruna dil uzatamayacağınızı anlatır."

Turner, düşmanca bir tavırla gözlerini kıstı ama Miranda'nın çılgın uşağına karşı şansı olmadığına karar verdi çünkü o ana kadar atılan iki yumruğu yiyen taraf kendisi olmuştu. "Bayan Cheever'a söyle," dedi sertçe, "tekrar geleceğim, o zaman benimle görüşmeyi kabul etse iyi olur." Öfke içinde evden koşar adımlarla çıktı ve ön merdivenleri indi.

Delişmen kızın görüşmeyi bütünüyle reddetmesi onu öfkeden çılgına çevirmişti, eve bakmak için arkasına döndü. Miranda, üst katta açık bir pencerede, heyecandan ağzını elleriyle kapatmış, öylece duruyordu. Turner öfke içinde surat asarken, yarım kalmış çöreği hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

Çöreği pencereden içeri fırlattı; Miranda'nın göğsünün ortasına, tam isabet.

Biraz olsun rahatlamıştı.

24 AĞUSTOS 1819

Aman Tanrım,

O mektubu asla göndermedim. Bütün bir günümü onu yazmak için harcadım. Tam göndermeye hazır hale gelince de buna gerek kalmadı.

Ağlasam mı gülsem mi bilemedim.

Ve işte Turner burada. Gerçeği – daha doğrusu bir zamanlar ki gerçeği – Olivia'nın ağzından zorla almış olmalı. Değilse Olivia bana asla ihanet etmezdi. Zavallı Livvy. Turner öfkelenince ürkütücü olabiliyor.

Belli ki halâ öfkeli. Bana bir çörek fırlattı. Bir çörek! Bu inanılmaz bir şey.

On Dördüncü Bölüm

İki saat sonra, Turner bir daha ortaya çıktı. Bu kez Miranda onu bekliyordu.

Daha o çalmadan kapıyı açtı. Turner pek şaşırmış gibi değildi, sadece o mükemmel vücuduyla, kolu biraz havada, elini yumruk yapmış, tam kapıya vurmak üzere, öylece duruyordu.

"Tanrı aşkına," dedi Miranda sinirli bir ses tonuyla. "İçeri gel."

Turner kaşlarını kaldırdı, "Benim yolumu mu gözlüyordun?"

"Elbette."

Ve Miranda, artık bunu erteleyemeyeceğini bildiği için, arkasına dönüp bakmadan oturma odasına doğru yürüdü.

Turner onu izliyordu.

"Ne istiyorsun ?" dedi Miranda, sorgulayıcı bir tonla.

"Hoş bir merhaba, Miranda," dedi Turner rahat bir ses tonuyla. Öyle yakışıklı görünüyordu ki – Ah! Miranda onu öldürmek istiyordu. "İnsanlara nasıl davranacağını sana kim öğretiyor?" diye sürdürdü Turner. "Hun İmparatoru Attila mı?"

Miranda dişlerini sıktı ve sorusunu tekrarladı, "Ne istiyorsun ?"

"Neyi olacak, seninle evlenmeyi elbette."

Bu, Miranda'nın gözlerini ona diktiği andan itibaren beklediği cevaptı ve sonra hayatı boyunca kendi ile en gurur duyacağı cevabı verdi, "Hayır, teşekkürler."

"Hayır... teşekkürler mi?"

"Hayır teşekkürler," diye küstahça tekrarladı Miranda. "Eğer hepsi buysa sana kapıyı göstereyim."

Fakat tam Miranda hareketlenirken Turner onu bileğinden tutup yakaladı. "Bu kadar çabuk değil."

Miranda bunu yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordu. Gururu vardı ve artık onu evlenmeye zorlayacak hiç bir sebebi yoktu. Evlenmemeliydi. Yüreği ne kadar burkulsa da, boyun eğemezdi. Turner onu sevmiyordu. Av kulübesindeki birlikteliklerinden sonraki bir buçuk ay içerisinde onunla iletişim kuracak kadar bile değer vermiyordu ona.

Bir centilmen olarak tanınsa da, pek de öyle olduğu söylenemezdi.

"Miranda," dedi yumuşak bir sesle. Miranda, onun kendisini ayartmaya çalıştığını biliyordu, yatağına atmak için olmasa bile, boyun eğmesi için ayartmaya çalıştığını biliyordu.

Miranda derin bir nefes aldı. "Buraya geldin, doğru olanı yaptın, ben de reddettim. Artık kendini suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Bu yüzden, vicdanın rahat olarak İngiltere'ye geri dönebilirsin. Hoşça kal Turner."

"Ben öyle düşünmüyorum, Miranda." dedi Turner, onun bileğini daha da sıkarak. "Konuşacak daha çok şeyimiz var. Sen ve ben."

"Aslında konuşacak çok da bir şey yok. Yine de ilgilendiğin için teşekkür ederim." Turner'ın tuttuğu yer uyuşmuştu. En kısa zamanda ondan kurtulmalıydı.

Turner bir tekme ile kapıyı kapattı. "Ben aynı görüşte değilim."

"Turner yapma!" Miranda kolunu çekip kurtardı, tekrar açmak için kapıya gitmeyi denedi ama Turner yolunu kesti. "Burası benim büyükanne ve büyükbabamın evi. Senin uygunsuz davranışlarınla onları utandırmak istemiyorum."

"Asıl sana söyleyeceklerimi duyma ihtimalleri konusunda kaygılansan iyi olur."

Miranda onun yüzündeki amansız ifadeyi görünce mücadele etmeyi bıraktı. "Pekâlâ, bütün bunları söylemek için seni buraya getiren şey neyse söyle bakalım."

Turner parmağıyla genç kadının avucunun içine daireler çizmeye başladı, "Seni düşünüyordum, Miranda."

"Öyle mi? Düşünülmek hoş bir duygu."

Turner, onun küstah ses tonuna aldırmadan daha da yakınına sokuldu. "Sen beni düşünüyor muydun?"

Tanrım, bir bilseydi. "Ara sıra."

"Sadece ara sıra mı?"

"Çok ender."

Turner onu kendine çekti, eli kolundan aşağı doğ-

ru kavisler çizerek kaydı. "Ne kadar ender?" diye mırıldandı.

"Neredeyse hiç." Fakat Miranda'nın sesi giderek yumuşuyor, şüphe uyandırmaya başlıyordu.

"Gerçekten mi?" Turner, şüpheci bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Sanırım burada yediğin İskoç yemekleri beynini bulandırıyor. Sakatat yahnisi yiyor musun?"

"Sakatat yahnisi mi?" diye sordu Miranda, nefesini tutarak. Göğsünün hafiflemeye başladığını hissedebiliyordu. Sanki havanın kendisi sarhoşluk vericiydi, sanki sarhoş olabilirdi, hem de sadece onun varlığı sinmiş olan havayı soluyarak.

"Bence, iğrenç bir yemek."

"Çok da kötü değil." Neden söz ediyordu? Niçin ona bu şekilde bakıyordu? Gözleri sanki safir gibiydi. Hayır, ay ışığındaki gökyüzü gibi. Tanrım. Yoksa kararlılığı pencereden uçup gidiyor muydu?

Turner hoşgörüyle gülümsedi. "Senin hafızan hayli zayıflamış, sevgilim. Sanırım biraz hatırlatılmaya ihtiyacın var." Dudakları onun dudaklarına doğru indi ve Miranda'nın bedenine birden bir ateş yayıldı. Miranda, bir yandan adını sayıklayarak ona yaslandı.

Turner, uyanışının sertliğini ona bastırarak onu kendine doğru daha sıkı çekti. "Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?" diye fısıldadı. "Söyle hissedebiliyor musun?"

Miranda başını salladı, büyükanne ve büyükbabasının salonunun tam ortasında durduklarını unutmuş gibiydi.

"Bunu bana sadece sen yapabiliyorsun, Miranda," diye mırıldandı, kendinden geçmiş gibi. Boğuk bir sesle, "Yalnızca sen," diye tekrarladı.

Bu açıklama sanki Miranda'nın akordu bozuk bir teline dokunmuştu, Turner'ın kollarında kaskatı kesildi. Arkadaşı Lord Harry – ya da adı-her-ne-ise – ile daha yeni, Kent'te bir aydan fazla zaman geçirmemiş miydi? Olivia, farkında olmadan, eğlencelerine şarap, viski ve kadının dahil olduğu konusunda ona bilgi vermemiş miydi? Hafif kadınlar. Sürüsüyle.

"Ne oldu, sevgilim?"

Turner, bu sözleri Miranda'nın tenine doğru fısıldamıştı. Miranda'nın bir tarafı onun bedenine yaslanıp erimek istiyordu ama bedenini ona teslim etmeyecekti. Bu kez değil. Fikrini değiştirmeden önce, avuçlarını Turner'ın göğsüne yapıştırıp onu iteledi. "Bunu bana yapmayı deneme."

"Neyi?" Turner öyle masum bakıyordu ki.

Eğer Miranda'nın elinde bir vazo olsaydı, Turner'a fırlatırdı. Ya da daha iyisi, yarısı yenilmiş bir çörek. "Arzularına boyun eğmem için beni baştan çıkarmayı."

"Niçin?"

"Niçin?" Miranda hayret içerisinde tekrarladı. "Niçin? Çünkü ben... Çünkü sen..."

"Çünkü?" Turner sırıtıyordu.

"Çünkü – üf!" Miranda ellerini yumruk yapmıştı. Ayağını yere vurdu.

Bu yaptığı hareket onu daha da öfkelendirmişti. Bu seviyelere inmiş olması – bu küçük düşürücüydü.

"Şimdi, şimdi, Miranda."

"Bana 'şimdi, şimdi' deyip durma, seni buyurgan ve bilgiç – "

"Bana kızgınsın, farkındayım."

Miranda gözlerini kıstı. "Sen her zaman akıllıydın, Turner."

Turner onun alaycılığını göz ardı etti. "Peki, işte buradayım – özür dilerim. Kent'te o kadar uzun süre kalmak niyetinde değildim. Niçin yaptığımı bilmiyorum ama yaptım işte ve özür diliyorum. Aslında sadece iki günlük bir gezi olacaktı."

"Nerdeyse iki aya yaklaşan iki günlük bir gezi," dedi ve küçümsemeyle güldü Miranda. "Eğer sana inanmakta zorlanırsam, lütfen beni bağışla."

"Sürekli Kent'te değildim. Londra'ya döndüğümde annem senin hasta bir yakınını ziyarete gittiğini söyledi. Olivia geri dönünceye kadar da durumunu öğrenme fırsatım olmadı."

"Nerede olduğun ya da ne kadar süre orda kaldığın umurumda bile değil!" diye bağırdı Miranda. "Beni öyle terk edip gitmemeliydin. Düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu anlayabilirim çünkü benimle evlenmeyi hiç istemediğini biliyorum, Turner, ama bunun için yedi hafta geçmesi mi gerekiyordu? Bir kadına böyle davranamazsın! Bu kabalık, vicdansızlık ve hiç centilmence değil!"

Ona söylemeyi düşünebildiği en kötü şey bu muydu? Turner gülümsememek için kendini zor tuttu. Anlaşılan her şey düşündüğünden daha kolay olacaktı. "Haklısın," dedi sakince.

"Ve – ne?" Miranda gözlerini kırpıştırdı.

"Haklısın."

"Haklı mıyım?"

"Haklı olmak istemiyor musun?"

Miranda ağzını açtı ve sonra, "Aklımı karıştırmaya çalışmaktan vazgeç," dedi.

"Çalışmıyorum. Seninle aynı fikirdeyim. Belki fark etmemişsindir diye düşünmüştüm," dedi ve Miranda'nın sevdiği, tatlı gülümsemelerinden birini suratına yerleştirdi. "Özrüm kabul edildi mi?"

Miranda derin bir iç çekti. Bir adamın bu kadar çekici olması kanun dışı olmalıydı. "Evet, tamam. Kabul edildi ama sen," şüpheyle sordu, "Kent'te ne yapıyordun?"

"Çoğu zaman sarhoş oluyordum."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Biraz avlanma."

"Ve?"

"Ve Winston Oxford'dan oraya gelince onu beladan uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Bu görev fazladan bir on beş günümü aldı."

"Başka?"

"Bana orada kadın olup olmadığını mı sormaya çalışıyorsun?"

Miranda'nın gözleri Turner'ın yüzünden başka tarafa kaydı. "Belki de."

"Kadınlar vardı."

Miranda yutkundu ve boğazında birdenbire oluşan

o müthiş düğümden kurtulmaya çalışırken kapıya yöneldi. "Bence artık gitmelisin," dedi sakince.

Genç kadını kollarından tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Onların hiç birine dokunmadım, Miranda. Bir tanesine bile."

Sesinin yoğunluğu bile Miranda'nın ağlamak istemesine yetiyordu. "Niçin dokunmadın?" diye fısıldadı.

"Seninle evleneceğimi biliyordum. Boynuzlanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum." Turner boğazını temizledi. "Ve sana bu duyguyu yaşatmak istemedim."

"Niçin?" dedi hafif bir fısıltı halinde.

"Çünkü duyguların benim için önemli ve sana çok değer veriyorum."

Miranda kollarını ondan kurtardı ve pencereye doğru yürüdü. Akşamın erken saatleriydi ama İskoçya'da yazın günler uzun olurdu. Güneş hâlâ yukarıdaydı ve insanlar sanki dünya umurlarında değilmiş gibi, günlük işlerini görmek için bir o tarafa bir bu tarafa yürüyüp duruyorlardı. Miranda onlardan bir tanesi olmak istiyordu; caddeden yürüyüp giderek sorunlarından kurtulmak ve bir daha geri dönmemek...

Turner onunla evlenmek istiyordu. Ona sadık kalmıştı. Şimdi neşeyle dans ediyor olmalıydı ama onunla evlenmek isteme sebebinin aşk değil de görev bilinci olduğu düşüncesini, kafasından bir türlü atamıyordu. Fakat Turner'ın kendisine karşı yoğun arzular besledi-

ğinden şüphesi yoktu. Açıkça belli oluyordu ki Turner onu arzu ediyordu.

Miranda'nın yüzünden aşağıya doğru bir yaş damlası süzüldü. Yeterli değildi. O Turner'ı böylesine saf ve temiz duygularla sevmeseydi, yeterli olabilirdi. Bu... Bu çok büyük bir haksızlıktı. Bu yavaş yavaş onun içini kemirip mutsuz olmasına sebep olacaktı.

"Turner, ben... buralara kadar beni görmek için geldiğine teşekkür ederim. Biliyorum uzun bir yolculuk ve gerçekten de..." Miranda doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "... Kent'teki o kadınlardan uzak durman senin için çok onurlu bir davranış. Çok güzel olduklarından eminim."

"Senin yarın kadar bile güzel değillerdi," diye fısıldadı Turner.

Miranda yutkundu. Miranda'nın işi gittikçe zorlaşıyordu. Pencere pervazına tutundu. "Seninle evlenemem."

Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Miranda arkasını dönmedi. Onu göremiyordu ama onun bedeninden odaya yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. *Lütfen, lütfen hemen odayı terk et,* diye yalvardı içinden. *Buraya gelme ve lütfen – oh, lütfen, bana dokunma.*

Duaları yanıtsız kaldı, Turner'ın elleri acımasız bir güçle Miranda'nın omuzlarını tuttu ve onu kendine çevirdi. "Ne dedin sen?"

"Seninle evlenemem dedim," diye karşılık verdi, titriyordu. Bakışlarını aşağı indirdi. Turner'ın mavi gözleri sanki onda delikler açıyordu.

"Bana bak, lanet olsun! Ne düşünüyorsun? Benimle evlenmek zorundasın."

Miranda başını salladı.

"Seni küçük ahmak."

Miranda buna karşı ne söyleyeceğini bilemeyerek sustu.

"Bunu unutmuş muydun?" derken onu kendine doğru sımsıkı çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Unutmuş muydun ?"

"Hayır."

"Öyleyse, bana beni sevdiğini söylediğini mi unuttun?" dedi Turner sorgulayıcı bir tonla.

Miranda o anda ölmek istedi. "Hayır."

"Bunun bir anlamı olmalı," dedi Turner ve onu, bir tutam saçı tokasından kurtulana dek sarstı. "Öyle değil mi?"

"Peki ya sen, bana hiç beni sevdiğini söyledin mi?" diye karşılık verdi Miranda.

Turner sessizce baktı.

"Beni seviyor musun?" Yanakları, öfke ve utançtan alev gibi olmuştu. "Söyle seviyor musun?"

Turner boğulurmuş gibi hissetti ve yutkundu. Sanki duvarlar üstüne üstüne geliyordu, Turner hiç bir şey söyleyemiyordu, Miranda'nın duymayı istediği sözleri ağzından çıkartamıyordu.

"Anlıyorum," dedi Miranda sessizce.

Turner, boğazındaki bir kas spazm geçiriyormuş gibi hissediyordu. Bunu niçin söyleyemiyordu ki? Aslında onu sevdiğinden de emin değildi, sevmediğin-

den de. Kesinlikle emin olduğu tek bir şey vardı, o da onu incitmek istemediğiydi. Öyleyse niçin onu mutlu edecek o iki sözcüğü söyleyip kurtulmuyordu?

Leticia'ya onu sevdiğini söylemişti.

"Miranda," dedi duraksayarak. "Ben – "

"Hissetmediğin bir şeyi söyleme!" diye bağırdı Miranda, her bir sözcüğün üzerinde dura dura.

Turner topukları üzerinde döndü ve daha önce odada gördüğü brendi sürahisine doğru yürüdü. Onun altındaki rafta bir şişe viski duruyordu, Miranda'nın iznini almadan kendisine bir kadeh doldurdu. Ateş yumağı gibi bir yudum midesine indi ama bu onun kendisini daha iyi hissetmesi için yeterli değildi. "Miranda," dedi, sesinin birazcık daha kararlı çıkabilmesini arzu ederek. "Ben mükemmel değilim."

"Ama senden mükemmel olman bekleniyor!" diye haykırdı. "Küçüklüğümde bana ne kadar iyi davranırdın, hatırlıyor musun? Ve bunu hiç çabalamadan yapıyordun. Sen... Sen sadece kendindin ve bana öyle küçücük, tuhaf bir yaratık olduğumu unuttuyordun. Sonra değiştin, bense seni tekrar değiştirebileceğimi düşündüm. Bunun için çaba harcadım, ah, hem de ne çaba ama yeterli olmadı, *ben* yeterli olamadım."

"Miranda, konu sen değilsin..."

"Benim yerime bahaneler uydurma! Ben senin istediğin kişi olamam ve bu yüzden senden nefret ediyorum! Beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum!" Kollarıyla kendi bedenini sararak içindeki

sarsıntıların bedenini sallamasına engel olmaya çalışıyordu.

"Benden nefret etmiyorsun." Turner'ın sesi yumuşak ve tuhaf şekilde sakinleştiriciydi.

"Hayır," dedi Miranda hıçkırıktan boğularak. "Senden nefret etmiyorum ama Leticia'dan nefret ediyorum. Ölmemiş olsaydı onu kendi ellerimle öldürürdüm."

Turner acıyla gülümsedi.

"Bunu da yavaş yavaş ve acı vererek yapardım."

"Sen gerçekten kötü huylu birisin," dedi Turner.

Miranda gülümsemeye çalıştı ama dudakları bu isteğine itaat etmedi.

Turner uzun süren bir sessizlikten sonra konuştu, "Seni mutlu etmeye çalışacağım ama senin istediğin her şey olamayabilirim."

"Biliyorum," dedi Miranda üzgün bir sesle. "Olabileceğini sanmıştım ama yanılmışım."

"Ama yine de güzel bir evliliğimiz olabilir, Miranda. Çoğundan daha iyi."

"Çoğundan daha iyi" birbirleriyle günde bir defadan fazla konuşmak manasına geliyordu. Evet, iyi bir evlilikleri olabilirdi. İyi, fakat boş. Miranda onun aşkı olmadan onunla yaşamaya katlanabileceğini sanmıyordu. Başını salladı.

"Kahretsin, Miranda! Benimle evlenmek zorundasın!" Miranda, Turner'ın patlamasına karşılık vermeyince, bağırmaya devam etti, "Tanrı aşkına kadın, sen benim çocuğumu taşıyorsun!"

Ve işte olmuştu. Miranda onun bu kadar yolu bunun için geldiğini biliyordu, işte böyle dar görüşlü bir sebep için. Ayrıca – gecikmiş olmakla birlikte, onun onur anlayışına ne kadar şükran duysa da, bu onun artık bir çocuk taşımadığı gerçeğini değiştirmeyecekti. Kanaması olmuştu, sonra iştahı geri gelmişti ve odasındaki lazımlık yeniden olağan şekilde kullanılır hale gelmişti.

Bu konuyu annesi ona anlatmıştı. O da aynı şeyleri Miranda'nın doğumundan önce iki kez, doğumundan sonra da üç kez yaşamıştı. Belki bu, henüz okulu bitirmemiş genç bir kız için konuşulması pek uygun bir konu olmayabilirdi ama Leydi Cheever öleceğini biliyordu ve kızına kadınlığa ilişkin aktarabildiği her bilgiyi aktarmayı arzulamıştı. Miranda'ya aynı şeyin başına gelmesi halinde üzülmemesini söylemişti. Kaybedilen bebeklerin zaten doğmamaları gerektiğine dair bir inancı vardı.

Miranda dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Sonra alçak, yumuşak bir sesle konuştu, "Senin çocuğunu taşımıyorum. Taşıyordum ama artık taşımıyorum."

Turner hiç bir şey söylemedi. Sonra, "Sana inanmıyorum," dedi.

Miranda konuşamayacak kadar şaşkındı. "Pardon?"

Turner omuzlarını silkti. "Sana inanmıyorum. Olivia bana senin hamile olduğunu söylemişti."

"*Öyleydim*, Olivia buradayken."

"Sadece benden kurtulmaya çalışmadığını nereden bilebilirim?"

"Çünkü ben *aptal* değilim," diye kestirip attı Miranda. "Eğer senin çocuğunu taşıyor olsaydım seninle evlenmeyi reddeder miydim sanıyorsun?"

Turner biraz düşündü ve, "Yine de benimle evleneceksin," dedi.

"Hayır," dedi Miranda küçümseyerek, "Evlenmeyeceğim."

"Hayır, evleneceksin," dedi Turner, pervasızca gözleri parlıyordu. "Henüz bilmiyorsun."

Miranda geriye doğru bir adım attı. "Beni nasıl zorlayacağını anlamıyorum."

Turner öne doğru bir adım attı. "Ben de, beni nasıl durduracağını anlamıyorum."

"MacDownes'u çağıracağım."

"Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Yapacağım. Yemin ederim." Miranda ağzını açtı ve sonra Turner'ın bu uyarıyı dikkate alıp almadığını görmek için yan tarafında tuttuğu ellerine baktı.

"Hadi yap," dedi, omuzlarını silkerek. "Bu kez ona hazırlıksız yakalanmayacağım."

"Mac –"

Turner ani bir hareketle eliyle onun ağzını kapattı. "Seni küçük aptal. O senin ihtiyar uşağının benim özel alanıma girmesine müsaade etmeyeceğim gerçeği bir tarafa, onun buraya gelmesinin sadece bizim evliliğimizi hızlandıracağını da mı düşünemiyorsun? Uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmak istemezdin herhalde, değil mi?"

Miranda Turner'ın avucunun içine bir şeyler mı-

rıldandı ve sonra elini ağzından çekinceye kadar onun kalçalarını yumrukladı. Ancak MacDownes'u yeniden çağırmadı. Miranda her ne kadar kabul etmek istemese de, Turner haklıydı. "Öyleyse bağırmama niçin izin vermedin?" dedi alaycı bir sesle, "Yoksa istediğin benimle evlenmek değil mi?"

"Evet ama senin evliliğe biraz daha onurlu bir adım atmak isteyeceğini sanıyordum."

Miranda verecek bir yanıt bulamayınca kollarını kavuşturdu.

"Şimdi beni dinlemeni istiyorum," dedi Turner alçak bir sesle ve Miranda'yı çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Hem de dikkatli dinle çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim. Bu hafta bitmeden benimle evleneceksin. Sen İskoçya'ya uygun biçimde kaçtığın için izin çıkartmamıza gerek yok. Şu anda seni kolundan tutup kiliseye götürmediğim için şanslısın. Kendine bir elbise ve çiçek al, çünkü sevgilim yakında yeni bir adın olacak."

Öfkesini yeterince ifade edecek söz bulamayan Miranda, Turner'a sert bir bakış attı.

"Bir daha kaçıp gitmeyi de aklından bile geçirme. Bilgin olsun, sadece iki kapı aşağıda bir ev kiraladım ve günde yirmi dört saat burasını gözetim altında tutturuyorum. Caddenin sonuna kadar bile gidemezsin."

"Aman Tanrım, üf," dedi Miranda. "Sen çıldırmışsın."

Turner buna güldü. "İstersen bunu bir daha düşün.

Şimdi ben buraya on kişi getirsem, onlara senin bekaretini aldığımı, sonra seninle evlenmek istediğimi ve senin beni reddettiğini söylesem, sence onlar kimin çıldırmış olduğunu düşünürdü?"

Miranda öylesine öfkelenmişti ki, sinirden patlayacağını sandı.

"Ben değil!" dedi Turner sanki parlak bir fikir bulmuş gibi. "Olaya iyi tarafından bak. Daha çok çocuk yapacağız ve bunu yaparken de harika zaman geçireceğiz, seni asla dövmeyeceğime ve bütünüyle aptalca olanlar dışında hiç bir şey yapmanı yasaklamayacağıma söz veriyorum. Ayrıca Olivia ile kardeş olacaksın. Daha ne istersin ki?"

Aşk. Ama bunu sesli olarak ifade etmekten kaçındı.

"Çok daha kötü bir durumda olabilirdin, Miranda."

Miranda hâlâ tek kelime etmiyordu.

"Senin yerinde olsa mutluluktan uçacak bir sürü kadın var."

Miranda, Turner'ın yüzündeki o mağrur ifadeyi, kendisine kalıcı bir zarar vermeden söküp almanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

Turner ona doğru eğilerek bir teklifte bulundu, "Ayrıca senin ihtiyaçlarına karşı çok dikkatli olacağım konusunda da söz verebilirim."

Miranda ellerini arkasında kenetledi çünkü öfke ve sinirden tir tir titriyordu.

"Bunun için bir gün bana teşekkür edeceksin."

İşte olmuştu. Miranda, "Aaaaa!" diye çığlık atarak Turner'ın üzerine sıçradı.

"Ne oluyoruz?" Turner döndü ve Miranda'nın sürekli inip kalkan yumruklarını tutmaya çalıştı.

"Bir daha asla – asla, 'Bunun için bana bir gün teşekkür edeceksin' deme sakın, beni duyuyor musun! Asla!"

"Dur, kadın! Tanrım, sen çıldırdın!" Turner yüzünü korumak için kollarını kaldırdı.

Bu korkakça bir davranıştı ama böyle yapmasaydı, gözünün üstüne yumruk yiyebilirdi. Yapacak fazla bir şeyi yoktu çünkü kendisini başka türlü savunamazdı. Asla bir kadına vurmamıştı, bundan sonra da vuramazdı.

"Ve bir daha sakın bana emir verirmiş gibi konuşma," dedi Miranda, Turner'ın göğsüne öfkeyle vurarak.

"Sakin ol, hayatım. Söz veriyorum, sana karşı bu ses tonunu bir daha asla kullanmayacağım."

"İşte şimdi yine kullanıyorsun."

"Hiç de bile."

"Evet, kullanıyordun."

"Hayır, kullanmıyordum."

"Evet, kullanıyordun."

Tanrım, bu iş sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Miranda, çocuk gibi davranıyoruz."

"Umurumda bile değil."

"Peki, belki bir yetişkin gibi davranmaya başlarsan, ben de seninle konuşurken *sözde* bilgiçlik taslayan ses tonumdan vazgeçerim."

Miranda'nın gözleri kısıldı ve sinirli bir şekilde konuşmayı sürdürdü, "Biliyor musun, Turner? Bazen tam bir eşek gibi davranıyorsun." Sonra da elini yumruk yaptı, kolunu geri çekti ve havada salladı. Turner yumruğunu havada karşılamaya çalıştı.

"Kahretsin!" Turner'ın eli gözüne çarptı, sonra şaşkınlık içerisinde, yanan tenine dokundu ve, "Sana yumruk atmayı kim öğretti?" diye sordu.

Miranda sinsice gülümsedi. "MacDownes."

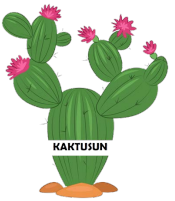
24 AĞUSTOS 1819 – O GECE DAHA SONRA

Bugün, MacDownes gelen ziyaretçim konusunda büyükannemi ve büyükbabamı bilgilendirmiş, onlar da ziyaretçimin kim olduğunu hemen tahmin etmişler. Büyükbabam on dakika kadar o bilmem ne çocuğunun - burada yazamayacağım – hangi cesaretle yüzünü gösterdiği konusunda öfkeli bir nutuk çekti. Büyükannem sonunda onu yatıştırdı ve bana ziyaretçimin neden gelmiş olduğunu sordu.

Onlara yalan söyleyemem. Bunu hiç yapamadım. Gerçeği söyledim. Benimle evlenmek için geldiğini söyledim. Bunu büyük bir sevinç ve çok büyük bir rahatlamayla karşıladılar, ta ki ben bu teklifi reddettiğimi söyleyene kadar. Büyükbabam başka bir tirada başladı, ancak bu kez konu, ben ve benim sağduyudan yoksun olduğumdu. En azından ben onun söylediklerinin bunlar olduğunu sanıyorum. Kendisi İskoçya'nın dağlık kesiminden, Krallık İngilizcesini mükemmel bir aksanla konuşmasına rağmen öfkelenince kendi aksanı ortaya çıkar.

Abartmadan söylemek gerekirse bu defa çok kızdı.

Böyle olunca şimdi üçü karşısında tek başıma kaldım. Korkarım, kaybedeceğim bir mücadeleye girmiş bulunuyorum.

On Beşinci Bölüm

Herkesin ona karşı olduğu düşünülecek olursa, Miranda'nın üç gün boyunca kendisini tartışmaların dışında tutabilmesi önemli bir başarıydı.

Taarruzu, ilk olarak, yumuşak ve duyarlı bir yaklaşımla büyükannesi başlattı. "Şimdi, tatlım," demişti, "Lord Turner'ın biraz gecikmiş olduğunu anlayabiliyorum ama yine de üstüne düşeni yapmak için geldi, bu defa da sen…"

"İstemediğimi söyledim," diye yanıtladı Miranda, öfke içinde, kıpkırmızı kesilmişti.

"Ama tatlım gerçekten, vikontun nesi var ki? Oldukça iyi bir delikanlı ve bize senin için her şeyi yapacağı ve sana çok iyi bakacağı konusunda teminat verdi."

Miranda dişlerini sıktı. Turner önceki gece Miranda'nın büyükannesi ve büyükbabası ile tanışmak için uğramıştı. Büyük ihtimalle, büyükannesi ona bir saat içinde aşık olmuştu. Bu adamın her yaştaki kadından uzak tutulması gerekiyordu.

"Oldukça da yakışıklı," diye devam etti büyükannesi. "Sence de öyle değil mi ? Tabii ki öyledir. Nihayetinde onun yüzü bazılarının beğenip bazılarının

beğenmeyeceği türden bir yüz değil. Onun yüzü herkesin yakışıklı bulacağı bir yüz. Sence de öyle değil mi?"

Miranda için de öyleydi ama bunu ifade etmek niyetinde değildi.

"Şüphesiz yakışıklılık herkesin kendinedir ve bir çok güzel kalıplı insan hastalıklı kafalar taşıyor olabilir."

Miranda bu konuya girmek dahi istemiyordu.

"Ama bu adam bütünüyle aklı başında gibi görünüyor, ayrıca oldukça da cana yakın. Çok daha kötüsü olabilirdi." Torunundan bir yanıt alamayınca, kendinden beklenmeyen bir sertlikle, "Ve bundan daha iyisini yapabileceğini de sanmıyorum," dedi.

Bu acı verse de doğruydu. Yine de Miranda, "Bekâr kalabilirim," dedi.

Büyükannesi bu görüşü çok makûl karşılamadığından cevap verirken bunu dikkate almadı. "Unvanından söz etmiyorum," dedi sertçe. "Servetinden de söz etmiyorum. Beş parasız bile olsaydı yine de iyi bir eş olurdu."

Miranda buna karşılık, sadece omuzlarını silkerek üstü kapalı bir karşılık verdi.

Turner bir sonraki denemesinde onun romantik doğasına hitap etmeye çalıştı. Yaklaşık her iki saatte bir kocaman çiçek buketleri gönderiyordu ve her birinde aynı not vardı; "Benimle evlen, Miranda."

Miranda bunları görmezlikten gelmek için elinden geleni yaptı, fakat pek kolay olmuyordu çünkü çok kısa bir süre içinde evin her yeri çiçeklerle dolmuştu.

Turner'ın bu davranışı büyükannesini çok etkilemiş ve Miranda'nın bu çekici, cömert vikontla evlenmesi konusundaki kararlılığını ikiye katlamıştı.

Sonra devreye büyükbabası girdi. Onun yaklaşımı oldukça saldırgandı, "Tanrı aşkına Miranda," diye gürledi. "Sen aklını mı yitirdin?"

Miranda artık bu sorunun cevabını bildiğinden pek emin olmadığı için yanıtlamadı.

Sonra sıra Turner'a geldi ama bu kez taktik bir hata yapmıştı. Gönderdiği notta şu yazıyordu, "Bana vurduğun için seni bağışlıyorum." Miranda önce küplere bindi. Miranda'nın o yumruğu atmasında ki birinci sebep, Turner'ın küçümseyici ses tonu ve bunu yumuşak bir uyarı olarak görmesiydi. Turner, Miranda'nın inatçılığına pek uzun süre katlanmayacaktı.

Kuşatmanın ikinci gününde, Miranda dışarı çıkıp biraz temiz hava almaya karar verdi. Bütün o çiçeklerin kokusu artık bıkkınlık verici bir hale gelmişti. Miranda pelerinini aldı ve Queen Caddesi'ndeki parka yöneldi.

Hemen arkasından Turner onu izlemeye başladı. Turner, evi gözetim altında tuttuğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Gerçi gözetleme için profesyonel birilerini kiralamamıştı ama bunu açıklamaya da gerek görmemişti. Bu görevi yürütme onuru Turner'ın zavallı hizmetkârına kalmıştı, tam sekiz saat boyunca pencereden gözetleme yaptıktan sonra, söz konusu kadın nihayet evden ayrılınca adamcağız rahatlamış ve nöbet yerini terk edebilmişti.

Hızlı adımlarla parka doğru yürüyen Miranda'yı izleyen Turner, onun yanına bir hizmetçi almadığını fark edince kaşlarını çattı. Edinburgh, Londra kadar tehlikeli değildi ama yine de zarif bir leydi dışarıya tek başına çıkma riskini almamalıydı. Evlendiklerinde bu tür davranışlara son verilecekti.

Evleneceklerdi. Tartışmasız.

Kaldı ki Turner bu konuya büyük bir incelikle yaklaşacaktı. Gerçi o bağışladığını ifade eden not belki de bir hataydı. Kahretsin, Turner daha onu yazdığı anda bile, Miranda'nın çileden çıkacağından emindi ama kendisine engel olamamıştı. Gözünü kararttığı zamanlarda kendisine engel olamıyordu.

Miranda parkın içinde bir kaç dakika yürüdükten sonra boş bir bank buldu. Üzerindeki tozu sildi, oturdu ve yanında taşıdığı çantadan bir kitap çıkarttı.

Turner elli metre kadar uzaktaki gözetleme noktasından onu izlerken gülümsüyordu. Onu izlemeyi seviyordu. Orada bir ağacın altında durup onu izlemenin kendisini ne kadar mutlu ettiğini görmek şaşırtıcıydı. Miranda her sayfayı çevirdiğinde parmakları zarif bir yay gibi bükülüyordu. Birdenbire onu Northumberland'deki evinde, yatak odasının bitişiğindeki oturma odasında, masada otururken hayal etti. Bir mektup yazıyordu, belki de Olivia'ya.

Turner birdenbire onunla evlenmenin sadece doğru bir şey değil aynı zamanda iyi bir şey olduğunu düşündü. Onunla çok mutlu olacaktı.

Kendi kendine ıslık çalarak onun oturduğu tarafa

doğru yürüdü ve yaklaşıp yanına oturuverdi. "Selam küçük kız."

Miranda başını kaldırdı ve derin bir iç çekti, "Demek *sensin*."

"Umarım seni benden başka takip eden yoktur."

Miranda, Turner'ın gözünü görünce sırıttı.

"Gözündeki morluk için özür dilerim."

"Hatırlarsan bu konuda seni bağışlamıştım."

Miranda gerildi. "Hatırlıyorum."

"Evet," diye mırıldandı Turner. "Hatırlayacağını düşünmüştüm."

Miranda bir süre bekledi. Büyük olasılıkla Turner'ın gitmesini beklemişti. Sonra sert bir hareketle kitabına döndü ve, "Okumaya çalışıyorum," dedi.

"Görüyorum. Biliyorsun, bu senin için çok iyi. Beynini geliştiren bir kadın hoşuma gider." Kitabı Miranda'nın elinden kaptı ve adını okumak için kapağına baktı, "*Aşk ve Gurur*. Hoşuna gidiyor mu bari?"

"*Gidiyordu*."

Turner, Miranda'nın iğneleyici sözünü görmezlikten gelerek, açık olan sayfayı işaret parmağıyla tuttu ve kitabın ilk sayfasını açtı, "Evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir ki,"

diye okudu yüksek sesle, "iyi bir serveti olan bekâr bir erkeğin bir eşe ihtiyacı vardır."

Miranda kitabını geri almak istediyse de, Turner buna izin vermedi.

"Hımm," dedi, düşünceli bir şekilde. "İlginç bir fikir. *Benim* de kesinlikle bir eşe ihtiyacım var."

"Londra'ya git," dedi Miranda. "Orada kadından bol bir şey yok."

"İyi bir servetim var." Eğildi ve Miranda'ya sırıtarak baktı. "Hani belki farkında değilsindir diye söylüyorum."

"Asla açlıktan ölmeyeceğini bilmek, beni ne kadar rahatlatıyor bilemezsin."

Turner kıkırdadı. "Ah, Miranda neden pes etmiyorsun? Bu kez kazanamayacaksın."

"Kadının onayı olmadan bir çifti evlendirecek bir papaz olduğunu sanmıyorum."

"Onaylayacaksın," dedi Turner neşeli bir tavırla.

"Öyle mi?"

"Beni seviyorsun, unuttun mu?"

Miranda dişlerini sıktı. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Ne yani? İki üç ay. O kadar da uzun değil. Aşk geri döner."

"Sen böyle davranırsan dönmez."

"Öyle sivri dillisin ki," dedi sinsi bir gülümsemeyle. Sonra kulağına eğildi, "Doğrusunu istersen, senin en çok beğendiğim yönlerinden biri de bu."

Miranda, Turner'ın boynunda kenetlememek için zorla zaptettiği parmaklarını boşlukta esnetti. Sanırım yeterince temiz hava aldım," diyerek kitabını göğsüne bastırdı ve ayağa kalktı. "Eve gidiyorum."

Turner da hemen kalktı, "Öyleyse size eşlik edeyim, Leydi Turner."

Miranda hızla arkasına döndü, "Ne dedin sen?"

"Sadece kulağa nasıl geliyor diye denedim," diye

mırıldandı Turner; "Sana çok iyi uydu. Hem belki sen de kendini alıştırabilirsin."

Miranda başını salladı ve eve doğru yürümeye başladı. Ondan bir kaç adım önde gitmeye çalışıyordu ama onun bacakları çok daha uzundu. "Biliyorsun, Miranda," dedi Turner sevecen bir tavırla, "evlenmemize engel tek bir neden söyleyebilseydin, seni kendi başına bırakırdım."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Bu bir yalan olduğu için sayılmaz."

Hâlâ mümkün olduğunca hızlı yürümeye çalışan Miranda, bir süre düşündükten sonra, "Parana ihtiyacım yok," dedi.

"Elbette yok. Olivia bana, annenin sana biraz servet bıraktığını söyledi. Geçinmene yetermiş. Yine de daha fazla para istemediğin için evlenmeyi reddetmen biraz dar görüşlülük, öyle değil mi?

Miranda dişlerini gıcırdattı ve yürümeye devam etti. Büyükanne ve büyükbabasının evine giden merdivenlere gelmişlerdi. Miranda merdivenleri bir çırpıda çıktı. Eve girmeden, Turner onun bileğini kavradı ve ciddileştiğini gösterecek sertlikte sıktı.

Bir yandan da hâlâ gülümseyerek, "Gördün mü? Tek bir sebep bile yok," dedi.

Miranda heyecanlanmış olmalıydı.

"Belki yok," dedi soğuk bir sesle. "Ama evlenmek için de yok."

"Adının çıkması sebep değil mi?" dedi Turner yumuşak bir ses tonuyla.

"Ama adımın çıkması gibi bir tehlike yok ki."

"Yok mu?"

Miranda derin bir nefes aldı. "Bunu yapamazsın."

Turner'ın hafifçe omuzlarını silkmesiyle Miranda'nın omurgası titredi. "Sıradan bir tanımla, merhametsiz olduğum söylenemez ama sen yine de beni hafife alma. "Seninle *evleneceğim*."

"Bunu neden istiyorsun ki?" diye bağırdı. Turner onunla evlenmek zorunda değildi. Kimse onu zorlamıyordu. Miranda resmen ona gümüş tepside bir kaçış yolu sunuyordu.

"Ben bir beyefendiyim," dedi çenesini oynatmadan. "Sorumluluklarımın gereğini yaparım."

"Ben bir sorumluluk muyum?" diye fısıldadı, Miranda. Çünkü ciğerlerinde temiz hava kalmamıştı. Ancak fısıltıyla konuşabildi.

Turner karşısında durdu, Miranda onu daha önce hiç bu kadar huzursuz görmemişti.

"Seni baştan çıkarmamalıydım. Daha iyi tanımalıydım. Arkasından da seni o kadar hafta terk etmemeliydim. Bu konuda, kendi zafiyetlerimin dışında hiçbir mazeretim yok. Onurumun bir kenara atılmasına izin vermeyeceğim. Benimle evleneceksin."

"Sen beni mi istiyorsun, yoksa onurunu mu?" diye fısıldadı, Miranda.

Turner, sanki Miranda çok önemli bir noktayı kaçırıyormuş gibi ona baktı ve, "İkisi aynı şey," dedi.

28 AĞUSTOS 1819

Onunla evlendim.

Küçük bir düğündü. Gerçekten çok küçük, tek misafirler Miranda'nın büyükanne ve büyükbabası, baş papazın karısı – bir de Miranda'nın ısrarıyla – MacDownes.

Törenin hemen ardından, Turner'ın ısrarıyla doğruca Northumberland'daki evine gitmek üzere yola çıktılar. Yeni çiftin yuva diyeceği, Restorasyon dönemi malikanesi, Rosedale'e, gitmek üzere yola zamanında çıkabilmeleri için, tören, yine Turner'ın ısrarıyla, son derece erken yapılmıştı.

Miranda vedalaşmalarını bitirdikten sonra, Turner onun arabaya binmesine yardım ederken, belinden tutup yukarı kaldırdı. Birden içini tuhaf, tanımadık bir duygu kapladı ve bunun memnuniyet olduğunu fark edince biraz aklı karıştı.

Leticia ile olan evliliğinde bir çok şey yaşamıştı ama bunların içinde huzur yoktu.. Turner o birlikteliğe, uyuşturucu bir arzu ve heyecan telaşı içerisinde girmişti ama her şey çok kısa sürede hayal kırıklığı ve çarpıcı bir kaybetme duygusuna dönüşmüştü. Onun ardından kalan tek şey ise öfke olmuştu.

Miranda ile evli olma fikri çok hoşuna gidiyordu. Ona güvenebilirdi. Bedeniyle ve sözleriyle asla Turner'a ihanet etmezdi. Leticia'ya karşı duyduğu gibi bir tutku hissetmese de, onu – *Miranda*'yı – öyle

delicesine arzuluyordu ki, buna kendisi bile inanamıyordu. Onu her görüşünde, koklayışında, her sesini duyuşunda... Onu istiyordu. Beden ısısını hissetmek için elini onun koluna koymak istiyordu. Kokusunu içine sindirmek istiyordu.

Her gözlerini kapatışında, aklı geçmişe, av kulübesine, bedeniyle onun bedenini örttüğü ana gidiyor, içinin derinliklerinden, ilkel, sahip olmaya ilişkin ve biraz da vahşice bir şeyler kopup geliyordu.

Miranda onun olmuştu. Tekrar onun olacaktı.

Turner arabaya Miranda'dan sonra bindi ve hemen yanı başına olmasa da, aynı tarafa oturdu. Yanına yerleşip, onu kucağına almayı her şeyden çok istiyordu ama onun biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Bugün, uzun bir süre arabada birlikte olacaklardı. Turner'ın yeterince zamanı vardı.

Araba Edinburgh'den uzaklaşırken, Turner bir kaç dakika boyunca Miranda'yı seyretti. Miranda nane yeşili gelinliğinin kıvrımlarını sımsıkı kavramıştı. Parmak sokumlarındaki eklemleri beyaza dönmüştü, bu da sinirlerinin gerildiğinin bir işaretiydi.

İki kez Turner ona dokunmaya yeltendi ama yaklaşımını nasıl karşılayacağından emin olamadığı için geri çekildi. Yine de birkaç dakika sonra, yumuşak bir sesle, "Eğer ağlamak istiyorsan, bu konuda seni yargılamam," dedi.

Miranda ona bakmadan, "Ben iyiyim," dedi.

"Öyle mi?"

Miranda yutkundu. "Elbette. Daha az evvel evlen-

dim, öyle değil mi? Her kadının istediği de bu değil midir?"

"Senin istediğin bu mu?"

"Sence bu konuda üzülmek için biraz geç değil mi?"

Turner acı acı gülümsedi. "Ben o kadar korkunç biri değilim, Miranda."

Miranda güldü, gergindi. "Elbette değilsin. Sen her zaman benim istediğim gibi birisin. Bunu günlerdir bana söyleyen sensin, değil mi? Seni hep sevdim."

Keşke Miranda bu sözleri söylerken sesindeki o alaysı tavır olmasaydı, diye düşündü Turner. Onu kolundan tutup kendinden tarafa doğru çekti ve "Gel buraya," dedi.

"Ben böyle iyiyim ... dur ... Ay!" Turner'ın çelik gibi kolu Miranda'yı sarmış ve kendine yapıştırmıştı.

"Böylesi daha iyi, sen ne dersin?"

"Ben böyle pencereyi göremiyorum," dedi Miranda suratını ekşiterek.

"Dışarıda önceden görmediğin hiç bir şey yok." Turner perdeyi açıp dışarıya baktı. "Bakalım, ağaçlar, çimenler, bir-iki kulübe. Hepsi son derece sıradan şeyler." Elini avucunun içine aldı ve tembel hareketlerle parmaklarını okşadı. "Yüzüğü beğendin mi?" diye sordu. "Çok sade, biliyorum ama yalın altın kemerler bizim aile geleneğidir."

Turner'ın okşamalarıyla elleri ısınan Miranda'nın nefesi hızlanmaya başlamıştı. "Çok beğendim. Daha gösterişli bir şey olsaydı, hiç beğenmezdim."

"Ben de öyle düşündüm. Sen son derece zarif ve küçük bir yaratıksın."

Miranda kızardı, heyecanla yüzüğünü çevirip duruyordu. "Ama benim her şeyimi Olivia seçer," dedi.

"Yine de sen, onun abartılı ya da gösterişli bir şey seçmesine kesinlikle izin vermezsin."

Miranda ona kaçamak bir bakış attı. Turner, son derece tatlı bir şekilde ona gülümsüyordu ama parmakları Miranda'nın bileklerinde hınzırca şeyler yapıyor, yüreğinin derinliklerine iç gıcıklayıcı kıvılcımlar gönderiyordu. Sonra Miranda'nın elini kaldırıp dudaklarına götürdü, bileğinin içine, yumuşak, tahrik edici bir öpücük kondururken, "Senin için başka bir şeyim daha var," diye mırıldandı.

Miranda tekrar ona bakmaya cesaret edemedi. Soğukkanlılığını son zerresine kadar korumak istiyorsa, bunu yapmamalıydı.

"Bu tarafa dön," dedi Turner yumuşakça emredercesine. İki parmağını Miranda'nın çenesinin altına yerleştirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. Cebine daldırdığı eliyle kadife kaplı bir mücevher kutusu çıkardı. "Bu hafta bütün bu koşuşturma yüzünden, sana uygun bir nişan yüzüğü vermeyi unuttum."

"Buna gerek yoktu," dedi Miranda, gerçekte bunu kastetmemişti.

"Kes sesini, küçük kız," dedi Turner sırıtarak. "Ve hediyeni nezaketle kabul et."

"Emredersiniz efendim," diye mırıldandı Miranda, kutunun kapağını açarken. Kutunun içinde iki küçük

safirle süslenmiş oval kesimli parlak bir elmas ışıldıyordu. "Bu çok güzel bir şey, Turner," diye fısıldadı Miranda. "Senin gözlerine uyuyor."

"İnan ki amacım bu değildi," dedi Turner boğuk bir sesle. Yüzüğü kutudan aldı ve Miranda'nın ince parmağına taktı. "Uydu mu?"

"Mükemmel."

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim Turner. Ben ... teşekkür ederim. Çok düşüncelisin." Miranda başka söz söylemeye gerek duymadan ona doğru uzanıp yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Turner onun kafasını avuçlarının arasına aldı. "Göreceksin, o kadar da berbat bir koca olmayacağım." Dudakları Miranda'nın dudaklarına yumuşak bir öpüş için dokunacak kadar başını yaklaştırdı. Turner'ın sıcaklığıyla ve yumuşak fısıltılarıyla baştan çıkan Miranda da ona doğru uzandı. "Öyle yumuşak ki," diye fısıldadı Turner bir yandan Miranda'nın saçlarında ellerini daha rahat gezdirebilmek için onun tokalarını çıkartırken. "Öyle yumuşak ve öyle tatlı ki. Hiç düşlememiştim ..."

Turner'ın dudaklarının kendininkilere daha rahat ulaşması için Miranda boynunu biraz daha yukarı kaldırdı. "Neyi hiç düşlememiştin?"

Turner'ın dudakları hafifçe Miranda'nın teninde dolaştı. "Senin böyle olacağını. Seni bu kadar isteyeceğimi. Her şeyin böyle olabileceğini."

"Ben hep biliyordum. Hep biliyordum," dedi Mi-

randa ne söylediğini hiç düşünmeden. Sonra da bunun umurunda olmadığına karar verdi. Hele o böyle kendisini öperken, Turner'ın kesik kesik nefesi kendi nefesinin ritmine uyarken, hiç bir şey umurunda değildi.

"Sen öylesine zekisin ki," diye mırıldandı Turner. "Seni çok önceden dinlemeliydim.

Miranda'nın elbisesini omuzlarından sıyırmaya başladı ve sonra dudaklarını göğsünün üst tarafına bastırdı. Bütün bunlar Miranda için çok fazlaydı. Miranda sırtını Turner'a doğru eğdi, Turner'ın parmakları elbisesinin düğmelerine gidince de hiç bir direnç göstermedi. Birkaç saniye geçmeden elbisesi üzerinden kayıp düştü ve Turner'ın dudaklarının göğüs ucuna doğru ilerlediğini gördü.

Miranda bunun şoku ve hazzı içerisinde inledi. "Ahh, Turner, ben ..." Derin bir iç çekti. "Daha fazla..."

"İşte mutlulukla uyacağım bir emir." Turner'ın dudakları Miranda'nın öteki göğsüne geçti ve aynı işkenceyi orada da yineledi.

Öpüyordu, emiyordu ve bütün bunları yaparken elleri bedeninde gezinip duruyordu. Miranda'nın bacaklarından yukarısı, belinin çevresi – sanki Turner onu işaretlemek, sonsuza dek kendinin olacak şekilde damgalamak istiyordu.

Miranda'nın kadınsı duyguları kontrolünden çıkmıştı. İçinin derinlerinden, yakıcı bir arzunun fışkırdığını hissediyordu. "Seni istiyorum," dedi nefes

nefese, parmakları Turner'ın saçlarına gömüldü. "İstiyorum..."

Turner'ın parmakları yukarılara çıktı, Miranda'nın bedeninin en hassas olduğu yerlere.

"İşte *bunu* istiyorum."

Turner, Miranda'nın boynuna karşı kıkırdadı. "Emredersiniz, Leydi Turner."

Miranda'nın, yeni adı karşısında şaşkınlığa düşecek kadar bile zamanı olmadı. Turner bir şeyler yapıyordu – Tanrım, Miranda onun ne yaptığını bile bilmiyordu – tek yapabildiği çığlık atmamaya çalışmaktı.

Turner kendini geri çekti – parmaklarını değil; bunu deneseydi Miranda onu öldürürdü – başını, sadece lezzetli bir gülümsemeyle onun yüzüne bakabilecek bir mesafede geri çekmişti." Hoşuna gidecek bir şey biliyorum," dedi alay edercesine.

Turner arabanın içinde yere diz çökerken Miranda'nın şaşkınlıktan nefesi kesildi ve dudakları aralandı. "Turner?" diye fısıldadı, çünkü Turner'ın oradan bir şey yapmasının imkansız olduğuna şüphe yoktu. Kesinlikle yapamazdı ...

Turner'ın kafası eteğinin altında kaybolunca Miranda içini çekti.

Sonra Turner, sıcacık arzu dolu öpüşlerle bacaklarının iç kısımlarından yukarıya doğru çıkarken Miranda derin bir iç daha çekti.

Miranda'yı son derece başarıyla uyarmakta olan parmakları yer değiştirdi. Miranda bacaklarının vahşi bir kuvvetle aralandığını ve yanlara doğru açıldığını fark etti, onu hazırlıyordu...

Dudakları için.

Artık akıllıca düşünecek durumda değildi. Ve bu, ilk seferinde hissettikleriyle – ve ilk seferi gerçekten de çok iyiydi – kıyaslanamazdı. Şu Turner'ın dudakları çok hınzırdı, onu adeta büyülüyordu. Miranda'nın bedeninin her bir zerresi ve ruhunun her bir damlacığı paramparça oluyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü Miranda yeniden nefesine kavuşmaya çalışırken. *Böyle bir şeyden insan nasıl olur da sağ çıkabilirdi?*

Aniden karşısında Turner'ın gülümseyen yüzü belirdi. "İlk düğün armağanın," dedi

"Ben... ben ..."

"Teşekkür etmen yeterli," dedi her zamanki yüzsüzlüğüyle.

"Teşekkür ederim," derken içini çekti Miranda.

Turner nezaketle onu dudaklarından öptü. "Hiç, hiç bir şey değil."

Elbisesini düzeltirken, açılan yerlerini dikkatlice kapatırken ve sonunda bitirdiğini işaret etmek için kolunu sevgiyle okşarken Miranda onu izledi. Turner'ın ateşi bütünüyle sönmüş görünüyordu, oysa Miranda hâlâ bir alevin kendisini yalayarak içini dışına çıkardığını hissediyordu. "Ama sen..."

Turner'ın suratında sinsi bir gülümseme belirdi. "Eğer sen gerdek geceni yürüyen bir arabanın içinde istemiyorsan, ben de daha fazlasını istemiyorum, kendimi tutmanın bir yolunu bulurum."

"Bu bir gerdek gecesi değil miydi ?" diye sordu Miranda kuşkuyla.

Turner başını salladı. "Sadece sana yaptığım küçük bir ikramdı."

"Yaa." Miranda evliliğe niçin bu kadar şiddetle karşı çıktığını anımsamaya çalışıyordu. Ömür boyu küçük ikramlar fikri, kulağa oldukça hoş geliyordu.

Miranda'nın bedeni tükenmiş, üstüne bir rehavet çökmüştü, uykulu bir tavırla Turner'ın yanına yerleşirken, "Bunu tekrar yapacak mıyız ?" diye mırıldandı ve Turner'ın sıcaklığına sokuldu.

"Elbette," diye mırıldandı Turner, gülümseyerek Miranda'nın kendinden geçmesini izlerken. "Söz veriyorum."

On Altıncı Bölüm

Aristokrat standartları dikkate alındığında, Rosedale alçak gönüllü ölçülerde olan bir yerdi. Bu ılık, zarif ev, bir kaç nesildir Bevelstoke ailesine aitti ve geleneksel olarak en büyük erkek çocuk burasını, kont olana kadar taşradaki ev olarak kullanır, sonra da çok daha büyük olan Haverbreaks'e geçerdi. Turner Rosedale'e bayılıyordu, düz taş duvarlarını ve mazgallı çatısını çok seviyordu. Hepsinden öte, evin çevresine savurgan bir bollukla dikilmiş yüzlerce gülün ehlileştirdiği vahşi manzaraya bayılıyordu.

Sınıra yakın bir yerlerde tembel bir öğle yemeği için durdukları için eve varışları gecenin geç vakitlerini bulmuştu. Miranda çoktandır uyuyordu – arabanın sarsıntısının kendisini uyuşturduğu konusunda Turner'ı baştan uyarmıştı – ama Turner aldırmamıştı. O gecenin sessizliğini seviyordu, sadece atların, arabanın ve havadaki rüzgârın sesi ona yetiyordu. Ay ışığının pencereden içeri süzülmesini ve yeni karısına bakmayı – ki uykusunda hiç de zarif değildi, ağzı açıktı ve gerçeği söylemek gerekirse birazcık da horluyordu – seviyordu. Bu Turner'ın hoşuna gitmişti. Niçin hoşuna gittiğini bilmiyordu ama gitmişti işte.

Ve bunu bilmek de hoşuna gidiyordu.

Zıplayıp arabadan aşağıya indi, onlara eşlik eden uşaklardan birisinin yardım için yaklaştığını görünce işaret parmağını dudaklarına götürdü, sonra arka tarafa uzanıp Miranda'yı kucağına aldı. Miranda Rosedale'e hiç gelmemişti, oysa burası göllerden çok da uzak değildi. Turner, tıpkı kendisi gibi onun da burasını çok seveceğini ümit ediyordu. Öyle düşünüyordu. Onu iyi tanıdığının farkına varmaya başlıyordu. Bu ne zaman gerçekleşmişti emin değildi ama artık bir şeye bakıp, *bu Miranda'nın hoşuna gider*, diye düşünebiliyordu.

Turner İskoçya'ya gitmeden önce buraya uğramış ve evi hazırlamaları için hizmetçileri tembihlemişti. Tam olarak ne zaman geleceklerini onlara bildirememiş olsa da ev hazırdı ama personel yeni vikontesle tanıştırılmak üzere toplanmamıştı. Turner buna memnun olmuştu; Miranda'yı bunun için uyandırmak istemezdi.

Yatak odasına girdiğinde, şükranla şöminede ateşin yakıldığını fark etti. Aylardan ağustos olabilirdi ama Northumberland'in gecelerinin ayrı bir ayazı vardı. O yavaşça Miranda'yı yatağa yatırırken, bir çift uşak az sayıdaki eşyalarını getirdi. Turner baş uşağa, yeni karısının personelle sabahleyin ya da belki de günün ilerleyen saatlerinde tanışabileceğini söyledi ve kapıyı kapattı.

Horlamaktan huzursuz bir homurdanmaya geçen Miranda pozisyon değiştirdi ve göğsüne aldığı bir yastığa sarıldı. Turner onun yanına döndü ve yumuşakça

kulağına "Şşşt," diye fısıldadı. Miranda uykusunda da olsa onun sesini tanımıştı, memnun bir "oh" çektikten sonra öbür tarafa döndü.

"Bu kadar uyku yeter," diye mırıldandı Turner. "Seni şu elbiselerden kurtaralım." Miranda yan yatıyordu, Turner sırtı boyunca dizilmiş düğmeleri çözmeye koyuldu. "Sadece bir dakikalığına oturabilir misin? Elbiseni çıkarayım."

Miranda, uykulu bir çocuk gibi, Turner'ın kendisini çekip oturur pozisyona getirmesine izin verdi. "Biz neredeyiz?" diyerek esnedi, henüz tam olarak uyanamamıştı.

"Rosedale. Yeni evin." Turner Miranda'nın elbisesini başından sıyırıp çıkarmak için kalçalarından yukarıya doğru çekti.

"Çok güzel," dedi ve pat diye kendini sırt üstü yatağa attı.

Turner hoşgörüyle gülümsedi ve iteleyerek onu tekrar dik oturttu. "Sadece bir kaç saniye daha." Tek bir ustaca hareketle elbiseyi çekip kafasından çıkarttı, üzerinde sadece kombinezonu kalmıştı.

"İyi," diye mırıldandı Miranda. Bir yandan da örtülerin altına girmeye çalışıyordu.

"O kadar çabuk değil." Turner onu ayak bileğinden yakaladı. "Biz burada üzerimizde bir şey varken uyumayız." Miranda'nın üzerindeki kombinezon da yerdeki kıyafetlerine katıldı. Miranda, neredeyse çıplaklığının farkına bile varmadan nihayet yatak örtülerinin altına girebildi, tam bir memnunluk içinde içini çekti ve sonra derhal uykuya daldı.

Turner karısını izlerken başını salladı ve kıkırdadı. Onun kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu daha önceden fark etmiş miydi acaba? Belki de mum ışığında öyle görünüyorlardı. Turner da yorgundu, kendi giysilerini de çabuk ve ehil hareketlerle çıkardıktan sonra yatağa girdi. Miranda yan yatıyordu, bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Turner bir koluyla onu kavradı ve onu sıcaklığına sarılabileceği yere, yatağın ortasına çekti. Miranda'nın teni dayanılmaz ölçüde bir yumuşaklığa sahipti. Turner, yavaş hareketlerle belini okşadı. Dokunduğu bir yer gıdıklanmış olmalıydı ki Miranda hafifçe cıyakladı ve öbür tarafa döndü.

"Her şey çok güzel olacak," diye fısıldadı Turner. Tutkuları vardı; bu, çoğu çiftte olmayan bir şeydi. Turner, Miranda'nın uykulu dudaklarını öpmek için eğildi ve diliyle yoklayarak onlara ulaştı.

Miranda'nın gözleri açıldı.

"Sen uyuyan güzel olmalısın," diye mırıldandı Turner. "Bir öpücükle uyandın."

"Biz neredeyiz?" diye sordu Miranda, sersemlemiş bir sesle.

"Rosedale'deyiz. Bunu zaten sormuştun."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

Turner, elinde olmadan yeniden eğildi ve Miranda'yı öptü. "Ah Miranda, çok tatlısın."

Turner'ın öpüşü üzerine Miranda memnuniyetle bir iç çekti ama gözlerini açık tutamadığı her halinden belliydi. "Turner?"

"Evet tatlım?"

"Özür dilerim."

"Niçin özür diliyorsun?"

"Özür dilerim. Yapamıyorum... Yani, çok yorgunum." Esnedi. "Görevimi yerine getiremiyorum."

Turner onu kollarına çekerken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şşşt," diye fısıldadı ve eğilip onu şakağından öptü. "Bunun bir görev olduğunu düşünme. Bu bir görevden çok daha müthiş bir şey ve ben henüz bitkin bir kadını zorlayacak kadar küçülmedim. Çok zamanımız var. Dert etme."

Ama Miranda çoktan uyumuştu.

Dudaklarıyla saçlarında gezindi. "Önümüzde koskoca bir ömür var."

★★★

Sabah olunca ilk uyanan Miranda oldu ve gözlerini açar açmaz da kocaman esnedi. Perdelerin arasından içeriye gün ışığı sızıyordu ama yatağı böylesine sıcak yapan gün ışığı değildi. Gece bir ara, Turner kolunun birini onun beline atmış, Miranda da kıvrılıp ona sokulmuştu. Tanrım, bu adamdan ateş fışkırıyordu.

Miranda, Turner uyurken onun en güzel görüntüsünü yakalayabilmek için oradan oraya dolanıp durdu. Suratında hep çocuksu bir ifade vardı ama uykusunda bu ifade daha da ön plana çıkıyordu. Mükemmel bir melek gibi görünüyordu, kimi zaman gözlerini bürüyen o olumsuzluktan eser bile yoktu.

"Bunun için Leticia'ya teşekkür etmemiz gerekiyor," diye mırıldandı Miranda yumuşak bir sesle, onun yanağını okşayarak.

Turner kımıldadı, uykusunda bir şeyler mırıldandı.

"Henüz değil, aşkım," diye fısıldadı Miranda. Kendisini duymayacağını bildiğinden sevgi sözleri söyleyecek kadar cesur davranabiliyordu. "Seni uyurken izlemek hoşuma gidiyor."

Turner uyuyor, Miranda da onun nefes alıp vermesini dinliyordu.

Cennette gibiydi.

Sonunda Turner kımıldadı, gözkapakları açılmadan bedeni gerindi. Sonra gözlerini açtı ve uykulu gözlerle gülümseyerek Miranda'yı seyretmeye koyuldu.

"Günaydın," dedi sersem sersem.

"Günaydın."

Esnedi. "Uyanalı çok mu oldu?"

"Eh, biraz oldu işte."

"Acıktın mı? Kahvaltılık bir şeyler getirtebilirim."

Miranda başını salladı.

Turner yeniden esnedi ve ona gülümsedi. "Sabahları çok pembe oluyorsun."

"Pembe mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hı hı. Tenin parlıyor."

"Yok canım."

"Öyle. İnan bana."

"Annem her zaman, 'inan bana' diyen erkeklere dikkat et derdi."

"Ama annen beni hiç tanımadı ki," dedi, kayıtsız bir şekilde. İşaret parmağıyla Miranda'nın dudaklarına dokundu. "Bunlar da pembe."

"Öyleler mi?" diye sordu Miranda nefesine karışan sesiyle.

"Hı hı. Çok pembe ama sanırım başka yerlerin kadar da pembe değil."

Bu söz üzerine Miranda tam anlamıyla al al oldu.

"Örneğin bunlar," diye mırıldandı Turner, avuçlarını Miranda'nın göğüs uçlarında gezdirerek. Sonra elleri birden kalkıp Miranda'nın yanaklarını kavradı. "Dün gece çok yorgundun."

"Evet, öyleydim."

"Bazı önemli işleri yapamayacak kadar yorgundun."

Miranda heyecanla yutkundu, Turner'ın yumuşak eli sırtına doğru uzanırken inlememek için kendini tutmaya çalışıyordu.

"Sanırım bu evliliği tamamlamanın zamanı geldi," diye mırıldandı Turner, dudakları ılık ve hınzır bir halde Miranda'nın kulaklarında gezinirken. Sonra onu kendine doğru çekti ve Miranda onun hiç vakit kaybetmeden konuya girmek istediğini anladı.

Miranda alaysı bir gülümsemeyle ona karşı çıktı. "O konuyla uzunca bir süre önce ilgilenmiştik. Biraz da erken olmuştu, eğer hatırlarsan."

"O sayılmaz," dedi Turner vurdum duymaz bir tavırla. "O zaman evli değildik."

"O sayılmasaydı şu anda evli olmazdık."

Turner Miranda'nın maksadını anladı. "Doğru, sanırım haklısın ama sonunda her şey yoluna girdi. Böylesine güçlü bir erkek oluşuma da üzülecek değilsin ya."

Miranda son derece masum olabilirdi ama bu durumda sadece gözlerini öbür tarafa çevirmesi gerektiğini biliyordu. Yorum yapamazdı ve işte Turner'ın eli yine göğsüne gitti ve göğsünün ucunda bir şeyler yapmaya başladı. Garip ama Miranda bunu bacaklarının arasında hissedebiliyordu.

Turner'ın her dokunuşunda bedeninin başka bir zerresi eriyordu sanki. Göğüslerini, karnını, bacaklarını öpüyordu. Bedeninde onun ilgilenmediği bir yer yok gibiydi. Miranda ne yapacağını bilmiyordu. Miranda onun araştırmacı elleri ve ağzının altında öylece sırt üstü yatıyordu ve duygularının kendisine hükmetmeye başladığı zamanlarda kıvranıyor ve inliyordu.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldandı Turner.

"Yaptığın her şey hoşuma gidiyor," dedi Miranda kesik kesik.

Turner Miranda'nın dudaklarına geri döndü ve hızlı bir öpücük kondurdu. "Bunu söylediğini duymak ne kadar çok hoşuma gidiyor anlatamam."

"Ama utanıyorum."

Turner sırıttı. "Arabada sana yaptıklarımdan sonra bundan utanılmaz ki."

Bunun üzerine Miranda'nın yüzü kızardı ve sonra aynı şeyi tekrar yapmasını istememek için dudaklarını ısırdı.

Turner onun aklından geçenleri okumuştu, ya da en azından yüz ifadesini. Memnuniyetle mırıldandıktan sonra bütün bedenini boydan boya öperek aşağıya bacak arasına indi. Dudakları önce bir bacağının sonra öteki bacağının içine dokundu.

Miranda artık utanmıyordu. Utanmaz bir civelek gibi davranıyor görünmek umurunda bile değildi. Sadece bu hazzı yaşamak istiyordu.

"Çok tatlı," diye mırıldandı Turner. Sıcak nefesi Miranda'nın tenini okşuyordu. Miranda bunu istediğini bilmesine karşın bacakları gerildi.

"Hayır," dedi Turner, haz dolu sesiyle ve yumuşak hareketlerle tekrar Miranda'nın bacaklarını açtı.

Onun öpüşlerinin uyandırdığı duygu yoğunluğu içinde anlamlı bir şeyler söyleyemez duruma gelen Miranda sadece inliyordu. Bu haz mı yoksa acı mıydı? Emin değildi. Yanlarında yumruklar halinde durmakta olan elleriyle Turner'ın saçlarına uzandı. Miranda'nın kalçaları kıvrılmaya başlayınca Turner kalkacakmış gibi hareketlendi ama Miranda elleriyle onun başını bastırarak bulunduğu yerde tuttu. Nihayet başını Miranda'nın ellerinden kurtaran Turner yukarıya çıkıp dudaklarını onun dudaklarıyla aynı seviyeye getirdi. "Hava almak için kalkmama izin vermeyeceğini zannettim," diye mırıldandı.

Miranda utancından kızardı.

Turner hafifçe onun kulağını ısırdı. "Bu hoşuna gitti mi?"

Miranda başını salladı.

"Daha öğreneceğin o kadar çok şey var ki."

"Yani ben ...?" Ah, bunu nasıl sorabilirdi ki?

Turner hoşgörüyle gülümsedi. "Yani sen ne?"

Miranda yutkunarak utangaçlığını geçiştirmeye çalıştı. "Sana dokunabilir miyim?"

Bunun karşılığında Turner onun elini tuttu ve aşağılara götürdü. Turner'ın erkeklik organına ulaşınca Miranda'nın eli istem dışı geri sıçradı. Orası sandığından çok daha sıcaktı ve çok daha sert. Turner onun elini tekrar sabırla aşağılara götürdü. "Bu ne kadar farklı bir şey," dedi hayretle. "Çok tuhaf."

Turner kıkırdadı, çünkü ancak bu şekilde içinde koşturan arzuyu engelliyebiliyordu. "Bana hiç bir zaman tuhaf görünmedi."

"Onu görmek istiyorum."

"Ah, Tanrım, Miranda." diyebildi sıktığı dişlerinin arasından.

"Hayır, göreceğim." Turner tüm çıplaklığıyla ortada kalana dek örtüleri çekip sıyırdı. "Aman Tanrım," diye iç çekti Miranda. Bu kendi içine nasıl sığmıştı? Buna güçlükle inanabildi. Büyük bir merak içerisinde eliyle kavrayıp hafifçe sıktı.

Turner az kalsın yataktan düşecekti.

"Yoksa canını mı acıttım?"

"Hayır," dedi Turner inleyerek. "Tekrar yap."

Miranda gülümsedi ve okşamalarını sürdürdü. "Seni öpebilir miyim?"

"Öpmesen iyi edersin," dedi Turner hırıltılı bir sesle.

"Sen beni öptüğün için…"

Turner, Miranda'yı sırt üstü çevirdi ve kendisini onun bacakları arasına yerleştirdi. "Sonra. Sen sonra yapabilirsin." Artık arzuları kontrolden çıkmış olan Turner akıl almaz bir tutku ile Miranda'yı dudakla-

rından öpüyor ve ona, onun kendisine ait olduğunu mırıldanıyordu. Miranda vücudunun Turner'ı içine alabilecek kadar esnek olması karşısında şaşkındı. Turner yavaş yavaş ileri geri gitmeye başladı, onun içinde yavaş ama düzenli bir ritimle hareket ediyordu. "Oh, Miranda," diye inliyordu. "Oh, Tanrım."

Turner, "Sen benimsin," diye inliyordu. "Benim."

Miranda da inliyordu.

Turner bir an için durdu ve gözlerindeki tuhaf delici bir bakışla, "Söyle," dedi.

"Ben seninim," diye fısıldadı Miranda.

"Seni istiyorum."

"Seninim. Yemin ederim."

"Başka kimse olmayacak Miranda. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Miranda nefes nefese kalmıştı.

"Başka hiç erkek olmayacak. Duyuyor musun beni?"

Miranda, Turner'ın bu ısrarlı sözlerinin Leticia'nın aldatmalarından kaynaklandığını biliyordu ve o anın arzularına kendisini o kadar kaptırmıştı ki onun eski karısıyla kendisini karşılaştırmasına aldırmıyordu. "Hiç kimse, yemin ederim! Senden başka hiç kimseyi istemedim."

"Ve asla istemeyeceksin," dedi Turner kesin bir dille, sanki sadece söyleyerek bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi.

"Asla! Lütfen, Turner, lütfen ... sana ihtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Turner hareketlerini hızlandırırken bir yandan da

Miranda'nın göğüslerini öpmeye başladı. Miranda bedeninde basıncın arttığını hissediyordu. Artık daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda Turner'ın erkekliğini ipek bir eldiven gibi kavrayan bedeni kasıldı. Miranda Turner'ın adını haykırıyor, eriştiği zirvenin gücüyle omuzları yataktan dışarıya çıkmasın diye onun kollarını kavrıyordu.

Turner'ın aldığı haz o kadar yoğundu ki, kendini bir anda Miranda'nın bedeninin üzerine bırakıverdi. Tümüyle bitkin bir halde Miranda'nın üzerine yığılıp kaldı. Hiç bu kadar güzel olmamıştı, asla. Miranda ile av kulübesinde seviştikleri zaman bile. Miranda'nın kendisine, ama sadece kendisine ait olduğunu bilmesi, sanki her hareketi, her dokunuşu daha da yoğunlaştırmıştı. Sahip olma dürtüsü karşısında irkildi, Miranda'nın kendisine sadık kalacağı konusunda ona yemin ettirme biçimi şaşırtıcıydı. Miranda'nın tutkularını kendi çocuksu ihtiyaçları için kullandığı gerçeğinden nefret etmişti.

Miranda kızgın mıydı? Bu yüzden ondan nefret ediyor muydu? Kafasını kaldırdı ve Miranda'nın yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı ve gülümsüyordu. Tamamen doyuma ulaşmış bir kadın gibi görünüyordu. Soruları ve davranışları Miranda'yı gücendirmediyse, onunla bu konuyu tartışmamaya karar verdi.

"İyice pembeleştin," diye mırıldanırken Miranda'nın yanağını okşadı.

"Yine mi?" diye sordu Miranda tembel bir tavırla, gözlerini bile açmadan.

"Hatta daha bile fazla."

Turner gülümsedi, Miranda'nın üzerindeki yükünü hafifletmek için ağırlığını kendi dirsekleri üzerine verdi. Kirpiklerine dokundu. "Açsana."

Miranda göz kapaklarını kaldırdı. "Günaydın."

"Gerçekten de öyle oldu," dedi Turner çocuksu bir sırıtmayla.

Miranda onun yoğun bakışları altında kıvrandı. "Bu şekilde rahatsız olmuyor musun?"

"Böyle durmak hoşuma gidiyor."

"Ama kolların –"

"Daha beni bir süre havada tutacak kadar güçlü. Ayrıca seni seyretmek hoşuma gidiyor."

Miranda utangaç bir edayla bakışlarını öbür tarafa çevirdi.

"Hayır. Kaçmak yok. Tekrar buraya bak." çenesine dokundu yüzünü tekrar kendisine dönünceye kadar dürttü. "Çok güzelsin, biliyor musun."

"Değilim," dedi.

"Bu konuda benimle boş yere tartışmaktan vazgeçer misin? Ben senden daha yaşlıyım ve bir çok kadın gördüm."

"Gördün mü?" diye sordu Miranda şüpheyle.

"Benim sevgili karıcığım, bu bütünüyle başka bir konu ve tartışılmaya hiç ihtiyacı yok. Bu konuda belki senden biraz daha usta olduğuma işaret etmek istedim o kadar, sen de biraz benim sözüme inanmalısın. Güzel olduğunu söylüyorsam, güzelsin."

"Gerçekten Turner, sen çok tatlısın – "

"Teşekkür ederim," dedi Turner cömert bir tavırla.

"Gördün mü bak, ben senin övgülerini ne kadar güzel karşılıyorum?"

Sonra genç kadını tekrar öpmeye başladı.

"Biliyorsun ki ben bir meyve turtası değilim," diyerek karşılık verdi Miranda.

"Şu bilmiş bilmiş konuşan tatlı dudaklara da bir bak," dedi Turner iç çekerek. "Sanırım sürekli beni öpmek zorunda kalacaksın."

"Tanrım, Miranda," dedi Turner hırıltılı bir sesle. "Sen gerçekten de güzelsin."

Turner eğildi ve onu kollarına aldı. "Şimdiye kadar hiç senin kadar güzel birini görmedim," diye mırıldandı, onu sımsıkı kendine doğru çekerken. "Bir süre burada böyle yatalım."

Ve sonra hiçbir evliliğin bu kadar güzel bir şekilde başlayamayacağını düşünerek uykuya daldı.

6 KASIM 1819

Bugün evliliğimin onuncu haftasıydı – son kanamamın üç hafta önce olması gerekirdi. Tekrar bu kadar çabuk hamile kaldığıma şaşırmamalıyım – Turner çok özenli bir eş.

Şikayetim yok.

12 OCAK 1820

Bu akşam banyoya girdiğimde karnımda hafif bir şişlik gördüğüme yemin edebilirim. Artık inanıyorum. İnanıyorum ki bu kalıcı olacak.

30 NİSAN 1820

Aaa, kocaman oldum. Yaklaşık üç ayım kaldı. Turner yuvarlaklığıma tapar gibi görünüyor. Ona göre bir kız olacakmış. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor karnıma ama sadece karnıma. Bana değil. Adil olmam gerekirse bu sözleri ben de söylemiyorum ama onu sevdiğimi bildiğinden eminim. Zaten ona evlenmeden önce söylememiş miydim, ayrıca o da bir seferinde insanın aşkını kolayca unutamayacağını söylemişti.

Onun için önemli olduğumu biliyorum. Beni niçin sevemesin ki? Ya da seviyorsa, bana niçin söyleyemesin ki?

On Yedinci Bölüm

Aylar geçti ve yeni evliler, rahat, sevgi dolu bir düzen içerisine girdiler. Leticia ile cehennem azabı yaşamış olan Turner, doğru kişiyle yapıldığında evliliğin ne kadar huzur verici bir şey olduğuna hayret ediyordu. Miranda, hayatına tam bir mutluluk getirmişti. Onun kitap okumasını, saçını yıkamasını, hizmetçiye talimatlar vermesini izlemeye bayılıyordu. Sürekli ona dokunabilmek için bahaneler üretiyordu. Kimi zaman görünmez bir toz lekesini işaret edip elbisesini siliyordu. Kimi zaman yerinden çıkmış saçlarını düzeltiyordu.

Miranda bu duruma hiç itiraz etmiyordu. Bazen, meşgul olduğu zamanlar, elini tıpışlayıp uzaklaştırıyordu ama çoğunlukla sadece gülümseyerek karşılık veriyor, bazen de başını - sadece bir dokunuş mesafesi kadar - eğip, yanağını onun avuçlarına bırakıyordu.

Ancak bazen, Miranda, Turner'ın kendine bakmadığını fark ettiği zamanlarda, özlemle Turner'a bakıyordu. Miranda bakışlarını hep kaçırıyordu ve bunu öylesine hızlı yapıyordu ki, çoğu kez Turner bu anın gerçekleştiğinden emin olamıyordu. Geceleri gözleri-

ni kapadığında, onunkileri görüyordu. Ve gözlerinde gördüğü mutsuzluk Turner'ın yüreğini burkuyordu.

Turner Miranda'nın ne istediğini biliyordu. Kolay olmalıydı. İki basit sözcük. Söylese ne olurdu? Yürekten olmasa bile, sadece Miranda'yı mutlu görmek için söylemeye değmez miydi?

Bazı zamanlar söylemeye çalışıyordu, ağzında sözleri şekillendirmeyi deniyordu ve her seferinde boğulacakmış duygusuna kapılıyor sanki boğazı sıkılıp nefesi kesilirmiş gibi hissediyordu.

Komik olan – onu sevebileceğini düşünmesiydi. Ona bir şey olsa kendini bütünüyle yoksun kalmış hissedeceğini biliyordu. Sonra yine, hâlâ Leticia'yı sevdiğini düşünüyordu. Miranda ile ilgili her şeyi çok seviyordu. Bütün bunlar onu sevmekle aynı şey miydi?

Ve eğer seviyorsa, bunu nasıl bilecekti? Bu kez emin olmak istiyordu. Bir tür bilimsel bir kanıt istiyordu. Bundan önce bir kez inanarak sevmişti, arzu ile tutku karışımı o baş döndürücü duygunun aşk olması gerektiğine inanarak sevmişti. Başka ne olabilirdi ki?

Şimdi daha yaşlıydı. Daha olgundu. Bu iyi bir şeydi, kötü olan insanlara olan güveninin azalmasıydı.

Çoğu zaman bu kaygıları başından atabiliyordu. O bir erkekti ve erkekler genelde böyle yapardı. Kadınlar istedikleri her şeyi tartışabilir ve kafalarında evirip çevirebilirlerdi. Turner ise bir konu üzerinde bir ya da iki kez düşünüp kafa yorduktan sonra onunla işini bitirirdi.

İşte bu yüzden, bu problemle baş edemiyor gibi görünmesi canını daha da çok sıkıyordu. Güzel bir hayatı vardı. Mutluydu. Neşeliydi. Değerli düşüncelerini ve enerjisini kendi kalbinin durumu üzerine kafa yorarak harcamamalıydı. Bu konuda düşünmek zorunda kalmadan elindeki nimetlerin tadını çıkarabilmeliydi.

İşte tam bunu yapıyordu – bütün bunları niçin düşünmek istemediği konusunda yoğunlaşıyordu – ki o anda çalışma odasının kapısı çalındı.

"Gir!"

Kapı aralığından Miranda'nın kafası göründü. "Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, tabii ki etmiyorsun. Gelsene."

Miranda kapıyı tamamen açtı ve odaya girdi. Turner, Miranda'nın görüntüsüne gülmemek için kendini zor tuttu. Son zamanlarda karnı her yere gövdesinden beş saniye önce giriyordu. Miranda onun sırıttığını görünce başını eğip acı içinde kendisine baktı. "Kocaman oldum, değil mi?"

"Öyle oldun."

Miranda iç geçirdi. "Duygularımı incitmemek için, yalan da olsa o kadar büyük olmadığımı söyleyebilirdin. Benim durumumdaki kadınlar çok kırılgan olurlar biliyorsun." Miranda Turner'ın masasının yanındaki koltuğa yöneldi. Kollarını kolluklara yerleştirdikten sonra koltuğa oturmaya çalıştı.

Turner onun oturmasına yardım etmek için derhal ayağa fırladı. "Bu halinden de hoşlanıyorum."

Miranda homurdandı. "Sen sadece erkekliğinin elle tutulur kanıtını görmekten hoşlanıyorsun."

Turner gülümsedi. "Bugün tekmeledi mi bizim kız?"

"Hayır, ayrıca onun kız olduğundan da emin değilim."

"Elbette kız. Bu son derece açık."

"Sanırım ruhsal ebelik uygulamalarına başlamayı planlıyorsun?"

Turner'ın kaşları kalktı. "Laflarına dikkat et, karıcığım."

Miranda gözlerini devirdi ve ona bir kâğıt parçası uzattı. "Bugün annenden bir mektup aldım. Okumak isteyebileceğini düşündüm."

Turner mektubu aldı ve tembel adımlarla odayı dolaşarak okudu. Evliliğini ailesine söylemeyi sürekli erteliyordu ama Miranda artık bundan kaçışı olmadığını söyleyip onu ailesiyle konuşmaya ikna etmişti. Beklendiği gibi hepsi şok olmuştu (Olivia hariç, çünkü o neler olup bittiğini az çok biliyordu) ve durumu incelemek için derhal Rosedale'e gelmişlerdi. Annesi söylenip durmuştu, "Hiç aklıma gelmezdi..." Hem de yüzlerce kez. Winston'ın canı biraz sıkılmıştı ama her şey dikkate alındığında Miranda, Cheever'lıktan Bevelstoke'luğa yumuşak bir geçiş yapmıştı. Nihayetinde, önceden de ailenin bir parçası sayılırdı.

"Winston'ın başı Oxford'da biraz derde girmiş," diye mırıldandı Turner.

"Bu beklenmedik bir şey değildi sanırım." Turner başını kaldırıp keyifli bir ifadeyle ona baktı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Senin üniversitedeki serüvenlerini hiç duymadığımı sanma sakın."

Turner sırıttı. "Ben şimdi çok daha olgunum."

"Ben de öyle ümit ediyorum."

Turner ona doğru yürüdü ve önce burnuna, sonra da karnına bir öpücük kondurdu.

"Keşke ben de Oxford'a gidebilseydim," dedi özlem içerisinde. "Bütün o dersleri dinlemek çok hoşuma giderdi."

"Hepsini değil. İnan bana bazıları çok sönük geçerdi."

"Yine de benim hoşuma giderdi diye düşünüyorum."

Turner omuzlarını silkti. "Belki de. Orada tanıdığım adamların çoğundan kesinlikle daha akıllısın."

"Neredeyse bir sezon boyunca Londra'da bulunduktan sonra, söylemeliyim ki orada gördüğüm adamların çoğundan akıllı olmak o kadar da zor bir iş değil."

"Söz meclisten dışarıdır, umarım."

Miranda kibarca başını salladı. "Elbette."

Turner masasına geri dönerken başını salladı. Onunla evli olmanın en çok sevdiği tarafı buydu işte – günlerini dolduran bu sıra dışı bu küçük konuşmalar. Masasına oturdu, Miranda gelmeden önce incelemekte olduğu bir belgeyi eline aldı. "Londra'ya gitmem gerekecekmiş gibi görünüyor."

"Şimdi mi? Kim var ki orada?"

"Çok az insan." dedi Turner. Parlamento tatildeydi, sezona katılanların çoğu da taşradaki evlerine gitmişti. "Ama iyi arkadaşlarımdan birisi orada ve bir iş girişimi için benim desteğime ihtiyacı var."

"Benim de seninle gelmemi ister miydin?"

"Bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı ama böyle bir zamanda sana yolculuk yaptıramam."

"Son derece sağlıklı hissediyorum."

"Sana inanıyorum ama gereksiz riskler almak pek akıllıca değil. Söylemeliyim ki – sen oldukça..." Turner boğazını temizledi. "Hantallaştın."

Miranda acı acı sırıttı. "Beni daha cazibesiz hissettirmek için başka ne söyleyebilirdin merak ediyorum."

Turner eğildi ve Miranda'yı yanağından öptü. "Uzun süre için gitmeyeceğim. On beş günü geçmez diye düşünüyorum."

"On beş gün mü?" dedi Miranda mutsuzca.

"Gidiş dönüş, en az dört günü yolda geçecek. Son yağmurlarda yollar kesinlikle korkunç bir hale gelmiştir."

"Seni özleyeceğim."

Turner cevap vermeden önce bir süre sustu. "Ben de seni özleyeceğim."

Miranda önce bir şey söylemedi ama sonra hafif, özlem dolu bir sesle iç çekti, bu da Turner'ın yüreğine oturdu. Hemen arkasından Miranda'nın tavrı değişti ve biraz canlandı.

"Aslında meşgul olacağım çok şey var," dedi yine iç

çekerek. "Batıdaki salonu yeniden dekore etmek isteyebilirim. Koltuk kılıfları korkunç derecede solmuş. Belki de Olivia'yı buraya davet ederim. O bu konularda çok iyidir."

Turner gülümsedi. Onun da evi kendisi kadar sevmeye başlaması çok hoşuna gitmişti.

"Senin zevkine güveniyorum. Olivia'ya ihtiyacın yok."

"Yine de senin yokluğunda onun bana arkadaşlık etmesi hoşuma gider."

"O zaman onu mutlaka davet et." Turner saate baktı. "Eee, acıktın mı? Öğle zamanı epeyce geçmiş."

Miranda ilgisizce karnını sıvazladı. "Pek acıkmadım sanırım ama bir-iki lokma bir şeyler yiyebilirim."

"İkiden fazla," dedi Turner kesin bir dille. "Üçten de fazla. Biliyorsun artık sadece kendin için yemiyorsun."

Miranda üzüntüyle şişmiş karnına baktı. "İnan bana. Biliyorum."

Turner ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Gidip mutfaktan bir şeyler getireceğim."

"Sadece zili çalabilirdin."

"Hayır, hayır, böylesi daha hızlı olur."

"Ama ben – " Çok geç kalmıştı. Turner çoktan kapıdan koşarak çıkmış ve onu duymamıştı.

Miranda bacaklarını kıvırıp altına alırken kendi kendine gülümsedi. Turner'ın kendisine ve bebeğin iyiliğine olan ilgisinden kimse şüphe edemezdi. O yatağa yatmadan yastıkları kabartması, onun iyi yemek

yediğini kontrol etmesi ve özellikle de her akşam kulağını Miranda'nın karnına dayayıp bebeğin hareketlerini dinlemekte ısrar etmesi, bu ilginin bir göstergesiydi.

"Sanırım tekmeledi!" diye bağırmıştı bir seferinde.

"Belki de sadece bir geğirmeydi o," diyerek alay etmişti Miranda onunla.

Turner onun esprisini anlamayarak kafasını kaldırmış ve meraklı gözlerle sormuştu, "Orada geğirebilirler mi?"

Miranda hoşgörüyle gülmüştü. "Bilmiyorum."

"Belki de doktora sormalıyız."

Miranda onun elini tutmuş ve "Eminim her şey yolundadır," demişti.

"Ama – "

"Eğer bunun için doktor çağırırsan, aklını kaçırdığını düşünür."

"Ama – "

"Hadi artık uyuyalım. Bu kadar yeter. Beni daha sıkı tut." Miranda derin bir iç çekmiş ve ona doğru sokulmuştu. "İşte oldu, artık uyuyabilirim."

Miranda bu konuşmalarını hatırlayınca gülümsedi. Turner günde yüzlerce defa benzer şeyler yapıyordu, onu ne kadar sevdiğini gösteren şeyler. Öyle değil mi? Nasıl olurdu da ona bu kadar şefkatli yaklaşıp onu sevmezdi? Miranda niçin onun duyguları konusunda böylesine kuşkuluydu?

Çünkü Turner duygularını hiç yüksek sesle dile

getirmiyor, dedi kendi kendine Miranda. Onu övüyor, sık sık onunla evlendiği için ne kadar mutlu olduğu konusunda yorumlar yapıyordu.

Bu işkencenin en acı türlerinden birisi olmalıydı ve Turner bunun hiç farkında değildi. O, kendisinin özenli ve kibar olduğunu düşünüyordu, öyleydi de. Miranda'ya her bakışında, o gizemli sıcak tavrıyla gülümseyişinde Miranda, onun bir anda eğilip kulağına şöyle fısıldayacağını düşünüyordu;

Seni seviyorum.

Ve bunun gerçekleşmediği, onu sadece yanağından öptüğü, saçını okşadığı, ya da ona lanet olası pudingi beğenip beğenmediğini sorduğunda Miranda içinin örselendiğini hissediyordu.

Hafif burukluklara neden olan bir sıkıntı yüreğinin içinde katlanarak büyüyordu ve her geçen gün, Miranda'nın hayatını tam da arzuladığı gibi görmesi biraz daha zorlaşıyordu.

Miranda sabırlı olmaya çalışıyordu. Turner'dan son isteyeceği şey yapmacıklıktı. Arkasında gerçek duygu olmayan bir *seni seviyorum* kadar yıpratıcı bir şey olamazdı.

Miranda bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda, Turner'ın böylesine tatlı ve özenli olduğu bu zamanlarda, Miranda bütünüyle ve tamamen mutlu olmalıydı.

Öyleydi de. Gerçekten. Hemen hemen. Sadece içindeki küçücük bir kurtçuk ikide bir ön plana çıkıp, sinir bozucu olabiliyordu. Miranda kendi kontrol ede-

mediği bir şey konusunda düşüncelerini ve enerjisini harcamak istemiyordu.

Sadece anı yaşamak, bu konuları düşünmeden elindeki bir çok nimetin tadını çıkarmak istiyordu.

Turner tam zamanında geldi, Miranda'nın başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bayan Hingham bir kaç dakika içinde bir tabak yemek göndereceğini söyledi."

"Aşağıya kadar zahmet etmen gerekmediğini sana söylemiştim," dedi Miranda.

"Hazırda yemek olmadığını biliyordum."

"Eğer aşağıya ben kendim inmeseydim," dedi Turner gayet olağan bir ses tonuyla , "Önce hizmetçilerden birinin gelip ne istediğime bakması için beklemem gerekecekti, sonra onun aşağı mutfağa inmesini bekleyecektim, sonra Bayan Hingham yemeğimizi hazırlarken bekleyecektim, sonra da – "

Miranda onun elini tuttu. "Yeter! Anladım."

"Böyle daha çabuk gelecek." Turner şeytani bir sırıtmayla öne eğildi. "Ben sabırlı bir insan değilim."

Miranda üzüntü içinde kendisinin de öyle olmadığını düşündü. Onun fırtınalı düşüncelerine ilgisiz kalan kocası sadece gülümsedi ve pencereden dışarıya baktı. Ağaçlar ince bir kar katmanıyla kaplanmıştı.

Hizmetçiyle uşak odaya girdi, yemek getirmişlerdi. Turner'ın masasına bıraktılar.

"Masanın üstündeki kâğıtlarına bir şey olur diye korkmuyor musun?" dedi Miranda.

"Bir şey olmaz," dedi Turner ve kâğıtları bir kenara yığdı.

"Ama şimdi karışmayacaklar mı?"

Turner omuzlarını silkti. "Acıktım. Bu daha önemli. Sen daha da önemlisin."

Turner'ın bu romantik sözleri üzerine hizmetçi iç çekti. Miranda dudaklarını aralamadan gülümsedi. Belki de evdeki personel, onların etrafta görünmedikleri zamanlarda Turner'ın Miranda'ya aşkını ilan ettiğini düşünüyorlardı.

"Evet şimdi," dedi Turner canlı canlı. "Al sana biraz dana etine türlü tatlım. Her lokmasını bitirmeni istiyorum."

Miranda Turner'ın önüne koyduğu kocaman kâseye şüpheyle baktı. Onun hepsini bitirmek için bir hamile kadınlar ordusuna ihtiyaç vardı. "Şaka yapıyorsun," dedi Miranda.

"Hiç de değil." Turner türlünün içine kaşığı daldırdı ve dolu kaşığı Miranda'nın ağzına götürdü.

"Gerçekten, Turner, yiyemem – "

Turner zorla kaşığı Miranda'nın ağzına soktu.

Miranda bir anda şaşkınlıktan boğulacak gibi oldu, sonra çiğnedi ve yuttu. "Ben kendim yiyebilirim."

"Ama böylesi çok daha eğlenceli."

"Senin için, belki – "

Kaşık tekrar Miranda'nın ağzındaydı.

Miranda yuttu. "Bu çok saçma."

"Hiç de değil."

"Bu bana o kadar çok konuşmamayı öğretmenin bir yolu mu?"

"Hayır, yine de sen bu son cümleyi söylerken ben büyük bir fırsatı kaçırdım."

"Turner, sen akıl-"

Turner yine yetiştirdi. "Akıllanmaz mıyım?"

"Evet," diyebildi Miranda dolu ağzıyla.

"Ah canım," dedi Turner. "Çenende bir parça yemek kaldı."

"Kaşığı kullanan sensin."

"Kımıldamadan otur." Turner eğildi ve Miranda'nın çenesinde kalan yemeği yaladı. "Mmm, nefis."

"Ye biraz," dedi Miranda. "Bu bana fazla."

"Tamam ama seni değerli besinlerden mahrum etmek istemiyorum."

Miranda homurdanarak karşılık verdi.

"İşte bir lokma daha – ah canım, ağzını yine bulamadım." Turner tekrar onu öpmek için uzandı.

"Bu defa kasıtlı yaptın!" dedi Miranda.

"Ve kasıtlı olarak hamile karımın yiyeceği yemeği israf ettim, öyle mi? Aşağılık herifin teki olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Aşağılık değil belki ama kesinlikle yılışık bir fino-"

"Zafer!"

Miranda Turner'a işaret parmağını salladı ve konuşmaya çalıştı.

"Ağzın doluyken konuşma. Bu çok kötü bir huy."

Miranda ağzındaki lokmayı yuttu. "Senden intikamımı alacağımı söyledim, sen – " Kaşık burnuna dokununca Miranda'nın sözü kesildi.

"Bak şimdi şu yaptığına," dedi Turner, abartılı bir şekilde kafasını sallayarak. "O kadar çok hareket edi-

yorsun ki ağzını yine bulamadım. Şimdi kımıldamadan dur."

Miranda dudaklarını sımsıkı kapattı ama engel olamadığı gülümsemenin izlerini gizleyemedi.

"Bak ne iyi bir kız oldun," diye mırıldandı Turner öne eğilirken. Miranda'nın burnunun ucunu ağzıyla yakaladı ve bulaşan yemeklerin hepsini temizleyinceye kadar öptü.

"Turner!"

"Dünyanın burnu gıdıklanan tek kadını." Turner kıkırdadı.

"Kes şunu, kes, kes, kes."

"Yüzüne yemek bulaştırmayı mı yoksa seni öpmeyi mi?"

Miranda'nın nefesi boğazında takılı kaldı. "Yüzüme yemek bulaştırmayı. Beni öpmek için bahaneye ihtiyacın yok."

Turner öne eğildi. "Yok mu?"

"Hayır."

"Beni ne kadar rahatlattın bilemezsin."

"Turner?"

"Hı?"

"Eğer beni hemen öpmezsen, sanırım çıldıracağım."

Turner üst üste kondurduğu tüy öpücüklerle adeta onunla alay etti. "Bu kadar yeterli mi?"

Miranda başını salladı.

Turner biraz daha uzunca öptü. "Ya bu?"

"Korkarım değil."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı Turner. Sesi sıcacıktı.

"Sen ne istiyorsun?" diye karşılık verdi Miranda, elleri Turner'ın kollarından yukarı omuzlarına kaydı ve ovalamaya başladı.

Belli ki birden Turner'ın ilgisi başka yere kaydı. "Ah Tanrım, Miranda," diye inledi Turner bedeni gevşeyerek, "Harika bir şey bu. Hayır durma. Lütfen durma."

"Çok ilginç," dedi Miranda hafif bir gülümsemeyle. "Ellerimde adeta macun gibi oluyorsun."

"Ne olursam olayım," diye inledi Turner. "Sadece devam et."

"Niye bu kadar gerginsin?"

Turner gözlerini açtı ve Miranda'yı süzdü. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

Miranda kızardı. Doktoru son ziyaretinde artık evlilik ilişkilerine ara vermenin zamanı geldiğini söylemişti. Turner bir hafta boyunca sızlanmıştı.

"Ben reddediyorum, senin bu," dedi Miranda, parmaklarını Turner'ın omuzlarından kaldırıp sonra, o, bu hareketine karşı çıkınca da gülümseyerek, "korkunç bel ağrılarının tek sebebinin ben olduğumu."

"Seninle sevişememenin stresi ve senin bu koca-man gövdeni merdivenlerden yukarı taşımanın fiziksel gerginliği..."

"Sen beni bir kez bile merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kalmadın!"

"Evet, peki, ama bunu yapmayı düşündüm ve bu

bile benim sırtımı ağrıtmaya yetti. Tamam mı?" Turner kolunu kıvırdı ve sırtındaki bir noktayı işaret etti. " Şurası."

Miranda dudaklarını sıktı ama yine de onun gösterdiği yeri ovmaya başladı. "Sen, Lordum, koca bir bebeksin."

"Hı hı," diye kabullendi Turner. "Uzansam bir sakıncası var mı? Senin için öylesi daha kolay olur."

Miranda, nasıl olup da, oracıkta halının üzerinde sırtını ovdurmayı başarmıştı? Ama bu Miranda'nın da hoşuna gidiyordu. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu, onun beden hatlarını ezberlemekten hoşlanıyordu. Kendi kendine gülümseyerek, Turner'ın belinden gömleğini yukarıya doğru çekti ve çıplak tenine dokunabilmek için elini içeri kaydırdı. Ilık ve ipeksiydi, Miranda, bir tek ona özgü olan o özel yumuşaklığı hissetmek için hafif hareketlerle okşamaya başladı.

"Keşke sende benim sırtımı ovabilseydin," deyiverdi Miranda farkında olmadan. Son kez yüzükoyun yatabildiğinden bu yana haftalar geçmişti. Turner yüzünü görebilsin diye ona döndü ve gülümsedi. Sonra biraz homurdanarak oturdu. "Kımıldamadan otur," dedi yumuşak bir sesle. Sonra Miranda'nın sırtını kendine doğru çevirdi ve ona masaj yapmaya başladı.

Miranda cennette gibiydi. "Oh, Turner," diye inledi. "Bu o kadar güzel bir duygu ki."

Turner bir ses çıkardı – garip bir ses, bunun üzerine Miranda onun yüzünü görmek için döndü, "Özür dilerim," dedi ve onun içindeki arzuyla savaşarak

kendini tutmaya çalıştığını görünce acı acı gülümsedi. "Ben de seni özlüyorum, eğer bu seni rahatlatacaksa."

Turner Miranda'yı göğsüne bastırdı, göbeğine fazla baskı uygulamamaya çalışarak, onu kollarının arasında sıkabildiğince sıktı. "Bu senin hatan değil, tatlım."

"Evet, biliyorum ama yine de üzgünüm işte. Seni korkunç derecede özlüyorum." Miranda sesini alçaltttı. "Bazen o kadar derinlere iniyordun ki, sanki yüreğime değiyor gibi oluyordun. En çok da onu özlüyorum."

"Böyle konuşma," dedi boğuk bir sesle.

"Özür dilerim."

"Ve Tanrı aşkına özür dilemeyi bırak."

Miranda az kalsın kıkırdayacaktı. "Ben – hayır, o sözümü geri alıyorum. Özür dilemiyorum ama sen böyle bir durumda olduğun için üzülüyorum. Bu bana hiç adil görünmüyor."

"Bu adil olmaktan öte bir şey. Benim sağlıklı bir karım ve güzel bir bebeğim var. Tek yapmam gereken birkaç aylığına kendimi tutmam."

"Ama bunu yapman gerekmiyor," diye mırıldandı Miranda bir teklifi varmışçasına ve eli Turner'ın pantolonundaki düğmelere gitti. "Bunu yapman gerekmiyor."

"Miranda, yeter. Bunu kabul edemem."

"Bunu yapman gerekmiyor," diye tekrarladı Miranda ve bir yandan da Turner'ın zaten dışarıda olan gömleğinin eteklerini yukarıya sıyırdı ve karnını öptü.

"Ahh – ne, Tanrım, Miranda," diye inledi Turner boğuk bir sesle.

Miranda'nın dudakları daha da aşağılara indi.

"Oh, Tanrım! Miranda!"

7 MAYIS 1820

Ben bir utanmazım.
Ama kocam bundan şikayetçi değil.

On Sekizinci Bölüm

Turner karısının alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benim yokluğumda her şeyin yolunda gideceğinden emin misin?"

Miranda yutkundu ve başını salladı, dökmemeye yemin ettiği yaşlarını gözlerini kırpıştırarak gizlemeye çalışıyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama Turner Londra'ya gitmek için erkenden yola çıkmak istiyordu. Miranda yatağın içinde oturmuş, ellerini karnının üstüne yerleştirmiş, onun giyinmesini izliyordu. "Uşağına şimdi inme inecek," dedi Miranda, Turner'ı alaya almaya çalışarak. "Kendi başına giyinmeyi bilmediğini zannedecek."

Sadece ayağına pantolonunu geçirmiş olan Turner, Miranda'nın yanına doğru yürüdü ve yatağın kenarına tünedi. "Gitmeme üzülmediğinden emin misin?"

"Elbette üzülüyorum. Burada olmanı tercih ederdim." Miranda'nın suratına ağlamaklı bir gülümseme yayıldı. "Ama bana bir şey olmaz. Merak etme, hatta belki de sen burada yokken çok daha fazla iş yapabilirim çünkü etrafta dikkatimi dağıtacak biri olmayacak."

"Demek ben dikkatini dağıtıyorum."

"Çok. Yine de," –mahcup bir şekilde gülümsedi– "son zamanlarda pek dikkatimi dağıtmıyordun gerçi."

"Hımm. Acı ama gerçek, maalesef her zaman benim dikkatimi dağıtan birisi var." Turner, Miranda'nın çenesini parmakları arasına aldı eğildi ve şefkatle dudaklarından öptü. "Seni her görüşümde," diye mırıldandı.

"Her seferinde mi?" diye sordu şüpheyle.

Turner ciddiyetle başını salladı.

"Ama ben bir ineğe benziyorum."

"Hı hı." Dudakları hâlâ Miranda'nın dudaklarındaydı. "Ama çok çekici bir inek."

"Seni alçak!" dedi ve şakayla Turner'ın omzunu yumrukladı.

Turner şeytanca gülümsedi. "Öyle görünüyor ki, bu Londra seyahati benim sağlığım için yararlı olacak. Ya da en azından vücudum için. Neyse ki kolay kolay morarmıyorum."

Miranda yüzünü buruşturdu ve dilini çıkardı.

Turner yerinden kalkıp oradan uzaklaşmadan Miranda'ya gıdakladı. "Bakıyorum da anne olmak sana olgunluk getirmemiş."

Miranda elindeki yastığı Turner'a doğru fırlattı.

Turner geri döndü ve boylu boyunca Miranda'nın yanına yatağa uzandı. "Belki de ben burada kalmalıyım, tabii dizginlerini elimde tutmak koşuluyla."

"Belki de kalmalısın."

Turner onu tekrar öptü.

"Sana," diye mırıldandı, dudakları Miranda'nın

yumuşak düzlüklerinde dolaşırken, "seninle evli olduğum için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim?"

"Hayır, bugün söylemedin."

"Henüz vakit erken. Bu savsaklamamı bağışlayacağını düşünüyorum." Miranda'nın kulak memesini dişlerinin arasına aldı. "Dün söylediğimden kesinlikle eminim."

Önceki gün de, diye düşündü Miranda, mutlulukla. Hatta daha önceki gün de ama ona hiç onu sevdiğini söylememişti. Niçin her zaman, "Seninle olmayı seviyorum" ve "Her şeyi seninle birlikte yapmayı seviyorum" diyordu da, hiç "Seni seviyorum" demiyordu. "Seninle olduğum için çok mutluyum" deme noktasına bile gelemiyordu. "Seninle evli olduğum için çok mutluyum" demek, belli ki çok daha güvenliydi.

Turner, Miranda'nın gözündeki o hüzünlü bakışı yakaladı. "Bir sorun mu var, tatlım?"

"Hayır, hayır," diye yalan söyledi. "Bir şey yok. Ben sadece... ben sadece seni özleyeceğim, hepsi bu."

"Ben de seni özleyeceğim." Turner onu son bir kez daha öptü ve gömleğini üstüne çekmek için ayağa kalktı.

Miranda, onun odanın içinde dolanmasını izledi. Elleri, örtülerin altında kilitli duruyordu. Önce o bir şey söylemediği sürece Turner da bir şey söylemezdi. Niçin söylesin di ki? Belli ki şu an içinde oldukları durumdan son derece memnundu. Bu konunun konuşulması için kendisinin bir şeyler yapması gerekecekti

ama çok korkuyordu – Turner'ın onu kollarına çekip, "Tek beklediğim beni sevdiğini tekrar söylemendi," dememesinden öylesine korkuyordu ki. En çok da, onun huzursuzca yutkunduktan sonra söze, "Seni ne kadar çok beğendiğimi biliyorsun Miranda..." diye başlayarak olumsuz bir şekilde devam etmesinden korkuyorum.

Bu düşünce öylesine ürperticiydi ki Miranda titredi.

"Kendini iyi hissettiğinden emin misin?" diye sordu Turner kaygılı bir sesle.

Ona yalan söylemek ne kadar da kolay olurdu. Yalnızca birkaç söz ve Turner onun yanında kalır, geceleyin onu sıcacık tutar ve öylesine şefkatle öperdi ki Miranda neredeyse onun kendisine aşık olduğuna inanabilirdi. Ancak aralarında ihtiyaç duydukları tek bir şey varsa, o da gerçekti, bu yüzden sadece başını sallamakla yetindi. "İyiyim, Turner, gerçekten. O sadece sabah erkenden uyandığım için gelen bir ürpertiydi. Sanırım, bedenim hâlâ uyuyor."

"Aslında tamamıyla uyuman gerekiyor. Ben yokken aşırı çalışmanı istemiyorum. İki aydan daha az zamanın kaldı."

"Bunu unutmama imkan yok."

"Güzel. En nihayetinde benim bebeğimi taşıyorsun." Turner ceketini sırtına çekti ve veda öpücüğü vermek için ona doğru eğildi.

"Benim de bebeğim."

"Hımm, biliyorum." Doğruldu ve ayrılmak için

hazırlandı. "İşte bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum."

"Turner!"

Turner ona döndü. Sesi tuhaf gelmişti, neredeyse ürkekti. "Ne oldu, Miranda?"

"Sadece sana söylemek istedim... Yani, bilmeni istedim..."

"Ne oldu, Miranda?"

"Sadece seni sevdiğimi bilmeni istedim." Sözler hızla çıkıvermişti Miranda'nın ağzından, yavaşlarsa cesaretini bütünüyle yitireceğinden korkmuştu.

Turner dondu kaldı, sanki bedeni kendine ait değildi. Bunu zaten bekliyordu. Değil mi? Ve bu güzel bir şey değil miydi? Onun aşkını istemiyor muydu?

Gözleri onunkilerle buluştu, düşüncelerini okuyabiliyordu;

Kalbimi kırma, Turner. Lütfen kalbimi kırma.

Turner'ın dudakları aralandı. Son birkaç aydır kendi kendine, Miranda'dan bunu tekrar duymaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama işte o söyleyince de, boynuna geçirilmiş bir ilmeğin sıkıldığını hissetmişti. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu çünkü tek görebildiği o kocaman, kahverengi gözlerdi. Çok çaresizdiler.

"Miranda, ben –" Sözleri boğazına diziliyordu. Niçin söyleyemiyordu? Hissetmiyor muydu? Niçin bu kadar zordu?

"Yapma Turner," dedi titrek bir sesle. "Hiçbir şey söyleme. Unut gitsin."

Boğazında bir şey dolanır gibi oldu ama konuşmayı başardı, "Seni ne kadar önemsediğimi biliyorsun."

"Londra'da iyi eğlenceler."

Turner onu bu şekilde bırakıp gidemeyeceğini biliyordu.

"Miranda, lütfen."

"Bana bir şey söyleme!" diye haykırdı Miranda. "Bahanelerini duymak istemiyorum, basmakalıp sözlerini de! Hiçbir şey duymak istemiyorum!"

Seni seviyorum dışında.

Söylenmemiş sözler ikisinin arasında havada asılı kaldılar. Turner onun kendisinden uzaklara ve daha uzaklara kayıp gittiğini hissedebiliyordu ve kendini aralarında giderek büyüyen bu uçurumu durduracak güçten yoksun hissediyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve bu zor olmamalıydı. Sadece iki küçük sözcüktü, Tanrı aşkına ve bunları söylemek istiyordu. Bir şeylerin kıyısında duruyordu ve ileri atması gereken o hızlı adımı atamıyordu. Bu akılcı değildi. Anlamsızdı. Ona aşık olmaktan mı korkuyordu yoksa onun aşkından mı korkuyordu, bilemiyordu. Aslında korkup korkmadığını da bilmiyordu. Belki de ruhu ölmüştü, yüreği, ilk evliliğinden, mantıklı ve normal davranmayı başaramayacak kadar büyük yaralar almıştı.

"Sevgilim," diyerek başladı söze, onu yeniden mutlu edecek bir şeyler bulmaya çalışırken. Ya da bu olası değilse, silip atacak bir şeyler.

"Bana öyle deme." Bunu öylesine alçak bir sesle söyledi ki, Turner güçlükle işitebildi. "Adımı söyle."

Turner bağırmak istedi. Çığlık atmak. Tutup omuzlarından silkelemek, kendisinin de anlamadığını anlatmak istedi. Bütün bunları nasıl yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve, "Birkaç hafta içinde görüşmek üzere o zaman," dedi.

Miranda hemen başını salladı ve öbür tarafa baktı. "Umarım görüşürüz."

"Hoşça kal," dedi yumuşak bir sesle Turner ve kapıyı kapattı.

★★★

Olivia, batı salonundaki yıpranmış perdeleri elleyerek, "Yeşille yapabileceğin çok şey var," dedi. "Zaten sen yeşilin içinde hep güzel görünmüşsündür."

"Perdeleri giyecek değilim ya," dedi Miranda.

"Biliyorum ama insan kendi oturma odasında en güzel şekliyle görünmek ister, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Miranda, yapmacık konuşmaları için Olivia'ya takılarak.

"Aaa yeter. Eğer tavsiyemi istemiyorsan beni davet etmemeliydin." Olivia'nın dudakları doğal bir gülümsemeyle büküldü. "Ama davet ettiğin için çok mutluyum. Seni öyle çok özlemiştim ki. Haverbreaks kışın berbat derecede sıkıcı oluyor. Fiona Bennet beni arayıp duruyor."

"İğrenç bir durum," dedi Miranda.

"Sıkıntıdan patladığım için davetlerinden birisini kabul etmek gafletinde bulundum."

"Hadi ya."

"Benim on birinci doğum günü kutlamamdaki kurdele olayı için hâlâ ona kin beslemiyorsun, değil mi?"

Miranda baş parmağı ile işaret parmağının arasını bir buçuk santimetre kadar açtı. "Azıcık."

"Aman, bırak gitsin. Nihayetinde Turner'ı kaptın. Hem de hepimizin burnunun dibinde." Olivia hâlâ, erkek kardeşi ile en iyi arkadaşının kendi bilgisi dışında birbirlerine kur yapmış olmalarına biraz kırgındı. "Yine de şunu söylemeliyim, seni burada tek başına bırakıp da koşa koşa Londra'ya gitmesi son derece hayvanca bir davranış."

Miranda eteğinin kumaşına dokunurken hafifçe gülümsedi. "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı.

"Ama vaktin yaklaştı," diye karşı çıktı Olivia. "Seni tek başına bırakmamalıydı."

"Bırakmadı," dedi Miranda kesin bir tavırla ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "İşte sen buradasın. Öyle değil mi?"

"Evet, evet, kalabilseydim doğum için de kalacaktım ama annem bunun bekâr bir bayan için uygun olmadığını söylüyor."

"Bence bundan uygun bir şey olamaz," karşılığını verdi Miranda. "Sanki birkaç yıl içerisinde aynı duruma sen düşmeyecekmişsin gibi."

"Önce bir kocam olmalı," diyerek bir hatırlatmada bulundu Olivia.

"Ben o konuda bir sorun görmüyorum. Bu yıl kaç teklif aldın? Altı mı?"

"Sekiz."

"Şikâyet etme o zaman."

"Şikâyet etmiyorum, ben sadece ... Aman, neyse, boşver, annem Rosedale'de kalabileceğimi söylüyor. Sadece senin yanında kalmama izin yok."

"Perdeler," dedi Miranda hatırlatmak için.

"Evet, elbette," dedi Olivia canlı bir sesle, yeniden işe dönerek. "Eğer koltuk kılıflarını yeşil yaparsak, perdeler zıt bir renk olabilir. Belki de kılıfların renginin ikinci bir tonu."

Miranda başını salladı, sonra da gülümsedi ama aklı uzaklardaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse aklı Londra'daydı. Günün her saniyesinde kocasını düşünüyordu. Baş hizmetçiyle konuşurken, birden kocasının gülümsemesi geliyordu aklına. Okuduğu kitabı bitirememişti çünkü kulaklarında sürekli onun kahkahası dalgalanıyordu. Geceleri, tam uyumak üzereyken, onun tüy gibi hafif öpüşünü hissediyordu dudaklarında. Sonra, ılık bedeninin yanı başında olmadığını fark ediyor ve içi burkuluyordu.

"Miranda? Miranda!"

Miranda, Olivia'nın ısrarla adını tekrarladığını işitti. "Ne? Aaa, özür dilerim, Livvy. Aklım millerce ötedeydi."

"Biliyorum. Aklın bu günlerde Rosedale'e pek ender uğruyor."

"Bebek yüzünden, sanırım. Beni çok duygusal yaptı." Kederlenerek düşündü, bu anlık dalgınlıkları için bebeği suçlayamayacaktı, o zaman ne söyleyecek-

ti? Olivia'nın gönlünü alırcasına gülümsedi. "Bana ne söylemek istiyordun?"

"Yalnızca diyecektim ki, eğer yeşili sevmiyorsan, odayı tozlu gül renginde yeniden düzenleyebiliriz. O zaman buraya gül salonu diyebilirsin."

"Bu çok kadınsı olmaz mı sence?" diye sordu Miranda. "Bu odayı Turner da çok sık kullanır."

"Hımm. İşte o bir sorun."

Miranda, tırnakları avuç içlerine batacak kadar yumruklarını sıktığının farkında bile değildi. Tuhaftı, Turner'ın adının anılması bile onu etkileyebiliyordu. "Öte taraftan," dedi Miranda, gözleri tehlikeli biçimde kısılarak. "Ben tozlu gül rengini hep sevmişimdir. Öyle yapalım."

"Emin misin?" Şimdi de Olivia kuşkuluydu. "Turner – "

"Boş ver Turner'ı." Miranda hiddetle sözünü kesince Olivia'nın kaşları kalktı. "Eğer dekorla ilgili söz söylemek isteseydi çekip Londra'ya gitmezdi."

"Hiddetlenmene gerek yok," dedi Olivia yatıştırıcı bir tonla. "Eminim seni çok özlüyordur."

"Saçma. Belki beni hiç düşünmemiştir bile."

***

Onu aklından çıkaramıyordu.

Öte yandan Turner, kapalı bir arabanın içerisinde bitip tükenmek bilmeyen dört günün sonunda Londra'ya ulaşıp oradaki uğraşlarına daldığında Miranda'yı aklından çıkarabileceğini düşünmüştü.

Ama yanılmıştı.

Tekrar tekrar, aklından hep o son konuşmaları geçiriyordu. Ama bir türlü *seni seviyorum* diyemiyordu. Hafızası çözülüyor ve geriye kalan sadece Miranda'nın kocaman kahverengi ve acı ile donuklaşmış gözleri oluyordu.

Bu tanımadık bir duyguydu, suçluluk. Yakıyordu, batıyordu ve onu boğazından kavrıyordu. Oysaki öfke kolay olmuştu, öfke temizdi. Kesindi. Öfkenin kaynağı asla o olmamıştı.

Leticia'dan kaynaklanmıştı. Onun hayatındaki bir çok erkekten kaynaklanmıştı. Asla Turner'ın kendisinden kaynaklanmamıştı.

Ama bu – Bu başka bir şeydi. Bu şekilde yaşayabilmesinin yolu yoktu. Yeniden mutlu olabilirlerdi, öyle değil mi? Önceden şüphesiz mutlu olmuştu. O da mutlu olmuştu. Turner'ın eksiklerinden şikâyet etmiş olabilirdi ama Turner biliyordu ki, o da mutlu olmuştu.

Ve yeniden olacaktı, Turner ant içti. Miranda, Turner'ın her açıdan kendisinden hoşlandığını kabul ettiğinde, evlendikleri günden beri içini oydukları o huzurlu varlıklarına geri dönebileceklerdi. Miranda bebeğini doğuracaktı. Bir aile olacaklardı. Elleri ve dudaklarıyla, sözleri dışında her şeyiyle, onunla sevişecekti.

Onu önceden bir kez kazanmıştı. Bunu yeniden yapabilirdi.

İki hafta sonra, Miranda yeni gül salonunda oturuyor, bir kitap okumaya çalışıyor ama zamanının çoğunu pencereden dışarıya bakarak geçiriyordu. Turner birkaç gün içinde geleceği haberini göndermişti, bu yüzden Miranda ne zaman yoldan arabaya benzer bir sesin geldiğini duysa yüreğinin çarpmaya başlamasına engel olamıyordu.

Güneş ufuktan kayıp gittiğinde Miranda, kitabında tek bir sayfa bile çevirmediğini fark etti. Uşaklardan biri, Miranda'nın istemeyi unuttuğu akşam yemeğini getirdi ama Miranda daha kâsesindeki çorbayı bitiremeden kanepenin üzerinde sızıp kaldı.

Birkaç saat sonra, Miranda'nın özenle gelmesini gözetlediği araba geldi ve evin önünde durdu. Turner arabadan zıplayarak indi. Yolculuktan bitkin düşmüştü ama yine de karısını görmek için can atıyordu. Torbalarından birisine uzandı ve içinden güzelce ambalajlanmış bir paket çekti, bagajının geri kalanını da hizmetçilerin taşıması için arabada bıraktı. Kafasını kaldırıp eve baktığında yatak odalarındaki ışığın yanmadığını gördü. Miranda'nın henüz uyumamış olduğunu ümit ediyordu. Onu uyandırmaya kıyamazdı ama o akşam onunla konuşmayı ve aralarındaki ilişkiyi düzeltmeyi çok istiyordu.

Çizmelerine bulaşan çamurdan kurtulmak için ön merdivenlere ayaklarını vura vura çıktı. Neredeyse Miranda kadar uzun bir süredir onun yolunu gözleyen baş uşak, daha Turner çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açtı.

"İyi akşamlar, Brearley," dedi Turner sevecen bir tavırla.

"Herkesten önce ben evinize hoş geldiniz diyeyim, Lordum."

"Teşekkür ederim. Karım hâlâ uyanık mı?"

"Sanırım gül salonunda, Lordum. Okuyor olmalı."

Turner ceketini çıkardı. "Okumayı çok sever."

"Böylesine iyi okumuş bir leydimiz olduğu için şanslıyız," diye ekledi Brearley.

Turner göz kırptı. "İyi de, bizim gül salonumuz yok ki, Brearley."

"Artık var, Lordum. Önceki batı salonu."

"Öyle mi? Demek orayı dekore etti. Peki, iyi yapmış. Onun burayı yuvası gibi kabullenmesini istiyorum."

"Hepimiz öyle istiyoruz, Lordum."

Turner gülümsedi. Miranda, evdeki görevli personel ile arasında bir sadakat duygusu oluşturmuştu. Hizmetçiler ona adeta tapıyorlardı. "Şimdi gidip ona sürpriz yapayım." Ön holü uzun adımlarla geçti, sonra sağa dönüş yaparak eski adıyla batı salonuna ulaştı. Kapı hafif aralıktı ve bir mumun titrek alevi görünüyordu. Şaşkın kadın. Okumak için birden fazla muma ihtiyacı olduğunu bilmeliydi.

Kapıyı iteleyip biraz daha açtı ve başını içeri uzattı. Miranda kanepede sırt üstü yatıyordu, uyuyordu, ağzı uysal ve hafifçe açıktı. Göbeğinin üstünde bir kitap ve yanındaki masanın üzerinde de yarısı yenmiş bir

yemek vardı. Öylesine sevimli ve masum görünüyordu ki, Turner'ın yüreği sızladı. Yolculuğu sırasında onu özlemişti – neredeyse her gün her dakika onu ve uğursuz ayrılışlarını düşünmüştü. Onu yeniden gördüğü şu ana kadar, özleminin ne kadar derin ve köklü olduğunun farkına vardığını sanmıyordu.

Kendi kendine onu uyandırmayacağını söylemişti ama tahmin ettiği gibi yatak odasında uyumuyordu. Bu durumda üst kattaki yatak odasına gitmesi için onu uyandırması gerekecekti. Ve bunu pekâlâ Turner ,kendisi yapabilirdi.

Kanepeye kadar yürüdü, Miranda'nın yemeğini yan tarafa itti, masanın üzerine tünedi ve elindeki paketi kucağına aldı. "Uyan, sev – " durakladı, son anda, ona sevgi sözlerini kullanmamayı nasıl emrettiğini hatırlamıştı. Omzuna dokundu. "Uyan, Miranda."

Miranda gözlerini kırpıştırdı. "Turner?" sesi mahmurdu.

"Merhaba tatlım,"

"Ben neredeyse – " Miranda esnedi. "Neredeyse geleceğinden ümidi kesmiştim."

"Sana bugün geleceğimi söylemiştim."

"Ama yollar..."

"O kadar da kötü değildi." Turner ona gülümsedi. Miranda'nın uykulu aklı henüz ona çok kızgın olduğunu hatırlamamıştı, Turner da hatırlatmayı mantıklı görmüyordu. Yanağına dokundu. "Özledim seni."

Miranda tekrar esnedi. "Öyle mi?"

"Çok." Turner duraksadı. "Sen beni özledin mi?"

"Ben... evet." Yalan söylemenin fayda etmeyeceğini fark etti. O zaten Miranda'nın kendisini sevdiğini biliyordu.

"Londra'da iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu kibarca.

"Keşke sen de yanımda olsaydın," karşılığını verdi Turner, sesi çok ölçülüydü, sanki onu gücendirmemek için kelimeleri dikkatlice seçiyor gibiydi.

Sonra o da aynı şekilde kibarca, "Sen, ben yokken iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Bir kaç günlüğüne Olivia geldi."

"Öyle mi?"

Miranda başını salladı. Sonra konuştu, "Bunun dışında düşünmek için de epeyce bir zamanım oldu."

Turner, uzun bir sessizlikten sonra, "Anladım," dedi.

Turner paketi bırakıp tek mumun yandığı yere giderken Miranda da onu izledi. "Burası oldukça karanlık," dedi Turner ama sanki bu bilerek ayarlanmıştı. Turner mumu aldı ve onunla bir kaç mum daha yaktı. Bu sırada Miranda, onun yüz ifadesini görmeye çalışıyordu.

"Ortalık daha alacakaranlıkken uyuyakalmışım," dedi Miranda.

"Gerçekten mi?" dedi Turner. "Artık hava oldukça erken kararıyor. Çok yorulmuş olmalısın."

"İnsanın, karnının ortasında fazladan bir kişiyi taşıması yorucu bir şey."

Turner gülümsedi. Nihayet. "Az kaldı."

"Hayır ama bu son ayın olabildiğince güzel geçmesini istiyorum."

Bu sözler havada asılı kalmıştı. Miranda onları kasıtsız ve masumca söylememişti, Turner da onları yanlış yorumlamamıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Turner, her bir sözcük öylesine yumuşak ve öylesine kesindi ki Miranda onun ciddi niyetini kaçırmış olamazdı.

"Demek istediğim ..." Miranda huzursuzca yutkundu, keşke böyle savunmasız bir şekilde sırt üstü kanepede yatıyor olmak yerine ellerini kalçalarında ya da göğsünde kavuşturmuş veya başka bir şekilde ayakta duruyor olsaydı. "Yani önceden olduğumuz gibi sürdüremem."

"Ben mutlu olduğumuzu sanıyordum," dedi Turner.

"Öyleydik. Öyleydim. Yani... Aslında ben değildim."

"Öyle miydin, değil miydin tatlım?. İkisinden birini seç."

"Her ikisi de," dedi Miranda, Turner'ın sesindeki kesinliğin alçak tonundan nefret edercesine. "Anlamıyor musun?" Sonra ona baktı. "Evet, anlamadığını görebiliyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum," dedi Turner donuk bir ifadeyle. Her ikisi de onun yalan söylediğinin farkındaydı.

"Ben senin bu ilişkide nerede durduğumu bilmek istiyorum, Turner."

"Nerede durduğunu mu?" diye sordu Turner hayretle. "Nerede durduğumu? Kahretsin kadın. Sen benim karımsın. Daha ne bilmek istiyorsun?"

"Beni sevdiğini bilmek istiyorum!" diye patladı Miranda, hantal hareketlerle ayağa kalkmaya çalışırken. Turner hiç karşılık vermedi, öylece dikildi. Miranda devam etti, "Ya da sevmediğini bilmek istiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu senin ne hissettiğini bilmek istediğim anlamına geliyor Turner. Benim hakkımda ne hissediyorsun bunu bilmeye ihtiyacım var. Eğer senin umurunda, eğer senin umurunda – " Gözlerini yumdu, ellerini kenetledi ve tam olarak ne söylemek istediğine karar vermeye çalıştı. "Senin umurunda değilse de fark etmez," dedi nihayet. "Ama benim bilmem gerekiyor."

"Lanet olsun, ne demek oluyor bu?" Turner, parmaklarını öfkeyle saçlarına götürdü.

"Günün her dakikası sana tapındığımı söylüyorum."

"Bana tapındığını söylemiyorsun. Evliliğimize tapındığını söylüyorsun."

"Ne farkı var ki?" dedi Turner.

"Belki de sen, sadece evli olduğun için mutlusun."

"Leticia'dan sonra mı?" dedi Turner öfkeyle.

"Üzgünüm," dedi Miranda, gerçekten de üzülmüştü. Ama sadece Leticia konusunda. Diğer konularda değil. "Aralarında fark var," dedi alçak bir sesle. "Hem de büyük bir fark. Sadece sana kendini nasıl

hissettirdiğimi değil, beni sevdiğini de bilmek istiyorum."

Turner ellerini pencerenin pervazına koydu ve bütün ağırlığıyla yaslanarak pencereden dışarıya baktı. Miranda sadece onun sırtını görebiliyordu ama o konuşurken ne dediğini açıkça duyabiliyordu, "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Bilmek istemiyorsun," diye patladı Miranda. "Bunu düşünmekten *korkuyorsun.* Sen – "

Turner fırtına gibi arkasına döndü ve o ana kadar hiç görülmemiş sertlikte bir bakışla Miranda'yı susturdu.

Miranda'ya doğru yürüdü, hareketleri yavaştı ve öfke kaynıyordu. "Ben zorba bir koca değilim ama kendime korkak dedirtecek kadar da yumuşak başlı değilim. Sözlerini seçerken dikkatli ol."

"Sen de davranışlarında daha dikkatli olabilirsin," diye karşılık verdi Miranda, Turner'ın baskın tonu adeta omurgasını tırmıklıyordu. "Ben küçük bir ahmak değilim, " – doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Miranda'nın bütün bedeni titriyordu – "Bana beyinsizin biriymişim gibi davranamazsın."

"Tanrı aşkına, Miranda. Sana ne zaman böyle davrandım? Ne zaman? Söyle bana, meraktan çatlatma beni."

Miranda'nın nutku tutuldu. En sonunda konuştu, "Bana tepeden bakan tonlarla konuşulmasından hoşlanmıyorum, Turner."

"Öyleyse kışkırtma beni."

"Seni kışkırtmayayım mı?" diye patladı Miranda kuşku dolu sesiyle ve Turner'a yaklaştı, "Asıl sen beni kışkırtma!"

"Ben hiçbir şey yapmadım Miranda. Ben, daha bir dakika önce katıksız bir mutluluğumuz olduğunu düşünürken sen bir hışımla üstüme geldin, Tanrı bilir beni hangi korkunç cürümle suçlayarak ve – "

Turner, Miranda'nın çileden çıkmış parmaklarının pazılarına battığını hissedince sustu.

"Sen bizim katıksız bir mutluluğumuz olduğunu mu düşünüyordun?" diye fısıldadı Miranda.

"Elbette öyle düşünüyordum," dedi. "Bunu sana her zaman söyledim." Ama sonra kendini silkeledi, gözlerini çevirdi ve Miranda'yı itti. "Ama unutmuşum. Yaptığım her şey, söylediğim her söz – meğer hiç birinin bir yararı yokmuş. Benim seninle mutlu olmam ya da seninle birlikte olmak istemem umurunda değil. Bilmek istediğin tek şey benim ne hissettiğim."

Bunun üzerine, Miranda sesini çıkartamadı ve fısıldayarak, "Benimle ilgili ne hissediyorsun?" diye sordu.

Sanki Miranda Turner'ı bir iğneyle dürtmüştü. O ana kadar sürekli hareketliydi, enerjikti, ağzından alaycı sözler dökülüyordu ama şimdi... Şimdi öylece dikiliyor, çıtı bile çıkmıyor, sanki Miranda oturma odalarına Medusa'yı salmış gibi hareketsiz bir şekilde ona bakıyordu.

"Miranda, ben – ben –"

"Sen ne, Turner? Sen ne?"

"Ben... Of, Tanrım, Miranda, bu adil değil."

"Bunu söyleyemezsin." Miranda'nın gözleri korku doluydu. Miranda o ana kadar hep umudunu korumuştu, Turner'ın ağzından o sözler çıkıverecekti, belki de Turner sadece her konuda aşırı titiz düşünüyordu ve doğru zaman geldiğinde, tutkuları yükseldiğinde, o da Miranda'yı sevdiğini fark edecek ve sözler dudaklarından dökülüverecekti.

"Tanrım," dedi Miranda nefesini bırakırken. Yüreğinin, hep onun da bir gün seveceğine inanan o küçük parçası büzüşmüş ve beraberinde Miranda'nın ruhunun da çoğunu paramparça ederek, bir saniyede ölüvermişti. "Tanrım," dedi yeniden. "Söyleyemiyorsun."

Turner onun gözlerindeki boşluğu gördü ve onu kaybettiğini anladı. "Seni incitmek istemiyorum," dedi cılız bir sesle.

"Artık çok geç." Sözcükleri boğazına takılan Miranda yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!"

Miranda durdu ve ona döndü.

Turner getirdiği pakete uzandı. "Al," dedi, ses tonu donuk ve duygusuzdu. "Bunu sana getirdim."

Miranda paketi onun elinden aldı ve Turner'ın odadan çıkışını izledi. Titreyen elleriyle paketi açtı. *Arthur'un Ölümü.* Göz koyup da, o kitapçı dükkânından alamadığı kopya, "Ah, Turner," diye fısıldadı. "Niçin gidip de böyle güzel bir şey yaptın ki? Niçin senden bütünüyle nefret etmeme izin vermiyorsun?"

7 HAZİRAN 1820

Leydi Rudland ile Olivia, bugün, bütün Bevelstoke sülalesinin deyişiyle "mirasçı" nın doğumunu beklemek üzere geldiler. Doktor yaklaşık bir aydan önce doğurmayacağımı söylüyor ama Leydi Rudland işi şansa bırakmak istemediğini söyledi.

Eminim Turner'la benim artık aynı yatak odasını paylaşmadığımı fark etmişlerdir. Gerçi evli çiftlerin aynı yatak odasını paylaşması sık rastlanan bir durum değil ama buraya son gelişlerinde paylaşıyorduk, bu yüzden şimdi ayrılışımızın sebebini merak ettiklerinden eminim. Eşyalarımı taşıyalı iki hafta oluyor.

Yatağım öyle soğuk ki. Ondan nefret ediyorum.

Çocuğun doğumu için bile heyecanlanmıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Sonraki bir kaç hafta korkunç geçmişti. Turner yemeklerini çalışma odasında yiyor; Miranda'nın karşısında bir saat dahi oturmak ona acı veriyordu. Bu defa onu kaybetmişti ve onun gözlerine bakıp da onları boş ve duygudan yoksun görmek onu derinden yaralıyordu.

Miranda artık bir şey hissedemiyor olsa da, Turner çok fazlasını hissediyordu.

Miranda'nın, onu hissettiğinden emin olmadığı duyguları kabullenmeye zorlamasına çok kızgındı.

Miranda'nın, onun için hazırladığı bu sınavı geçemediğine karar verip evliliklerini yüzüstü bırakma noktasına gelmesine öfkelenmişti.

Miranda'ya bu acıları çektirdiği için kendini suçlu hissediyordu. Ona nasıl davranacağı konusunda kafası karışıktı ve onu bir daha asla kazanamayacağından korkuyordu.

Ona onu sevdiğini söyleyemediği için kendisine kızıyordu ayrıca gerçekten aşık olup olmadığını nasıl belirleyeceğini bilemediği için de kendisini biraz yetersiz hissediyordu.

En önemlisi de yalnız hissediyordu. Karısının yok-

luğunda yalnızdı. Onu ve onun bütün küçük komik yorumlarını ve alaylı ifadelerini özlüyordu. Holde karşılaştıkları zamanlar, onda evlendiği kadına ilişkin bir ipucu yakalamaya çalışarak kendini onun yüzüne bakmaya zorluyordu. Miranda başka bir kadın haline gelmişti. Artık umursuyor gibi görünmüyordu, hem de hiç bir şeyi.

Çocuğun doğumuna kadar kalmaya gelen annesi onu arayıp bulmuş, Miranda'nın yemeklerine neredeyse hiç dokunmadığını söylemişti. Turner içinden küfür etmişti. Miranda bunun sağlıksız olduğunu fark etmeliydi. Ancak onu sarsıp mantıklı olmaya davet edemiyordu. Sadece bir kaç uşağa gözlerini onun üzerinde tutma talimatı vermişti.

Ona günlük raporlar getiriyorlardı, genellikle sabahın erken saatlerinde, o çalışma odasında oturmuş, brendisini içerken. Bu gece de farklı değildi. Kapının sertçe çalındığını duyduğunda üçüncü brendisindeydi.

"Gir."

Çok şaşırdı, içeri giren annesiydi.

Kibarca başını salladı. "Beni cezalandırmaya geldin sanırım."

Leydi Rudland kollarını önünde kavuşturdu. "Seni niçin cezalandırmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Turner'ın gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Niçin bana soruyorsun? Eminim senin kabarık bir listen vardır."

"Geçtiğimiz hafta içinde hiç karını gördün mü?" diye sordu annesi.

"Hayır, gördüğümü sanmıyo – ha, bir dakika." Brendisinden bir yudum aldı. "Bir kaç gün önce holde yanından geçtim. Sanırım salı günüydü."

"Sekiz aydan fazla bir süredir hamile, Nigel."

"Emin ol farkındayım."

"Onu sana en çok ihtiyaç duyduğu zamanda bir başına bırakan itin birisin sen."

Turner içkisinden büyük bir yudum daha aldı.

"Açıkça söylemek gerekirse, o beni kendi başıma bıraktı, ben onu değil. Ve bir daha bana Nigel deme."

"Ne istersem onu derim."

Turner kaşlarını kaldırdı, ilk kez annesinin bu şekilde konuştuğunu işitiyordu. "Tebrikler, sen de benim seviyeme indin."

"Ver şunu bana!" Hızlı bir hamleyle Turner'ın elindeki bardağı kaptı. Kehribar renkli sıvının birazı Turner'ın masasının üstüne sıçradı. "Beni dehşete düşürüyorsun, Nigel – Leticia ile evli olduğun zamanlarda olduğu kadar kötü durumdasın. Nefretle dolusun, kabasın – " Turner'ın eli bileğini kavrayınca sustu.

"Sakın ola Miranda'yı Leticia ile karşılaştırma hatasına düşme," dedi tehdit dolu bir sesle.

"Karşılaştırmadım!" Annesinin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Bunu hiç düşünmedim bile."

"İyi." Turner annesinin bileğini bıraktı ve pencereye yürüdü. Manzara da, kendi ruhsal durumu kadar sıkıntılıydı.

Annesi uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu, "Evliliğini nasıl kurtarmak niyetindesin, Turner?"

Turner bıkkınlıkla ofladı. "Kurtarma işini benim yapmam gerektiğinden niçin bu kadar eminsin?"

"Tanrı aşkına, kızcağıza bir bak. Sana apaçık aşık."

Turner, parmaklarının eklemleri beyazlaşana dek pencere pervazlarını sıktı. "Son zamanlarda buna ilişkin hiç bir işaret göremedim."

"Nasıl görebilirsin? Haftalardır onu görmüyorsun. Umarım, onun sana karşı hissettiklerini öldürmemişsindir."

Turner hiç bir şey söylemedi. Sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordu.

"Bir kaç ay önceki kadınla aynı kadın değil," diyerek konuşmasını sürdürdü annesi. "O zamanlar o kadar mutluydu ki. Senin için her şeyi yapardı."

"Her şey değişir, anne," dedi Turner.

"Ama eski haline de dönebilir," dedi Leydi Rudland, yumuşak ama ısrarlı bir sesle. "Gel bu akşam yemeği bizimle ye. Masada bizimle beraber oturmaman son derece tuhaf."

"Ben olunca daha tuhaf olacaktır, bundan emin ol."

"Bırak onun kararını ben vereyim."

Turner, uzun titrek bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. Annesi haklı mıydı? Miranda ile sorunlarını çözebilecekler miydi?

"Leticia hâlâ bu evin içinde," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Gönder onu. Bırak Miranda seni iyileştirsin. Yapacaktır biliyorsun, yeter ki sen sadece ona bu şansı ver."

Omzunda annesinin elini hissetti ama o tarafa dönmedi, acılı yüzünü annesine göstermeyecek kadar gururluydu.

★★★

İlk sancı, yemeğe inmeden bir saat kadar önce sıkıştırdı. Telaşlanan Miranda, elini karnına koydu. Doktor, doğumunun büyük olasılıkla iki haftaya kadar gerçekleşeceğini söylemişti. "Tamam, sen biraz erken davranacak gibisin," dedi yumuşak bir sesle. "Yalnız akşam yemeği bitene kadar orada kal, olmaz mı? Acıktım. Haftalardır yemiyorum biliyorsun, yemeğe ihtiyacım var."

Bunun üzerine bebek karnını tekmeledi.

"Demek böyle istiyorsun," diye fısıldadı Miranda, haftalardır ilk kez yüz ifadesini değiştiren bir gülümsemeyle. "Seninle bir pazarlık yapalım. Sen benim huzur içinde akşam yemeği yememe izin ver, ben de senin adını Iphigenia koymayacağıma söz vereyim."

Başka bir tekme daha hissetti.

"Eğer bir kızsan tabii. Eğer bir erkeksen, adını Nigel koymayacağıma söz veriyorum!"

Güldü, ne zamandır gülmüyordu. "Sana Nigel adını koymayacağıma söz veriyorum."

Bebek tepki vermedi.

"İyi. Şimdi, giyinelim, olur mu?"

Miranda hizmetçisi için zili çaldı, merdivenlerden yemek odasına inerken aşağıya kadar sıkı sıkıya tırabzanlara tutundu. Bebeğin yolda olduğunu niçin kim-

seye söylemek istemediğinden emin değildi – belki de bunun tek sebebi ortalığı velveleye vermekten hoşlanmamasıydı. Ayrıca, yaklaşık on dakikada bir gelen sancı dışında kendisini iyi hissediyordu. Henüz yatağına bağlı kalmayı kesinlikle istemiyordu. Tek ümidi bebeğin akşam yemeği boyunca kendini tutabilmesiydi. Doğum yapmanın hafif utandırıcı bir yanı vardı ve Miranda bunun nedenini ilk olarak yemek masasında öğrenmek istemiyordu.

"İşte Miranda geldi," diye seslendi Olivia. "Gül salonunda bir şeyler içeceğiz. Bize katılır mısın?"

Miranda başını salladı ve arkadaşını takip etti.

"Biraz tuhaf görünüyorsun, Miranda," diye konuşmasını sürdürdü Olivia. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sadece biraz kocaman, teşekkür ederim."

"Yakında küçüleceksin."

Herkesin sandığından daha çabuk, diye düşündü Miranda.

Leydi Rudland ona bir bardak limonata uzattı.

"Teşekkür ederim, çok susamıştım," dedi Miranda ve nezaket kurallarına aldırmadan hepsini bir dikişte içti. Leydi Rudland, bardağı tekrar doldururken tek bir söz bile söylemedi. Miranda onu da neredeyse aynı hızla içti. "Sizce yemek hazır mıdır?" diye sordu. "Çok acıktım." Bu hikâyenin sadece görünen yüzüydü. Eğer biraz daha oyalanırlarsa yemek masasında doğuracaktı.

"Elbette," dedi Leydi Rudland. Miranda'nın aç gözlülüğü karşısında birazcık şaşırmıştı.

"Önden yürü. Nihayetinde burası senin evin Miranda."

"Öyle," dedi ve hızla başını çevirdi. Karnını tuttu, sanki böylece her şeyi içerde tutabilecekti, ve hole çıktı.

Turner ile burun buruna geldi.

"İyi akşamlar, Miranda."

Miranda yüreğinin derinliklerinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissetti.

"Umarım iyisindir," dedi Turner.

Miranda başını salladı, ona bakmamaya çalışıyordu. Son bir ayı, onu her gördüğünde bir arzu ve özlem havuzunda erimemek için kendini eğitmekle geçirmişti. Yüz hatlarını, duygusuz bir maskeyle örtmeyi öğrenmişti. Herkes, Turner'ın onu mahvettiğini biliyordu; odaya her girişinde insanların bunu görmeye ihtiyacı yoktu.

"Pardon," dedi kendi kendine mırıldanır gibi. Turner'ın yanından geçip yemek odasına yöneldi.

Turner onu kolundan yakaladı. "İzin ver sana eşlik edeyim, tatlım."

Miranda'nın alt dudağı titremeye başladı. Turner ne yapmaya çalışıyordu? O kadar sersem – ya da hamile – hissetmiyor olsaydı, belki de kolunu ondan kurtarmak için bir girişimde bulunurdu ama bu durumda, razı oldu ve masaya kadar onunla gitti.

İlk birkaç servis boyunca Turner hiçbir şey söylemedi, bu, yemek yiyebilmek için tüm konuşmalardan kaçınan Miranda için de iyi olmuştu. Leydi Rudland

ile Olivia onunla konuşmaya çalışıyordu ama Miranda hep ağzını dolu tutmayı başarıyordu. Ağzındakini çiğnerken ya da yutarken cevap vermekten kendini kurtarıyordu, hemen ardından da mırıldanıyordu, "Gerçekten çok açım."

Bu, ilk üç servis boyunca, bebek işbirliği yapmaktan vazgeçene kadar işe yaradı. Sancılara tepki vermemekte başarılı olmaya başladığını düşünmüştü ama yüzünü buruşturmuş olacak ki, Turner gözlerini dikerek ona baktı ve, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Miranda bitkin bir halde gülümsedi, lokmasını çiğnedi, yuttu ve mırıldandı, "Hiçbir şey yok ama ben gerçekten de çok açım."

"Öyle olduğunu görüyoruz," dedi Olivia kuru bir sesle, annesi onaylamayan gözlerle ona baktı.

Miranda bademli pilicinden bir lokma daha ısırdıktan sonra yine yüzünü buruşturdu. Bu kez Turner onun kötü olduğunu gördüğünden emindi. "Bir ses çıkardın," dedi kesin bir dille. "Seni duydum. Ne oldu?"

Miranda ağzındaki lokmayı çiğnedi ve yuttu. "Hiçbir şey. Öyle açım ki."

"Belki de çok hızlı yiyorsun," dedi Olivia.

Miranda bu bahaneye atladı. "Evet, evet, sebebi bu olmalı. Yavaş yiyeceğim."

Neyse ki, Leydi Rudland Turner'ı son zamanlarda Parlamentoda desteklediği bir yasa tasarısı tartışmasının içine çekmiş ve konuşmaların yönü değişmişti. Miranda Turner'ın dikkatinin başka tarafa kaymasın-

dan memnundu; çünkü Turner kendisini çok yakından izlediği için yüzünü sakin göstermesi zor oluyordu.

Karnı yeniden kasıldı ve bu kez Miranda'nın sabrı taştı. "Kes şunu," diye fısıldadı, karnına bakarak. "Yoksa adın kesinlikle Iphigenia olacak."

"Bir şey mi söyledin, Miranda?" diye sordu Olivia.

"Yo, hayır, sanmıyorum."

Aradan birkaç dakika geçti ve bir başka kasılma daha hissetti. "Kes şunu, Nigel," diye fısıldadı. "Seninle bir anlaşma yapmıştık."

"Senin bir şey söylediğinden eminim," dedi Olivia kesin bir dille.

"Az önce bana Nigel mi dedin?" diye sordu Turner.

Tuhaf, diye düşündü Miranda, nasıl oluyordu da Turner kendisine Nigel denilmesine Miranda'nın yatağını terk etmesinden daha çok bozulabiliyordu. "Kesinlikle öyle bir şey demedim. Hayal görüyorsun. Gerçekten çok yorgunum, Eğer kimse için bir mahsuru yoksa, odama çekileceğim," dedi ve tam ayağa kalkarken, bacaklarının arasından bir sıvının aktığını hissetti. Tekrar yerine oturdu. "Neyse, en iyisi tatlıyı bekleyeyim."

Leydi Rudland, rejimde olduğu için onlar pudinglerini yerken seyretmeye dayanamayacağını belirterek özür diledi ve masadan ayrıldı. Onun ayrılışı Miranda'nın konuşmaya girmekten kaçınmasını daha

da zorlaştırdı, ancak Miranda kimsenin kendisine soru sormamasını ümit ederek tatlısını yemeye dalmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Nihayet yemek bitmişti. Turner kalktı ve Miranda'nın yanına gelerek ona kolunu uzattı.

"Hayır, sanırım bir süre daha burada oturacağım. Biraz yorgunum, biliyorsun." Boynundan yukarıya doğru tırmanan kızarıklığı hissedebiliyordu. Tanrım, insanın bebeği resmi bir yemek masasında doğmak isteyince ne yapılması gerektiği konusunda neden hiç kimse bir görgü kitabı yazmamıştı. Miranda utancından ölüyordu, ayrıca o kadar çok korkmuştu ki sandalyeden bir türlü kalkamadı.

"Bir tane daha yemek ister misin?"

"Evet, lütfen," diye karşılık verdi Miranda, çatlak bir sesle.

"Miranda, kendini iyi hissettiğinden emin misin?" diye sordu Olivia. "Çok tuhaf görünüyorsun." Bu arada Turner bir hizmetçiye sesleniyordu.

"Anneni çağır," diye cıyakladı Miranda. "Şimdi."

"Yoksa...?"

Miranda başını salladı.

"Aman Tanrım," dedi Olivia yutkunarak. "İşte geliyor."

"Ne geliyor?" diye sordu Turner, huzursuzdu. Sonra gözüne Miranda'nın dehşet içindeki ifadesi takıldı. "Kahretsin. Bebek geliyor." Turner, değerli ceketinin Miranda'nın sırılsıklam olmuş eteğinden lekelenmesine hiç aldırmadan koşar adımlarla gidip

Miranda'yı kucakladı. Miranda, ona kayıtsız kalacağı konusundaki yeminlerini unutarak Turner'ın güçlü bedenine yapıştı. Yüzünü Turner'ın boyun boşluğuna gömdü, onun gücünün kendi bedenine süzülüp akmasına izin verdi. İlerleyen saatlerde bu güce ihtiyacı olacaktı.

"Seni küçük aptal," diye mırıldandı Turner. "Sen ne zamandan beri orada sancı içinde oturuyordun?"

Miranda cevap vermemeyi tercih etti, biliyordu ki gerçeği söylemek azar işitmesine sebep olacaktı.

Turner onu merdivenlerden çıkarıp doğum için hazırlanmış misafir odasına taşıdı. Turner onu yatağa yatırdığı sırada, Leydi Rudland telaşla odaya girdi. "Teşekkür ederim, Turner," dedi aceleyle. "Git doktoru çağır."

"Brearley o işle ilgileniyor," dedi Turner, meraklı bir ifadeyle Miranda'ya bakarken.

"Tamam o zaman, git kendine bir meşguliyet bul. Bir şeyler iç."

"Susamadım."

Leydi Rudland derin bir iç çekti. "Sana açıkça mı söylemem gerekiyor, oğlum? Git buradan."

"Niçin?" Turner ikna olmamış görünüyordu.

"Doğum sırasında erkeklere yer yoktur."

"Ama öncesinde bana kesinlikle yeterince yer vardı," diye homurdandı Turner.

Miranda kıpkırmızı oldu. "Turner, lütfen," dedi yalvarırcasına.

Turner ona baktı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Turner ellerini beline koydu ve annesine döndü. "Kalıyorum. O benim de çocuğum."

"Pekâlâ. O zaman geç şu köşeye ve ayak altından çekil." Leydi Rudland kollarını sallayarak onu kovaladı.

Miranda'yı sancılı bir kasılma daha kavradı. "Ahhh!"

"O da neydi?" Turner kurşun gibi onun yanında bitti. "Bu normal mi? Bunu yapması – "

"Turner, sus!" dedi Leydi Rudland. "Onu endişelendireceksin." Sonra Miranda'ya döndü ve alnına nemli bir bez parçası koydu. "Sen ona aldırma, tatlım. Her şey son derece normal."

"Biliyorum. Ben..." Miranda nefes almak için duraksadı. "Şu elbiseyi üstümden çıkartabilir miyim?"

"Canım benim, elbette. Çok özür dilerim. Ben onu unutmuşum. Çok rahatsız olmuşsundur. Turner, buraya gel de bana yardım et."

"Hayır!" Miranda şiddetle bağırdı.

Turner olduğu yerde kaldı, suratı buz gibi oldu.

"Yani, ya siz yapın ya da ona yaptırın," dedi Miranda kayınvalidesine. "Yani ikiniz birlikte yapmayın."

"Doğumda konuşmalar böyle olur," dedi Leydi Rudland yatıştırırcasına. "Şu anda sağlıklı düşünemiyorsun."

"Hayır! Siz isterseniz bu işi o yapabilir çünkü o ... beni daha önce gördü. Ya da kadın olduğunuz için siz yapabilirsiniz ama onun beni görmesini siz görün

istemiyorum. Anlayamadınız mı?" Miranda kayınvalidesinin kolunu kendinden beklenmeyen bir güçle kavradı.

Turner çekildiği köşede gülümsememek için kendini tuttu. "Ev sahipliğini sana bırakıyorum, anne." Turner, kahkahalara boğulmamak için mümkün olduğunca donuk bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Sertçe başını salladı ve odadan çıktı. Kahkahalarını koyuvermeden önce kendisini holün yarısına kadar yürümeye zorladı. Karısının ne kadar da komik ve dar görüşlü ahlaki değerleri vardı.

Öte taraftan yatak odasında, Leydi Rudland, üzerindeki mahvolmuş elbisesini çıkartırken Miranda yeniden kendini yoklayan bir kasılmanın etkisiyle dişlerini sıkıyordu.

"Gitti mi?" diye sordu. Kafasını uzatıp içeriye bakmayacağı konusunda ona güvenmiyordu.

Kayınvalidesi başını salladı, "Bizi rahatsız etmez."

"Rahatsızlık değil," dedi Miranda, söyleyecek daha iyi bir şey düşünememişti.

"Elbette rahatsızlık. Doğum sırasında erkeklere yer yok. Böyle karışık ve sancılı bir ortamda, erkeklerin tek bir tanesi bile nasıl yardımcı olacağını bilmez. Bırak dışarıda oturup senin katlandığın bu eziyetli işin karşılığını nasıl vereceğini düşünsün, böylesi daha iyi."

"Bana bir kitap aldı," diye fısıldadı Miranda.

"Öyle mi? Ben aklımdan elmaslar geçirmiştim."

"O da güzel olurdu," dedi Miranda cılız sesiyle.

"Ben onu haberdar ederim." Leydi Rudland, Miranda'nın geceliğini giydirmeyi ve arkasındaki yastıkları kabartmayı bitirmişti. "İşte oldu. Rahat mısın?"

Miranda'nın karnını başka bir sancı kavradı. "Doğrusu değilim," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Bir daha mı yokladı?" diye sordu Leydi Rudland. "Aman, iyi. Sıklaşmaya başladılar. Az görülen hızda bir doğum olacak gibi. Umarım Doktor Winters çabuk gelir."

Miranda kafasıyla onayladı, nefesini tutmuş sancılar dalgasıyla boğuşuyordu.

Leydi Rudland onun elini tuttu ve sıktı, kendini Miranda'nın yerine koyarak yüzünü buruşturdu. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi, "İkiz doğurmak çok daha zor."

"Sağlamaz," dedi Miranda, nefes nefeseydi.

"Daha iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır."

Leydi Rudland derin bir iç çekti. "Zaten ben de yararı olacağını sanmıyordum ama üzülme," diye ekledi biraz gülümseyerek. "Yakında hepsi bitecek."

★★★

Yirmi iki saat sonra, Miranda *kısa süre*nin yeniden tanımlanmasını istiyordu. Sancıdan tüm bedeni enkaz haline dönmüştü, nefesi kesik kesik geliyor, sanki ciğerlerine yeterli hava alamıyormuş gibi hissediyordu. Bir öncekinden hep daha kötü olan kasılmalar gelme-

ye devam ediyordu. "Geldiğini hissediyorum," dedi inleyerek.

Leydi Rudland, alnını nemli bir bez parçasıyla sildi. "Ikınmaya devam et, canım."

"Yapamıyorum... Ben çok... Tanrı'nın cezası!" diye bir çığlık attı. Kocasının en sık kullandığı sözlerdi bunlar. Turner, dışarıda, holde onun çığlıklarını duydukça geriliyordu. Annesi Miranda'nın kirli elbisesini değiştirdikten sonra, onu bir kenara çekmiş dışarıda holde kalmasının herkes için daha iyi olacağını söylemişti. Olivia da, yakınlardaki bir oturma odasından iki tane sandalye getirmiş, özenle ona arkadaşlık ediyordu. Miranda'nın acı içinde attığı çığlıklar dışında suratını ekşitmemeye çalışıyordu. "Bu defa sesi çok kötü geldi," dedi tedirgin bir sesle, sırf konuşuyor olmak için.

Turner ona baktı. Olivia söylenmemesi gereken bir şey söylemişti.

"Eminim kısa süre içinde sona erecektir," dedi Olivia ümitle. "Bundan daha kötüye gideceğini sanmıyorum."

Miranda bir çığlık daha attı. Acı içinde olduğu açıkça anlaşılıyordu.

"En azından ben öyle düşünüyorum," diye ekledi Olivia cılız bir sesle.

Turner başını avuçlarının içine aldı. "Ona bir daha asla dokunmayacağım," diye inledi.

"Bana bir daha asla dokunmasın!" diye gürledi Miranda.

"Tamam, bu konuda karınla tartışmanıza gerek kalmadı gibi görünüyor," dedi Olivia neşe dolu bir sesle. Yumruğuyla Turner'ın çenesini dürttü. "Hadi ama abi, baba olmak üzeresin."

"Umarım kısa sürede olurum," dedi homurdanarak. "Buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Sen bu kadar kötü oluyorsan, bir de Miranda'nın nasıl hissettiğini düşün."

Turner başını kaldırıp öldürücü bir ifadeyle ona baktı. Yine söylenmemesi gereken bir şey söylemişti. Olivia sustu.

Doğum odasında, Miranda kayınvalidesinin sımsıkı kavradığı elini tutuyordu. "Durdurun şunu," diye inledi. "Lütfen durdurun şunu."

"Kısa süre içinde bitecek, inan bana."

Miranda birden onu aşağı çekti, neredeyse yüz yüze geldiler. "Bunu *dün* de söylemiştin!"

"Bakar mısınız, Leydi Rudland?"

Bu, sancılar başladıktan bir saat sonra gelmiş olan Doktor Winters'dı.

"Size bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet, evet, elbette," dedi Leydi Rudland, dikkatlice elini Miranda'nın elinden çekerken. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Miranda başını salladı ve sancısının etkisiyle bir şeyleri sıkmak istediğinden, çarşafları kavradı. Derin bir nefes almaya çalışırken kafası bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Turner neredeydi? Miranda'nın burada

ona ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu? Onun sıcaklığına, gülümsemesine, en çok da gücüne ihtiyacı vardı çünkü bu çileden kurtulmak için kendinin yeterli gücü kaldığını sanmıyordu.

Ancak inatçıydı, gururu vardı, Leydi Rudland'e Turner'ın nerede olduğunu soramazdı. Bunun yerine dişlerini gıcırdattı ve sancıdan çığlık atmamaya çalıştı.

"Miranda?" Leydi Rudland kaygılı bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Miranda, hayatım, doktor biraz daha güçlü ıkınman gerektiğini söylüyor. Bebeğin çıkması için biraz yardıma ihtiyacı var."

"Çok yorgunum," diye inledi. "Artık yapamıyorum." *Turner'ı istiyorum.* Ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Evet, yapabilirsin. Eğer biraz daha güçlü ıkınabilirsen, çok daha çabuk biter."

"Yapamıyorum... Yapamıyorum... Ben – Ahhh!"

"İşte oldu, Leydi Turner," dedi Doktor Winters canlı bir sesle. "Hadi itin."

"Ben... Ahh, acıyor. Acıyor."

"İtin. Kafasını görebiliyorum."

"Öyle mi?" Miranda başını kaldırmaya çalıştı.

"Şşşt, boynunu bükme," dedi Leydi Rudland. "Nasılsa hiçbir şey göremeyeceksin. İnan bana."

"Ikınmaya devam et," dedi doktor.

"Çalışıyorum. Çalışıyorum." Miranda dişlerini sıktı ve ıkındı. "Geldi mi?... Görebiliyor..." Birkaç derin nefes aldı. "Cinsiyeti ne?"

"Henüz söyleyemem," dedi Doktor Winters. "Bekle. Bir dakika... İşte tamam." Kafası çıkınca ufacık bedeni de çabucak kayıp çıkıvermişti. "Bu bir kız."

"Öyle mi?" Miranda soluklandı. Yorgun bir iç çekti. "Elbette öyledir. Her zaman Turner ne isterse, o olur zaten."

Doktor bebeğe bakarken Leydi Rudland kapıyı açtı ve kafasını hole uzattı. "Turner?"

Turner başını kaldırdı, yüzü bitkindi.

"Bitti, Turner. Kız. Bir kızın oldu."

"Kız mı?" Turner'ın sesi yankılandı. Holdeki uzun bekleyiş onu tüketmişti, yaklaşık bütün bir gün sancı içindeki karısının çığlıklarını dinledikten sonra bittiğine pek inanamıyordu, baba olmuştu.

"Çok güzel bir kız" dedi annesi. "Her yönüyle mükemmel."

"Kız," dedi Turner yeniden, merak içinde kafasını sallayarak. Gece boyunca yanında kalan kız kardeşine döndü. "Bir kız. Olivia, bir kızım oldu!" Sonra onu kucakladı, ikisi de şaşkındı.

"Biliyorum, biliyorum." Olivia bile gözlerindeki yaşları tutmakta zorlanıyordu.

Turner onu bir kez daha sıkıca sardıktan sonra dönüp annesine baktı. "Gözleri ne renk? Kahverengi mi?"

Leydi Rudland'ın yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Bilmiyorum, hayatım. Bakmadım bile. Bebeklerin gözleri genellikle farklı renk olur. Muhtemelen bir süre daha emin olamayız."

"Kahverengi olacaklar," dedi Turner kesin bir dille.

Olivia birden farkına vardı ve gözleri büyüdü, "Onu seviyorsun."

"Ne dedin sen?"

"Onu seviyorsun. Miranda'yı seviyorsun."

Garipti ama daha bu sözü ağzına alırken boğazında hissettiği daralma bu kez olmamıştı. "Ben – " Turner duraksadı, büyük bir şaşkınlık içinde ağzı açık kalmıştı.

"Onu seviyorsun," diye yineledi Olivia.

"Sanırım öyle," dedi Turner hayretle. "Onu seviyorum. Miranda'yı seviyorum."

"Bunu fark etmekte geç bile kaldın," dedi annesi biraz küstahça.

Turner şimdi nasıl da huzurlu hissettiği konusunda hayrete düşmüş bir halde oturuyordu. Bunun farkına varması niçin o kadar uzun zaman almıştı? Gün gibi ortada olmalıydı. Miranda'yı seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu, hafif yay çizen kaşlarından tutun da alaycı tavırlarına ve meraklandığında başını yana eğmelerine kadar her şeyini. Zekâsını, sıcaklığını, sadakatini seviyordu, hatta gözlerinin birbirine biraz fazlaca yakın olmasını bile seviyordu. İşte şimdi ona bir de bebek vermişti. O yatakta yatmış, sırf ona bir bebek verebilmek için, korkunç acılar içerisinde saatlerce emek harcamıştı. Turner'ın gözleri dolu dolu oldu. "Onu görmek istiyorum." Kelimeler boğazına diziliyordu.

"Doktor bebeği şimdi hazırlar," dedi annesi.

"Hayır. Ben Miranda'yı görmek istiyorum."

"Tamam, bence bunda bir sakınca yok. Birazcık bekle. Doktor Winters?"

Bir fısıldaşmanın ardından bebek babaannesinin kollarına tutuşturuldu.

Turner bir hamlede kapıyı açtı. "Sorun ne?"

"Çok fazla kan kaybediyor," dedi doktor ümitsizce.

Turner karısına baktı, korkudan yere yığılacak gibi oldu. Her taraf kan içindeydi ve yüzü bir ölü gibi solgundu. "Aman Tanrım," dedi Turner boğulur gibi. "Miranda."

Seni bugün doğurdum. Daha adını bilmiyorum. Seni benim elime bile vermediler. Sana annemin adını verebilirim diye düşünüyordum. O harika bir kadındı, her zaman yatmadan önce bana sımsıkı sarılırdı. Adı Caroline'dı. Umarım bu isim Turner'ın hoşuna gider. Bu konuyu onunla hiç konuşmadık.

Uyuyor muyum ben? Çevremdekilerin konuşmalarını duyuyorum ama onlara hiç bir şey söyleyemiyorum. Bu sözleri daha sonra yazabileyim diye hepsini aklımda tutmaya çalışıyorum.

Sanırım uyuyorum.

Yirminci Bölüm

Doktor kanamayı durdurabilmişti ama ellerini yıkarken endişeyle başını sallıyordu. "Çok kan kaybetti," dedi ümitsizlik içinde. "Zayıf düşecek."

"Kurtulacak mı?" diye sordu Turner merakla.

Doktor Winters omuzlarını kaldırıp hüzünle silkti. "Tanrı'dan ümit kesilmez."

Bu cevabı beğenmeyen Turner, doktoru iteleyip geçti ve karısının yatağının yanında bir sandalyeye oturdu. Miranda'nın güçsüz elini tutup avucuna aldı. "Kurtulacak," dedi kısık sesiyle. "Kurtulmak zorunda."

Leydi Rudland boğazını temizledi. "Doktor Winters, bu kadar kanamanın nedeni hakkında bir fikriniz var mı?"

"Rahimde bir yırtılma olabilir."

"Bu sık rastlanan bir şey mi?"

Doktor başını salladı. "Korkarım benim gitmem gerekiyor. Yakında doğum bekleyen bir kadın daha var, onunla yeterince ilgilenebilmem için biraz uyumam gerekiyor."

"Ya Miranda..." Leydi Rudland'in sözlerinin gerisi gelmedi, korku ve ümitsizlik içinde gelinine bakıyordu.

"Daha fazla yapabileceğim bir şey yok. Yırtılmanın kendiliğinden kapanması için ümit ve dua etmekten başka çaremiz yok, dua edelim de kanaması tekrarlamasın."

"Ya tekrarlarsa?" diye sordu Turner donuk bir sesle.

"Tekrarlarsa, benim yaptığım gibi temiz bandajlarla pres yapın, bana da haber gönderin."

"Diyelim ki gönderdik, buraya zamanında yetişme şansınız var mı sanki?" diye sordu Turner iğneleyici bir dille, keder ve korku tüm nezaketini alıp götürmüştü.

Doktor karşılık vermemeyi tercih etti. Başını salladı. "Leydi Rudland. Lord Turner."

Kapı kapanınca Leydi Rudland oğlunun yanına gitti. "Turner," dedi yatıştırıcı bir tavırla. "Biraz dinlenmelisin. Bütün gece ayaktaydın."

"Sen de öyle."

"Evet ama ben..." Sözünü tamamlayamadı. Eğer kocası ölmek üzere olsaydı, onun yanında kalmak isterdi. Turner'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Seni onunla baş başa bırakayım."

Turner döndü, gözlerini kırpıştırıyordu. "Kahretsin, anne! Son bir veda etmek için burada değilim. Sanki o ölüyormuş gibi konuşmaya gerek yok."

"Elbette öyle," dedi annesi fakat şefkat ve keder dolu gözleri tamamen başka bir hikâye anlatıyordu. Sessizce odadan ayrıldı.

Turner Miranda'nın solgun yüzüne baktı, "Sana

seni sevdiğimi söylemeliydim," dedi kısık bir sesle. "Sana söylemeliydim. Tek duymak istediğin buydu, değil mi? Bense bunun farkına varamayacak kadar aptaldım. Sanırım ben de seni hep sevdim, sevgilim. Her zaman. O arabada beni sevdiğini nihayet söylediğin günden beri. Ben – "

Durdu, Miranda'nın yüzünde bir kımıltı gördüğünü sandı. Oysa bu, kendisi ileri geri sallanırken Miranda'nın yüzüne vuran gölgesinden başka bir şey değildi.

"Çok şaşırmıştım," dedi, yeniden sesine kavuşunca. "Birinin üzerimde herhangi bir güç sahibi olmadan beni sevmesine o kadar şaşırmıştım ki. Beni sevip de değiştirmek istememene o kadar şaşırmıştım ki. Bense... Bense artık sevebileceğimi sanmıyordum. Meğer yanılmışım!" Onu omuzlarından tutup sarsma içgüdüsüne karşı koymak zorunda kaldı. "Yanılmışım, kahretsin, senin hatan değildi. Senin hatan değildi, tatlım. Benim hatamdı. Belki de Leticia'nın ama kesinlikle senin değil."

Tekrar onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Hiçbir zaman senin suçun olmadı," dedi yakarırcasına. "Bana dön. Lütfen. Yemin ederim, beni korkutuyorsun. Beni korkutmak istemiyorsun, değil mi? Emin ol, bu hiç hoş değil."

Yanıt yoktu. Onun öksürmesini, rahatsız olup yatağın içinde dönmesini ya da başka bir şeyler yapmasını istiyordu. Miranda ise sadece orada öyle yatıyordu, öyle kımıltısız, öyle hareketsiz ki, Turner bir anda içine dolan korkuyla Miranda'nın elini hızla çevirdi ve bi-

leğinin iç tarafından nabzını hissetmeye çalıştı. Rahat bir nefes aldı. Nabzı atıyordu. Zayıftı ama atıyordu.

Yorgunluktan esnedi. Tükenmişti ve göz kapakları düşüyordu ama kendini uykuya teslim edemezdi. Onunla olması gerekiyordu. Onu görmesi, nefesini duyması ve teninde ışığın dansını seyretmesi gerekiyordu.

"Burası çok karanlık," diye mırıldandı, ayağa kalktı. "Burası Tanrı'nın cezası bir morga benziyor." Etrafa bakındı, çekmeceleri ve dolapları karıştırdıktan sonra birkaç tane mum buldu. Hepsini çabucak yaktı ve mumluklara yerleştirdi. Hâlâ çok karanlıktı. Kapıya koştu, telaşla açtı ve dışarı bağırdı, "Brearley! Anne! Olivia!"

Çağrısına sekiz kişi birden yanıt verdi.

"Daha çok mum istiyorum," dedi Turner, sesindeki korku ve bitkinliği belli etmemeye çalışarak. Birkaç hizmetçi telaşla koşuşturdular.

"Ama burası zaten çok aydınlık," dedi Olivia. Miranda'yı, en iyi arkadaşını, böylesine sessiz yatarken görünce nefesi tutuldu. "İyileşecek mi?" diye fısıldadı.

"İyileşecek," dedi. "Yeter ki şurayı biraz daha aydınlatabilelim."

Olivia boğazını temizledi. "İçeri girip ona bir şeyler söylesem iyi olurdu."

"O ölmeyecek!" diye patladı Turner. "Beni duyuyor musun? O ölmeyecek. Bu şekilde konuşmana gerek yok. Vedalaşman gerekmiyor."

"Ama ya ölürse," Olivia ısrar etti, yanaklarından yaşlar dökülüyordu, "Ben nasıl –"

Turner kontrolünü kaybetti, kardeşini iteleyip duvara yapıştırdı. "O ölmeyecek," dedi cılız, ölümcül bir sesle. "Bu şekilde davranmaktan vazgeçersen memnun olurum."

Olivia farkında olmadan başını salladı.

Turner aniden onu bıraktı ve sanki yabancı nesnelermiş gibi ellerine baktı. "Tanrım," dedi kesik kesik. "Bana neler oluyor?"

"Önemli değil, Turner," dedi Olivia yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bu şekilde davranman çok normal."

"Hayır buna hakkım yok. Onun için metin olmam gerekirken buna hakkım yok." Odaya döndü ve gidip tekrar karısının yanına oturdu. "Şu an ben önemli değilim," diye mırıldandı, istem dışı yutkunuyordu. "Miranda dışında hiç bir şeyin önemi yok."

Sulu gözlü bir hizmetçi odaya girdi, elinde mumlar vardı.

"Hepsini yak," diye emretti Turner. "Buranın gün gibi aydınlık olmasını istiyorum. Duydun mu? Gün gibi aydınlık." Miranda'ya döndü ve yavaşça elini alnına koydu.

"O hep güneşli günleri severdi." korkudan kendini tuttu, endişeyle kız kardeşine baktı. "Yani – o güneşli günleri çok sever de."

Kardeşini böylesine kederli bir durumda görmeye dayanamayan Olivia, başını salladı ve sessizce oradan ayrıldı.

Bir kaç saat sonra kucağında yumuşak pembe bir battaniyeden yapılmış küçük bir kundakla Leydi Rudland odaya girdi. "Bak sana kızını getirdim," dedi yumuşak bir sesle.

Turner dönüp baktı, bu minnacık kişinin varlığını bütünüyle unutabilmesine hayret etti. İnanmayan gözlerle ona baktı. "Ne kadar da küçük."

Annesi gülümsedi. "Bebekler genellikle böyle olur."

"Biliyorum ama... Şuna bak." İşaret parmağını onun eline verdi. Minnacık parmaklar şaşırtıcı bir güçle onu kavradı. Turner başını kaldırıp annesine baktı, bu yeni can kasvetli yüzünde belirgin bir hayret rüzgârı estirmişti. "Onu tutabilir miyim?"

"Elbette." Leydi Rudland kundağı onun kollarına yerleştirdi. "O senin, biliyorsun."

"Benim, değil mi?" Bebeğin pembe yüzüne baktı ve burnuna dokundu. "Nasılsın? Dünyaya hoş geldin, küçük kız."

Sonra tekrar annesine baktı. "Ne zamana kadar böyle küçük kalacak bu?"

"Bilmiyorum. En azından bir süre böyle kalır," dedi ve pencereye gitti, perdeleri yarıya kadar çekti. "Güneş doğuyor. Olivia odada biraz daha ışık istediğini söyledi."

Turner başını salladı, gözlerini kızından alamıyordu.

Annesi, pencereyle uğraşmayı bitirdi ve oğluna geri döndü. "Aaa Turner... Gözleri kahverengi bunun."

"Öyle mi?" Döndü ve tekrar bebeğe baktı. Uyuyor-

du, gözleri kapalıydı. "Öyle olacağını biliyordum."

"Gün yüzüne çıkışının daha birinci gününde babasını hayal kırıklığına uğratmak istemezdi herhalde, değil mi?"

"Ya da annesini." Turner döndü ve Miranda'ya baktı, hâlâ ölü gibi solgundu, sonra kundaktaki bebeğe daha sıkı sarıldı.

Leydi Rudland oğlunun mavi gözlerine baktı, kendininkilere o kadar çok benziyordu ki, "Sanırım Miranda da mavi gözlü olmasını istiyormuş," dedi.

Turner huzursuzlukla yutkundu. Miranda onu öylesine uzun süre ve öylesine çok sevmişti ki, ona hak ettiği karşılığı verememişti. Şimdi onu kaybedebilirdi ve Miranda onun ahmak eşeğin teki olduğunu fark ettiğini belki de hiç bilmeyecekti. "Sanırım öyledir," dedi boğuk bir sesle. "Sadece ikincisine kadar beklemek zorunda kalacak."

Leydi Rudland dudağını dişlerinin arasına aldı. "Elbette, hayatım," dedi teselli edercesine. "Adı konusunda hiç düşündün mü?"

Başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı, sanki bir ad vermeleri gerekeceği hiç aklına gelmemiş gibiydi. "Ben... Hayır. Hiç düşünmedim."

"Olivia ile ben bir kaç güzel isim düşündük. Julianna'ya ne dersin? Ya da Claire. Ben Fiona önerdim ama Olivia'nın hoşuna gitmedi."

"Miranda kızına Fiona adının verilmesini asla kabul etmezdi," dedi durgun bir sesle. "O Fiona Bennet'den hep nefret etmiştir."

"Şu Haverbreaks yakınlarında yaşayan küçük kız mı? Hiç bilmiyordum."

"Miranda ile konuşmadan bir isim koymayacağım."

Leydi Rudland tekrar yutkundu. "Elbette hayatım. Ben sadece... Ben şimdi sizi yalnız bırakayım. Sen biraz ailenle baş başa kal."

Turner önce karısına sonra kızına baktı. "Bu senin annen," diye fısıldadı. "Şimdi çok yorgun. Seni dünyaya getirmek için çok güç harcadı. Bu niçin gerekti bilemiyorum. Çok da büyük değilsin." Ne demek istediğini göstermek için onun minnacık parmaklarından birisine dokundu. "Sanırım seni henüz hiç görmedi. Biliyorum bunu çok isterdi. Seni kucaklar, sana sarılır, seni öperdi. Niçin biliyor musun?" Acemice gözyaşlarını sildi. "Çünkü seni seviyor, bu yüzden. Bahse girerim seni benden daha çok seviyor. Ona her zaman davranmam gerektiği gibi davranmamış olsam da, beni hâlâ biraz olsun sevdiğini düşünüyorum."

Uyanmadığından emin olmak için Miranda'ya kaçamak bir bakış attı, sonra konuşmasını sürdürdü, "Erkekler eşeklik yapabilirler. Biz ahmak ve aptalız, burnumuzun dibindeki nimetleri görmek için gözlerimizi çok ender açarız ama ben seni görüyorum," diye ekledi, kızına gülümseyerek. "Ve anneni de görüyorum, umarım onun yüreği beni son bir kez daha affedecek kadar geniştir. Öyledir onun yüreği. Senin annenin kocaman bir yüreği var."

Bebek garip bir ses çıkardı, bu Turner'ın neşe içinde gülümsemesine neden oldu. "Bakıyorum benimle

aynı görüştesin. Yeni doğmuş bir bebek için çok akıllısın. Buna niye şaşırıyorum ki, zaten annen de çok akıllı."

Bebek geğirdi.

"Demek bana kur yapıyorsun, küçük kız. Şimdilik bırakayım da, benim de zeki olduğumu san." Miranda'ya baktı ve fısıldadı, "Benim ne kadar ahmak olduğumu sadece ikimizin bilmesi yeterli."

Bebek başka bir bebek sesi daha çıkardı, bu da Turner'ın kızının İngiliz adalarındaki en zeki çocuk olduğuna inanmasına yetti. "Annenle tanışmak ister misin, küçük kız? Gel, ikinizi tanıştırayım." Turner'ın hareketleri acemiceydi, çünkü önceden hiç bebek tutmamıştı, yine de kızını Miranda'nın kolunun altına yerleştirmeyi başardı. "Tamam işte. Orası ılıktır, değil mi? Senin yerinde olmak isterdim. Annenin teni çok yumuşaktır." Uzandı ve bebeğin yanağını okşadı. "Yine de seninki kadar yumuşak olamaz. Sen küçük şey, son derece mükemmelsin."

Bebek önce biraz huzursuzlaşmaya başladı, bir süre sonra da yaygarayı kopardı. "Ah canım," Turner kendi kendine söylendi, bütünüyle ne yapacağını şaşırmıştı. Kaldırdı, kucağına aldı ve omzuna yaslayıp salladı. "Tamam, tamam, işte. Şşşt. Sakin ol canım."

Turner'ın yakarışlarının boşa gittiği belliydi çünkü bebeğin avazı kulaklarında çınlıyordu. Kapı çalındı, gelen annesiydi. "Bebeği almamı ister misin Turner?"

Turner başını salladı, kızından ayrılmak istemiyordu.

"Sanırım acıktı Turner. Altını değiştirecek bakıcı da yan odada."

"Tamam." Bebeği annesine uzatırken biraz utanmış gibi görünüyordu.

İşte yine Miranda'yla yalnız kalmıştı. Turner gözetlediği süre içerisinde Miranda'nın hiç kımıldadığını görmemişti sadece nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Sabah oldu, Miranda," dedi, yeniden elini eline aldı ve onu uyandırmaya çalıştı. "Uyanma zamanı. Gözünü açar mısın? Kendin için değilse bile benim için. Korkunç yorgunum ama biliyorsun sen gözünü açana dek ben uyuyamam."

Miranda hiç kımıldamadı. Uykusunda dönmedi yada horlamadı, Turner'ı korkutuyordu. "Miranda," dedi. "Bu kadar yeter. Beni duyuyor musun? Yeter bu kadar. Senin yapman gereken – "

Turner'ın sesi kesildi, artık devam edemiyordu. Miranda'nın elini sıktı ve uzaklara baktı. Gözlerindeki yaşlar yüzünden görüşü buğulandı. Onsuz yaşamayı nasıl sürdürebilirdi? Kızını tek başına nasıl büyütebilirdi? Hatta ona ne ad koyacağını nasıl bilebilirdi? En kötüsü de, ona onu sevdiğini duyuramadan, bir başına nasıl yaşayabilirdi?

Azmini yeniden toparladı, gözlerindeki yaşı sildi ve tekrar Miranda'ya döndü. "Seni seviyorum, Miranda," dedi yüksek sesle, Miranda uyanmamış olsa da, sesiyle onun bulanık zihnine işlemeyi ümit ediyordu. "Seni seviyorum. Seni. Benim için yaptıklarını ya da beni nasıl hissettirdiğini değil. Sadece seni."

Miranda'nın dudaklarından cılız bir ses sızdı, o kadar ki Turner önce hayal ettiğini sandı. "Bir şey mi söyledin?" Büyük bir dikkatle Miranda'nın yüzünü inceliyor, en küçük bir kımıltının izini arıyordu. Miranda'nın dudakları yeniden titreyince sevinçten Turner'ın yüreği hopladı. "Ne dedin Miranda? Lütfen bir daha söyle. Dediğini duymadım." Kulağını Miranda'nın dudaklarına götürdü.

Sesi cılızdı ama söylediği yeterince yüksek sesli ve anlaşılırdı: "İyiyim."

Turner gülmeye başladı. Elinde değildi. Ne kadar da Miranda'ya özgüydü, ölüm döşeğinde bile ağzını böyle ustaca kullanabilmek. "İyileşeceksin, değil mi?"

Çenesi neredeyse hiç oynamadı ama kesinlikle kafasını sallamıştı. Turner rahatladı ve mutluluk içinde kapıya koşup evdeki herkese bu iyi haberi duyurdu. Annesi, Olivia ve evde çalışan personelin büyük çoğunluğu bir anda holde toplanmıştı.

"Kurtuldu," dedi nefes nefese, yanaklarından süzülen gözyaşlarına hiç aldırmadan. "Kurtuldu."

"Turner." Yataktan bir kurbağa sesi gelmişti sanki.

"Ne var, aşkım?" Turner koşarak doğru yatağın yanına gitti.

"Caroline," dedi Miranda yumuşak bir sesle, olanca gücünü kullanarak dudaklarını kıvırdı ve gülümsedi. "İsmini Caroline koy."

Turner onun elini tutup nezaketle öptü. "Caroline tamam. Bana mükemmel küçük bir kız çocuğu verdin."

"Sen her zaman istediğini alırsın," diye fısıldadı.

Turner sevgiyle ona baktı, birden onu ölümden geri getiren mucizenin büyüklüğünün farkına vardı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Öyle görünüyor."

★★★

Bir kaç gün sonra, Miranda kendini çok daha iyi hissediyordu. Ricası üzerine, evliliklerinin ilk aylarında Turner'la paylaştıkları yatak odasına taşındı. Burada olmak ona huzur veriyordu, niyeti, kocasına gerçek bir evlilik istediğini göstermekti. Onlar birbirlerine aitti. Bu kadar basit.

Miranda hâlâ yatağa bağlıydı ama gücünü büyük ölçüde toplamıştı, yanakları sağlıklı pembe renklerini yeniden kazanmıştı. Herhalde aşk buydu. Miranda önceden bu kadarını hiç hissetmemişti. Turner'ın iki cümlesinden birisi aşkıydı, Caroline her ikisine de o kadar büyük bir aşk getirmişti ki, bu tanımlanamazdı.

Olivia ile Leydi Rudland da Miranda'nın çevresinde pervane olmuşlardı ama Turner karısını bütünüyle kendine saklamak istediği için onları çevreden uzak tutmaya çalışıyordu. Bir gün, Miranda kısa uykusundan uyandığında Turner'ı yanında otururken buldu.

"Tünaydın," dedi Turner.

"Tünaydın mı? Gerçekten o kadar oldu mu?" Miranda kocaman esnedi.

"En azından öğleyi geçmiştir."

"Eskiden hiç bu kadar tembel biri değildim."

"Sen bunu hak ettin," dedi Turner onu rahatlatır-

casına, aşk dolu mavi gözlerinde ılık bir pırıltı vardı. "Her dakikasını."

"Bebek nasıl?"

Turner gülümsedi. Miranda her konuşmasının ilk dakikasında bu soruyu soruyordu.

"Çok iyi. Ciğerlerinin çok güçlü olduğunu söylemem gerekiyor."

"Çok tatlı bir şey, değil mi?"

Miranda başını salladı. "Tıpkı annesi gibi."

"Ben o kadar tatlı değilim."

Turner onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Her yönünle sen çok tatlısın. İnan bana. Tadına baktım."

Miranda kızardı. "Sen uslanmazsın."

"Ben mutluyum," dedi Turner. "Gerçekten de mutluyum."

"Turner?"

Sesindeki tereddüdü duyduğu için eğildi ve ona dikkatle baktı. "Ne var aşkım?"

"Nasıl oldu?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Miranda ağzını açtı sonra kapattı, belli ki doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu.

"Nasıl oldu da birden fark ettin..."

"Seni sevdiğimi mi?"

Miranda sessizce başını salladı.

"Bilmiyorum. Sanırım başından beri içimdeydi. Sadece onu göremeyecek kadar kördüm."

Miranda heyecanla yutkundu. "Bunu anlaman için ölüme bu kadar yaklaşmam mı gerekiyordu?"

Miranda nedendir bilmiyordu ama, Turner'ın, aşkını onu kaybedecek noktaya geldiğinde fark etmesi fikri aklına yatmamıştı.

Turner başını salladı. "Sanırım buna, bana Caroline'ı vermen sebep oldu. Onun ağlamasını duydum ve sesi o kadar ... o kadar ... anlatamam, onu anında sevdim. Ah, Miranda, babalık duygusu harika bir şey. Kollarımda tutunca... senin de bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmeni istedim."

"Annelik duygusuna çok benziyordur sanırım," dedi zekice.

Turner işaret parmağıyla onun dudaklarına dokundu. "İzin ver hikâyemi bitireyim. Çocukları olan arkadaşlarım var, insanın kendi kanının ve canının bir parçası olarak yeni bir cana sahip olmasının ne kadar güzel bir duygu olduğunu söyleyip dururlardı. Ama ben – " Boğazını temizledi. "Ben fark ettim ki, onu benim bir parçam olduğu için değil, senin bir parçan olduğu için sevdim."

Miranda'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Turner."

"Hayır, bırak bitireyim. Ben seni hak edecek ne yaptım ya da ne söyledim bilmiyorum Miranda, ama artık benimsin ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni öylesine çok seviyorum ki." yutkundu, kelimeleri boğazına dizilir gibi olmuştu. "Öylesine çok."

"Ah, Turner, ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun zaten, değil mi?"

Turner başını salladı. "Bunun için sana teşekkür ediyorum. Şimdiye kadar aldığım en değerli armağan bu."

"Biz gerçekten mutlu olacağız, öyle değil mi?" dedi Miranda titrek bir gülümsemeyle.

"Kelimeler yetmez, aşkım, kelimeler yetmez."

"Başka çocuğumuz olacak mı?"

Turner ciddileşti. "Eğer bana bir daha aynı korkuyu yaşatmayacaksan. Ayrıca çocuktan korunmanın en iyi yolu birbirimizden kaçınmaktır ve ben bunu başarabileceğimi zannetmiyorum."

Miranda kızardı ama yine de, "İyi" dedi.

Eğildi ve onu tutkuyla öptü. "Dinlenmene izin vermem gerekiyor," dedi, gönülsüzce Miranda'dan ayrılırken.

"Hayır, hayır. Lütfen gitme. Yorgun değilim."

"Emin misin?"

İnsanın birini bu kadar derinden sevmesi ne katıksız bir mutluluktu.

"Evet, eminim. Ama bana bir şey getirmeni istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Elbette yok. Nedir getireceğim?"

Parmağıyla işaret etti. "Oturma odasında masamın üzerinde ipek kaplı bir kutu var. İçinde de bir anahtar."

Turner kuşkuyla kaşlarını kaldırdı ve Miranda'nın söylediklerini yaptı.

"Yeşil kutu mu?" diye odadan seslendi.

"Evet."

Yatak odasına döndüğünde elindeki anahtarı kaldırdı, "Buyur."

"İyi. Şimdi tekrar masama git, en alt çekmecede daha büyük tahta bir kutu bulacaksın."

Turner yeniden oturma odasına gitti. "Buldum. Aman Tanrım, çok ağır bu. Ne koydun bunun içine? Taş mı?"

"Defterlerimi."

"Defterler mi? Ne kadar kıymetli defterlermiş. Neden kilit altında tutuyorsun?"

"Onlar benim günlüklerim."

Turner geri döndüğünde iki eliyle tahta kutuyu taşıyordu. "Günlük mü tutuyordun? Hiç bilmiyordum."

"Bu senin tavsiyendi."

Turner ona döndü. "Değildi."

"Öyleydi. İlk karşılaştığımız gün. Ben sana Fiona Bennet'den ve ne kadar korkunç olduğundan söz etmiştim, sen de bana bir günlük tutmamı söylemiştin."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Bana o gün tam olarak ne söylediğini çok iyi hatırlıyorum. Sana niçin bir günlük tutmam gerektiğini sordum sen de dedin ki, *Çünkü bir gün büyüyüp kendini bulacak ve zaten akıllı olduğun kadar da güzel olacaksın. İşte o zaman günlüğüne bakıp Fiona Bennet gibi küçük kızların ne kadar aptal olduğunu anlayabileceksin. Annenin, senin bacaklarının omuzlarından başladığını söylediğini hatırlayınca güleceksin. Belki de bugün yaptığımız bu hoş sohbeti hatırlayınca, küçük bir tebessümünü de bana ayıracaksın.*"

Turner hayranlıkla ona baktı, olanları hatırlamaya başlamıştı. "Ve sen de bana benim için büyük bir gülümsemeni ayıracağını söylemiştin."

Miranda başını salladı. "Söylediklerini kelime kelime ezberledim. Onlar, bütün hayatım boyunca duyduğum en güzel sözlerdi."

"Tanrım, Miranda. Beni gerçekten seviyorsun değil mi?"

Miranda başını salladı. "O günden beri. Şu kutuyu getirsene bana."

Turner kutuyu getirip yatağın üzerine koydu ve anahtarı ona uzattı. Miranda kutuyu açtı ve içinden bir kaç defter çıkardı. Bazıları deri kapaklıydı, bazıları ise çocuksu çiçekli kumaşlarla kaplanmıştı. Miranda en basit olanını seçti, öğrenciliğinde Turner'ın da kullandığı türden küçük bir defter. "İlki buydu," dedi Miranda, zarif parmaklarıyla defterin kabını açarken. "Ben gerçekten de seni o günden beri sevdim. Görüyorsun, değil mi?"

Turner ilk yazdığı cümleye baktı.

2 MART 1810

Bugün âşık oldum.

Turner'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ben de, aşkım. Ben de."

